

TỦ SAO HỎA đền LÀ MÃ

Tiểu Thuyết

Tiểu Lạ Từ
Người Tà Đây

Nhà xuất bản
Phụ Nữ

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Từ Sao Hỏa đến La Mã

Tác giả: Tiểu Hải Tử Ngươi Tới Đây

Người dịch: Hà Trang

NXB: Văn Việt cùng NXB Phụ Nữ

Giới thiệu

Thể loại: tiểu thuyết hiện đại, HE

Mục lục: 52 phần

Tóm tắt
Lời tựa

1 – Cô nói: “Thầy ơi, em muốn lấy thầy.”

2 – “Bố mẹ, đầu tiên, con xin cảm ơn bố mẹ đã nuôi dưỡng con được như bây giờ.”

3 – Vô đối

4 – Thầy Dịch nói: “Lạc Lạc, cuối giờ đến phòng tôi.”

5 – Chuyện trong nhà tắm...

6 – “Thầy, nếu thầy cứ thế này, em chết cũng không phục? Hay là cứ thẳng thắn đi.”

7 – “Cô à, chúng cháu đăng ký kết hôn.”

8 – “Không được nhìn! Nhắm mắt lại...”

9 – “Ông xã à, ông xã, lúc này có phải là đã nhìn thấy em không mặc gì không...”

10 – “Tur Viễn, cô gái đó không cần chỉnh sửa gì đâu.”

11 – Hàn Tur Viễn: “Đầu em bị kẹp vào cửa rồi sao? Không về được, lại ở bên Dịch Nam, lý do này không đủ thuyết phục?”

12 – “Thầy Dịch, em ngủ cùng thầy nhé, dù sao giường cũng rộng mà.”

13 – Bước thứ nhất: Hẹn hò với thầy Dịch

14 – Không được đồng ý – Cướp! (1)

15 – Không được đồng ý – Cướp! (2)

16 – Không được đồng ý – Cướp! (3)

17 – Không được đồng ý – Cướp! (4)

18 – Dịch Nam sắc mặt mệt mỏi, tất cả mọi người đều dựa dẫm vào anh, còn anh thì có thể dựa dẫm vào ai.

19 – “Tối nay anh ở đây trông cho em ngủ, có được không?” Mộ Lạc Lạc cuộn

tròn trong lòng Dịch Nam.

20 – “Làm gì vậy? Không phải anh muốn theo đuổi em đây chứ? Anh đừng quên em là... bà Dịch.”

21 – Em muốn li hôn! Li hôn, li hôn!

22 – Cô đang nắm trong tay một gia sản lớn.

23 – Lúc này thầy Dịch phải đưa ra một quyết định khó khăn.

24 – Đêm hôm đó

25 – Bố chồng và con dâu đại chiến

26 – Đại chiến bố chồng nàng dâu liên tiếp xảy ra...

27 – Mộ Lạc Lạc vô tình nghe thấy một số bí mật không nên biết.

28 – Anh vì em mà tiêu tụy

29 – Mộ Lạc Lạc vùng dậy

30 – Nói cho tôi biết chuyện của Dịch Nam và Phương Dung

31 – Nhân vật nam chính chỉ xuất hiện ở giây phút quan trọng

32 – Món quà bí mật

33 – Tiếng hét nguyên thủy

34 – Bố chồng xin con dâu hỗ trợ

35 – Lễ Giáng sinh có liên quan gì đến Trung Quốc

36 – Có một chàng trai, anh ta dùng cách riêng của mình để quan tâm cô

37 – Sinh nhật, Lạc Lạc nhận được hai chiếc bánh sinh nhật

38 – Không có người con gái kiên cường, chỉ có ý chí kiên định

39 – Không chết trong cô đơn mà biến thái trong cô đơn

40 – Chồng cũ, hãy tiếp chiêu!

41 – Dịch Nam, anh dám xấu xa nữa không?!

42 – Bị thương ở đâu, đều đau cả...

43 – Em mới hai mươi hai tuổi, vẫn còn thời gian chơi đùa với anh.

44 – Cuối cùng, Mộ Lạc Lạc cũng hiểu ai mới là người hủy hoại cuộc hôn nhân này.

45 – Anh không quản được em, thì sẽ có người khác làm được.

46 – Quy tắc “bí mật” của văn phòng làm việc

47 – Hai năm trước, Dịch Nam đã tỏ tình.

48 – Tiểu yêu tinh làm người ta trách móc...

49 – Chỉ có anh và em

50 – Vợ ơi, chúc vợ ngày lễ Tình nhân vui vẻ

51 – “Hãy nhìn thẳng vào mắt em và nói với em rằng anh chưa hề yêu em.”

52 – Lời cuối cùng – Dịch Nam, ai thất nút thì người đó phải tháo nút

Tóm tắt

Một câu chuyện tình đầy lãng mạn, hài hước và dí dỏm được tái hiện trong cuốn sách này. Từ nhỏ cô bé Mộ Lạc Lạc đã mơ ước sau này lớn lên sẽ kết hôn với một thầy giáo. Khi cô vào đại học, cô nàng đã quyết biến giấc mơ thành hiện thực khi gặp được Dịch Nam – thầy giáo chủ nhiệm lớp đại học của mình. Dịch Nam đã khá bất ngờ trước lời đề nghị kết hôn của cô học trò nhưng sau đó anh đồng ý và cuộc hôn nhân bí mật của hai thầy trò bắt đầu...

Liệu cuộc hôn nhân vội vàng giữa một cô gái vô cùng yêu đời, thẳng thắn, trong sáng và một thầy giáo lạnh lùng, cô đơn, nhiều bí ẩn có thể kéo dài bao lâu?

Lời tựa

“Nhưng em rất thích thầy, tình yêu không phân tuổi tác, ngay từ cái nhìn đầu tiên, em đã biết thầy chính là chàng bạch mã em cần tìm.”

Người con gái trong tình yêu cũng giống như người mù, bất kể đối phương có xấu xí thế nào thì cô ta cũng không để ý.

Tình yêu không cần có lí do.

Cô muốn nói với tất cả những người phụ nữ đang bị vướng trong lưới tình rằng: Chỉ cần tin là anh ấy yêu bạn, chỉ cần bạn dùng ánh mắt lạc quan để nhìn lại tình cảm của bạn thì mọi thứ sẽ đều tốt đẹp!

...Bất luận cô cố gắng thế nào, người đàn ông đó cũng không bao giờ để ý đến cô, tình yêu rốt cuộc là đắng hay ngọt, rốt cuộc là cho đi hay nhận lại, ai lại đi kiểm tra việc so sánh đó.

...Trong tim anh có hàng ngàn lí do khiến anh không thể buông tay, nhưng... anh buông thõng tay, chính sự ung dung không thể khống chế của anh lúc này mới khiến cảm xúc trào dâng như vậy. Nếu, anh không từng do dự, không từng mặc kệ cho cuộc hôn nhân này đi tới đâu, nếu như, nhưng không có nếu như...

1 – Cô nói: “Thầy ơi, em muốn lấy thầy.”

Thầy: ...

“Thầy Dịch, em có một nguyện vọng, không biết có làm khó thầy không?”

“Thế thì đừng nói nữa.”

“...”

Mộ Lạc Lạc mân mê vạt áo, chân không muốn bước.

Thầy chủ nhiệm Dịch Nam nháy mắt, vẻ thách thức.

“Thầy Dịch, xin thầy đừng làm tổn thương tâm hồn ngây thơ, trái tim mong manh dễ vỡ của em...”

“Mộ Lạc Lạc!”

“Em đây thưa thầy.”

“Có gì em cứ nói, ngoài giờ học ra thầy trò ta cũng cần có khoảng thời gian riêng tư.”

“Chính vì vấn đề riêng tư, nên em đã đợi thầy tan lớp mới dám đến, có phải rất thấu tình đạt lý ...”

Dịch Nam một tay chống lên bàn làm việc, mặt lạnh lùng chờ cô bé nói.

Mộ Lạc Lạc xoa lên mái đầu nám, khẽ ho một tiếng, hơi cúi đầu, nhưng không biết có phải vì quá lo lắng không mà người cô ngả hẳn về phía trước, lảo đảo nhưng hai chân vẫn khá vững.

“...”

“Trước khi quyết định, em có nghĩ đến cảm xúc của thầy không?”

Mộ Lạc Lạc không dám nhìn thẳng vào thầy Dịch, vẫn cứng đầu nói tiếp.

“Em có rất nhiều ưu điểm, trẻ trung, xinh đẹp, có học vấn và hiểu biết ...”

Dịch Nam lại chớp mắt, trông anh như đang xem một vở bi kịch.

Mộ Lạc Lạc như muốn nói điều gì đó, từ nhỏ ước mơ của cô là kết hôn với một giáo viên, công việc ổn định, thu nhập cao, có tiếng tăm, có nhiều thời gian nghỉ và quan trọng nhất là cô và đứa con chưa ra đời sẽ không phải mời phụ huynh tới, hừm, nghĩ quá xa rồi.

“Chỉ vì để được miễn phạt?” Dịch Nam nói. (Theo quy định của nhà trường, đi học muộn mười lăm lần sẽ bị phạt).

“Không liên quan gì tới chuyện bị phạt!... Tất nhiên, nếu có thể miễn phạt cho em thì tốt quá...” Dáng vẻ lóng ngóng của Mộ Lạc Lạc đã tan biến, cô hiên ngang ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Dịch Nam.

Hai tay cô ôm bụng, chân vắt chéo vào nhau: “Thầy Dịch, rốt cuộc thì thầy định như thế này đến bao giờ?...”

Dịch Nam ngẩng đầu nhìn: “Ngay từ đầu tôi đã không hiểu em muốn nói gì.”

“Nhưng đêm đầu tiên của em...”

Cô vẫn chưa nói hết lời thì đã bị Dịch Nam chặn lại.

Mộ Lạc Lạc chú ý quan sát sắc mặt của Dịch Nam, đôi mắt biết cười của anh sáng như trăng.

Nhớ lại cách đây một tháng...

Mộ Lạc Lạc mới bước chân vào ngôi trường này, chính thức trở thành sinh viên khoa Công nghệ Thông tin.

Không bàn tới chuyện ngành học này có phù hợp với nữ sinh hay không, việc đậu đại học đã là một tấn bi kịch mà cô chưa từng nghĩ tới.

Đề “chúc mừng” tân bi kịch này, cô đã hẹn vài người bạn đi hát và đi uống. Uống nhiều quá, về tới kí túc xá thì hai giờ sáng, quá giờ giới nghiêm từ lâu, cô nài nỉ van xin, nhưng bà quản lí kí túc xá nhìn thấy bộ dạng say xỉn của cô nhất định không cho vào. Giữa đêm khuya gió lớn không có chỗ ngủ, cô cũng không biết mình đã bước vào phòng của thầy chủ nhiệm Dịch Nam từ bao giờ (trong trường có khu nhà ở riêng cho giáo viên).

Những chuyện xảy ra sau đó, cô không hề nhớ, chỉ biết lúc tỉnh dậy, cô nằm trên chiếc giường đơn của Dịch Nam. Lúc đó Dịch Nam đang tắm, tuy cửa phòng vẫn đóng nhưng nhất định thầy giáo đã xóa hết dấu vết trong lúc hỗn loạn!

Do đó cô khẳng định rằng, Dịch Nam đã có ý đồ... cướp đi sự trong trắng của cô.

“Đây là chuyện hiểu nhầm.” Dịch Nam đã giải thích đi giải thích lại, nhưng xem ra nỗi oan này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết được.

“Em không quan tâm, dù sao thầy cũng phải lấy em...” Mộ Lạc Lạc ngúng nguẩy, ngày đầu tiên nhập học, nhìn thấy thầy Dịch, dù rằng trông thầy không có vẻ nghiêm túc lắm nhưng với cô, chuyện đó không quan trọng.

“Thầy hơn em những chín tuổi, em như mặt trời tràn đầy sức sống, như đóa hoa sắp nở, nhất định sau này em sẽ tìm được một người phù hợp, thầy và em quá khập khiễng.” Dịch Nam vừa giải thích vừa khuyên nhủ cô, thái độ rất lạnh lùng.

Mộ Lạc Lạc khẽ gật đầu, cô cũng chưa từng chắc chắn về chuyện gì cả.

“Bò già thường thích gặm cỏ non, lẽ nào thầy chê em sao?”

Đột nhiên, Dịch Nam nhả mặt, nói: “Em không có vóc dáng chuẩn, khuôn mặt không xinh, đầu óc không thông minh, vậy người phải chịu thiệt là thầy đấy.”

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khô ngò của Dịch Nam, mỉm cười: “Vậy thì quá hoàn hảo rồi, những thứ em không có thầy đều có, đây chính là ý trời.”

Dịch Nam thấy không thể nói được gì nữa, soạn sách vở, quay đi.

Mộ Lạc Lạc đột ngột ôm chặt lấy Dịch Nam, mười chín tuổi, đây là lần đầu tiên!... Đây là lần đầu tiên cô dám thừa nhận.

“Em yêu thầy ngay từ cái nhìn đầu tiên, rất chân tình. Em sẽ nỗ lực để trở thành người vợ tốt, ngoan ngoãn nghe lời thầy. Em sẽ nấu cơm, giặt quần áo, dọn vệ sinh. Tuy còn ít tuổi, nhưng chắc chắn em sẽ không làm thầy thấy mệt mỏi, không nổi nóng với thầy, cũng không bao giờ hẹn hò với những chàng trai trẻ khác, em sẽ một lòng một dạ với thầy... Hôn nhân không phức tạp như thầy tưởng tượng đâu, cũng không phải quá vô vị...”

Từng câu nói của cô đã làm Dịch Nam cảm động.

“Em không biết chắc cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ kéo dài được bao lâu. Nhưng nếu thầy đã quyết định mình nên làm gì thì chín giờ sáng Chủ nhật, hẹn gặp thầy ở địa điểm đăng ký kết hôn. Tuy nhiên bắt buộc phải được sự đồng ý của bố mẹ thầy.”

Nghe xong, Dịch Nam chậm rãi rời phòng giáo viên. Anh nghĩ tới ý tưởng kỳ quái của Mộ Lạc Lạc. Nhưng may thay, vẫn còn người lớn trong nhà, họ chính là bố mẹ Lạc Lạc, nhất định họ sẽ không đồng ý với ý tưởng nổi loạn của con gái.

2 – “Bố mẹ, đầu tiên, con xin cảm ơn bố mẹ đã nuôi dưỡng con được như bây giờ.”

“Bố mẹ, đầu tiên, con xin cảm ơn bố mẹ đã nuôi dưỡng con được như bây giờ.”

“...”

“Thứ hai, con cảm ơn bố mẹ đã nuôi con mười chín năm nay, đương nhiên trước khi tốt nghiệp đại học con vẫn cần bố mẹ nuôi tiếp ạ.”

“...”

“Cuối cùng, con gái muốn lấy chồng, hi vọng bố mẹ sẽ cùng đi đăng ký kết hôn với con, nhân tiện gặp con rể. Báo cáo, hết!”

“?!”

Mẹ Lạc Lạc ngơ ngác nhìn con gái, bố cô run run cầm cốc trà.

Mộ Lạc Lạc ngửa cổ uống một ngụm nước to, phù... Mẹ Lạc Lạc bừng tỉnh.

“Lạc Lạc, con hãy nói thật với mẹ, có phải con đã có thai rồi không?”

“Không có, nhưng cái đó còn phải xem ý của con rể mẹ thế nào.”

“Lạc Lạc, con đừng sợ, có bố mẹ đứng ra bảo vệ con, rốt cuộc là thằng đầu nào đã ép con gái mẹ?”

“Không có, con cam tâm tình nguyện, lấy người đó, nhưng mà anh ấy không phải thằng đầu đâu mẹ ạ.”

Mộ Lạc Lạc bề ngoài cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng rất hoang mang.

Mẹ xoa đầu cô, nói: “Mẹ chỉ có một đứa con gái là con, con đừng làm mẹ sợ.”

“Từ khi thực hiện chính sách sinh đẻ có kế hoạch, mỗi gia đình chỉ được sinh một con.” Bố Lạc Lạc tiếp lời.

“Không đúng, nhà Tiểu Lý đang định sinh thêm một đứa, chẳng phải cô ta đang có thai rồi đó sao.”

“À, vậy sao? Bà nghe ai nói vậy?” Bố Lạc Lạc tỏ vẻ không tin.

“...”

“Mẹ bảo con ít ăn kẹo đi thì không nghe, rửa lê ăn cho đỡ rát họng đi.” Mẹ Lạc Lạc gọt dưa, mắt nhìn chồng, “Lúc nãy chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?”

“...” Mộ Lạc Lạc rất muốn bố mẹ tập trung vào chuyện của mình, nhưng chẳng ai để ý tới cô.

“Con gái bố mẹ sắp kết hôn rồi, lẽ nào bố mẹ không quan tâm sao?”

Bố mẹ cô đồng thanh mở lời, vui vẻ nhìn con gái:

“Nếu con đã quyết tâm, vậy thì nói đi, gia thế, tuổi tác, có xe, có nhà không?”

“Con rể bố mẹ tên Định Nam...”

“Nói to lên.”

“...”

“Cao khoảng 1m80, cân nặng con đoán không quá bảy mươi kilôgam, không có dị tật gì, răng rất trắng, nhưng mà anh ấy rất ít cười, là giảng viên trường T, cũng chính là thầy giáo chủ nhiệm của con, năm nay hai mươi tám tuổi, còn về lương, theo như con biết thì là bốn nghìn tám trăm tệ, phúc lợi của trường cũng rất tốt, thường xuyên phát đồ dùng và thức ăn. Thầy có hai phòng trong trường, nhưng con không rõ thầy có đất không, thầy làm trong trường nên con không thấy thầy có đi xe. Còn gia đình thầy có bao nhiêu người con không rõ. Bố mẹ còn muốn biết gì nữa ghi vào giấy, đợi khi đi đăng ký kết hôn con sẽ hỏi.”

Mộ Lạc Lạc lấy trong cặp ra một quyển sổ nhỏ, cẩn thận ghi lại những điều bố mẹ cô hỏi: “Còn gì muốn hỏi nữa ạ?”

Hai vợ chồng già nhìn nhau tỏ vẻ không bằng lòng.

“Trường con không ngăn cản việc thầy trò yêu nhau sao?”

“Có, nhưng việc thầy trò kết hôn thì con không biết có cấm không.”

“Nghe qua thì điều kiện cũng không tồi, chỉ có điều là hơi nhiều tuổi.”

“Về vấn đề này, con sớm đã nghĩ tới rồi, do phụ nữ sống trong môi trường nhiều hóa chất độc hại, Bộ Y tế đã đưa ra kết quả điều tra rằng, tuổi thọ trung bình của phụ nữ thấp hơn của nam giới. Chắc là chúng con sẽ lên thiên đàng cùng nhau.”

Mộ Lạc Lạc nghĩ vài giây rồi nói ra cái tin không đáng tin cậy đó.

“...”

“Cứ cho là cậu ta yêu con, sống chết vì con, nhưng cũng không đến mức muốn kết hôn sớm thế chứ?” Mẹ Lạc Lạc chuyển giọng.

“Mẹ hiểu nhầm rồi, người vội vã là con, tranh thủ lúc anh ấy chưa có ai, hồ đồ đồng ý thì con phải nhanh chóng chiếm lĩnh.”

“...”

“Con à, kết hôn không phải là chuyện nhỏ đâu. Nhớ năm xưa, bố theo đuổi mẹ con rất vất vả, ngày nào cũng đi chiếc xe đạp cũ kỹ nửa buổi mới vào tới thành phố, mưa gió đều đến đón đưa, theo đuổi hơn một năm trời mẹ con mới đồng ý đấy. Tình nghĩa bố mẹ sâu đậm, tất cả đều dần dần tích lũy mà thành.”

Mộ Lạc Lạc tỏ vẻ ngạc nhiên trêu đùa: “Bố, con không biết đi xe đạp, bố không định bắt con đạp xe đưa chồng con đi làm chứ?”

“...”

Mẹ Lạc Lạc khẽ nghiêng người về phía con gái, không phải nó đang đùa đấy chứ?

“Nói nhỏ cho mẹ biết, mối quan hệ của các con đã tới giai đoạn nào rồi? Cầm tay hay đến thế nào rồi?”

Lạc Lạc cúi đầu miệng lẩm bẫm: “Cũng không có gì, chỉ là ngủ thôi.”

“?!”

Mẹ Lạc Lạc suýt ngất, bố cô chạy đến bên mẹ cô.

Lạc Lạc vội quỳ trước mặt bố mẹ, khóc hu hu, với lấy cái quạt nhỏ quạt cho bố mẹ.

“Nếu bố mẹ đồng ý, thì cuối tuần này, nhớ dậy sớm, con đã quyết tâm lấy anh ấy rồi. Tất nhiên nếu bố mẹ không đồng ý, con gái cũng không thể nói gì, nhưng con nhất định sẽ rất đau khổ, sẽ bị trầm cảm, thậm chí sẽ nhảy lầu tự tử, đó không phải là đe dọa đâu, thật sự là thế đấy ạ.”

Nói xong, Lạc Lạc bước nhanh vào phòng tắm.

“Kết hôn nào, kết hôn nào, mong tới cuối tuần quá, sắp tới cuối tuần rồi, la la la...”

Mẹ Lạc Lạc rung rung nước mắt nhìn chồng, bố Lạc Lạc bắt lực nhìn vợ, bỗng nhiên ôm mặt khóc.

“Cuối tuần nên mặc bộ nào đây? Mới mua hai chiếc váy mới, vừa đúng dịp, con nói mẹ nên mặc bộ màu đỏ hay màu xanh?”

“Mặc cả hai đi, hai màu đỏ rất hợp nhau.”

“Con nhỏ này!” Mẹ Lạc Lạc rất đau khổ nhưng vẫn phải cố tỏ ra vui vẻ.

“Bình tĩnh, bình tĩnh! Bà là mẹ nó, bà không nên làm gương xấu cho nó...”

Tối hôm đó, Mộ Lạc Lạc quay lại kí túc xá, vì bố mẹ cô quá hoảng loạn tinh thần, nghe nói phải nghỉ ngơi nhiều.

Cô sai bước vào tòa nhà kí túc, nhưng rồi lại quay ra, cô đột nhiên nhớ thầy Dịch.

Lạc Lạc xem đồng hồ, vẫn còn một tiếng, cô ngân nga một khúc nhạc, nhảy chân sáo tới phòng của thầy Dịch.

Khi cô đến dãy nhà giáo viên, thì vừa hay gặp Dịch Nam đứng ngay sau bồn hoa, nhưng trước mặt thầy là một người đàn ông to béo hói đầu đang cúi người. Mộ Lạc Lạc nhanh chân nấp sau một gốc cây để quan sát... người đàn ông này rất quen.

Mộ Lạc Lạc cố gắng nhớ lại, trong đầu lơ mờ hiện ra khung cảnh ngày khai giảng, ngay lập tức cô sững sốt ngạc nhiên... Không thể như thế được, nếu cô nhớ không nhầm, người đàn ông hói đầu chính là thầy hiệu trưởng “dễ mến”?

Tại sao thầy hiệu trưởng phải cúi đầu trước Dịch Nam? Tại sao ông ấy có vẻ rất sợ thầy Dịch? Đúng là một điều đáng ngờ.

Nghĩ đến đây, cô nhặt vài cọng cỏ khô đặt lên đầu, quay người về phía sau, đi về hướng vườn hoa, giả vờ như không có chuyện gì.

“Đứng lại, đứng yên đó!”

Một giọng trầm vang lên phía sau.

Mộ Lạc Lạc giật bản mình, đứng thẳng người, mấy cọng cỏ khô trên đầu rơi dần xuống.

“Báo cáo thầy giáo, giáo sư hoặc lãnh đạo nhà trường, em... em chỉ đi dạo ở đây...”

“Khoa nào?”

Mộ Lạc Lạc rất ân hận, nhưng vẫn cố tỏ ra mình không phạm lỗi gì.

“Điện tử, khoa Công nghệ Thông tin ạ.”

Hàn Tư Viễn thấy cô sợ tới mức run lẩy bẩy, liền châm một điếu thuốc, điềm nhiên ngồi trên ghế đá đút tay vào túi quần.

“Này, không được quay người lại.”

“Vâng!”

“Năm thứ mấy rồi? Tên gì?”

“Năm thứ nhất, tên Mộ Lạc Lạc ạ!”

Hàn Tư Viễn dập điếu thuốc, đi ra phía sau lưng Lạc Lạc:

“Nửa đêm canh ba không về kí túc xá ngủ, ở đây dòm ngó cái gì?”

Một luồng khí nóng không ngừng thổi sau gáy Lạc Lạc, cô run rẩy bước lên phía trước ba bước: “Thưa thầy, bây giờ em đi về ngủ ngay đây ạ!”

Hàn Tư Viễn cười thầm, đang định trêu cô tiếp thì chợt có một tiếng hét chói tai.

“Hàn Tư Viễn! Cậu dựa vào cái gì mà nhấn một cái tin rồi tùy ý bỏ mặc tớ?!”

Hàn Tư Viễn cau mày, từ từ quay người lại, nhìn thấy một gương mặt đầy phần nộ.

Tống Mỹ Lệ cao giọng hát càm về phía cậu ta: “Lý do!”

“Không thích thì chia tay, đó chính là lý do.”

Mộ Lạc Lạc co rúm người lại, nhú lông mày, ruột gan rồi bời.

Tổng Mỹ Lệ chỉ thẳng vào mặt Mộ Lạc Lạc nói: “Chính là vì cô ta?!”

Nếu không phải Tổng Mỹ Lệ nhắc nhở, Hàn Tư Viễn cũng quên mất bên cạnh còn có một con người bằng xương bằng thịt.

Anh ta nhoẻn miệng cười, từ từ đi về phía Lạc Lạc, xác định đứng trên cùng một chiến tuyến với cô, chính anh ta đã buộc lên cổ Lạc Lạc một sợi dây vô hình. Mộ Lạc Lạc ngay lập tức cảm thấy mắt lồi ra ngoài, như có ai bóp cổ cô vậy.

“Không sai, Lạc Lạc chính là bạn gái mới của tôi, đáng yêu đấy chứ.”

Nói vậy thôi, Hàn Tư Viễn tới giờ vẫn chưa nhìn ra Mộ Lạc Lạc là người như thế nào.

Mộ Lạc Lạc tức giận, thì ra là một tên lừa bịp, dám giả danh thầy giáo, còn dám lấy cô ra làm trò đùa, đúng là lưu manh!

Tổng Mỹ Lệ giận dữ bước về phía trước, đẩy mạnh Hàn Tư Viễn ra, Mộ Lạc Lạc đứng ngơ ngác, Tổng Mỹ Lệ sát khí đằng đằng, giơ tay định tát cho Lạc Lạc một cái nhớ đời thì đột nhiên bị một bàn tay khác tóm chặt.

Tổng Mỹ Lệ nhìn chằm chằm vào đôi mắt vô cảm của Dịch Nam, sắc mặt hiện lên vẻ lo sợ, miệng rớt rít: “Thầy Dịch, chúng em chỉ đùa thôi ạ...”

Dịch Nam buông cổ tay Tổng Mỹ Lệ ra: “Những trò đùa kiểu này, tôi hi vọng sẽ không có lần thứ hai.”

Hàn Tư Viễn đứng tựa vào gốc cây, cười ăn mừng tai qua nạn khỏi. Cậu ta không có ý định cứu Mộ Lạc Lạc. Thứ nhất, vì trong đầu vốn không có ý định ấy; thứ hai là không tin Tổng Mỹ Lệ dám đánh người, nếu không thì tay cô ta đã không ngập ngừng như vậy; thứ ba, không muốn dính líu vào việc cãi nhau với con gái.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy vị cứu tinh, đầu tiên cô định ôm lấy Dịch Nam khóc òa, nhưng lại không dám, đột nhiên chân mềm nhũn, cô ngồi phịch xuống đất, không nói gì mà khóc rất đáng thương.

“Lạc Lạc, tớ đi trước đây, ngày mai gặp.” Hàn Tư Viễn gửi một nụ hôn gió về phía Lạc Lạc, sau đó chỉnh lại cổ áo và quay đi.

Mộ Lạc Lạc ngơ ngác tròn xoe mắt, Dịch Nam không nhìn cô, quay đi luôn.

“...”

Lạc Lạc ngửa mặt lên nhìn trời, người như muốn nổ tung, cô la lớn, thầy Dịch, Lạc Lạc trong sạch, trong sạch...

3 – Vô đối

Mộ Lạc Lạc đầu óc quay cuồng, rối loạn, cô quay về kí túc xá, trong phòng cô có bốn người.

Ba cô nữ sinh đang bận bịu việc riêng, Tiểu Trương nhô lông nách. Tiểu Triệu đang nằm trong chăn, nhắn tin với bạn trai, chốc chốc lại cười sằng sặc. Tiểu Hồng là yên tĩnh nhất, cô đang xem tiểu thuyết.

“Tất cả đều do Hàn Tư Viễn đáng ghét đó, làm mất chàng bạch mã... haizz...”

Ba người cùng quay người lại, Tiểu Trương hỏi: “Hàn Tư Viễn sinh viên năm tư

khoa Y à?”

Mộ Lạc Lạc phần nộ nắm chặt bàn tay lại: “Không biết, nhưng khẳng định đó là một thằng căn bã! Rõ ràng nhìn thấy tớ bị đánh mà không thèm can thiệp, đây không phải là loại người tớ có thể yêu...”

Tiểu Triệu: “Ai quan tâm ngựa trắng lừa đen của cậu, tự nhiên nhắc đến Hàn Tư Viễn, cậu nói chẳng ai hiểu gì cả?!”

“...”

Tiểu Hồng giải thích hộ: “Hàn Tư Viễn rất nổi tiếng, một năm trước chuyển đến đây, rất đẹp trai, nhà lại có điều kiện, rất nhiều người muốn làm bạn gái của cậu ta đấy.”

Mộ Lạc Lạc tức tối: “Bạn trai sao... mất mặt quá?”

Tiểu Trương: “Nam nữ đều giống nhau, cướp được mới đáng quý.”

Mộ Lạc Lạc nhú mày, có điều cô đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ồa, thì ra là Dịch Nam ghen?

Tiểu Hồng: “Lạc Lạc, nửa đêm canh ba rồi cậu không nên cười phá lên thế.”

Mộ Lạc Lạc lau nước bọt, xin lỗi, tớ hơi vô ý.

Cô tỉnh nghịch nhìn lên bầu trời... Thầy Dịch, yêu mình rồi...

Mộ Lạc Lạc ngủ một mạch đến sáng, khê liếc đồng hồ, lại nhớ giờ thể dục buổi sáng rồi, cô rất lo, đi bộ năm phút là ra sân vận động, tại sao cô có thể tới muộn.

Cô chậm rãi bò dậy đánh răng rửa mặt.

Mộ Lạc Lạc lấy sách vở, nhân lúc bà giám thị đi vệ sinh, cô cúi người chuồn ra ngoài. Đang lúc dương dương tự đắc, chợt có một cái gì đó cứng cứng gõ vào đầu cô.

Dịch Nam nhìn đồng hồ: “Mộ Lạc Lạc, hôm nay em dậy sớm thật.”

Không phải anh cố tình mỉa mai mà quả thật hôm nay Lạc Lạc dậy sớm hơn bình thường mười phút.

Lạc Lạc không ngờ Dịch Nam lại bắt được mình đi muộn, hi hi, nhất định là mượn cớ để gặp cô.

Lạc Lạc vò vò vạt áo: “Sao thầy lại tỏ ra xa lạ thế, xung quanh làm gì có ai.”

“Trong mắt thầy, em chính là người ngoài.”

“...”

Mộ Lạc Lạc xoa xoa mặt, tay chân vung vẩy giải thích,

“Thầy Dịch, có phải thầy vẫn giận vì chuyện đêm qua không? Thật sự là em không quen biết Hàn Tư Viễn!”

Dịch Nam không nói lời nào, cũng chẳng tỏ thái độ gì: “Tan học ở lại trực nhật, giờ thì nhanh lên lớp đi.”

Vẫn cố tình bám đuôi, Lạc Lạc nài nỉ, nhưng cũng muốn trêu anh, Dịch Nam chỉ muốn tống cổ cô đi, xua tay ra hiệu cô nhanh đi đi.

Mộ Lạc Lạc vẫn năn nỉ: “Thầy cùng em trực nhật có được không ạ? Coi như hẹn hò...”

Dịch Nam chỉ nghĩ rằng, nếu giết người mà không phạm pháp thì Mộ Lạc Lạc sớm đã không còn trên thế giới này. Mộ Lạc Lạc nhìn ánh mắt sắc nhọn như dao của Dịch Nam, cảm thấy ớn lạnh, lặng lẽ bỏ đi.

Cô chỉ cúi đầu đi chứ không chạy, không chú ý tới hai người đàn ông đi qua đường, nhưng một tên trong số đó khiến cả thế giới nhỏ trong cô nổ tung.

Hàn Tư Viễn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một vệt cào đã in dấu trên cằm cậu ta.

“Tất cả đều do cậu, đồ cặn bã, chàng bạch mã của tôi đi mất rồi!”

Hàn Tư Viễn cúi xuống nhìn, rồi lùi lại về sau một bước để tránh ngón tay sắc nhọn của cô, nhưng Mộ Lạc Lạc lại tiến tới, tiếp tục gây chiến!

Tâm trạng Hàn Tư Viễn hôm nay khá tốt, nên cậu không muốn cãi nhau với bạn nữ, càng không nhớ đây là ai.

“Cô là người có cách bắt chuyện rất độc đáo đấy, đáng được biểu dương.”

Mộ Lạc Lạc hai tay chống hông: “Này, tôi nhổ nước bọt dìm chết cậu bây giờ! Tôi cảnh cáo cậu, không được hủy hoại tình cảm và chàng hoàng tử của tôi, nếu không thì nửa đêm tôi sẽ đứng trước nhà cậu hát Kinh kịch đấy!”

Hàn Tư Viễn không sợ mà còn cười to hơn, chắc là đã nhớ ra con quỷ nhỏ đang phần nộ trước mặt mình là ai.

“Cậu là Lạc Lạc à, trông cậu ngốc nghếch, lại còn nhiều chuyện, sao tôi có thể quên cậu được?”

Mộ Lạc Lạc bất bình, chưa bao giờ cô gặp một người tự cao tự đại như cậu ta. Cô lôi từ trong cặp ra một túi giấy ăn, lấy ra một tờ, giơ lên cao, giống như một lá cờ vung vẫy trước mặt Hàn Tư Viễn: “Tôi đầu hàng, chúc tôi và cậu sẽ không ngày gặp lại.”

Hàn Tư Viễn nhìn chằm chằm vào dáng vẻ phần nộ của cô lúc rời đi, lẩm bẩm trong miệng, đồ thần kinh.

“Tur Viễn, cậu đói quá nên chọn bữa à? Cô gái như thế mà cậu cũng thích được?” Bạn của Hàn Tư Viễn hỏi.

Hàn Tư Viễn cười không nói, vừa nhìn thấy Tống Mỹ Lệ hùng hổ tiến đến, sắc mặt có chút biến đổi, đột nhiên cậu ta quay lại, đuổi theo Mộ Lạc Lạc. Mộ Lạc Lạc chưa hiểu mô tê răng rứa gì đã thấy mình bị ôm gọn trong lòng ai đó, cô ngơ ngác bất động.

“Không được la lên, nếu không tôi sẽ đánh cậu.” Hàn Tư Viễn lạnh lùng cảnh cáo cô.

Mộ Lạc Lạc mím chặt môi lo sợ, đến thở cũng chỉ dám thở nhẹ.

“Hàn Tư Viễn, anh đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa, nếu muốn thay người mới cũng nên chọn một người cân xứng với tôi một chút chứ?” Tống Mỹ Lệ dương dương tự đắc, cười chế nhạo.

Hàn Tư Viễn không nói gì, véo vào vai Mộ Lạc Lạc, “òà!”... Sau đó đẩy cô về phía trước.

Mộ Lạc Lạc và Tống Mỹ Lệ nhìn nhau chằm chằm. Tống Mỹ Lệ tức tối, nhổ một bãi nước bọt, mắt nhìn khinh bỉ, tỏ vẻ đối với cô ta đây là một sự tổn thương lòng tự trọng ghê gớm.

Tống Mỹ Lệ trợn mắt lên nhìn cô bé lùn thấp trước mắt, không những người nhỏ như cây nấm, trên đầu nó còn cài một chiếc bút, mặc một cái quần bò rộng thùng thình, mang đôi giày thể thao trắng... trông như học sinh trung học chưa phát triển toàn diện.

“Lạc Lạc trông rất đáng yêu, mắt không to không bé, mũi không cao không thấp,

môi không mỏng không dày...” Hàn Tư Viễn còn nói mỗi người đều có những vẻ đẹp tiềm ẩn, nhiệm vụ chúng ta là tìm kiếm, vì nếu cứ muốn tìm ra ưu điểm của cô ấy, thì đây chính là nước da rất trắng mịn và đôi má hồng.

Mộ Lạc Lạc xua tay lắc đầu: “Không có, không có, tôi và cậu ta...”

“Cô dám nói, tôi sẽ kéo cô vào bụi rậm đánh cho một trận, ngày này năm sau chính là ngày giỗ cô đấy.”

Hàn Tư Viễn rít qua hàm răng những lời cay độc, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ. Thật ra cậu ta không sợ tính khí kỳ quái của Tống Mỹ Lệ, chỉ là cậu ta muốn cho con quỷ nhỏ này biết tay, ai bảo dám cào vào cằm cậu.

“Tôi, tôi, tôi và cậu ta... rất yêu nhau!” Mộ Lạc Lạc cũng muốn diễn kịch, cô không ngại trả lời như một chiếc máy. Tính trẻ con nổi dậy, cô muốn trêu xem cậu ta sẽ ứng xử thế nào.

Hàn Tư Viễn chịu đựng tiếng cười điên rồ của cô, miễn cưỡng ôm cô, làm ra vẻ đang che chở cho cô.

Cũng đúng lúc đó...

“Mộ Lạc Lạc, tại sao em vẫn chưa lên lớp?”

Mộ Lạc Lạc lầm bầm than trời, buông Hàn Tư Viễn ra, tiến về phía Dịch Nam.

“Thầy Dịch, thầy đến lâu chưa ạ?” Trong lòng cô không ngừng cầu nguyện.

“Khoảng mười phút.” Dịch Nam dừng dừng trả lời, sau đó đi luôn.

Bầu trời như sụp xuống, vậy là đã nghe tất cả rồi?

Mộ Lạc Lạc không dám đuổi theo, vì thái độ của thầy Dịch làm cô sợ, cô tuyệt vọng dựa vào một cái cây bên đường.

Đội Tống Mỹ Lệ đi khỏi, Hàn Tư Viễn đan chéo hai tay, khuỷu tay khế chạm vào đầu cô: “Lạc Lạc, ai chọc giận em đấy? Nói cho anh biết đi, anh sẽ báo thù thay em.”

Mộ Lạc Lạc đẩy cậu ta ra, ngửa mặt lên trời khóc:

“Chàng bạch mã của tôi đi mất rồi, Hàn Tư Viễn, anh đúng là đồ đê.”

Hàn Tư Viễn chớp mắt, nhìn theo bóng của thầy Dịch, nhếch mép cười.

4 – Thầy Dịch nói: “Lạc Lạc, cuối giờ đến phòng tôi.”

“Lạc Lạc, hoàng tử của em có phải là Dịch Nam không?”

Hàn Tư Viễn bỏ rơi cậu bạn, đuổi theo Lạc Lạc.

“Gu thẩm mỹ của Dịch Nam cũng tệ thế sao, chắc chắn là em yêu đơn phương rồi.”

Đúng là đau lòng...

“Tránh xa tôi ra, nếu không đầu rơi máu chảy đó!” Thua người nhưng chưa thua trận, lời cay độc nhất định phải nói.

Hàn Tư Viễn mỉm cười, vẫn chưa nhận được câu trả lời, sao có thể đi được chứ?

“Dịch Nam có bị mù thì em cũng không thể lọt vào mắt xanh của thầy, trừ khi thầy có ý đồ không tốt với em.”

Mộ Lạc Lạc quay người chạy đi khoảng ba mét, lấy hết can đảm chỉ vào mặt Hàn Tư Viễn:

“Cuối tuần tôi và anh ấy kết hôn rồi! Anh đang làm hồng môi nhân duyên tốt đẹp của chúng tôi đây. Tôi ghét anh, tôi hận anh!”

Hàn Tư Viễn kinh ngạc không nói được gì, nhưng cậu ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Địch Nam biết tin dữ này không?”

“?!”

“Tất nhiên là biết rồi! Anh ấy chính là chồng tương lai của tôi mà, anh thử nghĩ xem, nếu anh ấy không yêu tôi, tại sao anh ấy lại cứu tôi hai lần? Đây chính là biểu hiện của tình yêu!” Mộ Lạc Lạc biết mình hơi phóng đại nhưng Hàn Tư Viễn ức hiếp cô quá đáng.

Hàn Tư Viễn trầm ngâm suy nghĩ, xoa xoa cằm, mắt nhìn Lạc Lạc không chớp... Trông cô như cái bánh chưng vuông vức, trong con người này có “đặc điểm” gì mà cậu ta chưa biết?

Mộ Lạc Lạc cũng không chịu thua kém, cô vênh mặt lên tự đắc. Hừ, thầy Địch là người đàn ông trưởng thành có nội tâm sâu sắc, không như Hàn Tư Viễn, chỉ biết nhìn vào vẻ bề ngoài.

Hàn Tư Viễn cho hai tay vào túi: “Xem ra thầy ấy cũng quá đơn độc rồi. Ok! Chúc em sớm thành gia thất, nếu em có tờ giấy kết hôn trên tay, anh đảm bảo sẽ không làm phiền em nữa, không những thế, anh sẽ không cho phép bạn gái cũ của anh quấy rối em, thậm chí giúp em giữ bí mật này...”

Mộ Lạc Lạc cắn nhẹ môi, không thể để cho loại người này cười cợt mình được! Ha ha, thầy Địch sẽ là của ta.

Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng ngồi được đến tiết cuối.

Công nghệ Thông tin là chuyên ngành dành cho nam giới, một lớp nhiều nhất có bốn mươi lăm học sinh thì không có quá mười nữ sinh, trong hoàn cảnh thiếu thốn tài nguyên thế này, Mộ Lạc Lạc thuộc vào loại hiếm, nhưng vẫn không được các nam sinh để ý. Vì các nữ sinh chọn khoa này thường có cá tính khá mạnh mẽ, có khả năng phán đoán và cũng không thích trang điểm hay ăn mặc đẹp. Tuy nhiên, Lạc Lạc không quan tâm tới những thứ đó. Trong trường, ngoài các khoa liên quan đến ngoại ngữ ra, toán lý hóa đều được xếp vào ngành kỹ thuật.

Nhưng quả thật cô rất ngây thơ, cứ tưởng rằng sinh viên kỹ thuật mạng thì chỉ cần biết mở máy tính, chat QQ, biết những trò chơi điện tử đơn giản, thực ra, đụng đến thứ gì cô cũng rất mơ hồ. Còn mười phút nữa là hết giờ, Mộ Lạc Lạc thu dọn đồ đạc, sách vở, thắt lại cái thắt lưng, đeo thẻ ăn trưa trước ngực, quan sát mọi người xung quanh đang háo hức như vừa có miếng bánh rơi từ trên trời xuống, trưa nay phải ăn cho no.

Chuông reo...

Mộ Lạc Lạc đang đi thì có người chặn đường, trước cửa xuất hiện mấy chương ngại vật.

“Cô chính là bạn gái mới của Hàn Tư Viễn?” Một nữ sinh dò xét.

Mộ Lạc Lạc chớp mắt, phát hiện mấy cô gái đó không dễ đối phó, Tống Mỹ Lệ là một trong số họ, không những thế còn đang nhìn cô cười nhạo.

Mộ Lạc Lạc cúi người chào: “Chào các chị! Về chuyện này thì, em thật sự...”

“Không sai, Lạc Lạc đang qua lại với Hàn Tư Viễn, các chị định làm gì?”

Bạn cùng phòng của cô – Tiểu Triệu, Tiểu Hồng, Tiểu Trương – thường ngày ức hiếp Lạc Lạc, nhưng thời khắc này, họ lại đứng ra bênh vực cô.

Tiểu Trương dang tay đứng lên phía trước Lạc Lạc: “Mộ Lạc Lạc đừng sợ, giữa chốn đông người thế này, các chị ấy không thể làm gì đâu.”

Mộ Lạc Lạc sợ đến mức nhũn như con chi chi.

Đám nữ sinh hát hàm chế giễu: “Một lũ nha đầu vất mũi chưa sạch, chúng mày nghĩ rằng bọn tao đến đánh nhau à?”

“Vậy các chị tới đây làm gì?”

“Tất nhiên là xem con bé này có thể trụ được mấy ngày, chúng tao chỉ muốn đi xem nạn nhân mà thôi.” Một cô gái khác cười nhẹ, nói.

Tổng Mỹ Lệ tiến về phía Mộ Lạc Lạc, vỗ vai cô, làm Lạc Lạc sợ, chùn cả chân xuống.

“Tao biết mày là gái trinh, cực trong một tuần nữa mày sẽ thành đàn bà, thêm một tuần nữa mày thành đồ bỏ đi.”

Nói dứt lời, bọn họ cười phá lên chế nhạo.

Mộ Lạc Lạc biết môi trường đại học rất phức tạp nhưng không ngờ lại loạn tới mức thế này, tâm hồn ngây thơ của cô bị tổn thương, không thể chịu nổi, cô nheo mắt nói: “Lẽ nào các chị đã trải nghiệm tất cả rồi sao? Em rất thông cảm với các chị...”

“Oa!” Tiểu Trương, Tiểu Triệu, Tiểu Hồng ngạc nhiên hết mức, hóa ra Mộ Lạc Lạc mới là cao thủ!

Tổng Mỹ Lệ tức tới mức mặt mày biến sắc: “Coi như mày được đấy, để tao xem mày chịu được mấy ngày!”

Mộ Lạc Lạc xua tay: “Em không có hứng với cái đồ cặn bã đó, hần luôn luôn quấy nhiễu làm phiền em, em hi vọng các chị có thể giúp em tống cổ hần đi, em cũng đã thử rồi nhưng khó quá, tạm biệt các chị.”

Nói dứt lời, Lạc Lạc kéo ba người bạn nghĩa hiệp của mình nhanh chóng rời xa nơi đó.

Ở nhà ăn sinh viên.

Mộ Lạc Lạc ăn gấp đôi bình thường, đây chính là quy luật, khi sợ hãi người ta thường ăn nhiều.

Cô ngược mắt lên, vừa hay nhìn thấy Dịch Nam đi vào nhà ăn. Thấy thế, cô lau miệng, nhanh chóng đẩy đĩa cơm ra.

“Thầy Dịch, thầy đi ăn à?” Cô hỏi xã giao.

Dịch Nam gật đầu, cầm đĩa cơm rồi đi về phòng chờ của giáo viên.

Mộ Lạc Lạc thò ngón tay út ra móc vào túi quần Dịch Nam:

“Thầy Dịch, thầy ở đây ăn đi, em muốn tâm sự với thầy...”

Dịch Nam vội nhìn quanh, vì muốn tránh gây những tin đồn xấu miễn cưỡng ngồi xuống.

Mộ Lạc Lạc ngồi đối diện Dịch Nam. Tuy chỉ cúi xuống ăn cơm, nhưng tác phong của thầy Dịch rất nho nhã, trái ngược với cô lúc nào cũng như chết đói.

Cô ngưng ngừng mở miệng nói: “Về chuyện của chúng mình, bố mẹ em đã đồng ý rồi.”

“Hừ hừ hừ...” Dịch Nam như mắc nghẹn ở họng. “Em đùa à?”

“Tất nhiên là không! Theo những gì em hiểu về bố mẹ thì hai ngày nay bố mẹ em có thể đã đến trường âm thầm tìm hiểu thầy...”

“...”

“Thầy không phải tỏ ra sợ hãi thế, bố mẹ em cũng không ghê gớm lắm đâu...” Mộ Lạc Lạc then thùng trả lời, mắt cô sụp xuống.

“...” Anh đã mắc sai lầm khi tin tưởng họ, nuôi dưỡng một đứa con điên rồ thế này trong một thời gian dài, liệu họ có thể bình thường được không?

Dịch Nam đặt ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, đang trong giờ cơm trưa, đông người phức tạp, anh nói: “Sau giờ học tới phòng gặp tôi.” Nói xong, anh hốt hoảng rời đi, chỉ sợ Lạc Lạc sẽ ôm chầm lấy anh.

Mộ Lạc Lạc trong lòng rất vui, ha ha, vậy là không phải làm trực nhật nữa. Cô che mắt, thích nhất là ông chồng giả việc công làm việc tư thế này.

Bây giờ Dịch Nam đã hiểu ra một chân lý, dù tám tuổi hay mười tuổi, cứ là con gái, dù đó là một cô gái say rượu, cũng không nên tùy tiện cho vào phòng, nếu không thì sẽ luôn mang tiếng xấu, suốt ngày nơm nớp.

Anh đang nghĩ kế để tống khứ Mộ Lạc Lạc, nhưng cô thì lúc nào cũng như vậy, viết đi viết lại tên của Dịch Nam trên giấy, miệng cười toe toét.

Dịch Nam đi đi lại lại trong phòng làm việc, nghĩ đi nghĩ lại, anh quyết định mở điện thoại ra, tìm trong danh bạ những cái tên bạn bè vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Anh dừng lại ở một số điện thoại khá lâu, cuối cùng cũng bấm nút gọi.

Đầu dây bên kia vừa đổ được một hồi chuông, Dịch Nam đã gác máy, ném điện thoại xuống bàn, bình tĩnh lại đi, mày đang làm gì vậy, chẳng qua là một con bé thôi mà, tại sao mày lại lo đến thế này...

Dòng suy nghĩ của Dịch Nam bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, anh nhìn vào cái tên trên màn hình hiển thị mà chính anh lưu – Kẻ Phản Bội.

“Tiểu Nam, anh vừa gọi điện cho em à?” Giọng nữ vang lên trong điện thoại biểu lộ vẻ hồi hộp.

Dịch Nam bình tĩnh đáp:

“À, không có gì, tôi gọi nhầm!”

Giọng nữ thất vọng đáp lại: “Chúng ta cũng không gặp nhau hơn một năm rồi, hay là...”

Dịch Nam trầm ngâm, anh không có bạn gái cùng tuổi, ngoài Phương Dung, người con gái duy nhất anh từng yêu thương.

Đang lúc anh chưa biết quyết định thế nào, vừa hay Mộ Lạc Lạc bước vào phòng, tay cầm một tập bài kiểm tra đặt lên bàn của thầy toán, nhưng vẫn không quên nhìn Dịch Nam với ánh mắt đầy ẩn ý...

“...” Dịch Nam vội hướng mặt về phía cửa sổ, nhẹ nhàng đáp lại: “Tôi cần cô giúp đỡ, đến phòng tôi ngay nhé.”

“Muộn nhất ba mươi phút nữa, ở nhà đợi em.” Phương Dung tắt điện thoại, tâm

trạng vui vẻ hơn mong đợi, cầm túi xách đi về phía phòng giám đốc.

Địch Nam xoa xoa huyết thái dương, sống gần hết tuổi trẻ rồi, vậy mà càng trưởng thành càng mất đi tính quả quyết.

5 – Chuyện trong nhà tắm...

Địch Nam về phòng sớm hơn dự định, trên đường đi anh nhớ lại từng kỷ niệm với Phương Dung, những ngày vui vẻ hạnh phúc khi mà anh đã xác định họ sẽ cùng nhau đi đến hết cuộc đời, không ngờ rằng lại có kết cục thế này.

Đẩy cửa vào, Địch Nam đi trước, Phương Dung mặc một chiếc váy gợi cảm, cô vẫn quyến rũ như ngày nào. Phương Dung chậm chậm bước vào căn phòng đơn mui mấy mét vuông đã từng quen thuộc với mình, tuy trong phòng không có một hạt bụi, nhưng cô vẫn không thể tin rằng một thiếu gia được nuông chiều lại có thể ở trong căn phòng tồi tàn thế này.

“Tiểu Nam...”

“Cô còn gọi tôi là Tiểu Nam à?”

Phương Dung mỉm cười: “Xem ra anh vẫn không có ý định tha thứ cho em.”

Địch Nam trầm ngâm, rót một cốc nước lạnh cho cô.

“Tại sao anh không làm kinh doanh mà lại đi làm giáo viên?” Phương Dung không dám làm đảo lộn cuộc sống của anh, dù rằng không giờ phút nào cô không nhớ tới anh.

Địch Nam tỏ ý không muốn trả lời, dựa vào cạnh bàn, anh hờ hững nói:

“Xin cô hãy giúp tôi một việc, tôi chỉ quen một người con gái là cô.”

Trong lòng Phương Dung rất vui, thì ra trong một năm qua anh vẫn độc thân.

“Chỉ cần anh yêu cầu, đốt nhà, giết người cũng không là vấn đề, hi hi!” Cô tinh nghịch nói.

Trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ biến mất hoàn toàn trong cuộc đời Địch Nam.

“Việc này có chút phi lý, cũng rất khó giải quyết.” Địch Nam nghiêm nghị nói.

“Hả? Hóa ra trên đời này vẫn có việc mà anh không giải quyết được, em nghe đây...” Phương Dung chăm chú nhìn Địch Nam, tim cô đập nhanh, anh vẫn đẹp trai, thực sự mà nói, càng ngày càng trưởng thành và chín chắn.

Địch Nam không có tâm trạng đùa, anh nén giận, kể hết mọi chuyện cho Phương Dung.

Nghe xong Phương Dung có vẻ bán tín bán nghi, chuyện có vẻ hoang đường. Cô bật cười: “Anh đang nói, học sinh của anh muốn lấy anh, chỉ vì cô ta say rượu leo lên giường của anh nằm rồi nghĩ hai người đã quan hệ à?”

Địch Nam chỉ lên trán và nói: “Cô gái đó đầu óc hơi có vấn đề, nên không thể thẳng thừng từ chối, chỉ có thể cho cô ta tận mắt nhìn thấy. Cô chỉ cần từ phòng tắm ra là được, nhất định phải làm cho giống thật.”

Thật đúng là châm biếm, một năm sau, Địch Nam lại lấy lý do chia tay cô để vứt bỏ một người con gái khác. Nhưng lần này, anh chỉ cần diễn kịch.

Phương Dung vui vẻ nhận lời, thậm chí còn thấy biết ơn cô gái đầu óc không bình thường đó.

Cô ngồi trên sofa, vuốt mái tóc dài, rồi tiến tới trước mặt Dịch Nam, cởi từng chiếc cúc áo ra.

“Một tiếng nữa mới tan học.” Dịch Nam cảm thấy ngượng.

Phương Dung nới rộng cổ áo, bỏ đôi giày cao gót ra tiến về phía Dịch Nam, tay cô luôn vào vai anh, một mùi hương nhẹ nhẹ thoang thoảng.

“Anh là mối tình đầu của em, cũng là người đàn ông đầu tiên của em, có chỗ nào trên cơ thể em mà anh chưa từng nhìn thấy?”

Phương Dung cười lớn, cô nhìn thấy đáng vẻ tiếc nuối của Dịch Nam, điều đó chứng tỏ anh vẫn có hứng thú.

“Đây là chuyện đã qua, cô đừng nhắc tới nữa.” Dịch Nam kéo tay cô ra.

Phương Dung lau bớt son trên môi, thật sự cô không thể chịu được thái độ lạnh nhạt của Dịch Nam, cô giải thích: “Con người ta có lúc không thể vượt qua chính mình, lúc đấy em cũng không biết người đàn ông đó chính là...”

“Phải hay không phải không quan trọng nữa, hướng hồ, điều này không liên quan gì với chuyện anh ta là ai.” Dịch Nam lạnh nhạt mấp máy môi.

Phương Dung thở dài: “Thôi, nói đi nói lại đều do em không đúng, không nên làm chuyện có lỗi với anh, em rất hối hận, tất nhiên, cũng đã phải chịu những hình phạt xứng đáng.”

Dịch Nam nhìn ra ngoài cửa, có những lỗi lầm, chỉ phạm một lần là quá đủ.

Còn phía bên kia...

Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng chờ được tới lúc chuông báo nghỉ reo lên, cô hào hứng đến phòng Dịch Nam bàn chuyện hôn nhân, thật là thú vị.

Cô cầm đầu cầm cổ chạy lên tầng 5. Cô đứng ngoài cửa chỉnh lại cái dây lưng, vừa chuẩn bị gõ cửa thì phát hiện cửa không khóa, cô liếc một mắt vào: “Thầy Dịch, thầy có ở bên trong không?”

Cô gọi mấy tiếng liền, không có ai đáp lại, cho nên cô quyết định vào phòng, vừa bước thận trọng vừa gọi Dịch Nam.

“Xin hỏi cô là ai?” Có tiếng nước chảy và giọng nữ vang lên từ trong nhà vệ sinh.

Mộ Lạc Lạc tròn xoe mắt, trời, sao trong nhà thầy Dịch lại có con gái tắm trong phòng vệ sinh?

“Cô, cô là ai?...”

Phương Dung tắt vòi nước, mặc chiếc áo sômi của Dịch Nam bước ra khỏi phòng vệ sinh. Thật lòng mà nói, cô khá tò mò về cô học sinh này. Dịch Nam có rất nhiều cô gái theo đuổi, nhưng anh luôn hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp từ chối, khiến cô rất hài lòng. Cũng chính vì vậy mà cô rất hối hận, chỉ vì một phút ngã lòng mà cô đã đánh mất người đàn ông hoàn hảo này.

Mộ Lạc Lạc há hốc miệng nhìn người phụ nữ hờ nửa ngực quynh rũ trước mắt. Trời ạ!

“Chị... chị... chị, nhà chị vòi nước nóng bị hỏng à?” Cô chớp chớp mắt.

Phương Dung giật mình, quả nhiên là một cô gái có suy nghĩ “phóng khoáng”.

“Em là học sinh của Tiểu Nam à? Anh ấy không có nhà.”

Phương Dung mở tủ lạnh lấy ra hai chai nước, cô diễn rất tốt.

Mộ Lạc Lạc cầm chai Coca, uống một ngụm nhỏ, đầu óc bấn loạn tự an ủi vài câu, tiếp tục hỏi: “Chị là... người thân... của thầy Dịch?”

Phương Dung dang hai tay ra, xoay một vòng: “Tin vào những gì em nhìn thấy đi, chị là bạn gái của Dịch Nam.”

Lạc Lạc ngồi phịch xuống ghế sofa, trái tim như vỡ ra làm trăm mảnh.

Địch Nam đứng ở cửa thư phòng, nghe trong phòng im lặng không một tiếng động, nhìn qua khe cửa... thì thấy Mộ Lạc Lạc cúi đầu, những giọt nước mắt đã rơi xuống nền nhà.

Anh hơi cau mày, Lạc Lạc chưa đến hai mươi tuổi, nếu cô mất niềm tin vào tình yêu thì anh chính là thủ phạm.

Phương Dung tưởng rằng cô học trò nhỏ sẽ là loại khó đối phó, nào ngờ cô ta lại chỉ biết ngồi im chịu đựng.

Mộ Lạc Lạc khóc hơn mười phút, cô lau mặt, đứng dậy, tiến đến Phương Dung...

Phương Dung lùi lại phía sau, cô không đoán ra Lạc Lạc định làm gì.

Đột nhiên!... Lạc Lạc đưa hai bàn tay về phía Phương Dung, cô nuốt nước mắt nói: “Chào chị, em là vị hôn phu của thầy Dịch, còn chị, trong mắt mọi người chị là kẻ thứ ba, là hồ ly tinh... Nhưng em sẽ không làm khó chị, em chỉ muốn từ hôm nay quan hệ giữa chị và thầy nên kết thúc, chuyện hôm nay, em xem như chưa nhìn thấy...”

“...” Cô bé này thật sự thích Tiểu Nam?

Mộ Lạc Lạc quệt nước mắt, có trời mới biết trong lòng cô muốn cào xé người đàn bà này đến mức nào!

Cô trấn tĩnh lại, nói: “Em không đẹp như chị, em không có thân hình quyến rũ như chị, tất nhiên em cũng không có nhiều tiền như chị, nhưng em có thể khẳng định rằng em sẽ không từ bỏ thầy Dịch vì vậy chị hãy rút lui trong tự trọng.”

Cô rất thật lòng, bây giờ thầy Dịch không yêu cô cũng có thể hiểu, nhưng cô tin sẽ có một ngày, thầy Dịch sẽ phát hiện ra ưu điểm của cô! Tất nhiên cô cũng chưa biết mình có ưu điểm gì. Có thể cùng tìm hiểu...

Mộ Lạc Lạc tiếp tục giải bày, không những làm lung lạc trái tim của Phương Dung, mà còn làm rung động trái tim của Dịch Nam.

Phương Dung nhìn cô gái trước mặt mình, đột nhiên không nói nên lời, ánh mắt cô ấy rất thuần khiết, còn có đôi chút thơ ngây.

“Em gái, em nặng tình như thế sẽ làm tổn thương chính mình, lấy người yêu mình mới là cuộc hôn nhân mà phụ nữ chúng ta nên theo đuổi.” Phương Dung cuối cùng cũng nói ra được những điều mà Dịch Nam không thể nói, đối với cô gái ngây thơ này, không thể đánh, không thể mắng. Cô gái loại người sét đánh cũng không nhúc nhích, chính là loại người lì lợm đáng sợ nhất.

“Thầy Dịch chê em ít tuổi, em biết...” Mộ Lạc Lạc run run nói: “Nhưng em rất thích thầy, tình yêu không phân tuổi tác, ngay từ cái nhìn đầu tiên, em đã biết thầy chính là chàng bạch mã em cần tìm.”

Phương Dung cảm thấy tức giận, cô quát: “Em còn ít tuổi, làm sao hiểu được tình yêu thế nào, tình yêu là một loại trà nhiều vị, là cuộc sống, không phải là một viên kẹo trong

các câu chuyện cổ tích!”

Mộ Lạc Lạc lùi lại, gật đầu, nhưng không có lời nào để nói:

“Chưa từng ăn thịt lợn vẫn biết lợn chạy... Không, em ăn thịt lợn rồi vẫn chưa biết lợn chạy thế nào... Cái đó, tình yêu cũng vậy, chính là cái đó...”

Địch Nam vẫn ở phía sau cửa, quên đi ý định ban đầu, rõ ràng không biết rằng mình đang rất vui.

Lạc Lạc vuốt tấm khăn trải bàn, nói: “Đợi em nghĩ kỹ thế nào là tình yêu rồi sẽ nói với chị. Nhưng... trước khi có đáp án, em vẫn hi vọng một người xinh đẹp như chị có thể chủ động từ bỏ.”

Phương Dung đã nói tới rất cổ hống nhưng vẫn không có kết quả, rốt cuộc cô gái này là như thế nào, chẳng phải là nên che mặt khóc và chạy đi sao?

Trong lúc Phương Dung không biết đối phó thế nào, Địch Nam bước vào.

Anh đứng sau lưng Lạc Lạc, nhìn chăm chăm vào cô khá lâu... Có thể, anh đang rất cô đơn.

Mộ Lạc Lạc nghe thấy tiếng giày của Địch Nam, vươn người đứng dậy, vẻ đáng thương, trong lòng oán trách: “Thầy Địch, em toàn tâm toàn ý đến gặp thầy, thầy lại bày ra vở kịch này trên tức em, nói thật, em rất khó chịu, hình tượng của thầy đã giảm đi rất nhiều, nhưng ai bảo em thích thầy đến vậy, thật sự em không thể giận được nhưng em muốn thầy hứa là từ giờ thầy sẽ không tái phạm nữa, nếu không em sẽ tức giận.”

Cô đã nói ra tất cả.

Phương Dung không còn sức để cười, vừa định nói, Địch Nam đã ra hiệu cho cô ngừng lại.

“Thầy đồng ý với em, thầy sẽ không tái phạm.” Giọng anh nói khá bình tĩnh, như là vừa đồng ý một chuyện đương nhiên.

Nghe xong, Phương Dung thở dài, Địch Nam chẳng phải muốn bằng mọi cách tổng khứ cô học trò này đi sao? Bây giờ đang làm gì thế này?

Mộ Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy thiết thòi, vừa gật đầu vừa lau nước mắt: “Vậy em tin thầy một lần, em cũng không tính tới tội của chị xinh đẹp này nữa. Em nghĩ, chị nhất định bị vẻ đẹp trai của thầy mê hoặc nên mới quyết định làm kẻ thứ ba. Em hoàn toàn có thể hiểu được chị...”

Phương Dung rướn cổ lên, cuối cùng chuyện này là thế nào.

Địch Nam liêm môi, lâu nay anh sống quá căng thẳng nên không có niềm vui.

“Thầy là một người đàn ông chẳng có gì thú vị, không chắc có thể trở thành một người chồng tốt, nhưng thầy sẽ cố gắng.”

Chính anh cũng thừa nhận là mình điên rồi, mà còn điên không nhẹ.

Mộ Lạc Lạc nghe xong, đột nhiên ngẩng đầu lên, có vẻ không dám tin, cô cấu vào tay mình, sau đó quay lại nhìn Phương Dung tỏ ý muốn cô ấy làm chứng. Phương Dung chớp mắt, Địch Nam thay đổi tới mức không thể hiểu được.

“Tiểu Nam, anh có biết mình đang nói gì không?”

Địch Nam hơi cúi đầu: “Xin lỗi Phương Dung, hôm nay làm phiền cô rồi.”

“Tất cả là vì anh vẫn hận em, anh muốn trả thù em?”

Phương Dung không kìm chế được bản thân, cũng chính vì cô hiểu rõ Địch Nam,

biết rõ rằng anh của ngày hôm nay chưa bao giờ vui vẻ. Nhưng! Cô đã hối hận mà vẫn chưa được sao, người cô yêu từ trước tới giờ vẫn chỉ có Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc giơ hai tay cản Phương Dung, khuyên cô: “Chị à, chị bình tĩnh lại đi, hít sâu vào, tình yêu không thể ép buộc được.”

“Cô tránh ra!”

Phương Dung không để ý đến thế diện, mạnh tay đẩy Mộ Lạc Lạc ra, Mộ Lạc Lạc cũng làm ra vẻ nghiêng người tìm vị trí để ngã xuống ghế tựa. Trong các bộ phim người ta đều diễn thế, nhân vật nam nhất định sẽ bảo vệ người yếu hơn.

Đúng như dự liệu, Dịch Nam kéo tay Phương Dung lại: “Cô không nên dọa cô bé này.”

Phương Dung rít qua kẽ răng: “Anh vẫn còn biết đây là một cô bé sao? Anh định lấy cô bé này làm vợ à?”

Dịch Nam hơi nhếch miệng, trên mép hằn lên nụ cười từ lâu cô không thấy: “Có thể, có thể một ngày tôi sẽ yêu Mộ Lạc Lạc, tuy vẫn không có cách nào dự đoán trước ngày đó được, nhưng sao tôi chưa trải qua mà lại phủ định được? Tôi mệt rồi.”

Mộ Lạc Lạc nằm một góc trên ghế, vai run rẩy, từ phía sau, nhìn có vẻ như cô đang khóc, nhưng thực ra cô đang vui như mở cờ trong bụng.

Ha ha, vậy là có thể kết hôn rồi.

6 – “Thầy, nếu thầy cứ thế này, em chết cũng không phục? Hay là cứ thẳng thắn đi.”

Phương Dung rơi vào tình huống khó xử, ánh mắt của Dịch Nam như muốn đuổi cô đi.

Dịch Nam cười, thật sự thì anh cũng không hiểu nổi mình thế nào nữa, có thể trong tiềm thức cũng có một chút ý niệm trả thù, có thể anh đã tuyệt vọng với tình yêu hôn nhân.

Phương Dung rảo bước rời khỏi tòa nhà ký túc, nước mắt không ngừng rơi, cô thật sự đau lòng vì Dịch Nam. Không hiểu sao anh lại tự nhốt mình trong ngôi trường này, mỗi tháng nhận những đồng lương ít ỏi, sống những ngày tháng vô vị, từ trước tới giờ anh luôn làm việc lớn, nhưng mới có một năm, rốt cuộc thì đã có biến cố gì?

“Phương Dung?” Hàn Tư Viễn gọi cô với vẻ không chắc chắn.

Phương Dung sững người, cái giọng đáng ghét đó, đến chết cũng không thể quên được.

“Tại sao anh lại ở đây?” Mặt cô đầy vẻ cảnh giác.

Hàn Tư Viễn nhún nhún vai: “Trường là nơi để học mà, anh ở đây không hợp lý à?”

Phương Dung hận Hàn Tư Viễn đến tận xương tủy, nếu không phải chính anh ta là người bày ra quỷ kế đó, thì cô đã không mất Dịch Nam.

Chính Phương Dung chứ không phải ai khác vô hình trung trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến giữa anh em họ, tất nhiên, sau khi sự việc xảy ra cổ mới chột tỉnh ngộ. Hàn Tư Viễn thấy cô im lặng không nói, bước lại gần, Phương Dung tỏ thái độ khinh bỉ tránh xa anh ta, hỏi: “Đầu tiên anh bỏ rơi tôi không nói một lời, tiếp đến anh biến mất không chút tăm

tích, giờ lại chào hỏi tôi như không có chuyện gì, anh có tự cảm thấy mình vô liêm sỉ không?”

Hàn Tư Viễn ngồi xuống: “Cái đó chỉ chứng minh em là người con gái hay thay đổi, anh vẫn chưa thừa nhận điều gì với em.”

Phương Dung bĩu môi: “Anh đúng là đồ vô lại! Anh là đồ sâu bọ, cũng chỉ vì loại người đốn mạt như anh mà tôi phải chia tay với Dịch Nam!”

Hàn Tư Viễn cười nhếch môi: “Loại đàn bà thay lòng đổi dạ như cô, không có tư cách kết tội người khác. Huống hồ Dịch Nam sớm nhìn thấy con người thật của cô, cô nên cảm ơn tôi mới phải.”

Phương Dung không biết nói gì, một năm trước, khi anh ta theo đuổi cô, thực sự cô đã bị những lời lẽ đường mật của anh ta làm cho mê muội. Hàn Tư Viễn là loại đàn ông biết tạo ra những điều lãng mạn, thậm chí anh ta có hàng trăm cách khiến các cô gái mềm lòng.

Cô thừa nhận rằng lúc đầu cô cũng có chút không vừa lòng Dịch Nam, vì anh quá bận, hầu như không có thời gian dành cho bạn gái, chính vì những giận hờn càng lúc càng lớn ấy đã hình thành trong lòng cô một bức tường vô hình.

“Dịch Nam là anh trai của anh, tại sao anh có thể làm như thế với anh ấy?” Trong lòng Phương Dung còn rất nhiều điều không hiểu, tất nhiên cô đã thất bại trong cái mớ hỗn loạn đó.

Hàn Tư Viễn tiện tay ngắt một chiếc lá, ánh mắt lộ lên sự tàn nhẫn: “Xin lỗi, cô hãy dùng từ cho cẩn thận, tôi không có anh, có thể nói, sự tồn tại của anh ta là một sai lầm.”

Phương Dung run sợ, cô nhìn thấy rõ sự căm giận và sự khinh miệt dành cho bản thân mình trong ánh mắt của anh ta.

Một năm trước, cô và Hàn Tư Viễn đi nghỉ mát, chính vào lúc hai người đang thân mật trong phòng, Dịch Nam đã bất ngờ đẩy cửa vào. Phương Dung giật thót người, Hàn Tư Viễn thì nhếch mép, gọi Dịch Nam là “anh”.

Mẹ Dịch Nam qua đời sớm, một mình anh sống trong ngôi biệt thự sang trọng, bình thường anh không thích nói chuyện gia đình, nên Phương Dung cũng chẳng mấy khi hỏi, càng không thể nghĩ rằng bạn trai mà cô qua lại 5 năm chính là con trai của tổng giám đốc ngân hàng lớn nhất thành phố này.

Phương Dung cười nhạt: “Từ bỏ ngôi trường nổi tiếng đến đây vì anh muốn theo dõi nhất cử nhất động của Dịch Nam? Nực cười, bỉ ổi.”

Hàn Tư Viễn không phủ nhận: “Niềm vui của anh ta chính là nỗi buồn của tôi.”

Phương Dung thở dài: “Anh hết thuốc chữa rồi Hàn Tư Viễn à, còn ấu trĩ hơn cả cô gái khăng khăng đòi cưới Dịch Nam.”

Hàn Tư Viễn nhanh chóng nhận ra chuyện vui, cười hỏi: “Cô đã gặp Mộ Lạc Lạc rồi à? Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của cô, không phải là bị cô ta chọc tức đến phát khóc chứ?”

Phương Dung chun mũi chế giễu: “Cô ta dựa vào cái gì...” Chưa nói hết, cô đã chợt nghĩ, nếu Hàn Tư Viễn không muốn Dịch Nam hạnh phúc, chỉ bằng lần này, cô lợi dụng anh ta để thay đổi tình cảm của Dịch Nam.

Nghĩ tới đây, cô thổi thổi ngón tay: “Đúng rồi, thông báo cho anh một tin không vui, Dịch Nam đích thân thừa nhận, anh ta muốn kết hôn cùng cô gái đấy, tuy em không thích cuộc hôn nhân này, nhưng người bị thiệt sẽ là Dịch Nam.”

Hàn Tư Viễn cười thâm: Tốt quá, cướp vợ của anh ta, sẽ trêu tức anh ta hơn là

cướp người yêu!

Phương Dung nhìn theo bóng anh ta khuất dần, cô không thể hiểu nổi rốt cuộc trong lòng Hàn Tư Viễn có bao nhiêu nỗi uất ức.

Cùng thời gian đó, Dịch Nam về ký túc.

Mộ Lạc Lạc giống như học sinh mắc lỗi, nghiêm chỉnh ngồi trên ghế trước mặt, trong lòng cô như đang gõ trống, Dịch Nam ngồi gõ bàn phím máy tính.

Mười phút sau.

Dịch Nam đã in ra bản “hiệp định thư” đưa cho cô.

Ước định sau hôn nhân:

Điều một: Ở nơi công cộng không được phép xưng hô vợ chồng, càng không được có những cử chỉ thân mật.

Điều hai: Sau khi kết hôn, ai ở chỗ người đó, cuối tuần nếu hai bên đồng ý mới gặp mặt nhau.

Điều ba: Trước khi bên nữ tốt nghiệp, hai bên không được phát sinh hành động gì để phải chịu trách nhiệm.

Điều bốn: Từ lúc này, tiền sinh hoạt của bên nữ sẽ do bên nam chịu (khoảng hơn hai nghìn tệ/tháng).

Trừ điều ba, điều bốn có tính bắt buộc. Điều một và điều hai có thể thay đổi. Trong một năm nếu bên nào vi phạm vượt qua mười lần, bất cứ bên nào cũng có quyền đề nghị li hôn, bên kia không có quyền bác bỏ.

Bên nam ký _____ Bên nữ ký _____ Bố mẹ nhà gái ký _____

...

Mộ Lạc Lạc chớp mắt, cô cũng chưa bao giờ có ý định làm mẹ quá sớm, hoàn toàn có thể đồng ý, cô ký tên. Nhưng mà, tiền sinh hoạt là một khoản thu hoạch ngoài dự kiến.

“Cầm về đưa cho bố mẹ ký.”

“Em có thể ký thay, em thường giả chữ ký của bố mẹ trong các bài kiểm tra!”

“...”

Dịch Nam tỏ ra nghi ngờ chỉ số IQ của Lạc Lạc.

“Thưa thầy!... Về tính chất cuộc hôn nhân... vấn đề đó, thầy đang còn trẻ, ngộ nhờ thầy muốn làm chuyện đó với em thì em phải làm thế nào? Em kiên quyết phản kháng hay là chấp nhận ạ?” Mộ Lạc Lạc cần phải biết câu trả lời vì cô nghĩ rằng bản thân cô sẽ không phản kháng.

“...”

Dịch Nam đưa tay lên xoa trán, anh tự nhắc bản thân không nên dùng những từ có thể làm tổn thương cô bé con này.

“Thầy không phải động vật.”

“Vâng...” Cô thất vọng!

Dịch Nam đột nhiên cảm thấy hối hận, vẫn chưa kết hôn mà đã có thái độ tuyệt vọng sau hôn nhân.

Anh do dự nhìn muốn lấy lại bản thỏa hiệp: “Hay là, lại...”

Mộ Lạc Lạc nhanh tay nhanh mắt, lập tức cầm bản thỏa hiệp đứng dậy, nhanh như

một cơn gió đi ra khỏi phòng, vừa chạy tới cầu thang cô vừa quay lại chào: “Thầy Dịch, bài tập mai em sẽ gửi lại thầy, tạm biệt...”

Địch Nam ngẩn người ra mất ba giây, anh thở dài, không hiểu Lạc Lạc ngốc thật hay là thích tỏ ra ngốc nghếch?

Mộ Lạc Lạc về nhà “mẹ đẻ”.

Đúng lúc bố mẹ đang ăn cơm, Lạc Lạc im lặng ngồi bên cạnh, ngoan tới mức bố mẹ cô nổi da gà.

“Lạc Lạc, con ăn cơm chưa?” Mẹ Lạc Lạc giọng hơi run hỏi.

Lạc Lạc khua tay:

“Bố mẹ cứ ăn đi... không cần để ý đến con đâu, bố mẹ cứ ăn đi, ăn nhiều một chút.”

Bố mẹ Mộ Lạc Lạc đáp lại rồi tiếp tục ăn, nhưng tỏ ra không nuốt nổi.

“Ăn no mới dễ bị hôn mê.”

“Khục khục...” Bố Lạc Lạc đặt đũa xuống, ông không ăn được nữa.

“Lạc Lạc, bố nói với con nhiều rồi, con đừng có đi vào con đường tối tăm nữa được không?”

Mộ Lạc Lạc cười, cô lấy ra một bản thỏa hiệp đã được gấp lại cẩn thận, vui vẻ đặt trước mặt mẹ.

Bố Lạc Lạc ghé đầu lại xem... cả hai đều toát mồ hôi.

“Thế này nghĩa là sao? Nhà ta đường đường chính chính gả con gái, sao lại không cho tổ chức?”

“Không phải không làm, chỉ là lùi lại vài năm.” Mộ Lạc Lạc tự quyết định rồi nói như đinh đóng cột.

“Lạc Lạc, bố không giấu gì con, hôm qua bố đã bến trường con để hỏi thăm, bố hỏi ba lần mới dám chắc anh ta chính là thầy giáo chủ nhiệm của con. Đúng là con rể là một người có tài, cao to, có khí chất, so với các minh tinh màn bạc vẫn đẹp trai hơn nhiều, không có bệnh bẩm sinh gì chứ?”

Mộ Lạc Lạc bật cười, cô không biết cuộc sống hôn nhân của người khác thế nào, chứ bố mẹ cô thì cãi cộ suốt ngày, bố chưa bao giờ có lỗi với mẹ, nhưng bất luận ai đúng ai sai, người cúi đầu nhận lỗi vẫn là bố.

Trong tâm trí của cô, cuộc hôn nhân lý tưởng là như thế! Vậy nên cô tin nếu ngược lại cũng chẳng sao, cô có thể chống đỡ được, chỉ cần không phải lỗi lầm nghiêm trọng, cô nương Địch Nam là ổn rồi!

Thực ra, bố mẹ cô đã thức cả đêm để bàn bạc chuyện này. Nếu con gái quyết tâm muốn lấy Địch Nam, họ cũng không có ý định một là khóc, hai là làm loạn lên, ba là treo cổ để ngăn cản, quan điểm của họ đã thay đổi rất nhiều. Trai gái quan hệ trước hôn nhân xảy ra khá nhiều, mười người có thai thì chín người chưa cưới, bố mẹ có cản cũng không được, cho nên nếu so với vậy, kết hôn cũng còn tốt chán. Chứng minh rằng bên nhà trai có trách nhiệm.

Huống hồ, con rể là thầy giáo, gia thế không thua kém ai, chọn chồng giáo viên đang là một, có biết bao gia đình mong muốn con gái lấy được một người có địa vị như vậy. Nói tóm lại, một tình yêu bền vững phải có thu nhập ổn định đảm bảo.

Nếu Lạc Lạc đã sống chết đòi lấy cậu ta, được, vậy người đó chính là Dịch Nam, ký tên, điểm chỉ, tiền con gái cung đi lấy chồng.

7 – “Cô à, chúng cháu đăng ký kết hôn.”

Mộ Lạc Lạc ngược nhìn bầu trời, cuối cùng thì cũng đến cuối tuần, một ngày đầy nắng và gió.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo cánh dơi màu hồng nhạt, quần màu trắng, đầu tóc chải rất cẩn thận, trên đầu còn đeo một cái nơ, xách theo một chiếc túi ngộ nghĩnh, trông cô không giống một tân nương, mà giống như đi du xuân.

Mẹ Lạc Lạc lấy sổ hộ khẩu và chứng minh thư bỏ vào túi của con, nói: “Đi đường cẩn thận, nhớ đừng làm mất những giấy tờ này.”

Mộ Lạc Lạc khóa chặt túi, cô vốn hay làm mất đồ, nên trông cô rất lo lắng.

Mẹ Lạc Lạc quyết định không đi cùng, chủ yếu là sợ rằng mình sẽ khóc. Bố Lạc Lạc cũng không muốn đi, chỉ vì, phía sau một người phụ nữ có thể bị ngất bất cứ lúc nào cần có một người đàn ông nâng đỡ!

Hai vợ chồng già giết gà làm cá, chuẩn bị một bữa tiệc, đợi con gái và con rể về ăn.

Mẹ Lạc Lạc nhét một gói kẹo vào túi cho con, trong mắt bà con gái vẫn là một đứa trẻ.

“Đến nơi đăng kí kết hôn, các cô chú bảo con điền cái gì thì điền cái đó, không được hỏi nọ hỏi kia.”

“Vâng, con nhất định không làm xấu mặt bố mẹ đâu, bảo đảm con sẽ làm theo hướng dẫn.” Mộ Lạc Lạc như đứng trước một kỳ kiểm tra gay go.

Mẹ cô không kìm chế được, sụt sịt đi theo con ra cầu thang. “Lạc Lạc à, mẹ không muốn con đi lấy chồng đâu...”

Lạc Lạc tựa vào vai mẹ: “Mẹ à mẹ đừng khóc, từ trường về nhà chỉ năm trạm xe, con có thể về nhà bất cứ lúc nào mà, còn nữa, mẹ làm hỏng kiểu tóc của con rồi.”

“...” Mẹ Lạc Lạc lấy lại tinh thần, chỉ tay cảnh cáo cô: “Nhận được giấy đăng ký nhất định phải đưa con rể về ăn cơm, bố mẹ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu ta, nghe rõ chưa?”

“Ày, nhất định, nhất định! Con đi đây, tạm biệt bố mẹ...”

Lạc Lạc vui vẻ đi xuống cầu thang, hai vợ chồng đứng tựa vào nhau nhìn xuống, vẫy tay cho đến khi không còn nhìn thấy đuôi xe nữa.

Mười giờ sáng, tại nơi đăng ký kết hôn.

Lạc Lạc vừa xuống xe đã nhìn thấy Dịch Nam, vì say xe cô nôn thốc nôn tháo, may mà cũng tới được đây.

Dịch Nam mặc một bộ quần áo khá thoải mái, áo sơ mi trắng, quần dài màu nâu, rất chín chu, trông đơn giản nhưng vẫn đẹp.

Mộ Lạc Lạc vui vẻ, vẫy tay lớn tiếng gọi: “Ông xã! Em tới rồi!”

“...”

Địch Nam nhìn một lượt, nhìn dọc nhìn ngang vẫn giống học sinh cấp hai xếp hàng bước vào trường.

“Bỏ cái cặp tóc xuống.”

Mộ Lạc Lạc lẩm bẩm: “Hôm qua em mua... đây là kiểu mới nhất đây...”

“Lựa chọn đi, hoặc cài cái đó hoặc kết hôn.”

Mộ Lạc Lạc chần chừ mãi rồi cũng tháo xuống, Micky đừng giận nhé, chồng không thích.

Địch Nam thở dài, chả hiểu sao anh lại buộc mình vào những rắc rối này. Dù có nói Mộ Lạc Lạc là cháu gái anh cũng chẳng quá lời.

Cô nhân viên mời hai người vào: “Xin chào, xin hỏi có phải anh muốn đăng ký kết hôn không?” Vì cô ta không nhìn thấy nửa kia.

“Tôi đến đăng ký kết hôn.”

“Vâng, xin hỏi vị hôn thê của anh mấy giờ đến?”

Lúc này Địch Nam mới phát hiện ra Mộ Lạc Lạc đã biến đâu mất, anh chớp mắt tìm kiếm, phát hiện ra Mộ Lạc Lạc đang đi lang thang nhìn bên nọ, ngó bên kia, vẻ hiếu kỳ, giống như đang tham quan bảo tàng.

“Mộ Lạc Lạc, em lại đây!” Địch Nam kiên quyết không thay đổi cách gọi.

“Vâng!”

Mộ Lạc Lạc chạy lại, hai tay đề lên trước quầy phục vụ quan sát, người nhân viên có lẽ bằng tuổi bố mẹ cô, là cô gái ngoan cần phải lễ phép: “Chào cô!”

Những đứa trẻ ngoan luôn được mọi người quý, cô nhân viên cười trêu mến, lôi từ trong ngăn bàn ra một cái kẹo: “Trông cháu rất đáng yêu, cô cho cháu kẹo này.”

“Cảm ơn cô, hi hi...” Mộ Lạc Lạc mỉm cười nhận lấy, nhanh nhẹn cầm chiếc kẹo sôcôla của Đức mở ra ăn, bóc rất lâu mới đưa cho Địch Nam: “Lại đây, em cho anh ăn sôcôla.”

Địch Nam chưa kịp từ chối, cô nhân viên đã khen Mộ Lạc Lạc: “Xem kìa, em gái của cậu thật dễ thương.”

“Cô à, cháu không phải là em gái của Địch Nam, chúng cháu đến đây để kết hôn.” Bên má Mộ Lạc Lạc phồng lên bởi chiếc kẹo, ấp úng nói.

“?!” Cô nhân viên ho khan hai tiếng, cảm thấy khó nói, nhìn Địch Nam.

Địch Nam lấy chứng minh thư ra, mặt vô cảm: “Chúng tôi đăng ký kết hôn.”

“?!” Cô nhân viên đỏ mặt, ngạc nhiên nhìn Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc đặt túi xách lên bàn, kéo khóa, cẩn thận lấy sổ hộ khẩu và chứng minh thư, nghiêm túc nói: “Cô à, lúc nào cháu ra về, cô nhắc cháu một tiếng nhé? Vì mẹ cháu dặn, nếu làm mất sổ hộ khẩu, thì đừng có về nhà nữa...”

“...” Kết hôn hay là vào trường mẫu giáo đây?

Cô nhân viên phải mất ba phút để định thần lại: “Các cháu... hơn kém nhau chín tuổi?!”

“Cô à, cô muốn nói rằng chồng cháu già sao? Anh ấy mới hai mươi tám tuổi mà, 8x, chúng cháu hơn kém nhau tám tuổi, tám tuổi, cô nhìn kỹ lại đi, hôm nay là sinh nhật của cháu, cháu đủ hai mươi tuổi rồi, hí hí...” Mộ Lạc Lạc muốn giữ hình ảnh cho Địch Nam, không hề nghĩ cô nhân viên cho rằng mình chưa thành niên.

Sinh nhật cũng chính là ngày cưới, dễ nhớ quá.

Cô nhân viên bối rối cười, đưa một bảng biểu cho hai người. Nhưng nhìn vẻ ngoài non nớt của Mộ Lạc Lạc, cô không nỡ đặt tờ giấy mà không hướng dẫn: “Nhìn kỹ rồi mới điền vào, không thể tùy tiện sửa được đâu, ký tên ở bên dưới.”

Mộ Lạc Lạc ngoan ngoãn đồng ý, xếp hai tay lên bàn ngay ngắn, nhanh chóng điền những phần liên quan đến mình.

Mộ Lạc Lạc quay sang liếc các ô trong bản đăng ký của Dịch Nam, phần về bố mẹ anh vẫn chưa viết gì.

Cô định hỏi, nhưng lại kìm chế, cô không muốn phá vỡ không khí này. Thì ra thầy Dịch vốn là trẻ mồ côi, thật đáng thương, thầy yên tâm đi, nhất định Lạc Lạc sẽ chăm sóc tốt cho thầy!

Dịch Nam vô thức quay đầu lại thì thấy Mộ Lạc Lạc đang nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn mình: “Sao thế?”

Mộ Lạc Lạc lắc đầu, bất ngờ cô ôm ghì lấy vai Dịch Nam: “Trong các bộ phim, người chồng luôn luôn giống như một đứa trẻ, còn người vợ vừa là vợ vừa là mẹ, em sẽ yêu thầy với tất cả tấm lòng...”

“...” Dịch Nam khó chịu đứng dậy: “Em hãy là một người phụ nữ đi đã rồi hãy nói đến chuyện khác.”

“...” Ý gì vậy, chẳng phải những gì một người phụ nữ cần có, cô đều có rồi đây sao.

Vì “vẻ ngoài và cách ăn mặc đáng yêu” của Mộ Lạc Lạc quá thu hút sự chú ý cho mọi người, nên nhiều đôi tình nhân nhìn Dịch Nam với ánh mắt hiếu kỳ, càng không may là vẻ ngoài của Dịch Nam thì phong nhã từ tốn, nhất cử nhất động đều chín chắn, đỉnh đặc, còn Mộ Lạc Lạc thì làm chuyện gì cũng hấp tấp, vội vàng. Nói tóm lại, hai người hoàn toàn trái ngược.

Mộ Lạc Lạc phát hiện ra các cặp trai gái đến đăng ký đều tặng kẹo cưới cho người làm thủ tục, trong lòng cô lo lắng, ôi, làm thế nào bây giờ, cô không thể lấy kẹo mà cô nhân viên vừa cho mình lúc nãy để tặng lại?

“Thầy Dịch, thầy có mang theo kẹo cưới không?...” Cô cúi đầu tự trách mình, ày, tất cả là do cô, lần đầu tiên kết hôn nên thiếu kinh nghiệm, trong người cũng không có tiền, lần tới nhất định phải mang theo kẹo cưới!

Dịch Nam hơi giật mình, nhìn thấy vẻ ngoài đáng thương của Mộ Lạc Lạc, anh rút ra vài tờ một trăm tệ: “Nếu em muốn tặng, bây giờ đi mua vẫn kịp.”

Lạc Lạc nhìn vào tờ tiền, cảm thấy mơ hồ, cô rút một tờ một trăm tệ, neho mắt cười: “Cảm ơn chồng đã tài trợ kịp thời, em sẽ về ngay!” Nói xong, cô lật đặt chạy ra khỏi phòng đăng ký kết hôn.

Dịch Nam cười thầm, thực ra Mộ Lạc Lạc là người con gái như thế nào?

Mộ Lạc Lạc vội vàng chạy đến siêu thị, ôm mấy túi kẹo sữa có vỏ bọc bên ngoài màu đỏ, rồi lao như bay đến quầy thu tiền, trong lúc chờ thanh toán, cô vô tình nhìn thấy trên quầy hàng có bức hình của một đôi nam nữ, người con trai đeo một chiếc nhẫn bạc, đơn giản giống như phong cách của thầy Dịch, nhưng nhẫn của người nữ thì nhiều màu và nhiều họa tiết hơn. Cô liếc giá, mười tệ một đôi, giá rất rẻ, có lẽ gặp nước là phai màu ngay.

Cô ngắm nhía mười ngón tay, nhẫn cưới tất nhiên là phải do chồng mua, nhưng Dịch Nam chưa bao giờ có ý định mua nhẫn thì phải. Cô dùng tiền thừa mua một đôi, coi như là Dịch Nam tặng cô cũng được.

Mộ Lạc Lạc ngửa cổ lên trời than, ôi, Lạc Lạc, may thật là dễ chiều.

Sau khi lời tuyên bố kết hôn được đọc xong.

“Hai người có thể trao nhẫn cho nhau.” Cô nhân viên mỉm cười chỉ dẫn.

“...” Dịch Nam tỏ vẻ bối rối, anh đã quên mua nhẫn.

Cô nhân viên thấy chú rể không lấy nhẫn ra, tuy khó hiểu nhưng vẫn tiếp tục mỉm cười.

Mộ Lạc Lạc liềm môi, nhẫn đã ở trong túi cô lâu rồi, móc ra tặng chồng vậy, cô nâng tay Dịch Nam lên, trịnh trọng đeo nhẫn vào ngón tay áp út của anh...

“Tuy rằng cặp nhẫn này không có giá trị, nhưng em tin rằng, cuộc hôn nhân của chúng ta là vô giá.” Cô ngẩng mặt nhìn xung quanh, cười sung sướng.

Dịch Nam nhìn Lạc Lạc, tuy cô cười tươi rói, nhưng bản thân anh cũng thấy áy náy.

“Lạc Lạc, xin lỗi...”

Lạc Lạc đứng thờ người ra, sao tự nhiên thầy Dịch lại xin lỗi mình? Có phải cô nghe nhầm không?

Cô cầm chiếc nhẫn nữ lên, đặt vào lòng bàn tay Dịch Nam, nghiêng người cười: “Nếu chồng đã cảm thấy có lỗi, vậy phiền chồng đeo chiếc nhẫn này cho vợ xinh đẹp đi, hi hi.”

Dịch Nam hơi mỉm cười, đeo nhẫn vào ngón tay Lạc Lạc. Nghi lễ này đã làm những người ở phòng đăng ký kết hôn rất cảm động. Nhân viên đăng ký là một người phụ nữ rất giàu tình cảm, cô vừa vỗ tay vừa nói: “Cảm động quá, chồng đẹp trai, vợ dễ thương, chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!”

Mộ Lạc Lạc không biết nói gì, đưa một túi to kẹo cho cô nhân viên: “Cháu sẽ cố gắng ạ!”

Giấy đăng ký kết hôn đỏ chói đã nằm trong tay, Mộ Lạc Lạc mong chờ chiếc ảnh cưới, trên mặt cô lúc nào cũng nở nụ cười rạng rỡ, đây chính là bức ảnh đôi đầu tiên của họ, cô tin rằng, trong tương lai không xa, những bức ảnh đôi của họ sẽ nhiều không thể đếm xuể.

Dịch Nam tiện tay bỏ giấy chứng nhận kết hôn vào túi: “Để tôi đưa em về nhà trước, tôi còn có việc phải đi.”

Mộ Lạc Lạc gật đầu, rồi lại lắc: “Không được, thầy phải về nhà em ăn cơm, bố mẹ em đang đợi con rể đó.”

Dịch Nam cau mày: “Hôm khác được không?”

“Trón được lần đầu không trón được mãi, sao thầy lại sợ gặp phụ huynh thế nhỉ, xem như đi thăm gia đình học sinh là được mà.”

“...” Sao có thể như thế được.

Mộ Lạc Lạc đứng ở cửa phòng đăng ký kết hôn chờ Dịch Nam đi lấy xe.

Cô ngửa mặt nhìn lên trời xanh, hít một hơi thật sâu, thế giới này thật là đẹp, cuối cùng cô đã có được thầy Dịch Nam cho riêng mình!

Thầy đạp xe đưa cô về nhà mẹ đẻ, lẳng mạn làm sao!
Nhưng tiếng phanh xe kéo cô ra khỏi giấc mộng.

“Lên xe!”

Lạc Lạc tròn xoe mắt ngạc nhiên, cô không biết nhiều về hãng xe, nhưng hãng xe này thì cô biết... Mercedes-Benz, loại xe hạng sang.

8 – “Không được nhìn! Nhắm mắt lại...”

Mộ Lạc Lạc vẫn chưa dám ngồi thoải mái, không dám chạm vào nội thất trong xe, sợ làm hỏng, đèn không nổi.

“Thầy, chiếc xe này là thuê hay mượn vậy?” Cô thành thật chớp mắt hỏi.

“Tôi mua.”

“...” Lạc Lạc không dám tin, có rẻ cũng phải lên tới trăm nghìn tệ, chắc là đi mượn, đi mượn!

Cô đột nhiên xoa mặt: “Ông xã!”

“Sao?”

Trái tim bé nhỏ của Mộ Lạc Lạc rung lên, thầy Dịch đáp lại.

“Em muốn đi vệ sinh à?” Dịch Nam thấy cô không thôi ngơ ngậy.

“...”

“Chúng ta kết hôn được mười tám phút ba mươi hai giây rồi... thầy vẫn chưa gọi em một tiếng...” Mộ Lạc Lạc ngượng ngùng.

“...”

Dịch Nam ho sặc, dừng xe ở trước một siêu thị, gặp phụ huynh đương nhiên không thể đi tay không.

“Bố mẹ em thích gì?”

“Thích thầy gọi em là bà xã...”

“...”

“Cho tôi một chút thời gian.”

Mộ Lạc Lạc thất vọng chậm rãi gật đầu, Dịch Nam sao lại hay xấu hổ thế, sao không học cô, mặt dày có phải tốt hơn không.

Hai người họ người trước người sau đi vào siêu thị, khoảng cách ba mét, giống như hai người không quen biết.

Lạc Lạc không để ý, bước vào quầy trang sức, trong siêu thị người qua người lại, khi cô ngẩng mặt lên thì đã không thấy Dịch Nam đâu.

Khuôn mặt rạng rỡ của cô nhả lại, giữa dòng người như thoi đưa, chồng cũng không biết đường đi bên cạnh vợ.

Dịch Nam đang mua quà ở quầy rượu thuốc, vừa quay lại, phát hiện không thấy Lạc Lạc.

Anh quay lại vị trí cũ tìm cô, nhưng chẳng thấy tung tích, Lạc Lạc đâu phải là một đứa trẻ.

Ngờ ngẩn hơn nữa, họ vẫn chưa cho nhau số điện thoại, dù đã đi đăng ký kết hôn.

Lạc Lạc sợ toát mồ hôi hột, tìm mãi không thấy Dịch Nam đâu, cô phải nhờ tới

phòng phát thanh.

“Ông Dịch, vợ ông đang chờ ông ở cửa phía bắc siêu thị, nếu ông nghe thấy tin này, nhanh chóng liên lạc với vợ.”

Phòng phát thanh phát đi phát lại, lạc đề, trẻ con là chuyện thường gặp, nhưng lạc chồng thì đây là lần đầu tiên.

“...” Dịch Nam đeo cặp kính đen lên, Mộ Lạc Lạc đúng là người điên nhất quả đất.

Anh đi đến cửa phía bắc siêu thị, Lạc Lạc đang đứng trên bậc thềm chờ anh, nhưng lần này không thấy cô mừng rỡ chạy lên đón mà đứng yên không nói gì.

“Số điện thoại?” Dịch Nam không quan tâm đến tâm trạng của cô, móc điện thoại ra hỏi số.

“Không có điện thoại...” Mộ Lạc Lạc lí nhí đáp.

Dịch Nam hơi cau mày: “Em đang giận đấy à?”

Đúng vậy, đúng vậy! Chồng đi mà không cầm tay vợ, nên vợ giận!

“Không phải... thầy rất mệt.” Anh giả vờ xoa xoa đầu gối.

Dịch Nam rất muốn vào vai một người chồng, nhưng trong mắt anh Mộ Lạc Lạc vẫn là một cô học trò, muốn thay đổi cũng không dễ dàng.

Lạc Lạc thấy anh trầm ngâm không nói, mắt chớp chớp. Trong trí tưởng tượng của cô, kết hôn không giống thế này, cô cho rằng sau khi thiết lập mối quan hệ này, Dịch Nam sẽ đối xử với cô nhẹ nhàng hơn, nhưng thực tế chứng minh rằng, anh vẫn là thầy chủ nhiệm lạnh lùng.

Mười phút sau, họ đã đến nhà bố mẹ Lạc Lạc.

Chiếc xe Mercedes-Benz màu bạc dừng ở một con phố cổ kính, nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của cả khu.

Dịch Nam ngồi không được thoải mái cho lắm. Mẹ Lạc Lạc cười hài lòng, không ngờ con rể lại có chiếc xe xịn như vậy, là bố mẹ tất nhiên ai cũng thích thế, mát mẻ mát mắt.

Hai vợ chồng vai sát vai ngồi trước mặt con rể, ba người mặt đối mặt, như muốn xem ai mở miệng trước.

Cuối cùng, bố Lạc Lạc phá vỡ không khí ngột ngạt này, nhưng thà không mở lời vẫn hơn.

“Thầy Dịch, ở trường, Lạc Lạc nhà tôi thế nào?”

“Thường xuyên tới muộn, không làm bài tập được giao, ngủ gật trên lớp ạ.” Dịch Nam kể không nề tình.

“Ha a a ...” Hai vợ chồng gượng cười, không biết tiếp nhận lời của thầy thế nào cho phải.

“Cái này, thầy Dịch...”

“Bác gọi cháu Dịch Nam là được rồi.” Dịch Nam giờ mới nhớ ra, đây là nhà bố vợ mình, không phải đến gặp mặt phụ huynh học sinh.

Lạc Lạc bung một đĩa cam bước vào phòng khách, đặt trước mặt Dịch Nam, sau đó e thẹn ngồi bên cạnh anh.

“Bố mẹ, thầy Dịch không khéo nói, bố mẹ đừng bắt nạt anh ấy...”

Hai vợ chồng tiếp tục cười gượng, khí chất của con rể rất nho nhã, hưởng hờ hai vợ chồng sợ nhất là có thầy giáo tới tìm, mỗi lần giáo viên tới đều phải cúi đầu cong lưng xin lỗi hoặc bồi thường, do vậy để lại cho họ rất nhiều ấn tượng xấu, thế nên bây giờ hai người như ngồi trên bàn chông.

“Rất xin lỗi, hôm nay cháu mới có dịp hỏi thăm hai bác!” Dịch Nam rất lễ phép, nhưng thái độ vẫn ra vẻ bề trên, giống như luật sư được ủy thác tới đòi nợ.

Hai vợ chồng cùng lúc đứng dậy đáp lễ.

“...” Dịch Nam nhìn thấy bố mẹ vợ đứng dậy, cũng đứng lên chào.

“Từ nay xin gửi gắm Lạc Lạc nhờ thầy chăm sóc.” Ông bà lại khom người chào.

“Tất nhiên rồi ạ.” Dịch Nam đáp lễ.

Lạc Lạc nhìn Dịch Nam đứng dậy, cũng đặt trái cam xuống đứng dậy theo.

“Lạc Lạc được chiều nên rất hư, không biết làm việc nhà, thầy Dịch phải vất vả nhiều.” Ông bà lại cúi người lần thứ hai.

“Không sao ạ.” Dịch Nam lại đáp lễ.

Dịch Nam cười nhìn Lạc Lạc, còn dám nói sẽ làm toàn bộ việc nhà, đúng là lừa đảo.

Mộ Lạc Lạc né tránh ánh mắt sắc nhọn như dao, cúi gập người về phía bố mẹ, nói:

“Bố mẹ, trước mặt con rể nên nói nhiều về ưu điểm của con gái, bố mẹ nói quá rồi...”

“À đúng rồi, Lạc Lạc không có ưu điểm, mà nếu muốn nói về ưu điểm, thì đó chính là tính tham ăn, nhưng mà có ăn nhiều, ngủ khỏe thì mới chứng tỏ cơ thể khỏe mạnh, ha ha ha...” Ông bà khom người lần ba.

Cốc trà trước mặt bốn người giống như những quân cờ tướng, tất cả như các thân bằng cố hữu đang đánh cờ vậy.

Trên bàn ăn, Mộ Lạc Lạc thể hiện ngay “ưu điểm” của cô, đó là ăn một cách vô tư, thoải mái.

“Đồ ăn ngon quá, còn có tôm to nữa”.

Mẹ Lạc Lạc luôn chân qua gầm bàn di vào chân Lạc Lạc, nháy mắt ra hiệu cho cô phải chăm sóc Dịch Nam.

Lạc Lạc chớp mắt hiểu ý, cúi người về phía Dịch Nam:

“Thầy Dịch, thích ăn gì thì gấp nhé, chậm thì không còn đồ ăn ngon đâu”.

“...” Bố Lạc Lạc đảo mắt, đưa con gái ngốc nghếch này, ăn nói giống hệt như mọi ngày.

“Con rể à, hôm nào tiện, hẹn bố mẹ con tới gặp mặt nhé”.

Thầy Dịch dừng đũa, Lạc Lạc nháy mắt bố mẹ ra hiệu, mẹ cô hiểu ngay. Bà rất hài lòng với con rể, có xe, có nhà, bố mẹ lại đã mất? Lạc Lạc được hưởng phúc rồi!

“Không nói nữa, kết hôn là việc riêng của hai con, chỉ cần hai con hạnh phúc, bố mẹ cũng hạnh phúc.” Mẹ Lạc Lạc cầm chén rượu lên: “Hôm nay là ngày vui của hai con, cũng là ngày Lạc Lạc tròn hai mươi tuổi, cạn ly, cạn ly.”

Lạc Lạc cầm Coca Cola lên góp vui, cười ngây ngô, tuy bữa ăn này có phần gượng ép, nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui, có thể lấy người mình thích, cô thật hạnh phúc.

Dịch Nam chỉ muốn mau mau kết thúc bữa ăn, anh không thích ứng được với cảnh

tượng âm cúng này. Huống hồ hai chữ “bồ mẹ” chỉ tồn tại trong đầu anh như một đại từ nhân xưng, không có ý nghĩa thực tế gì.

...

Xong bữa cơm, Lạc Lạc thu dọn vài bộ quần áo, đi cùng Dịch Nam trở lại trường. Sau 10 phút, họ đã tới cổng trường.

Dịch Nam tắt xe vào lề đường: “Em về kí túc trước đi.”

“Tí nữa em trốn đi tìm thầy được không?” Mộ Lạc Lạc biết là sẽ bị phạt, trước khi kết hôn đã nói rõ. Nhưng cô không muốn rời xa người chồng đẹp trai này.

“Làm xong bài tập chưa?”

Lạc Lạc đáp ứng: “Bình nước nóng trong kí túc hỏng rồi, em muốn đến chỗ thầy tắm.”

Dịch Nam thấy cô ướm đầm mồ hôi, không đồng ý cũng không được.

“Một giờ nữa hãy đến!”

Lạc Lạc cười thầm bước xuống xe, cuối cùng thì cô đã chính thức là nữ chủ nhân của căn nhà cùng Dịch Nam.

Dịch Nam nhìn bóng dáng nhanh nhẹn, hoạt bát của cô, thở phào nhẹ nhõm. Một cuộc hôn nhân mù quáng, hai người hoàn toàn không hiểu nhau đã vội vã kết hôn.

Anh nhìn lên bầu trời hoàng hôn, nhất định có lý do, chỉ là anh vẫn chưa ngộ ra.

Lạc Lạc lần đầu tiên bước vào phòng tắm nhà thầy, cô chạm vào bồn cầu sạch sẽ, sau đó sờ vào cái bàn chải của thầy.

Dịch Nam ở trong thư phòng đọc sách, tiếng nước chảy róc rách bên tai...

Trong phòng yên lặng không quá năm phút.

“Á!...” Tiếng hét xé tan không khí trong phòng.

Dịch Nam gấp sách lại, vội vàng chạy tới phòng tắm:

“Chuyện gì thế?”

“Hix, em trượt chân ngã... đập đầu vào bồn tắm... lúc em đứng lên, lại dẫm phải bánh xà phòng... sau đó... lại đụng vào cái ống nước...”

“Có thể đứng dậy được không?” Hóa ra mấy chuyện hay có trong phim cũng có thể xảy ra với mình.

“Để em thử...” Lạc Lạc cảm thấy đầu ê ẩm như đang đội một bao tải lớn, cô nén chịu đau đứng dậy, đột nhiên cảm thấy hoa mắt, ngã vật xuống nền nhà.

Dịch Nam nghe thấy có tiếng kêu, lại quay lại gõ cửa:

“Lạc Lạc, trả lời đi.”

Anh gõ mấy tiếng, trong phòng không có tiếng trả lời, tâm trạng bất an, Dịch Nam lùi lại ba bước, lao mình đập cửa.

May mà phòng này đã cũ, cửa dễ bật mở. Khi anh bước vào phòng tắm, nhìn thấy Lạc Lạc vẫn đang nằm dưới đất, bất tỉnh.

Dịch Nam lấy một cái khăn tắm quấn quanh người cô, sau đó bế vào phòng ngủ, đặt cô lên giường.

Anh đang định gọi cấp cứu thì thấy Lạc Lạc rên lên mấy tiếng.

Dịch Nam quỳ bên giường, nhẹ nhàng hỏi: “Lạc Lạc, em có nghe thầy nói gì

không?”

“Có...” Lạc Lạc khó nhọc trả lời, cô cảm thấy đầu mình đang xoay như chong chóng.

Địch Nam nhìn thấy trên đầu cô có một vết hằn đỏ, anh nhíu mày.

Tuy không nói, nhưng cách anh nhìn Lạc Lạc tỏ rõ cô thật ngốc.

Trong nhà tắm, Địch Nam chỉ kịp nhìn Lạc Lạc ba giây, anh không thể nào ngờ, cô lại có thân hình đẹp đến thế.

Lạc Lạc vẫn chưa ý thức được trên người mình không một mảnh vải, cô nhắm mắt, xoa xoa trán, khi mở mắt ra, phát hiện Địch Nam đang nhìn mình chằm chằm, cô dỗi theo ánh nhìn, hình như anh đang nhìn vào ngực cô!

“A a a... không được nhìn... không được...”

Nói xong, cô lại bất tỉnh.

Địch Nam sực tỉnh, kéo chăn đắp lên người cô, nhíu mày nhìn khuôn mặt cô. Một thân hình mỏng manh hiện ra trước mắt khiến anh không thể giả vờ như không nhìn thấy gì, trong lòng cũng cảm thấy áy náy.

9 – “Ông xã à, ông xã, lúc này có phải là đã nhìn thấy em không mặc gì không...”

Khi Lạc Lạc tỉnh lại, Địch Nam đã không còn trong phòng ngủ, cô lật chăn ra nhìn vào người, hình như trên cơ thể cô không có dấu vết của sự “chà đạp” ...

Oài, trước khi hôn mê còn nói “không được nhìn, không được nhìn” đúng là thân kinh, đáng ra nên nói “xin cứ tự nhiên, muốn làm gì thì làm.”

Cô nhìn bên cạnh gối có đặt một chiếc áo sơ mi nam, đưa lên mũi ngửi, thoang thoang mùi thơm dịu của xà phòng.

Cô nghiêng răng gượng dậy, mặc áo sơ mi vào, cảm thấy mình như một quả ô liu tròn xoe.

Lạc Lạc mệt đến mức không muốn cử động, nghiêng người bên giường rên rỉ: “Thầy Địch, ông xã ơi anh ở đâu... vợ anh đã tỉnh rồi...”

“...” Địch Nam đang bê một cái bát súp, bên trong có hai quả trứng gà mới luộc.

Đúng lúc Lạc Lạc đang đói, thò tay định lấy một quả ăn. Địch Nam gạt tay cô ra, lấy hai quả trứng nóng hổi bọc vào một chiếc khăn tay, ánh mắt ra lệnh cho cô nằm xuống, Lạc Lạc ngoan ngoãn nghe lời.

Địch Nam mím môi, dùng trứng đánh gió cho cô, trứng nóng có thể làm lưu thông khí huyết.

Lạc Lạc nhìn anh âu yếm, một bạch mã hoàng tử chu đáo, một người chồng dịu dàng, tốt quá đi.

“Ông xã à, ông xã, lúc này có phải là đã nhìn thấy em không mặc gì không...”

“...” Địch Nam không biết nên nói gì.

“Không có động cơ phạm tội à?” Mắt Mộ Lạc Lạc ánh lên sự thất vọng.

“Đừng quên chúng ta có một bản giao kèo.” Thái độ của Địch Nam có chút gì đó đạo mạo cứng nhắc, rõ ràng anh là người sai, nhưng có điều lời nói của Lạc Lạc có ý đồ mê hoặc người phạm tội.

Mộ Lạc Lạc không nói gì, pháp luật vô tình, Dịch Nam không hề có rung động với thân thể cô sao.

“Ây da...” Cô đột nhiên xoa xoa đầu, giọng đau đớn.

Dịch Nam hiểu cô rất đau, nói: “Đi bệnh viện thôi, chắc không nhẹ đâu.”

“Anh gọi em một tiếng bà xã đi, em sẽ không thấy đau nữa...” Mộ Lạc Lạc nũng nịu, hệt như một chú mèo con.

Dịch Nam nhìn khuôn mặt mềm yếu và ánh mắt dừng lại ở chiếc quần vải mỏng, anh cảm thấy xấu hổ.

“Rốt cuộc thì thầy có ưu điểm gì mà em lại yêu thầy đến vậy?” Dịch Nam hỏi với đôi mắt hoài nghi.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên, chớp mắt cười: “Thì thầy đẹp trai, nên muốn chiếm hữu. Mẹ em nói, là con gái thì phải biết giữ ý, nhưng em không thể kìm nén được trước thầy, vừa nhìn thấy thầy em đã muốn có được thầy.”

“...” Dịch Nam mặt không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng đôi mắt thì ánh lên vẻ hãnh diện.

“Lần kiểm tra sắp tới nếu em vượt qua 80 điểm, em muốn gì được nấy.”

Mộ Lạc Lạc chạnh lòng, kể này quá hiếm, cô chưa bao giờ qua được đợt kiểm tra chuyên ngành nào.

“Thầy tiết lộ đề đi mà, em có phải là người ngoài đâu...” Mộ Lạc Lạc liếc mắt tinh nghịch.

Dịch Nam bất đắc dĩ mỉm cười: “Thầy đang nghĩ em lấy thầy là vì muốn có thể dễ dàng tốt nghiệp.”

Thực ra cũng có một chút là như vậy.

“Nhưng mà thầy quên không nói với em, thời gian tới thầy sẽ nghỉ dạy.”

Hóa ra tin đồn là thật.

Mộ Lạc Lạc đặt tay lên trán, đứng phắt dậy: “Tại sao thầy nghỉ? Công việc này vừa ổn định lại vừa có tiếng mà.”

“Có một vài nguyên nhân, nhưng cũng không nhanh tới vậy đâu.” Dịch Nam nói qua loa.

“Nhưng nếu như thật sự thầy nghỉ dạy thì cơ hội em gặp thầy sẽ ít đi rất nhiều...” Mộ Lạc Lạc mếu máo, chuyện này là gì chứ, cứ ngỡ rằng tìm được nơi dựa đảm để có thể tốt nghiệp dễ dàng, tòa tháp dựa lưng này xem ra không có tác dụng gì rồi.

Dịch Nam lau nước mắt cho cô, như sớm đã nhìn thấy “ý đồ xấu” trong gan ruột của cô, anh cười cười, nói: “Luận án tốt nghiệp thầy sẽ viết giúp em, không phải lo đâu.”

Thăng trầm của cuộc đời con người là thế này sao? Ha ha, vui quá!

“Nhưng điều kiện là, kết quả thi trong bốn năm ít nhất cũng phải đạt trung bình trở lại.”

Lạc Lạc không còn chút hứng thú để nói nữa, hóa ra thầy không tốt như cô tưởng.

“Vậy là thầy dùng thành tích học tập để uy hiếp vợ mình, như vậy là không tốt đâu...”

“Thầy đã lấy em, lại là thầy chủ nhiệm của em, đương nhiên phải có trách nhiệm đôn đốc em học tập, hướng hồ bố mẹ em đã trao lại trách nhiệm đó cho thầy.”

Địch Nam nói đúng sự thật, mẹ Lạc Lạc đã lôi anh ra ngoài lan can nhỏ to, về cơ bản anh vốn là người rất có trách nhiệm với những gì mình được giao phó.

Tâm hồn nhỏ bé của Lạc Lạc hai lần bị chấn động, cô đúng là đã lấy phải một thầy giáo hắc xì dầu rồi.

“Em hối hận rồi, hay là chúng ta li hôn thôi!” Cô mấp má, khó sống quá.

“Em chắc không?” Địch Nam mắt sáng lên, cảm giác như vừa trút đi gánh nặng.

Mộ Lạc Lạc méo xệch: “Không được, em vẫn chưa bắt nạt được thầy, để em nghĩ đã.”

“...”

“Tuy thầy sắp trở thành người thất nghiệp, nhưng em sẽ không từ bỏ thầy, thầy yên tâm đi...” Lạc Lạc vỗ vai Địch Nam, thái độ rất nghĩa hiệp nhưng trong lòng cô rất mâu thuẫn, vì từ nhỏ cô đã được giáo dục rất nghiêm khắc rằng, chồng tương lai của cô có thể không đẹp trai, không quyền hành, nhưng nhất định phải có công việc ổn định.

Địch Nam mỉm cười, anh biết Mộ Lạc Lạc chỉ xem hôn nhân là trò chơi, nhưng cũng có vẻ thành tâm, cái đó không biết diễn tả ra sao.

Mộ Lạc Lạc đột nhiên hát hàm lên: “Nếu em kiếm tiền nuôi thầy, mọi việc thầy đều nghe em chứ?”

Địch Nam không nhìn được, cười rũ rượi.

Lúc đó, Mộ Lạc Lạc neho mắt, vẻ thất vọng, từ hôm nay trở đi, cô phải cứng rắn, trưởng thành, cô phải tốt nghiệp và tìm được một công việc tốt, về sau thì, cô có thể sai bảo thầy, có thể đánh thầy, có thể ra lệnh cho thầy gọi mình là bà xã, có thể bắt thầy gọi mình là nữ vương!

“Sắp tới giờ đóng cửa rồi.”

Mộ Lạc Lạc lắc lắc đầu, nghiêng đầu xuống gối: “Đau đầu, đi không nổi.”

“Vậy em ngủ ở đây đi, thầy ngủ ở thư phòng.” Địch Nam đứng dậy, lấy từ trong tủ ra một cái gối.

Mộ Lạc Lạc nhìn căn phòng vắng vẻ, Địch Nam bao giờ mới tỏ ra thân thiết với cô đây.

Tuần đầu tiên, buổi sáng thứ Hai.

Mộ Lạc Lạc cầm “túi to túi nhỏ” trở về ký túc, vì lúc cô tỉnh, thầy Địch đã không còn ở nhà, thậm chí còn không để lại vài dòng, cô vừa giận vừa tức.

“Mộ Lạc Lạc, nếu cứ đi thẳng cô sẽ đâm vào cây đấy?”

Một tiếng cười vọng lại từ sau lưng.

Mộ Lạc Lạc siết chặt tay, chạy nhanh hơn, lại là Hàn Tư Viễn đáng chết đó.

Hàn Tư Viễn cũng không kéo cô, cười đắc chí đuổi theo.

“Anh đừng có đi theo tôi nữa được không? Chú ý tới hình ảnh đi!”

Hàn Tư Viễn nhún vai: “Sao? Địch Nam không muốn có người theo đuổi à?”

“Không, thầy Địch không để ý đến chuyện này!” Mộ Lạc Lạc nói xong cảm thấy nhẹ người.

Hàn Tư Viễn tất nhiên là rất để ý tới lời nói của cô, xua tay: “Đưa ra đây.”

“Đưa cái gì? Sinh viên làm gì có tiền!” Mộ Lạc Lạc giống như một con ngốc ôm

chặt túi tiền của mình, muốn cướp cũng không thể cướp được.

“Bớt giả vờ ngây ngô đi, giấy đăng ký kết hôn.” Hàn Tư Viễn thận trọng mở lời.

Mộ Lạc Lạc vừa nghe không phải là cướp, đã chống tay, cười to: “Đồ ngốc, sao tôi có thể mang theo đăng ký kết hôn bên người cho anh lấy chứ? Ha ha ha.”

Hàn Tư Viễn có chút nghi ngại, Dịch Nam điên rồi sao, sao anh ta có thể kết hôn với con tiểu nha đầu này?

“À ra thế, cô thông minh quá, vậy giờ ăn trưa chúng ta gặp nhau.”

“Gặp cái đầu anh ấy, anh đừng có làm hỏng hình tượng trong sạch của tôi.”

Hàn Tư Viễn nháy mắt tán tỉnh cô, trò chơi bắt đầu rồi.

Mộ Lạc Lạc ớn lạnh, gã xấu xa này nháy mắt với mình là có ý đồ gì đây?

Lần đầu tiên trong đời Mộ Lạc Lạc nhận được một món quà mà cô không hiểu mục đích: mười một bông hoa hồng.

Dịch Nam đang đứng phía sau bục giảng thu quỹ lớp, nhìn cô và hoa.

Mộ Lạc Lạc biết hoa này không phải do Dịch Nam tặng, nên đã vẫy tay lắc đầu.

Các nam sinh trong lớp ngạc nhiên trông thấy, bây giờ rất thịnh hành một tự đặt hoa tặng mình sao?

Cô bạn cùng phòng Tiểu Triệu lấy tám bưu thiếp trong bó hoa ra, đọc to: “Lạc Lạc yêu quý, hoa hồng thay cho tấm lòng của anh, yêu em hết cuộc đời này. Nhớ em, Hàn – Tư – Viễn? Được đây Lạc Lạc, không ngờ cậu, chưa trưởng thành thế này, lại là món ăn của các trai đẹp, cả ký túc này cứ nghĩ là cậu khờ.”

Những câu nói đó thốt ra, làm mọi người tò mò, Dịch Nam ngược mắt lên nhìn, sau đó lại cúi xuống tiếp tục thu tiền.

Lạc Lạc thấy sắc mặt Dịch Nam không tốt, liền giật lại tám bưu thiếp, định xé thành mấy mảnh, nhưng xé không đứt, cô ném xuống chân giẫm, giẫm mấy lần vẫn chưa nguôi giận, cô ném hoa vào thùng rác. Tên khốn đó làm hại cô, còn nói gì cơ chứ, sẽ không bao giờ làm phiền cô nữa, không biết thể diện để đâu.

Cô rất muốn giải thích với Dịch Nam, nhưng ở đây đông người, nhiều ánh mắt tò mò, do đó cô cầm tiền quỹ lớp đứng vào hàng, thân hình nhỏ bé của cô dễ dàng luồn lách lên tới bàn thầy.

“Thầy Dịch, em...”

“Một trăm năm mươi tệ.” Dịch Nam nhanh miệng nói.

Mộ Lạc Lạc móc tiền ra, vẻ không hài lòng, không giải thích thì khó chịu, cô thật sự không có ai ngoài thầy.

Cô chậm rãi trở về ghế ngồi, nhấn tin cho Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc: *Em không quen biết Hàn Tư Viễn, anh ta cố tình hại em, thầy hãy tin em!*

Dịch Nam: *Không cần giải thích đâu.*

Mộ Lạc Lạc miệng run run, gập điện thoại lại, vì Dịch Nam đã tắt máy trước mặt cô.

“Tức quá!”

“Sao lại vứt hoa đi, cậu sung sướng tới phát điên rồi à, cậu từ bé tới giờ chưa bao

giờ nhận được hoa à?” Tiểu Triệu hỏi.

“Ừ, chưa bao giờ được nhận, nhưng mà tớ với hần không có quan hệ gì cả, hần cố ý đối đầu với tớ...”

“Tục ngữ nói rằng, không có lửa làm sao có khói.” Tiểu Hồng nhẹ nhàng giải thích.

“Đây là lửa hay là khói?” Mộ Lạc Lạc đáp.

Tiểu Trương lắc đầu: “Lạc Lạc, mọi người thường cười cậu là cô gái ngây thơ, nhưng hóa ra cậu là một cao thủ.”

Chỉ cần Mộ Lạc Lạc mở miệng giải thích, bạn bè sẽ nghĩ là cô giả vờ ngoan ngoãn, ngây thơ, thích thể hiện, thế nên cô không buồn nói.

Trong lòng rất tức tối.

Đến giờ cơm trưa.

Mộ Lạc Lạc không có hứng nhưng vẫn đi ăn, ngay khi cô bước vào cửa nhà ăn, Hàn Tư Viễn đã đứng ở đó chờ cô. Cô bước qua ba bước, Hàn Tư Viễn đã chặn đường.

“Cuối cùng thì anh muốn gì ở tôi? Ức hiếp tôi phải không? Anh thật là người phiền phức, anh tránh xa tôi ra, đừng có lại gần tôi. Tôi rất coi thường anh!” Mộ Lạc Lạc tức tới mức không nói thêm, túm cổ áo anh ta.

Hàn Tư Viễn thối thối cổ áo, giữa hàng trăm con mắt tò mò, anh ghì vai Mộ Lạc Lạc, trợn mắt hỏi:

“Đừng làm âm lên nữa, tôi sai rồi, từ giờ về sau tôi không làm cô tức giận nữa là được chứ gì?”

Cô buông cổ áo Hàn Tư Viễn ra, nghiêng răng nói: “Tôi kết hôn rồi, anh đừng có quấy rối nữa!”

Hàn Tư Viễn ghé miệng lại gần tay cô, mỉm cười, hành động của hai người giống như là đang biểu lộ tình cảm riêng với nhau.

“Ê, anh đưa tôi đi đâu?” Mộ Lạc Lạc bị Hàn Tư Viễn nắm chặt cổ tay, kéo ra khỏi nhà ăn.

“Tất nhiên là mời bạn gái mới đi ăn cơm.”

“Tôi không phải là bạn gái của anh, bỏ tay ra, bỏ tay ra...” Tiếng kêu của Lạc Lạc yếu dần, vì cô đã nhìn thấy Dịch Nam, nhưng bên cạnh Dịch Nam còn có một thầy giáo khác. Bọn họ đi ngang qua như không có chuyện gì. Trời ạ, cuối cùng cô đã làm gì có lỗi, mà bây giờ bị báo ứng thế này.

10 – “Tư Viễn, cô gái đó không cần chỉnh sửa gì đâu.”

Hàn Tư Viễn lôi Mộ Lạc Lạc tới một quán cà phê sau trường, mấy lần Mộ Lạc Lạc định chạy trốn đều bị Hàn Tư Viễn bắt lại. Cuối cùng, Hàn Tư Viễn tìm được một bàn ở sát tường, Mộ Lạc Lạc ngồi trong, Hàn Tư Viễn canh chừng ngay ở ngoài, muốn chạy cũng không được.

“Ê, cô vẫn muốn trốn à...” Hàn Tư Viễn nhìn Mộ Lạc Lạc, tiểu quỷ này thật không biết thế nào là xấu hổ, chuyện gì cũng có thể làm được là sao.

Mộ Lạc Lạc chỉ tay vào Hàn Tư Viễn, thành tâm khuyên:

“Tôi biết sức hấp dẫn của tôi lớn, nhưng anh cũng cần kìm chế bản thân đi, tôi đã kết hôn rồi, xin anh đừng làm hại tôi nữa...”

Hàn Tư Viễn nhìn cô không có vẻ đùa, nhưng sao nghe buồn cười thế?

“Nói thật đi, cô thấy tôi có đẹp trai không?” Hàn Tư Viễn hồn nhiên hỏi.

Mộ Lạc Lạc xua tay: “Mất to, hai mí, tôi không thích...”

Hàn Tư Viễn chớp mắt, hóa ra trong mắt Mộ Lạc Lạc, anh không chiếm được nhiều cảm tình lắm, trong khi anh đã dùng chính khuôn mặt này quyến rũ được bao nhiêu cô gái. Tư Viễn không tin, không tin!

“Đừng giả vờ nữa Mộ Lạc Lạc, tôi biết cô có cảm tình với tôi, đôi mắt cô đã nói lên tất cả...”

Mộ Lạc Lạc gãi gãi cằm, ngáp: “Càng nhìn anh, tôi càng không thấy anh giống hoàng tử gì cả, ấy, hai người cũng chênh nhau ba, bốn tuổi, sao trông anh chẳng có tí tố chất nào thế?”

Hàn Tư Viễn không biểu lộ cảm xúc gì, tức tới độ ngứa ngáy khắp người, cậu ta ghét nhất là bị mọi người mang ra so sánh với Dịch Nam. Con bé cứng đầu này, coi như cô giỏi, dám chọc tức tôi.

Hàn Tư Viễn vẫy tay gọi phục vụ: “Một cốc cà phê, một ly cam vắt, một ít bánh ngọt.”

Không chờ Mộ Lạc Lạc nói, một chàng trai không mời tự động ngồi xuống, Hàn Tư Viễn vẫy tay chào cậu ta: “Cậu lại tới muộn rồi.”

Chàng trai đó ăn mặc khá sành điệu, đeo khuyên tai lấp lánh.

“Đang khách quý, nên tới nhờ.” Điện thoại của anh ta không ngừng reo, mỗi lần nghe anh ta đều cau mày, nhưng khi nói chuyện giọng lại rất nhẹ nhàng, anh kéo chiếc kính râm xuống, nhìn Mộ Lạc Lạc, hỏi Hàn Tư Viễn:

“Chỉnh sửa cô ta?”

“Ừ, phiền cậu giúp tôi lần này, xem cô ta còn thuốc chữa không?” Hàn Tư Viễn mân mê li cà phê, thật sự Hàn Tư Viễn muốn theo đuổi Mộ Lạc Lạc, cũng may anh đã đưa cô ra ngoài, với bề ngoài hiện tại của cô, người khác còn tưởng là cô chưa thành niên.

Người đàn ông thời thượng trước mắt cô chính là nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng Trương Tiểu Lai, năm nay hai mươi lăm tuổi, bạn của Hàn Tư Viễn.

Trương Tiểu Lai bỏ kính râm xuống, ngoắc tay, ngầm ý bảo Mộ Lạc Lạc đứng dậy.

Mộ Lạc Lạc không chịu nổi thái độ của anh ta, ngờ nghệch đứng dậy.

“Đứng lên ghế, xoay ba vòng.”

Mộ Lạc Lạc đang định cởi giày trèo lên ghế, thì đột nhiên nói: “Gì vậy, tôi không phải là con sư tử trong rạp xiếc.”

Tư Viễn bước ra, đẩy cô lên ghế: “Bảo cô đứng thì cô đứng đi, người có thể giúp cô trở nên xinh đẹp đang ngồi trước mặt đó.”

Mộ Lạc Lạc đứng ở một góc tường, trong không gian yên tĩnh của quán cà phê.

Trương Tiểu Lai xem xét vẻ ngoài của cô, tỏ ý hơi nghi ngờ về những lời nhận xét của Hàn Tư Viễn: “Anh hi vọng chỉnh sửa cô ta thành thế nào?”

“Đùa gì vậy, cậu nghĩ là cô ta vẫn còn chỗ có thể xấu hơn nữa à? Đã hết mức có thể rồi đấy.” Hàn Tư Viễn không hiểu ý của anh bạn tốt, lẽ nào Mộ Lạc Lạc chỉ là một con nha

đầu mãi mãi sao?

Trương Tiểu Lai uể oải dựa vào ghế tựa, thần sắc có vẻ mệt mỏi, anh nói: “Mặt trái xoan, đầy đủ các bộ phận, da mịn màng, cao trên 1m60, số đo ba vòng 85, 58, 86. Cậu còn muốn gì nữa? Đó đã là vóc dáng một kiều nữ chưa?”

Hàn Tư Viễn suýt chết sặc.

Mộ Lạc Lạc khoanh tay trước ngực, nghiêng người đứng một góc, gã lưu manh đó quả nhiên đang nhìn ba vòng của cô?!

Hàn Tư Viễn tin vào con mắt của bạn, nhưng quả thật đối với Mộ Lạc Lạc, thật sự có cái khó. Anh khó chịu nhìn chiếc quần bò rộng thùng thình của cô, Lạc Lạc đá chân vào anh ta:

“Hai kẻ háo sắc các người dám dùng con mắt đó để nhìn tôi sao, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Hàn Tư Viễn bỏ ngoài tai, hất mặt hỏi:

“Tiểu Lai, cậu nghĩ cô ta nên mặc gì để che đi khuyết điểm của cơ thể? Hay là phải hóa trang một chút, lại còn cái đầu như cây nấm này nữa, thật sự phải nghĩ cách cải tạo rồi.”

Trương Tiểu Lai gõ ngón tay xuống mặt bàn: “Cậu nói vào vấn đề rồi đây, kiểu tóc của cô ấy rất đáng sợ, hướng hồ, không thể gọi là kiểu tóc, đó là kiểu cắt ở ngoài vỉa hè? vén quần qua đầu gối đi?”

“Không! Anh...”

Mộ Lạc Lạc chưa kịp phản ứng, Hàn Tư Viễn đã vén quần cô lên. Nhìn một cách tỉ mỉ, nhưng cũng không thấy điểm gì đặc biệt.

Trương Tiểu Lai giơ một ngón tay lên: “Chân dài hơn người, cô gái này rất đẹp.”

Hàn Tư Viễn không dám tin, Trương Tiểu Lai ngày ngày chỉ trích, phê phán các cô gái đẹp, giờ lại có thể dùng từ “hoàn mỹ” để miêu tả cô tiểu quỷ này.

Trương Tiểu Lai nhìn đồng hồ, đeo kính râm lên, đứng dậy vỗ vai Hàn Tư Viễn: “Lần này xem như cậu nhặt được ngọc rồi, cố gắng trân trọng nhé!” Nói xong, anh ta vội vã đi về phía cửa: “Nếu muốn làm lại tóc, sau chín giờ tối tới gặp tôi, đi trước nhé Tư Viễn.”

Hàn Tư Viễn nhìn theo bóng của Trương Tiểu Lai đang khuất dần. Anh ta được mệnh danh là người có miệng lưỡi rất độc, ít khi đùa, nhưng đúng là Mộ Lạc Lạc không có thuốc chữa?

Người phục vụ mang bánh ngọt tới, đúng lúc Mộ Lạc Lạc đang đói, cô không thèm để ý đến Hàn Tư Viễn đang nhìn xa xăm, cầm bánh lên ăn thản nhiên.

Hàn Tư Viễn quay đầu lại, nhân lúc cô đang ngồi đối diện với mình, anh kéo ghế lại gần xem, nhưng không thể nhìn ra ưu điểm gì vì cô mặc áo phông quá rộng. Tư Viễn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh vuốt tóc, có vẻ có hứng thú với thân hình của Mộ Lạc Lạc? Không biết trên người cô ta có gì, xấu ma chê quỷ hờn, dù sao anh cũng phải cướp người đàn bà của Dịch Nam, như vậy mục tiêu mà anh đề ra mới được thực hiện.

Anh ta khoanh tay đứng dựa vào tường quan sát Mộ Lạc Lạc, dựa vào những gì anh ta biết về Dịch Nam, rõ ràng Dịch Nam không thích Mộ Lạc Lạc, tại sao lại quyết định kết hôn, liệu có quan hệ với chuyện bố sắp xếp chuyện làm ăn cho anh ta? Có thể nói, muốn trừ tức Dịch Nam, trước tiên phải làm anh ta yêu Mộ Lạc Lạc, mà việc đầu tiên cần phải làm

là giúp Mộ Lạc Lạc thay đổi vẻ ngoài.

“Ê, cô và Dịch Nam đã lên giường chưa?”

Mộ Lạc Lạc chép chép miệng: “Anh thôi nghĩ bản thủ đi được không, tình yêu của chúng tôi trong sáng!”

Đúng như anh nghĩ, Dịch Nam không thích cô, chỉ coi cô như một quân bài.

“Là tri kỉ của cô, tôi cần nói với cô rằng...”

“Tri kỉ của anh khi nào? Đúng là không biết ngược.” Mộ Lạc Lạc cau mày.

“Em có cho anh nói nữa không?”

“Nói đi nói đi, lúc bắt anh im miệng, anh cũng không nghe mà. Bây giờ có ý gì vậy, rõ ràng là màn đêm trong vườn trường có một ma lực gì đó.” Mộ Lạc Lạc thất vọng than.

“Chiều tối đưa em đi cắt tóc nhé, anh trả tiền.”

“Tôi thích kiểu tóc như này.”

“Xấu quá!”

“Thế thì anh đừng nhìn.”

“Nói thật với em, Dịch Nam cũng cảm thấy xấu, chỉ là sợ làm em tổn thương nên không nói ra.”

Mộ Lạc Lạc ngồi bật dậy, nắm lấy tay Hàn Tư Viễn, kích động (hận vì gặp chuyên gia quá muộn) nói: “Sao thầy Dịch không nói thẳng với tôi? Thực sự tôi cũng rất ghét kiểu tóc này, đã theo tôi mười mấy năm, buồn quá... Sau khi tan học, hẹn gặp ở cổng trường nhé, tri kỷ trả tiền!”

“Không vấn đề, chỉ cần gọi một tiếng anh là xong.”

“Anh! Anh là anh trai của em!” Ánh mắt Mộ Lạc Lạc sáng lên, tuy nhiên khẩu khí của cô không có hai từ “tôn trọng” theo đúng nghĩa.

Hàn Tư Viễn tự đắc nhếch môi, đừng nói nữa, Mộ Lạc Lạc cũng thú vị đấy.

Tiếng chuông tan học vang lên, lần đầu tiên Mộ Lạc Lạc không để ý đến sự tồn tại của Dịch Nam, cô chạy ào ra khỏi lớp, thậm chí còn lấy cặp sách che mặt.

“Lạc Lạc, đứng lại!” Dịch Nam bước ra khỏi lớp.

Mộ Lạc Lạc đột nhiên dừng lại, nhún vai, đầu không ngoảnh lại.

“Thầy Dịch, có chỉ thị gì ạ?...”

“Đến lượt em trực nhật.” Mặt Dịch Nam không chút biểu cảm.

Mộ Lạc Lạc cúi đầu, bước chậm chậm, cây nắm di động muốn gây sự chú ý của thầy Dịch.

Cô sờ sờ vết thương trên trán: “Em hơi bị choáng, ngày mai trực nhật được không ạ?”

“Thế sao, dựa vào tốc độ chạy vừa nãy của em, có một trăm mét nữa cũng không thành vấn đề. Thầy không thấy em khó chịu ở đâu cả?”

Mộ Lạc Lạc vâng vâng góc áo: “Đầu em rất đau, khoan hồng chút đi thầy Dịch...”

Thầy Dịch im lặng không nói gì, chĩa ánh mắt lạnh lùng đầy nghi hoặc vào đầu cô.

Mộ Lạc Lạc miễn cưỡng, sau đó rút cặp sách về phòng học, miệng lầm bầm:

“Trực nhật thì trực nhật, có gì mà không thể chứ, chỉ là quét, lau bàn, có gì to tát chứ, hừ...”

“Ô, quên không nói với em, tôi vừa ra quy định phải lau kính từ tuần trước. Chăm chỉ quét dọn, sau hai tiếng nữa thầy sẽ đến kiểm tra.”

Nói xong, Dịch Nam chậm chậm bước đi.

Mộ Lạc Lạc bặm môi, một chút tình nghĩa vợ chồng còn không có, vậy lấy thầy giáo thì được ưu đãi gì chứ? Hừm, hừm.

11 – Hàn Tur Viễn: “Đầu em bị kẹp vào cửa rồi sao? Không về được, lại ở bên Dịch Nam, lý do này không đủ thuyết phục?”

Mộ Lạc Lạc ló đầu ra khỏi bức tường, vừa lau kính vừa nhắn tin cho Hàn Tur Viễn báo mình phải trực nhật, không đi nữa.

“Một mình em trực nhật?” Hàn Tur Viễn dựa vào cửa lớp trả lời tin nhắn. Một lớp học bần thủ mà lại chỉ có một mình cô ấy trực nhật, Dịch Nam thật quá đáng.

“Sao anh lại đến đây! Mau đi đi...” Mộ Lạc Lạc lo lắng chỉ sợ thầy Dịch đột nhiên đến.

Mười phút sau.

Tám nam sinh trong đội bóng rổ đứng trước cửa lớp. Hàn Tur Viễn móc ra một xấp tiền phát cho mỗi người một trăm tệ.

“Nửa giờ sau, làm cho phòng học này không còn chút bụi nào.” Anh thuận tay chỉ, rồi nhảy lên bàn ngồi.

Đám nam sinh cầm tiền xong, lập tức dọn dẹp.

Mộ Lạc Lạc ngồi bên cạnh cửa sổ chớp mắt nhìn những cầu thủ bóng rổ cao lớn cật lực dọn bàn dọn ghế.

Hàn Tur Viễn vẫy tay: “Trong này bụi lắm, ra ngoài đợi đi.”

“Vâng, vâng!” Mộ Lạc Lạc nhướn mắt cười, hình tượng Hàn Tur Viễn trong trái tim cô lập tức cao lớn vượt quá sức tưởng tượng.

Cô vừa quan sát xem có bóng dáng của thầy Dịch đến kiểm tra không, vừa dùng tay chân để chỉ huy những trai tráng lao động. Hàn Tur Viễn ung dung tựa vào lan can. Con gái thật giống nhau, Tiểu Ân, Tiểu Huệ cũng có thể chứng minh, cái này gọi là gì nhỉ? Dễ mềm lòng.

“Anh! Ăn kem không, em mua cho!” Mộ Lạc Lạc chạy rất nhanh.

Hàn Tur Viễn đắc ý vênh mặt, sửa lại những lời lúc trước nói: “Em nói anh tính toán những gì? Vì để em trở nên xinh đẹp, không những bỏ tiền bỏ sức, còn bị em liệt vào những tên bạn xấu tính, haiz, lẽ nào trong lá số tử vi của anh có chữ xấu xa...”

“Là em không tốt, do em không hiểu, tể tướng đại nhân bụng dạ không hẹp hòi, đừng có so đo với đứa em gái này được không, hu hu...” Mộ Lạc Lạc ngồi xuống định xoa chân nịnh nọt, đột nhiên phát hiện ra dây giày của Tur Viễn bị tuột ra. Lạc Lạc nhảy đến phía trước chân của Hàn Tur Viễn, cười ha ha giúp anh thắt lại dây giày.

Hàn Tur Viễn ngây người, ánh mắt chiếu xuống cái đầu nắm, chú ý đến đôi tay bé nhỏ đang thắt dây giày kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy dâng lên một thứ tình cảm khác thường.

Anh không nín nổi cười: “Con gái thắt dây giày giúp con trai, biết ý là gì không?”

“Đương nhiên có nghĩa là người con trai đó không biết dây giày bị bung ra, nhờ ngã thì một là rơi xuống cống, hai là toi mạng.” Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn: “Tốt rồi, coi như đã cứu anh một mạng.”

Hàn Tư Viễn thay đổi sắc mặt, không nói gì.

Sau nửa giờ, đội bóng rổ đã nhanh chóng hoàn thành công việc.

Mộ Lạc Lạc thấy cửa kính sáng bóng, phòng học gọn gàng, ngăn nắp... trở mắt thần phục.

Cô không biết nói như thế nào để diễn tả tâm trạng sung sướng lúc này, chỉ đành ngượng ngùng nói:

“Cảm ơn, cảm ơn, rất cảm ơn sự giúp đỡ của các anh, Mộ Lạc Lạc không có gì để báo đáp, kiếp sau xin làm trâu làm ngựa.”

Bọn họ vốn đã nhận tiền của Hàn Tư Viễn, không cần phải khách sáo như vậy, nuôi vật nuôi cũng rất lãng phí lương thực đó.

Mộ Lạc Lạc nghe thấy bước chân từ hành lang vọng lại, giật thót tim, lo lắng nói với các ân nhân:

“Mau, mau tránh đi, thầy Dịch đến kiểm tra rồi!”

Hàn Tư Viễn giơ tay ra hiệu, mấy người nhận được lệnh, hỏa tốc mở cửa sổ, “bụp bụp” nhảy ra ngoài.

“A... ầm!” Đây là tầng hai, không phải là lớp học tầng một...

Âm thanh tàn khóc liên tiếp vang lên, độ bi kịch có thể tưởng tượng được...

Mộ Lạc Lạc mắt hướng về phía cửa sổ, chấp tay, cầu Phật “hãy bảo vệ tám vị tráng sĩ”.

Hàn Tư Viễn nhếch môi cười, giống như những chàng trai vừa rồi, anh nhảy ra ngoài, mấy cậu chưa kịp bò dậy đã trở thành đệm đỡ cho anh.

Đúng lúc mọi người thoát an toàn, thì tiếng bước chân đã dừng lại trước cửa phòng.

Mộ Lạc Lạc nuốt nước miếng, bất an quay người, vừa hay chạm phải nét mặt nghiêm khắc của Dịch Nam.

Dịch Nam nhìn xung quanh, tuyệt đối không tin đó là thành quả lao động của một mình Lạc Lạc.

Đừng nói anh không tin, đến Mộ Lạc Lạc cũng xấu hổ thừa nhận, bởi vì nó sạch hơn mong đợi.

“Quả đúng là người tốt, làm việc tốt mà không lưu danh.” Dịch Nam khẽ nhếch môi, anh quay lại phòng học sớm hơn, vốn muốn giúp Mộ Lạc Lạc, không thể ngờ rằng kết quả lại như vậy.

Bọn họ cũng muốn lưu danh, nhưng lại bị rơi xuống lầu rồi.

Mộ Lạc Lạc vuốt tóc:

“Trên thế giới này còn rất nhiều người tốt, xin thầy Dịch nghiệm thu ạ...”

Dịch Nam vẫn ngồi bên bàn giáo viên, anh thừa nhận hôm nay nhìn thấy việc ở nhà ăn, trong lòng cảm thấy không vui.

“Về nghỉ đi, hôm nay làm đến đây thôi.”

Mộ Lạc Lạc vốn định nói gì đó, nhưng nhìn sắc mặt Dịch Nam không tốt, cô liền

nghe lời, đeo túi sách chuẩn bị ra khỏi phòng học.

“Quen với Hàn Tư Viễn từ khi nào vậy.”

Giọng nói trầm trầm của anh khiến cho Mộ Lạc Lạc ngây người, nói thật:

“Chính xác là từ buổi trưa hôm nay, hóa ra em hiểu lầm anh ấy, thực sự anh ấy rất tốt.”

“Thật sao, thôi về đi.” Dịch Nam lạnh lùng nói, hiển nhiên không muốn thảo luận vấn đề này.

Mộ Lạc Lạc bậm môi: “Chẳng qua em và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường, thầy nhất định phải tin em.”

Mộ Lạc Lạc nhún vai, rốt cuộc là có chuyện gì, theo yêu cầu của anh, phòng học đã được dọn sạch, quan hệ giữa cô và Hàn Tư Viễn cũng đã được làm sáng tỏ, nhưng xem ra Dịch Nam vẫn không vui.

Tại salon của Trương Tiểu Lai.

Lưỡi kéo thuận thực lướt nhẹ trên tóc của Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc thần thờ nhìn tóc rơi xuống sàn.

“Mấy sợi cỏ khô này cô tiếc làm gì?” Hàn Tư Viễn ngồi bên cạnh lẩm bẩm.

“Không phải, tôi chỉ không biết thế này có làm hoàng tử của tôi giận không...”

Hàn Tư Viễn vừa nghe thấy thế liền tỏ ra tò mò:

“Anh ta nói với cô những gì? Tôi giúp cô phân tích.”

“Chẳng nói gì cả, tôi cảm thấy hơi lo lắng.” Mộ Lạc Lạc tiện miệng than thở.

Hàn Tư Viễn nheo mắt, Dịch Nam là người đàn ông trầm lặng nhất mà anh từng biết. Một năm trước, khi Dịch Nam dính vào cái bẫy do anh sắp xếp, vừa nhìn thấy cảnh nóng của anh và Phương Dung, anh ta chỉ đứng ngó người một giây, sau đó bỏ đi luôn. Từ đó về sau, Dịch Nam không kể chuyện đó trước mặt bất cứ ai, yêu Phương Dung đã năm năm, nhưng nói bỏ là bỏ luôn.

“Anh nói hoàng tử của tôi có biết ghen không?” Mộ Lạc Lạc không có ý gì cả, buột miệng hỏi vu vơ.

“Ghen gì chứ, giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì đâu.” Hàn Tư Viễn giả vờ không hiểu.

“Nhưng lúc ở nhà ăn anh nói, tôi là bạn gái của anh, rất nhiều người nghe thấy...”

“Cô thật không hiểu gì về Dịch Nam rồi, anh ta không bao giờ tức giận vì những trò đùa như thế.” Hàn Tư Viễn cố tình đánh lạc hướng suy nghĩ của Lạc Lạc.

“Anh rất hiểu Dịch Nam thì phải?”

“Cũng không thể nói là hiểu được, nhưng anh ta ở trường là người khá đặc biệt, đối với kiểu đàn ông như vậy, cô phải từ bỏ danh dự, bám đuôi mạnh mẽ.” Anh bày mưu cho cô.

“Anh thật biết đùa, trước mặt chàng hoàng tử tôi đã không còn chút tự tin và thể diện nào nữa rồi.”

“...”

Trương Tiểu Lai chưa bao giờ quan tâm tới những chuyện tầm phào, trong thời gian họ nói chuyện, anh ta đã tạo xong kiểu tóc.

Anh ta nhìn Mộ Lạc Lạc trong gương, kiểu tóc mới rất hợp với khuôn mặt cô, khiến anh ta cũng có ý nghĩ đen tối.

“Cô gái, tối nay có thời gian không?”

“Hây, hây...” Hàn Tư Viễn đặt ly cà phê xuống: “Trương Tiểu Lai, cậu hồ đồ quá, ra tay với cả khách nữ à...”

Trương Tiểu Lai quay người Lạc Lạc về phía Hàn Tư Viễn, anh khẳng định: “Anh nhìn cho rõ đi, tôi không tin anh không có dự vọng với cô ấy.”

Mộ Lạc Lạc bỏ tấm vải che, ngồi ngơ ra nhìn Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn thật sự không tin được rằng, một kiểu tóc mới lại có thể làm thay đổi hẳn một con người. Quả đầu nắm rất xấu trước kia giờ đã biến mất, kiểu tóc mới rất hợp với gương mặt. Nhưng trước tiên, cô rất giống một con búp bê, kiểu tóc ngày xưa quá dày, nó che lấp đi khuôn mặt và cả cái mũi nhỏ của cô, cho nên người ta cảm giác mọi thứ không được hài hòa.

Bây giờ, hình ảnh ngốc nghếch ngày xưa đã không còn, thay vào đó là một người rất cuốn hút.

“Tôi đẹp lên sao?” Mộ Lạc Lạc vẫn chưa có cơ hội nhìn vào gương, vì gương trong phòng được bài trí rất kỳ lạ, cao quá tầm mắt của người ngồi, chỉ có mình người cắt tóc nhìn thấy.

Hàn Tư Viễn vẫn chưa hoàn hồn, Trương Tiểu Lai lại quay ghé lại trở lại, nói với Mộ Lạc Lạc những điều mà anh ta rất ít khi nói:

“Không được nói là đẹp mà phải nói là rất quyến rũ, mê hoặc lòng người...”

Mộ Lạc Lạc hơi ớn lạnh, trong cuộc đời cô chưa từng nghe tới từ “quyến rũ”.

Cô chăm chú nhìn vào gương, kéo hồng rồi sao?

Đột nhiên, Hàn Tư Viễn bước lên phía trước, kéo cô đứng dậy, anh vỗ vai Trương Tiểu Lai nói:

“Cảm ơn Trương Tiểu Lai, tôi rất hài lòng.”

Trương Tiểu Lai không để ý đến anh ta, lấy một tấm card nhét vào túi Mộ Lạc Lạc: “Lúc cô đơn, hãy gọi cho tôi.”

“Được...” Mộ Lạc Lạc vẫn hoang mang, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Được gì mà được?” Hàn Tư Viễn móc tấm card trong túi cô ra, dán lên mặt Trương Tiểu Lai, chỉ tay cảnh cáo:

“Đừng bao giờ nghĩ thế, cô ta mới học năm thứ nhất!”

Trương Tiểu Lai xoa xoa mũi, không nhịn được cười trước thái độ của Hàn Tư Viễn.

“Hàn Tư Viễn, cậu đúng thật là... cậu... cậu?...” Trương Tiểu Lai vẫn chưa nói hết câu đã bị Hàn Tư Viễn hôn chụt một cái khiến anh ngã ra ghé sofa. Anh ta gào lên:

“Cút ngay, chúng ta tuyệt giao...”

Hàn Tư Viễn và Trương Tiểu Lai quây phá, diễn trò gay, giả làm ăn mày ở ngoài đường... chuyện gì cũng có thể làm. Nhưng “trò chơi” này đã lâu không chơi, Hàn Tư Viễn không ngừng cười, lấy ra hai tờ giấy lau miệng.

Mộ Lạc Lạc lần đầu tiên nhìn thấy hai người đàn ông hôn nhau, cô sợ tới mức phát run.

“Anh là người đồng tính sao?”

“Đúng thế, nhưng cô phải giữ bí mật cho tôi, nhất định không được cho ai biết, nhất là Dịch Nam.” Hàn Tư Viễn một là ngại giải thích, hai là đã sai thì cho sai luôn, để cho Mộ Lạc Lạc không cảnh giác với mình.

Mộ Lạc Lạc giơ ba ngón tay lên: “Tôi thề... nhưng từ giờ tôi gọi anh là anh hay là chị?”

Hàn Tư Viễn nheo mắt: “Cô dám gọi tôi một tiếng chị, tôi sẽ vắn cổ cô.”

Mộ Lạc Lạc che miệng cười, một người chị thật ác độc.

Sau khi về, Hàn Tư Viễn đưa Lạc Lạc tới kí túc xá của giáo viên.

“Lên đi!”

Mộ Lạc Lạc mân mê tà áo: “Thầy Dịch nói, muốn gặp phải được đồng ý.”

“Cô là vợ anh ta, nhà anh ta cũng là nhà cô, cô đúng thật là chả có tí tương lai nào.”

Nói thì vậy, nhưng thật sự là không dám.

Hàn Tư Viễn đẩy nhẹ vai cô: “Đi đi, nếu anh ta đuổi cô ra ngoài, tôi sẽ tìm chỗ ngủ cho cô.”

“Anh đứng đây đợi em nhé?” Mộ Lạc Lạc nháy mắt.

“Okay, chờ em nửa tiếng!” Hàn Tư Viễn nhìn đồng hồ: “Tôi đếm ngược nhé...”

Lạc Lạc hít một hơi, vội vã chạy lên lầu, cô chạy nhanh như để đua với thời gian.

Bước chân của cô càng lúc càng xa, người mới, Tư Viễn tựa lưng vào ghế đá, nhìn lên bầu trời, từ sâu thẳm đáy lòng, có chút gì đó khó tả.

12 – “Thầy Dịch, em ngủ cùng thầy nhé, dù sao giường cũng rộng mà.”

“Cốc, cốc...”

Mộ Lạc Lạc lấy hết can đảm gõ cửa, trong lòng rất lo sợ.

Một phút sau, cửa phòng từ từ mở.

Dịch Nam díp mắt lại vì buồn ngủ, nhìn khuôn mặt lạ lẫm, nhưng qua cách ăn mặc và trang điểm, anh cũng đoán được là ai.

“Hôm nay không phải là cuối tuần.”

“Em, em biết, nhưng...” Mộ Lạc Lạc vuốt mái tóc ngắn: “Đi cắt tóc, nên về muộn.”

Địch Nam vốn định mắng cô vài câu, nhưng xung quanh hàng xóm yên tĩnh không một tiếng động, anh kéo cô vào phòng khách.

Dưới ánh đèn, Địch Nam mới nhìn rõ khuôn mặt của Mộ Lạc Lạc. Trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh hôm cô say rượu, nhưng Lạc Lạc không nhớ chuyện đó.

Lạc Lạc nhìn mặt thầy Địch không lộ vẻ ngạc nhiên hay thích thú gì, cô thở phào, rõ ràng là Hàn Tư Viễn và Trương Tiểu Lai nịnh cô, cái gì mà hấp dẫn người khác chứ.

“Theo quy định của bản đăng ký, lần này cô đã vi phạm. Nếu cô đi ngay bây giờ, tôi sẽ không ghi vào hồ sơ.” Địch Nam chỉ trích hành động của Lạc Lạc, vì đứa trẻ này không biết chấp hành kỉ luật.

Lạc Lạc cắn môi, âm ức: “Em vì thầy mới đi cắt tóc, ngồi ba tiếng đồng hồ, cổ mỏi rời ra rồi, thầy khiến em đau lòng quá...”

“Cả tòa nhà này đều là nhà của các thầy cô giáo, lẽ nào em muốn bị đuổi học?” Địch Nam mềm mỏng dọa.

“Được thôi, được thôi, em đi ngay đây...” Mộ Lạc Lạc từ từ quay người bước về phía cửa.

“Muộn thế này rồi em đi đâu?” Tiếng Địch Nam nhỏ nhẹ hỏi.

“Về nhà, tuy không có xe, tuy em không có chìa khóa nhà, tuy bố mẹ em đã ngủ, nhưng em vẫn có thể gọi họ.” Mộ Lạc Lạc cố tình tỏ ra đáng thương, cô liếc nhìn đồng hồ, mới mười hai giờ, bố mẹ cô chắc vẫn đang đánh bài.

Địch Nam buông xuôi: “Được rồi, lần này coi như ngoại lệ.”

Mộ Lạc Lạc vui vẻ trở lại, bụng sôi ùng ục.

Địch Nam lườm cô một cái, Lạc Lạc cũng nháy mắt, chờ đợi Địch Nam nói: Em đợi chút, thầy đi làm cơm.

“Đi nấu mì đi, bụng kêu ầm ĩ lên rồi.”

Mộ Lạc Lạc vâng lời, chậm rãi đi vào bếp, lúc đầu cô hứa là sẽ làm toàn bộ việc nhà, nhưng thật sự cô không biết làm việc gì.

Trong tủ có rất nhiều mì hộp, cô nghĩ, may quá, chỉ cần cho nước nóng vào là có thể ăn được rồi.

“Một gói mì với hai quả trứng.”

Tiếng ra lệnh vọng vào bếp.

“...” Lạc Lạc miễn cưỡng đáp lại, sau đó cô đứng cạnh bếp ga, phát hiện ra là không giống nhà mình, cô không biết sử dụng như thế nào nữa.

Mười phút sau, cuối cùng cô cũng tìm được cái nồi, bật bếp lên, bước đầu coi như hoàn thành.

“Thầy Địch, để trứng ở đâu ạ?”

“Trong tủ lạnh không có à?”

Mộ Lạc Lạc tìm đi tìm lại vẫn không có.

“Vậy thôi, ăn mì được rồi.”

Mộ Lạc Lạc quay người nhìn hộp mì, chưa biết phải làm gì.

Cô vội vớt hộp mì vừa làm hỏng vào thùng rác, lấy ra hai hộp mì mới, tách dưa, đứng cạnh chờ nước sôi...

“Máy nước nóng ở ngoài phòng khách, em ở trong bếp làm gì thế?” Địch Nam

nhìn đồng hồ, nửa tiếng rồi vẫn chưa được cốc mì?

Mộ Lạc Lạc cào cào vào tường, cô cũng không hiểu tại sao mình ở trong bếp, chỉ là thấy vui vui.

Bốn mươi phút sau, hai người cũng có thứ gọi là mì để ăn.

Địch Nam ngồi trước bàn, vừa đọc báo vừa ăn mì, hoàn toàn không chú ý gì đến Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc liếc trộm Địch Nam, tuy chỉ là ăn mì, nhưng đây là lần đầu tiên hai người cùng ngồi ăn.

Địch Nam lật báo: “Cắt tóc ở đâu đấy?”

“He he...”

Sợ mì chút nữa chui lên mũi Lạc Lạc.

Địch Nam từ từ quay đầu lại, nhìn kiểu tóc cũng có thể đoán là do một người rất tài năng cắt, mà còn mất ba giờ để cắt, đẳng cấp không hề thấp. Tiền sinh hoạt phí vẫn chưa đưa cho Lạc Lạc, Lạc Lạc lấy đâu ra tiền?

Lạc Lạc xoa mũi, không dám nói với anh là “Nhà thiết kế Trương Tiểu Lai”. Vì cô nhìn thấy bảng giá, một lần cắt tóc cũng trên một nghìn tệ.

“Chính là... chính là hiệu tóc ở gần trường, tên thì em không nhớ”. Mộ Lạc Lạc hồ đồ bịa chuyện.

Địch Nam đặt đũa xuống, nhìn vào đôi mắt của cô, Lạc Lạc run rẩy quay sang nhìn vào cạnh giường, đừng nhìn nữa, không thể nói.

“Là vợ chồng thì nên thành thật, chuyện nhỏ này mà em cũng định lừa thầy sao?” Về cơ bản Địch Nam đã đoán ra, ai bảo Mộ lạc Lạc không biết nói dối, sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn.

Mộ Lạc Lạc nhìn anh không ăn, kéo thắt lưng dậy, giống như sắp phải chịu phạt.

“Em, em...” Cô sắp khóc, thầy Địch khắt khe quá, thật đáng sợ.

Địch Nam cau mày: “Sao lại khóc?”

“Em cũng không muốn khóc, nhưng không sao tìm được nước mắt... hu hu...” Mộ Lạc Lạc trả lời trong tiếng nức nở.

Địch Nam khẽ thở dài, phụ nữ luôn dùng nước mắt để che giấu khiến đàn ông phải đầu hàng.

Anh kéo Mộ Lạc Lạc lại gần, rút ra mấy tờ khăn giấy nhét vào tay cô.

Mộ Lạc Lạc lau nước mắt, xì mũi. Cô muốn vào nhà vệ sinh, nhưng thầy Địch chưa có dấu hiệu chuẩn bị, cho nên cô vẫn đứng bất động ở vị trí cũ.

Địch Nam trầm ngâm không nói, kim đồng hồ chạy “tích tắc, tích tắc”, thời gian trôi qua từng phút, từng phút.

Khi nhìn người bên cạnh mình, anh ngước mắt đầy nghi hoặc: “Em không đi ngủ à?”

Mộ Lạc Lạc vẫn đứng chôn chân, đang ôm bụng, cuối cùng có thể đi được rồi.

Cô chậm chậm quay người, sợ rằng động tác mạnh quá sẽ nhین không nổi.

Địch Nam nhìn điệu bộ kỳ lạ bèn kéo cổ tay cô. Mộ Lạc Lạc hơi cúi người, một chân đưa lên cao định bước về phía trước, bị kéo bất ngờ, cô nghiêng về phía sau, ngã vào người Địch Nam.

Mộ Lạc Lạc kẹp chặt hai chân lại, vừa muốn đứng dậy thì một cánh tay vòng qua eo cô.

Mặt cô đỏ bừng, e ngại và cố kìm hãm cơn buồn tiêu.

Địch Nam chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng và hàng mi cong của cô. Bằng một động tác mềm mại, anh đưa tay nâng cằm cô lên.

Tim Mộ Lạc Lạc đập loạn xạ, cô nhắm hai mắt lại. Địch Nam khẽ hé môi như cười mà không phải cười, cánh tay xiết chặt, kéo cô lại gần hơn. Khi môi với môi cách nhau chưa đến một xen-ti-met nữa...

“Ái... đợi đã... em phải đi vệ sinh...” Mộ Lạc Lạc vội mở mắt. Mặc dù không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc tuyệt đẹp này nhưng cô không thể chịu được thêm nữa, còn có vấn đề quan trọng hơn cần giải quyết.

Thế là cô vội đẩy Địch Nam ra, lao về phía nhà vệ sinh.

Địch Nam sờ lên môi, không lý giải nổi hành động của mình, vừa rồi, thật sự anh đã muốn hôn Lạc Lạc.

Sau khi đi vệ sinh xong, Mộ Lạc Lạc đứng trước gương chải chuốt một lúc, hít vào thở ra không dưới trăm lần mới lấy lại dũng khí bước ra, nhưng không thấy bóng dáng Địch Nam trong phòng khách, cửa thư phòng cũng khép chặt. Cô cong môi, cảm thấy buồn bã, trong lòng khóc thầm, hiếm khi thầy Địch chủ động như vậy! Hey, bỏ lỡ mất thời cơ tốt rồi.

“Thầy Địch, em ngủ cùng thầy nhé, dù sao giường cũng rộng mà...” (rõ ràng là một chiếc giường đơn).

Mộ Lạc Lạc vẫn ở ngoài thư phòng, đợi năm phút mà không thấy động tĩnh gì, xem ra thầy Địch đã ngủ rồi.

Đôi vai cô như sụp xuống, chỉ vì buồn đi vệ sinh mà thành nỗi hận ngàn năm thiên cổ!

Trong thư phòng, Địch Nam khoanh tay, nằm gục lên bàn làm việc, lắng nghe tiếng bước chân của Mộ Lạc Lạc xa dần... Đêm nay phải ngủ trên sàn nhà rồi.

Bảy giờ sáng hôm sau.

Địch Nam chạy bộ về, mua chút đồ ăn sáng, định gõ cửa gọi Lạc Lạc dậy cùng ăn.

Vừa đặt tay lên cánh cửa anh đã phát hiện ra cửa phòng không hề khóa.

Anh khẽ đẩy cửa. Đúng như anh đoán, không những Lạc Lạc vẫn ngủ mà tư thế ngủ cũng không đẹp cho lắm.

Cô nằm co người ở một bên giường, một chân kẹp chặt lấy chân, để lộ ra chiếc quần leggings trắng có hình nhân vật hoạt hình, gối rơi trên đất, trông cô như có thể ngã khỏi giường bất cứ lúc nào.

Địch Nam bật cười, lặng lẽ bước đến, nhặt chiếc gối lên, phỉu bụi rồi đặt về vị trí cũ, nhẹ nhàng đỡ cổ cô, đặt lên gối.

Lạc Lạc thuận thế nằm ngửa, bởi vì khi ngủ cô thường không nằm ngay ngắn cho nên chiếc áo sơ mi rộng sớm bị xoắn lại, để lộ ra làn da mịn màng. Đặc biệt là phần trước ngực phập phồng theo hơi thở đều đều.

Địch Nam mím môi. Anh cho rằng Mộ Lạc Lạc là một đứa trẻ chưa trưởng thành, nhưng những điểm nổi bật trên cơ thể cô đã làm thay đổi quan điểm của anh. Anh dụi dụi mắt,

ngăn chặn việc nảy sinh mối quan hệ là điều khoản do anh tự đặt ra, và người chịu sự giầy vò cũng vẫn là anh.

Một thầy giáo nhân dân giữa chừng đổi nghề như anh thực ra không có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, hay đáng để làm tấm gương cho người khác học hỏi cả.

Mộ Lạc Lạc vẫn ngủ say, miệng chớp chớp, lật người lại, vừa hay quay lại đúng về phía Địch Nam đang nhìn, cổ áo mở rộng, vô tình để lộ ra áo lót có in hình nhân vật hoạt hình.

Địch Nam vội vã quay người, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, tiện tay đóng luôn cửa phòng, cứ để cho cô ấy ngủ vậy, muộn học với cô ấy cũng là chuyện cơm bữa, cùng lắm thì giả vờ không bắt được là xong.

Trong lớp bắt đầu điểm danh.

Địch Nam nhìn về chỗ ngồi vẫn còn trống của Mộ Lạc Lạc, tự đánh dấu có vào danh sách.

“Báo cáo thầy chủ nhiệm, tôi qua Mộ Lạc Lạc không trở về ký túc xá, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ?” Tiểu Trương quan tâm đến Mộ Lạc Lạc chỉ là một phần, còn mục đích chính là trêu thầy giáo điển trai.

Địch Nam khẽ hắng giọng: “Nếu như Mộ Lạc Lạc ngày mai vẫn không xuất hiện thì báo cảnh sát là được.”

“Liệu có phải Mộ Lạc Lạc đêm qua đi theo chàng bạch mã hoàng tử mà bạn ấy yêu rồi không?” Tiểu Hồng nói.

“Không đâu, nhút nhát như cậu ấy sao dám làm thế chứ? Cho dù cậu ấy có dám làm thì chàng bạch mã hoàng tử cũng chưa chắc đã đồng ý.” Tiểu Triệu hòa theo.

“Mình rất hiểu kì không biết bạch mã hoàng tử của bạn ấy là ai, hỏi thì bạn ấy không chịu nói. Còn nữa, còn nữa, nghe nói Hàn Tư Viễn chờ bạn ấy ở nhà ăn đấy, không chừng bạn ấy còn trở thành món hàng mọi người giành nhau mua ấy chứ.”

“Bịch” một tiếng, Địch Nam gấp mạnh cuốn sổ điểm danh lại, lãnh đạm rời khỏi lớp.

Còn Mộ Lạc Lạc vẫn đang say sưa ngủ thì hoàn toàn không biết mình đã trở thành nhân vật *hot* được các bạn bàn luận.

13 – Bước thứ nhất: Hẹn hò với thầy Địch

“Toàn thể sinh viên năm thứ nhất chú ý, sinh viên năm thứ nhất chú ý, trước tuần sau, hãy nộp file *Giáo trình khoa học* cho giáo viên chủ nhiệm các lớp để đổi lấy file giáo trình mới nhất.” Loa phát thanh của nhà trường phát đi phát lại thông tin đó tới 10 phút.

“Chuyện gì vậy? Mua chưa đến một tháng, còn chưa kịp khai trương đã đổi giáo trình mới rồi?” Tiểu Triệu lười biếng nằm gục trên bàn.

“Gì thế...” Trước giờ ăn trưa Mộ Lạc Lạc bước vào lớp.

“Nghe bản tin đi, tối hôm qua cậu đi đâu vậy?” Tiểu Triệu vừa nói vừa ngược đầu lên, chăm chú nhìn Mộ Lạc Lạc, sững sờ kinh ngạc.

Tất cả nam sinh trong lớp đều nhìn về phía Mộ Lạc Lạc, thì ra mắt tằm mắt tích một ngày để đi thẩm mỹ viện? Không đúng, thẩm mỹ thì không thể phục hồi nhanh như vậy.

Mộ Lạc Lạc chưa bao giờ nhận được bất cứ mối quan tâm nào, bây giờ mười mấy

cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, cô thật sự không quen.

“Câu trở nên xinh đẹp rồi, chúc mừng cậu nhé!” Tiểu Hồng tỏ ra bình thường nhất, bởi vì các bạn trong lớp đều không cho rằng Mộ Lạc Lạc xấu, chỉ cần cái “đầu Thành Long” đáng sợ trên đỉnh đầu của cô biến mất, cô sẽ trở thành một nữ sinh xinh xắn.

“Bọn mình động viên cậu đi cắt tóc thì cậu sống chết không chịu cắt, ui da, đây chính là sức mạnh của tình yêu.” Tiểu Trương dùng tay huyết sáo.

“Cảm ơn, hi hi...” Mộ Lạc Lạc xấu hổ, đều là nhờ lời khuyên của “chị Hàn”, cuối cùng cô có thể ưỡn ngực, ngẩng cao đầu làm người rồi!

Loa phóng thanh không những tiếp tục phát thông tin “đổi mới lấy cũ” mà còn yêu cầu bắt buộc phải nộp đĩa cũ đúng kỳ hạn, rõ ràng là phía nhà trường bị mắc lừa, nhưng dường như lại nhận được sự quan tâm rất lớn.

Mộ Lạc Lạc hát hăm, phần mềm dạy học? Cô quên mất là đã để nó ở đâu rồi.

Tiết cuối cùng trong buổi sáng là ngữ văn, phân tích mô thức quản lý gia tộc trong *Hồng lâu mộng*.

Trên bục giảng, thầy giáo đang nói say sưa, còn học sinh thì bận mỗi người một việc, đây chính là tính ưu việt của học đại học, chỉ cần ở dưới lớp bạn ngồi trật tự, không ai quản việc bạn có nghe giảng hay không.

Mộ Lạc Lạc không giống các bạn. Cô vừa chăm chú nghe giảng, vừa ghi chép, bởi vì chỉ có học tốt, cô mới có thể được nghe thầy Dịch gọi hai tiếng “bà xã”.

Nghĩ lại cảnh tối hôm qua khi ngã vào lòng Dịch Nam, hai má Lạc Lạc bắt đầu nóng bừng, đáng tiếc, chỉ thiếu một chút nữa thôi, ui da.

...

Chuông hết giờ vừa reo, Mộ Lạc Lạc đã lao như bay ra khỏi lớp, trước đó cô đã đói tới mức hoa mắt chóng mặt.

Cô chạy ra khỏi khu giảng đường thì trông thấy Hàn Tư Viễn đứng tựa dưới gốc cây.

“Qua đây đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Mộ Lạc Lạc không muốn dừng bước nên gọi Hàn Tư Viễn cùng đi.

Hàn Tư Viễn miễn cưỡng đuổi theo, nhíu mày: “Tối qua vận động quá sức à?”

“Đúng vậy, làm em mệt muốn chết, eo mỗi lưng đau.” Mộ Lạc Lạc nghĩ tới tình cảnh bát mì, thật là buồn.

Hàn Tư Viễn dừng lại, vẻ mặt hơi sững sờ: “Em không đùa chứ?”

Mộ Lạc Lạc thấy Hàn Tư Viễn đứng im liền kéo tay anh lao về phía nhà ăn...

“Không sao, mặc dù là lần đầu tiên nhưng lần đầu còn lạ, lần thứ hai sẽ quen, em sẽ cố gắng làm tốt hơn nữa!”

Hàn Tư Viễn chăm chú quan sát biểu hiện của cô, đây vốn là kết quả mà anh mong muốn, nhưng trong lòng anh lại thấy có chút nặng nề.

Tối qua anh đã đợi ở dưới lầu một tiếng đồng hồ, hi vọng cô đừng xuống, rồi lại hi vọng cô bị Dịch Nam đuổi ra ngoài, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn.

“Em muốn hẹn bạch mã hoàng tử đi xem phim, gần đây có giới thiệu bộ phim nào hay không?” Mộ Lạc Lạc ăn ngấu nghiến, không để ý đến những ánh mắt đổ kị, không mấy thiện cảm từ xung quanh. Lạc Lạc nghĩ không trách các bạn được, bởi vì họ không biết rằng

Hàn Tư Viễn là “đồng chí” với mình.

Hàn Tư Viễn rất khâm phục tính chủ động của Mộ Lạc Lạc, chuyện hẹn hò đều do cô sắp xếp.

“...”

“Lát nữa anh sẽ tra giúp em.”

“Cảm ơn anh, anh đúng là người tốt! Nếu em có con, anh nhất định phải làm mẹ đỡ đầu của nó đấy!” Mộ Lạc Lạc cười khoái trá.

Hàn Tư Viễn hắng giọng một tiếng, bấy giờ mới nghĩ đến việc nói dối mình là người đồng tính.

“...”

Tư Viễn đập vào mu bàn tay, cúi đầu nghĩ ngợi, kể ra anh cũng là một tay lão luyện chốn tình trường, nhưng lại bị tiểu quỷ này áp chế, bởi vì suy nghĩ của cô quá đơn giản, tự cho mình là trung tâm, hoàn toàn không có chút dục dằn, tình tẻ mà một cô gái nên có.

“Ngày mai em mặc váy đi, nam không ra nam mà nữ cũng chẳng ra nữ.” Tư Viễn cho rằng vấn đề chính là ở cách ăn mặc.

“Vậy ư?... Em không có.” Cô xúc một thìa cơm to đưa vào miệng.

“Em đừng có nói với anh là từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ mặc váy đấy?”

Mộ Lạc Lạc lắc lắc đầu, trước tám tuổi cô đã từng mặc, nhưng từ sau khi học tiểu học, ngoại trừ tham gia diễn xuất ở trường ra, bố mẹ cấm cô mặc váy ra đường. Lí do: ngoài đường chỗ nào cũng toàn là lưu manh.

“Ngày mai anh đưa em đi sắm đồ.” Lời nói của Hàn Tư Viễn chắc như đinh đóng cột.

“Không được, không được, mai là cuối tuần mà, em định mời bạch mã đi xem phim.” Mộ Lạc Lạc nhún vai, vẫn không biết liệu thầy Dịch có rỗi hay không.

Vừa nghe thấy câu này, Hàn Tư Viễn ném đôi đũa ra xa:

“Bộ dạng em thế này mà vẫn muốn đi hẹn hò ư?”

Mộ Lạc Lạc liếc nhìn chiếc quần yếm rộng thùng thình của mình, sự tự tin cô vừa mới vực lại bị vỡ vụn.

“Có phải em không có tí ti khiếu thẩm mỹ nào phải không?”

“Xin em đừng sỉ nhục mấy từ khiếu thẩm mỹ.” Hàn Tư Viễn trả lời, mặt không biểu lộ cảm xúc.

Mộ Lạc Lạc gãi đầu gãi tai, cô luôn cho rằng mình đang ở đỉnh của trào lưu, nhưng đã bỏ qua mất tuổi tác.

“Nhưng em không có tiền...”

“Anh sẽ trả, nhưng em phải lấy thân thể ra để trả nợ đấy...” Hàn Tư Viễn cười lớn.

Mộ Lạc Lạc gật đầu: “Được! Cái mà em có là dũng khí, chỉ cần không bắt em phải nấu cơm giặt quần áo thì dù có đời núi cũng được!”

Cô ấy không hề ngốc, là do anh đã đánh giá thấp đối phương.

Thế là trong trạng thái rất hoàn hảo, hai người đi đến thống nhất, nếu ngày mai bạch mã không rảnh thì họ sẽ cùng đi dạo.

Sau bữa cơm, Mộ Lạc Lạc lấy lại dũng khí, gửi cho thầy Dịch một tin nhắn, thăm dò xem ngày mai anh có thời gian để gặp nhau không.

Địch Nam nhìn chăm chú vào tin nhắn ấy một hồi lâu, cuối cùng trả lời: *Tối mai tôi có hẹn.*

Anh gấp máy lại, day day thái dương. Anh nên làm cho tốt vụ hôn nhân hợp đồng này, nhưng lại phát hiện ra mình đã quen với việc ở một mình, còn vợ của anh lại quá hoạt bát.

Mộ Lạc Lạc cong môi thất vọng, rõ ràng là từ chối không muốn gặp, hạnh phúc mới cưới ở đâu chứ? Haiz!

Nhưng ngay lập tức cô lại đứng dậy từ trong bi ai, không nản lòng, cô gửi tiếp một tin nhắn (nhưng nội dung không thành thực lắm): *Em giúp anh dọn dẹp, phơi chăn nhé? Việc giặt giũ em rất thạo.*

Địch Nam: *Không cần, tôi đã gọi người giúp việc theo giờ rồi.*

Mộ Lạc Lạc: *Vậy anh có cần em đốc thúc người giúp việc không?*

Địch Nam cười không biết phải làm sao với cô: *Thứ Hai có bài kiểm tra, em chuẩn bị đến đâu rồi?*

Mộ Lạc Lạc:...

Vấn đề này quá khó rồi, cô thật sự không biết phải trả lời thế nào, đành ném chiếc điện thoại qua một bên. Đến khi nào thì thầy Dịch mới thích mình đây? Haiz, cô lại càng không biết liệu mình có dày mặt chờ tới ngày đó hay không.

Thầy Dịch ngồi trong phòng làm việc, ngón tay trở gõ lên mặt bàn, nghĩ đến vẻ thất vọng của Mộ Lạc Lạc liền quyết định gặp cô. Nhưng đúng lúc anh mở di động thì chuông điện thoại bàn reo. Anh nghĩ rằng đó là Mộ Lạc Lạc gọi đến, tiện tay nhấc điện thoại.

“Được rồi, ngày mai gặp.”

“Tiểu Nam? Anh đang nói chuyện với ai vậy?” Phương Dung hỏi, giọng nghi hoặc.

Địch Nam hơi nhếch mép, giọng nói chuyên sang lạnh lùng:

“Có việc gì không?”

“Cũng không có việc gì cả, chỉ là bỗng dưng thấy nhớ anh thôi...”

“Cô Phương, tôi cho rằng nội dung trò chuyện kiểu này không nên xuất hiện giữa chúng ta.” Địch Nam nói nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi, không nói đến chuyện tình cảm nữa, em có việc cần nhờ anh, chỉ anh mới có thể làm được, dù thế nào anh cũng đừng từ chối em.”

“Cô nói đi!”

“Bố em đang nằm viện, chờ phẫu thuật tim, ông muốn gặp anh trước lúc làm phẫu thuật, vì em vẫn chưa nói cho ông biết chuyện chúng ta đã chia tay. Huống hồ bây giờ bố em không chịu nổi kích động, xin anh hãy giúp em, Tiểu Nam...”

Địch Nam trầm tư một lát, nói thực thì bố Phương Dung luôn đối xử với anh rất tốt, ông đã cho anh biết đến sự ấm áp của tình cha, anh không nỡ nhẫn tâm với ông...

“Chỉ duy nhất lần này thôi đấy.”

Phương Dung rất mừng, nói cho anh địa chỉ bệnh viện và thời gian gặp mặt ngày mai, mặc dù cách này rất bất hiệu, nhưng bố bị bệnh là cái cớ duy nhất để hẹn gặp được Địch Nam.

14 – Không được động đây – Cướp! (1)

Sáng thứ Bảy.

Mộ Lạc Lạc đứng ở cổng trường, ngáp liên tục.

Đợi năm phút thì thấy Hàn Tư Viễn xuất hiện, dáng như thiếu ngủ. Mộ Lạc Lạc cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ.

“Địch Nam có điểm nào khiến em yêu mê muội như vậy?” Hàn Tư Viễn nhếch môi.

Mộ Lạc Lạc nhìn lên trời chớp mắt:

“Từ nhỏ em đã muốn lấy thầy giáo, khó khăn lắm mới gặp được một người vừa đẹp trai lại vừa trẻ như vậy, đương nhiên là em phải hạ thủ rồi, nhưng mà...” Cô buồn bã cúi đầu: “Thầy Địch định từ chức rồi.”

Hàn Tư Viễn trầm tư một lát. Lí do Địch Nam bỏ đi có lẽ liên quan đến mình, nhưng anh coi thường Địch Nam, tại sao không thể giống như một người đàn ông đấu với anh mà lúc nào cũng chỉ nhẫn nhịn, làm cho anh càng thấy phản cảm.

Sau nửa giờ.

Hàn Tư Viễn dừng xe ở con đường ngoài cửa hàng, dẫn Mộ Lạc Lạc vào thiên đường mua sắm của xã hội thượng lưu.

Mộ Lạc Lạc há hốc miệng. Con đường này là cấm địa đối với người nghèo, các nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới đều tụ hội ở đây. Trong các ô cửa sáng choang bày la liệt các mặt hàng thời trang, giá lên tới hàng ngàn, hàng vạn tệ. Cô kéo vạt áo Hàn Tư Viễn:

“Đây là khu sành điệu mà, chúng ta đi thôi.”

Hàn Tư Viễn rút ra một tấm thẻ tín dụng, dưới ánh nắng mặt trời, tấm thẻ màu vàng phản chiếu lại chói cả mắt.

Mộ Lạc Lạc nheo mắt, mắt kiên nhẫn: “Có tiền cũng không tiêu cách này. Không được, không được, nếu biết trước anh đưa em đến những nơi như thế này mua quần áo thì nhất định em đã không tới.”

“Em tiết kiệm cho ai chứ? Anh lại không phải là ông xã của em.”

“Chính vì anh không phải là ông xã của em nên em mới bình tĩnh, nhẹ nhàng nói với anh, nếu ông xã của em mà dám cả gan tiêu tiền lãng phí như thế thì em nhất định đánh gãy chân anh ấy!” Mộ Lạc Lạc nghiêng răng nghiêng lợi dứ dứ nắm đấm.

“Vậy em nói xem đi đâu?” Hàn Tư Viễn thở dài.

Mộ Lạc Lạc chỉ: “Đi theo em, hàng ở đó mẫu mã rất đa dạng, phong phú, đều là hàng tốt!”

Hàn Tư Viễn bán tín bán nghi đi cùng cô. Sau khi qua hai con đường, Mộ Lạc Lạc chỉ vào con đường đông đúc, nhộn nhịp, đôi mắt ánh lên niềm vui: “Đến rồi, đến rồi, oa, cuối tuần nhiều người quá...”

Hàn Tư Viễn mặt không chút biểu cảm ngược mắt nhìn. Anh nhìn về tấm biển quảng cáo màu đỏ bắt mắt: Hàng thời trang chất lượng cao, mười tệ trở lên.

Ôi trời ơi!

Chân Mộ Lạc Lạc hoạt động liên tục, chuẩn bị chạy đến chỗ mua đồ mà cô thích

nhất thì bị Hàn Tur Viễn kéo giật lại.

“Sao thế, sao thế?” Cô quay đầu hỏi.

Hàn Tur Viễn đưa tay ra:

“Anh không mang theo tiền mặt, phải đi rút tiền trước đã.” Anh xác định nơi này không thể quẹt thẻ.

Thật không may, máy rút tiền bên ngoài ngân hàng trục trặc, vì vậy Hàn Tur Viễn đi vào đại sảnh ngân hàng, vẫn may là đã mười giờ sáng, trong ngân hàng, trừ mấy nhân viên luôn bận rộn thì không có nhiều khách.

Mộ Lạc Lạc ngồi trên ghế chờ Hàn Tur Viễn, vô tình nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh. Cô chú ý đến người này chủ yếu là vì giữa trời nắng nóng thế này mà ông ta vẫn mặc áo gió, biểu hiện cũng rất khả nghi.

Người đàn ông trợn mắt nhìn Mộ Lạc Lạc, ánh mắt hung dữ.

Mộ Lạc Lạc uống một hớp nước, định đứng dậy đổi chỗ ngồi, nhưng người đàn ông trung niên chợt kéo tay cô lại. Theo phản xạ, Mộ Lạc Lạc hét lên.

Kèm theo đó là một tiếng “choang”, đèn pha lê trên trần nhà vỡ thành nhiều mảnh, mảnh nhĩ Mộ Lạc Lạc chấn động, cô gào lớn, sợ đến chùng cả chân.

Hàn Tur Viễn kinh ngạc quay lại, chỉ trông thấy người đàn ông đeo mặt nạ, một tay đang vòng qua cổ Mộ Lạc Lạc, một tay cầm khẩu súng bán tự động.

Cướp!

Hai tên đồng bọn cầm súng bước ra từ nhà vệ sinh, một tên lập tức phá hỏng hệ thống an ninh, một tên ra lệnh cho các nhân viên ngân hàng khóa lớp cửa sắt dẫn vào phòng kinh doanh.

Lúc đó, tất cả nhân viên ngân hàng và mấy vị khách hàng đã bị bọn cướp khống chế một cách thuận lợi.

“Hàn Tur Viễn, hu hu... cứu em...” Mộ Lạc Lạc khóc không thành tiếng, đúng là bọn cướp thật rồi!

Hàn Tur Viễn vừa định bước lên trước, một tên cướp đã chĩa súng vào ngực anh, sau đó rút ra một chiếc còng tay, thô bạo ném xuống trước chân Hàn Tur Viễn. Hàn Tur Viễn hít một hơi, vốn định nhích thêm ba bước nhấn còi báo cảnh sát đặt ở phía dưới tấm thảm trải sàn, (dù sao chi nhánh ngân hàng này cũng là địa bàn hoạt động của gia đình anh, vì vậy anh nắm rất rõ cách bài trí trong nội bộ ngân hàng) nhưng tên cướp rất tinh, giờ báng súng lên đánh anh bất tỉnh, sau đó còng ngược hai tay anh ra sau lưng.

Mộ Lạc Lạc nhìn dòng máu chảy ra từ trán Hàn Tur Viễn, sợ đến mức hồn xiêu phách tán, ngay cả khóc cũng không dám.

Tên cướp ném một chiếc túi dệt xanh đỏ xuống trước cửa thu ngân, chĩa súng vào nhân viên:

“Mở két bảo hiểm ra!”

Ngân hàng sử dụng rất nhiều kính chống đạn, nhưng chưa ai tự mình kiểm chứng xem tác dụng thực sự của nó đến đâu, người nhân viên trẻ giờ cao hai tay lên, dè dặt nói:

“Chỉ... chỉ khi hai tổ trưởng đồng thời nhập mật mã, mới... mới... mới có thể mở được két bảo hiểm...”

“Chết tiệt! Vậy mày hãy gọi nó mở đi!” Tên cướp hung dữ, nhưng không biết có

phải do thiếu kinh nghiệm hay không mà lấy súng đập lên kính chống đạn, dẫn đến hệ thống báo động kêu inh ỏi.

Mấy nhân viên ngân hàng có mặt ở đó đều rất sợ hãi, thậm chí vài người còn ngồi co ro trong góc phòng. Thực ra, nhân viên ngân hàng rất an toàn, chỉ khổ nhân viên bảo vệ và những người dân vô tội.

Mọi hành động của Mộ Lạc Lạc đều bị khống chế, thậm chí cô còn bị bọn cướp dọa làm cho mặt trắng bệch. Cô nhìn Hàn Tư Viễn chăm chăm, trên trán anh máu vẫn tuôn chảy. Mộ Lạc Lạc rất sợ, thần kinh cô như tê liệt. Đều tại cô, đều tại cô, tại sao cứ khăng khăng đến đây mua đồ chứ?!

Mấy phút sau, mười mấy chiếc xe cảnh sát bao vây phía ngoài ngân hàng.

“Bên trong nghe rõ đây! Tất cả đã bị cảnh sát bao vây, hãy lập tức hạ vũ khí xuống, thả người ra! Lập tức đầu hàng!” Cảnh sát dùng loa kêu gọi bọn cướp, dùng thế mạnh để uy hiếp chúng.

Cùng lúc đó.

Địch Nam vừa đi đến cổng bệnh viện thì chuông điện thoại reo.

“Có chuyện gì không?” Mặc dù anh nghe điện thoại nhưng thái độ vô cùng lạnh lùng.

“Tiểu Nam à, Tư Viễn, Tư Viễn, nó...” Trong điện thoại vọng đến những tiếng nghẹn ngào đứt quãng, rõ ràng là người nói rất yếu.

Địch Nam dừng bước, lần đầu nghe thấy giọng nói bất an như thế của bố, cổ họng cũng khàn đi.

“Ông đừng cuống, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Tư Viễn gặp cướp ở ngân hàng, qua camera giám sát bố thấy nó ngã xuống đất, từ ngân hàng phát ra hai tiếng súng...” Hàn Kiến Quốc chưa nói xong thì tim ông đã không chịu nổi. Trong điện thoại vọng lại tiếng ồn ào, nhốn nháo.

“Alo, alo?... Bố?...” Trong mắt Địch Nam ánh lên sự lo sợ, anh buột miệng thốt lên một tiếng “Bố!”.

Quản gia vội vàng nhắc điện thoại: “Thưa đại thiếu gia, bệnh tim của lão gia lại tái phát, cần phải cấp cứu ngay, lát nữa tôi sẽ liên lạc với cậu.”

Địch Nam tắt điện thoại, lao lên xe, vừa lái xe vừa tìm xem tin tức trên mạng, rất nhanh anh đã tìm ra địa chỉ ngân hàng. Anh nhấn ga, phóng nhanh.

15 – Không được động đậy – Cướp! (2)

Trước cổng chi nhánh ngân hàng Minh Đại, cảnh sát giao thông phối hợp với cảnh sát cơ động sơ tán mọi người. Cuối tuần nên đường rất đông, dưới sự phong tỏa của cảnh sát lại càng khiến cho cảnh tượng thêm hỗn loạn.

Theo nguồn tin đáng tin cậy của bên phía cảnh sát, trong ngân hàng có ba tên cướp, tổng cộng là mười lăm con tin, trong đó có bảy dân thường, tám nhân viên ngân hàng. Toàn bộ bọn cướp đều có súng tự động SKS, băng đạn có thể chứa mười viên, cũng đồng nghĩa với việc nếu trong súng ba tên cướp có đầy đạn thì việc giết mười lăm người là rất dễ dàng.

Bọn cướp vô cùng giao hoạt, không những phá hỏng toàn bộ camera trong đại sảnh

ngân hàng mà còn kéo cửa điện tử kiên cố xuống trước khi hệ thống bảo vệ khởi động, khiến bên trong và bên ngoài bị ngăn cách hoàn toàn.

Đội trưởng đội cơ động nhận được điện thoại khẩn: “Gì cơ? Con trai Chủ tịch ngân hàng Minh Đại cũng ở bên trong sao?! Hệ thống giám sát trước khi bị vô hiệu hoá đã ghi lại tình hình trong đại sảnh, nhưng chỉ ghi được hình ảnh trong ba mươi giây cuối.

Bệnh tim của Chủ tịch ngân hàng Minh Đại tái phát, trước khi được đưa vào phòng phẫu thuật, ông ra chỉ thị: Bọn cướp muốn bao nhiêu tiền cũng đưa, ông chỉ cần con trai bình yên vô sự.

Nhưng lúc này người có quyền lực cao nhất là Dịch Nam.

Mười phút sau, Dịch Nam tiến vào khu vực nguy hiểm bị phong tỏa.

Đội trưởng đội cơ động lập tức kể lại tình hình hiện tại và yêu cầu của bọn cướp.

Dịch Nam suy nghĩ một lát rồi nói:

“Tiền không phải là vấn đề, nhưng trong nội bộ ngân hàng Minh Đại sử dụng hệ thống bảo vệ cấp 1, một khi hệ thống cảnh báo khởi động thì két bảo hiểm và mật mã kho dưới tầng hầm sẽ tự động tạo mật mã mới. Bây giờ, ngoài tiền mặt ở ngân hàng thì một đồng cũng không thể rút ra được.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Trừ khi phía cảnh sát có cách lấy được lòng tin của bọn cướp, khiến bọn chúng tự nguyện mở khoá điện tử, chỉ cần tắt cả các con tin được an toàn thì hai trăm triệu tiền mặt ngân hàng tôi có thể chi.” Dịch Nam nói ngắn gọn, ánh mắt trước sau chỉ nhìn vào cánh cửa điện tử gió cũng không thể lọt qua kia.

“Còn nữa, không cần biết các anh dùng cách gì, trước tiên phải cứu được Hàn Tư Viễn, nếu không một xu tôi cũng không trả cho bọn chúng.” Âm lượng của Dịch Nam không mạnh, nhưng thái độ không dễ biện bác.

Khi phía cảnh sát biết ngân hàng Minh Đại chịu trả tiền chuộc, tất nhiên họ rất đồng ý phối hợp. Bây giờ việc đàm phán do một chuyên gia tiến hành.

Dịch Nam yêu cầu xem lại đoạn phim từ camera giám sát, bởi vì cho đến giờ phút này, phía cảnh sát vẫn không thể phán đoán chính xác Hàn Tư Viễn còn sống hay đã chết.

Khi một khuôn mặt quen thuộc hiện ra, Dịch Nam biến sắc, kinh ngạc, Mộ Lạc Lạc cũng ở trong đó.

Chuyên gia đàm phán vừa định gọi cho bọn cướp thì Dịch Nam đưa tay ngăn lại, ánh mắt vẫn dán vào những hình ảnh từ camera giám sát.

“Thông báo với bọn chúng, tôi đồng ý dùng mình để đổi lấy hai con tin trong số đó.”

“Xin hỏi còn có vị nào nữa?” Ánh mắt mấy người cảnh sát đầy nghi hoặc, Dịch Nam chính là con tin mà bọn cướp muốn nhất, nhưng anh ta làm thế này rất nguy hiểm.

“Vợ tôi, Mộ Lạc Lạc.” Dịch Nam bình tĩnh nói, hoàn cảnh của Mộ Lạc Lạc vô cùng nguy hiểm.

Nói ra thì mấy tên cướp này cũng gặp may, không những bắt được nhị thiếu gia của Chủ tịch ngân hàng Minh Đại làm con tin mà còn nắm trong tay vợ của đại thiếu gia.

Chuyên gia đàm phán tiến hành thương lượng với bọn cướp lần nữa. Qua một tiếng đồng hồ đàm phán, bọn cướp vẫn nhất định không chịu mở cánh cửa điện tử, lại càng không

tin lí do kết sắt bảo hiểm sẽ tự động tạo mật mã mới. Bọn chúng chỉ cần tiền mặt trong ngân hàng.

Ba tên cướp lại là quân nhân xuất ngũ đã được rèn luyện. Không mở cửa, thứ nhất có thể đề phòng phía cảnh sát sử dụng chiêu “dụ rấn ra khỏi hang”; thứ hai là phòng bị bắn tĩa. Vì vậy chúng không chấp nhận nhượng bộ dưới bất kỳ hình thức nào, lấy tiền trước rồi mới nói đến vấn đề sống chết của con tin.

Địch Nam hít một hơi thật sâu, đề nghị cảnh sát nói điện thoại với bọn cướp.

“Tôi là Địch Nam, hiện thời là người chịu trách nhiệm về ngân hàng Minh Đại, bất luận các anh có tin hay không thì mật mã kết sắt đã thay đổi, tôi có thể phá mật mã, nhưng ít nhất phải cần ba giờ, các anh có mười phút để suy nghĩ.” Không đợi bọn cướp trả lời, Địch Nam đã ngắt điện thoại, lo lắng không được biểu lộ ra bên ngoài, nếu không sẽ phản tác dụng.

Bên trong đại sảnh ngân hàng Minh Đại.

Tên cướp “alo, alo” mấy tiếng, phát hiện đối phương đã tắt máy trước, hấn liền ném điện thoại xuống quầy, vừa giơ chân đá các con tin, vừa tự nói một mình:

“Cái tên Địch Nam đó, đúng là đồ kiêu ngạo!”

Một tên khác bắt các con tin dựa lưng vào nhau, trói họ vào một chỗ.

“Bình tĩnh lại, bọn mình nếu trót lọt vụ này thì tha hồ mà hưởng vinh hoa phú quý.”

Ba tên cướp đã lên kế hoạch chu đáo, một khi lấy được tiền sẽ ra lệnh cho cảnh sát chuẩn bị trực thăng. Lúc đầu bọn chúng chọn ngân hàng này chính là vì có bãi đậu trực thăng tư nhân. Sau đó chúng sẽ giết con tin, một người hiểu biết về kỹ thuật lái trực thăng trong số bọn chúng sẽ trực tiếp lái trực thăng ra vùng biển chung⁽¹⁾. Đến lúc đó, bọn chúng lắc mình một cái sẽ biến thành tỉ phú.

(1). Biển chung không thuộc lãnh thổ của bất cứ quốc gia nào, do đó không quốc gia nào được coi biển chung là của mình, không có quyền quản lý đối với vùng biển này.

Mộ Lạc Lạc hai tay bị trói giật phía sau lưng, Hàn Tư Viễn vẫn hôn mê bất tỉnh. Cô đành dùng áo đè lên vết thương của Hàn Tư Viễn, sợ quá đến nỗi cảm thấy cả người tê liệt. Bây giờ đều óc cô vô cùng hỗn loạn.

“Hàn Tư Viễn, Hàn Tư Viễn..., anh hãy tỉnh lại đi...” Khoé mắt đầy nước, cô khẽ gọi.

“Mày, không được lại gần nó!” Tên cướp nắm cổ áo cô, tiện tay ném ra chỗ khác.

“Bịch!” Lưng Mộ Lạc Lạc đập vào tường, đau điếng.

Má cô áp xuống đất, giả vờ hôn mê.

Thầy Địch, thầy ở đâu, hu hu, em nhớ thầy.

Một trong ba tên cướp nhận được điện thoại của chuyên gia đàm phán, sau khi vội vã bàn bạc chúng đã quyết định chấp nhận điều kiện của cảnh sát – trao đổi con tin lấy người phụ trách ngân hàng. Dù sao thì bọn chúng cũng có con tin trong tay, vì vậy vờ đáp ứng yêu cầu của cảnh sát, đợi đến khi cửa điện tử mở thì người bên ngoài có thể vào chứ người bên trong không thể ra, dù chỉ một người.

“Ai là Mộ Lạc Lạc?” Đây là một trong hai người mà người phụ trách ngân hàng này yêu cầu trao đổi. Bọn cướp sẽ đưa con tin cần trao đổi ra trước cửa điện tử, nhưng đó chỉ

là kẻ “dụ chuột vào hũ” mà thôi.

Mộ Lạc Lạc nào dám lên tiếng, càng không có đầu óc để nghĩ xem vì sao tên cướp biết tên mình, nhờ đâu là gọi tên để giết người thì thảm quá.

Tên cầm đầu không thấy ai trả lời liền chậm rãi nói:

“Mộ Lạc Lạc, có người muốn dùng mạng mình để đổi cho cô ra ngoài.”

Câu nói vừa dứt, Mộ Lạc Lạc chưa kịp giơ tay khai tên thì đã nghe bốn bề truyền tới vô số tiếng.

“Là tôi! Là tôi! Là tôi!”

Mộ Lạc Lạc ngoảnh đầu, kinh ngạc nhìn thấy trong những người lên tiếng có cả nam, nữ, già, trẻ.

“Bọn họ đều là giả, tôi mới chính là Mộ Lạc Lạc...” Xin lỗi mọi người, cô cũng muốn sống mà!

Tên cướp thứ ba lôi Hàn Tư Viễn ra trước cửa điện tử, bởi vì hắn đã nghe thấy cô gái kia gọi tên chàng trai này.

Hắn đến trước mặt Mộ Lạc Lạc, cô liền co rúm người lại. Hắn lạnh lùng ra lệnh: “Cô, bò ra ngoài.”

Hai tay, hai chân Mộ Lạc Lạc đều bị trói, có lẽ chỉ còn cách duy nhất là bò thôi, thế là cô giống như một con sâu bướm, từ từ bò trên nền đá cẩm thạch.

Các chú cảnh sát đứng là rất quan tâm đến thanh niên, cứu những bông hoa của đất nước trước thật là sáng suốt!

Trước cửa ngân hàng.

Địch Nam mang theo một máy tính xách tay chuyên dụng, theo yêu cầu của bọn cướp, bây giờ chỉ có anh mới có thể phá password mới, bởi vì muốn phá password mới cần phải hack vào máy tính chủ, kiểm soát các lệnh vận hành của hệ thống.

Địch Nam là thiên tài máy tính. Anh chưa bao giờ sử dụng kỹ thuật lập trình để tiến hành các vụ bất hợp pháp.

Nhưng hôm nay anh đành phải phá lệ, vì sự an toàn của Mộ Lạc Lạc và Hàn Tư Viễn, chỉ duy nhất mình anh có thể phá được lập trình của hệ thống bảo mật chủ.

“Anh Địch, mong anh phối hợp với phía cảnh sát và cũng vì sự an toàn của chính anh, anh cần phải gắn thêm máy nghe lén!” Đội trưởng đội cơ động không chịu nổi tính chuyên quyền và độc đoán của Địch Nam.

“Bọn cướp nhất định sẽ lục soát người tôi, không cần phải mạo hiểm như vậy.” Địch Nam chỉ là không muốn gặp những phát sinh ngoài ý muốn.

Đội trưởng đội cơ động dường như cũng không có cách nào phản bác lại, bởi ba tên cướp quá giáo hoạt, nhưng nếu Địch Nam không thể thoát hiểm thì ông sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Địch Nam dường như đã nhìn thấu tâm tư của ông, nhếch mép cười nhạt. Anh nhấn nút ghi âm trên điện thoại, nghiêm túc nói:

“Phía bên trong đang có người nhà tôi, dù tôi gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng là do tôi tự nguyện, không liên quan gì đến cảnh sát cả.”

Nói xong, anh giao điện thoại cho viên đội trưởng, sau đó bình tĩnh bước vào cổng chính ngân hàng, nụ cười biến mất trên môi, thay vào đó là sự lạnh lùng, bình thản.

Ở xung quanh ngân hàng, các tay súng bắn tỉa bên cảnh sát đều trong trạng thái sẵn sàng, nòng súng đồng loạt chĩa về phía cửa lớn, bí mật bảo vệ hai con tin được trao đổi.

“Két...” một âm thanh ngắn vang lên, cánh cửa điện tử chỉ mở ra một khoảng trống để vừa đủ lách vào.

Qua khoảng trống có thể nhìn thấy hai khuôn mặt đang nằm dưới đất. Mộ Lạc Lạc bị trói gập phía sau nên chỉ nhìn thấy giày và ống quần của người đàn ông ở bên ngoài.

“Đưa máy tính vào trước!” Tên cầm đầu ra lệnh từ bên trong cánh cửa, đồng thời chĩa súng vào gáy Mộ Lạc Lạc.

Địch Nam khom mình lại, làm theo mệnh lệnh.

Mộ Lạc Lạc vẫn không nhìn thấy khuôn mặt của Địch Nam, cô cố ngóc đầu dậy, kiêu dáng đôi giày này sao lại quen thuộc như vậy?

Về bom đạn thì ba tên cướp vốn là quân nhân xuất ngũ còn hiểu biết, chứ về máy tính thì chúng là người ngoại đạo, nên đành đánh liều một phen.

“Được rồi, người bên ngoài vào trước đi!”

Địch Nam nhú mày: “Hãy thả cô gái này trước đã. Nếu không giao dịch sẽ bị huỷ.”

Mộ Lạc Lạc nghe thấy giọng nói quen thuộc, đột nhiên muốn từ bỏ cơ hội trao đổi. Cô cố lặn về phía sau: “Không đổi nữa, không đổi nữa, em không cho anh vào!”

Địch Nam lo lắng khom người nắm lấy chân cô, đang định kéo ra ngoài thì hai tên cướp nhân cơ hội đó chộp lấy cổ tay anh, kéo vào bên trong, một tên khác lập tức đóng cửa điện tử lại.

16 – Không được động đây – Cướp! (3)

Mộ Lạc Lạc tay chân đều bị khống chế, chỉ có thể trừng trừng nhìn khuôn mặt điển trai của thầy Địch bị chà sát trên mặt đất, cô cau mày đau khổ, cắn chặt môi, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Sau khi xác định Mộ Lạc Lạc tạm thời an toàn, ánh mắt Địch Nam quét qua Hàn Tư Viễn, hơi thở Hàn Tư Viễn rất yếu... Anh thở phào, chỉ cần còn sống là tốt rồi.

“Quần áo, giày, tất, cởi hết ra!” Tên cướp cầm đầu muốn lục soát Địch Nam thật kỹ.

Mộ Lạc Lạc ngừng khóc, tục ngữ có câu, tái ông thất mã, thì ra cô còn có cái phúc như thế này ư?

Ánh mắt Địch Nam lướt qua ai đó đang chăm chú nhìn mình... Lưng anh đối diện với cô. Anh cởi các cúc áo sơmi ra.

Mộ Lạc Lạc vội ngẩng đầu lên nhìn, đầu cần phải keo kiệt như vậy, để người khác ngắm thân hình một chút có sao.

Tên cướp thứ hai liền nói: “Chưa nhìn thấy đàn ông bao giờ hả?”

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên, sợ Địch Nam thấy ánh mắt không đứng đắn của mình nên nháy mắt nói với tên cướp: “Chú à, cháu nghĩ quần của anh ấy cũng nên cởi ra...”

Tên cầm đầu xoa cằm: “Hai người có quan hệ gì?”

“Thầy trò. Người bị các người đánh bất tỉnh cũng là học sinh của tôi.” Địch Nam

cướp lời nói trước.

Mộ Lạc Lạc bĩu môi, được thôi, cô biết thầy Dịch đang bảo vệ mình.

Địch Nam cảm thấy không thoải mái, nhưng bọn cướp yêu cầu, anh vẫn cởi áo somi, thế là những đường nét rắn rỏi, cân đối lộ ra, phần cơ lưng nổi lên theo những động tác mạnh mẽ của anh... Mộ Lạc Lạc nuốt nước bọt, che mặt, nhưng vẫn muốn nhìn thấy phần cơ ngực và cơ bụng của anh.

“Mau cởi quần ra!”

“Tất cả phụ nữ hãy nhắm mắt lại! Không cho phép các người nhìn thầy Dịch của tôi!” Đột nhiên Mộ Lạc Lạc không biết sống chết là gì, hét lên ra lệnh.

Tên cướp thấy má Mộ Lạc Lạc đỏ bừng, hấn không cấm cô la hét làm loạn, dù sao cũng được xem kịch hay.

Địch Nam xoa thái dương, anh đã liệu trước rằng bọn cướp sẽ lật lọng, nói mà không làm, nhưng tâm trạng hồi hộp, lo lắng ban đầu đã bị những lời nói và hành động khó hiểu của Mộ Lạc Lạc thay thế.

Khi tiếng khóa chiếc thắt lưng vang lên, Mộ Lạc Lạc vẫn nhìn chăm chăm vào thầy Dịch, sợ rằng mình sẽ bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào.

Địch Nam giận đến nổi như mất hết sức lực, chỉ vào cô nói:

“Nếu còn sống mà ra ngoài... nửa câu sau cô hãy tự nghĩ đi.”

Câu nói làm cho nữ lưu manh giật mình! Mộ Lạc Lạc không những không thu lại ánh mắt không đứng đắn, thậm chí càng chăm chú hơn, trong tay mấy kẻ xấu đều có súng.

Vòng ba thật đẹp, chân, chân mới săn chắc làm sao... Mộ Lạc Lạc thở dài, một người chồng tuyệt vời như thế mà cô chỉ được nhìn chứ không thể động vào, thật khó chịu.

Sau khi kiểm tra xong vật tùy thân của Địch Nam, tên cướp mới cho phép anh mặc quần, nhưng không được mang thắt lưng.

Phần cơ thể phía trên của Địch Nam để trần, chiếc quần âu bám hờ ở eo lộ ra phần xương hông, đôi chân trần bước trên nền đá cẩm thạch.

Anh thấy mình khá lúng túng, nhưng điều đó lại khiến cho Mộ Lạc Lạc mê mẩn tới mức thần trí điên đảo.

Không khí bên trong đại sảnh rất nặng nề, các con tin hầu hết đều sợ đến mức hồn vía ở trên mây, chỉ còn một mình Mộ Lạc Lạc vẫn còn nhiệt huyết, cô quyết định, nếu có thể sống sót ra khỏi đây, cô nhất định sẽ nghĩ cách chiếm được thân thể của thầy Dịch.

Thần thái của Địch Nam rất bình tĩnh, anh mở máy tính xách tay, bắt đầu phá password.

“Cạch, cạch”, tiếng bàn phím vang lên trong đại sảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người đều nín thở theo dõi.

Từng chuỗi, từng chuỗi ký tự lướt qua mắt Địch Nam, ngón tay anh lướt đều lên bàn phím, giống như bên cạnh không hề có người.

Mặc dù Mộ Lạc Lạc không hiểu thầy Dịch đang thao tác hệ thống gì nhưng rõ ràng đó là ngôn ngữ lập trình rất tinh vi. Cô thực ra còn chưa từng nhìn thấy thầy Dịch sử dụng máy tính, nhưng một thầy chủ nhiệm có thể vào mạng thì đương nhiên cũng phải hiểu một chút về máy tính, chỉ là cô không ngờ thầy Dịch lại là một cao thủ về máy tính.

“Chú à, chú rút cho thầy Dịch một cốc nước đi, cứ gõ gõ như thế rất tốn sức...”

Mộ Lạc Lạc giọng khẩn cầu.

Bọn cướp xác định phải dựa vào bản lĩnh của Dịch Nam mới lấy được tiền, thấy Mộ Lạc Lạc đáng người gầy nhỏ, chúng cời trói cho cô, nói: “Cho cô cơ hội thể hiện.”

Mộ Lạc Lạc xoa xoa tay, đến chỗ bình nước rót cho thầy Dịch một cốc. Khi cô cẩn thận bê chiếc cốc giấy trở lại thì phát hiện ra Hàn Tư Viễn động đây, ây da, thật vô tâm, cô thật sự quên mất Hàn Tư Viễn vẫn đang trong cơn nước sôi lửa bỏng.

“Chú à, cháu có thể xem anh ấy thế nào rồi không?” Cô chớp mắt giả bộ đáng yêu.

Bọn cướp chẳng buồn để ý, dù sao thì tất cả những người trong phòng này đều phải chết.

Chuông điện thoại của tên cầm đầu reo, chuyên gia đàm phán tiếp tục thương lượng.

“Ông thừa lời quá đấy, mang cái gì ăn vào đây trước đã! Bọn tôi đói rồi. Nhưng đừng có mà giở trò gì trong thức ăn, tôi sẽ bắt con tin ăn trước.” Tên cầm đầu ngáp dài.

Mộ Lạc Lạc cố đến bên cạnh Hàn Tư Viễn, cúi người, từ từ dìu anh dậy, rút khăn tay đắp lên vết thương của anh. Chiếc khăn tay lập tức chuyển sang màu đỏ sẫm, cô cau mày lục tìm mãi trong cặp, cuối cùng cũng tìm ra được một miếng băng dán sắp hết hạn.

“Bốp!” Vì độ dính không tốt nên cô phải dùng sức đập mạnh.

Cú đập này đã làm Hàn Tư Viễn tỉnh lại, anh mơ màng cố mở mắt...

“Cuối cùng anh cũng tỉnh lại, anh cảm thấy sao rồi?” Mộ Lạc Lạc giúp anh lau sạch vết máu.

“Đây là đâu...” Trước mắt anh mọi thứ đều mơ hồ.

“Anh quên hết rồi sao?”

Hàn Tư Viễn cố gắng gượng dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn, lại dựa vào vai Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc thuật lại tình hình mới nhất, họ vẫn chưa thoát khỏi miệng hồ, không những thế, con tin lại tăng thêm một người, thầy Dịch tự chui đầu vào lưới.

Đang vì đau, lại nghe thấy tên Dịch Nam, lông mày Hàn Tư Viễn nhíu lại thành hình vòng cung.

Tên ngốc này, sao lại vào đây tìm cái chết.

Trong đôi mắt mơ màng của Hàn Tư Viễn lọt vào dáng vẻ bận rộn của Dịch Nam, mắt anh đờ đẫn, trong lòng vô cùng nặng nề.

“Mộ Lạc Lạc, đều do em hại, em phải chịu trách nhiệm với anh đến cùng...” Anh cố gắng xoay chuyển cảm xúc, không muốn nghĩ về động cơ của Dịch Nam.

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi, em là tội nhân!” Mộ Lạc Lạc trả lời. Suy cho cùng thì mọi phiền phức đều từ cô mà ra.

Hàn Tư Viễn thấy trước mắt tối sầm, rồi lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Mộ Lạc Lạc gọi anh mấy lần mà không thấy phản ứng gì, không kìm được, nước mắt rơi lã chã, hai tay cô ôm lấy đầu Hàn Tư Viễn:

“Các chú, anh ấy mất nhiều máu quá, xin hãy thả anh ấy ra đi, cầu xin các chú...”

Các ngón tay của Dịch Nam ngừng lại, theo phản xạ anh quay lại, nhưng ngay lập tức, họng súng đã chĩa vào giữa trán anh.

Sắc mặt Dịch Nam không hề thay đổi, hai tay ngừng gõ, nói:

“Mục đích của các người là tiền, bây giờ chỉ có tôi mới có thể giải được mật mã kết, trong kết có gần ba mươi triệu tiền mặt, hoặc là thả cậu ta ra, hoặc là cùng chết.”

Tên cầm đầu không chịu nổi việc bị uy hiếp, nổi giận đùng đùng. Hắn tiến lên trước hai bước, giơ nắm đấm sắt giáng vào ngực Dịch Nam. Dịch Nam ngay lập tức dùng tay ngăn lại, đứng dậy, nhưng anh chỉ phòng thủ mà không tấn công.

“Được đấy, còn luyện qua lưỡng hạ tứ cơ à!” Tên cầm đầu tỏ vẻ khinh thường.

Dịch Nam không nói gì, thần sắc ảm đạm.

Mộ Lạc Lạc thấy tình hình ngày càng nguy hiểm liền đặt Hàn Tư Viễn xuống, chạy đến trước mặt Dịch Nam, hai tay dang ra ngăn bọn cướp:

“Các người thật xấu xa! Không cho phép các người đánh thầy Dịch của tôi!”

Tên cầm đầu dứ nắm đấm trước mũi Mộ Lạc Lạc, không tức giận mà còn cười nói:

“Con tiểu nha đầu này không muốn sống nữa sao?”

“Muốn, muốn, tôi đương nhiên là không muốn chết rồi.” Cô khiếp sợ.

Ánh mắt Dịch Nam chăm chú hướng về hình dáng nhỏ nhắn ở trước mặt, khẽ thở dài, kéo cô ra sau lưng.

Tên cầm đầu lắc lắc cổ tay, ung dung ngồi xuống, giả vờ nói:

“Rất xin lỗi, tao không thể thả bất cứ người nào đi cả, nhưng cũng không để nó phải chết.” Nói xong, hắn đưa tay về phía đồng bọn ra hiệu. Tên cướp thứ ba lập tức rút từ trong ba lô ra một cuộn băng cứu thương và thuốc cầm máu, giúp Hàn Tư Viễn băng lại vết thương một cách thuận thực.

“Tiếp tục đi, ông Dịch!”

Dịch Nam không nói, ngồi về vị trí cũ, tiếp tục thao tác.

Mộ Lạc Lạc hít một hơi, lại rót một cốc nước đặt trên mặt bàn.

Dịch Nam khẽ ngước mắt lên, dùng mu bàn tay lau giọt nước mắt ở khoé mắt cô:

“Tôi đang ở đây rồi, tôi sẽ không để chuyện gì xảy ra với em đâu.”

Mộ Lạc Lạc nắm lấy tay Dịch Nam: “Thầy cũng không được xảy ra chuyện gì, em còn chưa chiêm được thầy mà, hu hu...”

Dịch Nam không biết nói gì.

Mộ Lạc Lạc lau sạch nước mắt, ghé sát vào tai Dịch Nam nói một câu có vẻ không hợp hoàn cảnh lắm:

“Hãy gọi em một tiếng bà xã đi, em sợ sau này không còn cơ hội nữa...”

“Tôi đã nói rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Dù vậy thì thầy cũng gọi một tiếng đi...” Mộ Lạc Lạc cúi đầu, ngón chân di di trên đất.

Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nghĩ tới những chuyện như thế này, đầu óc của Mộ Lạc Lạc thật kì lạ.

Dịch Nam không hiểu ý cô, cô gãi má, gọi một tiếng bà xã mà cứ như đòi mạng thầy Dịch vậy, hey...

“Đúng rồi, sao thầy biết em và Hàn Tư Viễn bị nhốt trong ngân hàng?” Mộ Lạc Lạc thăm dò.

“Vừa hay tôi đi qua đây.” Dịch Nam nói chiếu lệ.

“Nghịch duyên.”

“...”

Mặc dù thái độ của Dịch Nam lạnh lùng nhưng anh bất giác mỉm cười.

Mười phút sau, theo yêu cầu của bọn cướp, phía cảnh sát đặt mấy suất cơm hộp trước cửa điện tử.

“Tiểu nha đầu, qua đây ăn cơm.” Tên cướp cầm đầu gọi Mộ Lạc Lạc lại thử độ.

“Vẫn còn nghĩ đến chuyện ăn uống sao?” Mộ Lạc Lạc lẩm bẩm, ngốc nghếch định bước qua, nhưng bị Dịch Nam kéo tay lại.

“Cô ấy là sinh viên xuất sắc khoa điện tử, tôi cần cô ấy giúp đỡ.”

Mộ Lạc Lạc nào hiểu được ý đồ của bọn cướp, cô chỉ cho rằng trong lúc quan trọng, thầy Dịch không rời xa mình được, hey.

Dịch Nam trước sau vẫn không ngẩng đầu lên, bởi vì anh sắp phá được hệ thống tường lửa của máy chủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tiếng sau.

“Két...” Cánh cửa đầu tiên thông với kho chứa tiền dưới tầng hầm đã dần dần mở ra.

Ba tên cướp nhìn nhau cười, không hẹn mà cùng đi lại chỗ Dịch Nam.

“Mở được rồi hả?”

“Còn bốn cửa nữa, mà chúng lại thuộc về hệ thống an ninh độc lập, chỉ có thể đi đến trước cửa kết nối với hệ thống máy tính, sau đó từng bước phá giải password.” Dịch Nam chỉ vào bản đồ cấu tạo không gian ba chiều trên màn hình.

“Vây còn đợi gì nữa, vào thôi!” Tên cầm đầu sợ anh giở trò, lại giáng sát hòng súng vào anh.

Quả nhiên, đúng như anh dự liệu, mấy tên này đều là dân ngoại đạo, làm gì có hệ thống an ninh độc lập, mục đích của anh chính là dụ mấy tên này vào kho để tiền dưới lòng đất.

Tên cầm đầu và tên thứ hai không chể Dịch Nam đi xuống kho cất tiền trước, còn tên thứ ba ở lại canh giữ con tin.

Trước khi đứng dậy, Dịch Nam nhét một mẩu giấy nhỏ vào tay Mộ Lạc Lạc.

Bởi vì bây giờ chỉ có Mộ Lạc Lạc mới có thể tự do hoạt động.

Mộ Lạc Lạc nằm ở một góc len lén mở ra đọc trộm: *Hãy nghĩ cách đổ nước vào nòng súng, đừng miễn cưỡng, xem thời cơ mà hành động.*

Cô... hu hu, nói đừng là miễn cưỡng, nhưng mà, nhưng mà... Có phải thầy Dịch xem trọng cô quá rồi không?!... Hu hu.

17 – Không được động đây – Cướp! (4)

Thời gian cứ trôi qua dần, Mộ Lạc Lạc ngồi ở góc phòng, tay cầm cốc nước, nắm chặt đến nỗi chiếc cốc gần như bị biến dạng.

Tên cướp tựa vào ghế sofa, trước ngực ôm khẩu súng bán tự động, nòng súng hướng lên trần nhà, độ cao đó cũng không cao hơn Mộ Lạc Lạc là mấy.

Cô không muốn thầy Dịch thất vọng, nhưng làm thế nào để đổ nước vào nòng súng

đây? Lẽ nào nói với tên cướp là khẩu súng khát nước rồi?

“Lại đây!” Tên cướp nhìn cô gian xảo.

“Có chuyện gì vậy, chú muốn uống nước à?...” Cầm cốc nước mà hai tay cô cứ run lên cầm cập.

Tên cướp đeo mặt nạ, chỉ để lộ ra hai con mắt lạnh lùng. Hắn hơi ngẩng đầu, ánh mắt dán vào hai má Mộ Lạc Lạc.

“Ngồi xuống!” Hắn vỗ vào đùi mình.

“?!” Mộ Lạc Lạc hít một hơi, đang định nói gì đó thì họng súng đã chĩa trước ngực.

Có súng chính là đại ca, cô nào dám không nghe, Lạc Lạc run rẩy ngồi lên đùi tên cướp, nhưng cô không dám ngồi sát xuống, vẫn giữ một khoảng trống.

Tên cướp thứ ba là một gã háo sắc, trước mặt hai đại ca, hắn không dám tùy tiện, nhưng bây giờ chỉ có một mình hắn, tiểu nha đầu kia lại rất xinh, hắn đang suy nghĩ có nên tốc chiến tốc thắng một lát không.

“Ông, ông, ông làm gì vậy?” Mộ Lạc Lạc cảm thấy một bàn tay thô kệch đang sờ mông mình, cô sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Tên cướp cười nhả nhổ, ngón tay bắt đầu hoạt động, một tiếng ‘xoạt’ nhẹ vang lên, phần khoá quần yếm ở trước ngực bị giật tung ra. Mộ Lạc Lạc đứng phắt dậy định chạy, nhưng tên cướp dễ dàng kéo cô lên ghé sofa. Một tay hắn giữ chặt hai tay cô, một tay tháo mặt nạ, lập tức lộ ra bộ mặt gớm ghiếc đầy sẹo.

“Á aaaa...cứu tôi với...” Mộ Lạc Lạc sợ hãi khóc thét.

“Các người cướp thì cướp, sao lại đi ức hiếp một cô gái yếu ớt?!” Một người đàn ông trung niên không kìm được lên tiếng.

Tên cướp cười lạnh lùng, “pằng”, viên đạn trúng bắp chân người đàn ông. Ông ta ôm lấy vết thương kêu lớn, những người khác vô cùng sợ hãi, không ai dám nhiều lời nữa.

Mộ Lạc Lạc mặt cắt không còn giọt máu, nằm trên ghế sofa không dám động đậy. Bây giờ cô mới tỉnh ngộ, đây không phải một trò chơi mạo hiểm, bọn chúng có thể giết chết tất cả mọi người ở đây bất cứ lúc nào.

Tên cướp nuốt nước bọt, đặt súng lên bàn, bắt đầu tháo thắt lưng.

Mộ Lạc Lạc nhìn vị trí khẩu súng, và mấy cốc nước trên bàn, cơ hội tốt đây rồi.

Cô cố giữ bình tĩnh, cô rất sợ, sợ đến nỗi sắp tè cả ra quần, nhưng trước tính mạng và sự trong trắng, cô không còn sự lựa chọn nào khác. Không chỉ tính mạng của cô mà tính mạng của thầy Dịch và Hàn Tư Viễn đều ở trong tay cô.

Hai tay tên cướp sờ soạng cơ thể cô, thô bạo xé cổ áo, cặp mắt háo sắc nhìn chằm chằm vào làn da trắng mịn của cô, không kìm được cơn dục vọng trời dậy, hắn hôn lên cổ và vành tai cô, tay sờ mó trên cơ thể cô... Nhưng Mộ Lạc Lạc không giãy giụa chống cự, cô ghê sợ buồn nôn, nhưng vẫn nắm chặt tay lại, cố chịu đựng.

Tên cướp không chờ nổi, nhưng cởi chiếc quần yếm thật là phiền phức, khi hắn định lật người Mộ Lạc Lạc lại, cô đột ngột dùng một tay ôm lấy cổ tên cướp, giọng run rẩy nói: “Đây là lần đầu tiên của tôi, xin hãy nhẹ nhàng một chút...”

Mộ Lạc Lạc cắn chặt môi, có trời biết là cô đã hạ quyết tâm như thế nào để cho mình trấn tĩnh một chút, nhưng cô phải giữ tư thế nằm ngửa thì cánh tay mới với tới được chỗ

chiếc cốc.

Hai tay cô vòng lại, kéo người tên cướp xuống, cố hết sức làm cho hắn giữ nguyên tư thế mặt quay vào phần tựa ghế sofa.

Những con tin còn lại không chịu đựng nổi, không hèn mà đều cúi mặt xuống, không nén nổi tiếng thở dài.

Mộ Lạc Lạc thì thào vào tai tên cướp, nói những câu kiểu như phụ nữ đều cảm thấy rất xấu hổ: Cô cần có phần đạo đầu.

“Không phải ngực, tai hẳn cảm hơn...” Mộ Lạc Lạc giữ chặt ngực, chỉ vào vị trí tai phải.

Tên cướp rầm rập nghe theo, hai tay hắn chuyển lên phía tai cô. Mộ Lạc Lạc khó chịu nhắm mắt lại, ở tư thế này, tên cướp không thể nhìn thấy cử động tay phải của cô.

Nhưng sự tiếp xúc của môi và răng vẫn mang một số phản ứng bản năng, cái cảm giác vừa khó chịu vừa buồn khiến cô chỉ muốn chết.

Cô co vai lại, run rẩy với tay ra, cố ý phát ra những tiếng rên, đồng thời cảm cốc nước trên bàn – từ từ đổ tràn vào nòng súng.

Cô thở phào, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ thầy Địch giao phó rồi, còn sau đó như thế nào thì cô không dám nghĩ nữa.

Tên cướp sờ tay lên đùi cô, Mộ Lạc Lạc theo phản xạ khép chặt hai chân lại, bây giờ đã đại công cáo thành, cô bắt đầu liềm mạng giấy giũa, dù chết cũng không chịu khuất phục. Tên cướp có cảm giác bị Mộ Lạc Lạc đùa giỡn, hắn trợn mắt, giáng cái tát như trời giáng vào mặt khiến mặt cô hoa lên.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy có vị máu trong miệng, từ khe miệng, máu tươi chảy ra, nhưng vì quá kinh hãi, cô đã quên cả khóc.

Khi tên cướp định xé quần Mộ Lạc Lạc thì bỗng bị một chậu cây đập vào lưng.

Đất bụi bay khắp nơi, rơi cả trên mặt Mộ Lạc Lạc, lúc đó cô mới phát hiện ra Hàn Tư Viễn đã cứu mình.

Tên cướp kêu lên một tiếng rồi đứng phắt dậy, nắm lấy khẩu súng nhắm đúng vào tim Hàn Tư Viễn!

Hàn Tư Viễn dường như đã dùng toàn bộ sức lực mới lê được mấy mét, rõ ràng là lực tay không đủ mạnh, tên cướp vẫn không hề hấn.

Anh ngã xuống đất, một tay cố chống người dậy, một tay cầm nòng súng gi vào ngực mình, giận dữ hét lên:

“Đồ súc sinh! Nổ súng đi!”

“Được! Tao sẽ cho mày thỏa nguyện!” Khi tên cướp vừa định bóp cò thì Mộ Lạc Lạc hét lên thất thanh, cô lăn khỏi ghế sofa, quỳ xuống dưới chân tên cướp, ôm chặt chân hắn cầu khẩn:

“Tôi không giũa giũa chống cự nữa, thế vẫn không được sao? Tùy ông muốn thế nào cũng được, đừng nổ súng, cầu xin ông...”

Cô không thể để Hàn Tư Viễn chết.

“Mộ Lạc Lạc, em đứng dậy cho anh!”

Hàn Tư Viễn thấy cô không ngừng cầu xin tên cướp, còn má thì sưng tấy, anh tức đến nổi toàn thân run bắn.

Mộ Lạc Lạc không trả lời, cô kéo tay tên cướp, tính mạng là đáng giá nhất, chỉ cần sống sót thì không gì là không thể vượt qua được.

Tên cướp ôm lấy eo cô, lôi đi như di chuyển một con búp bê, đặt lên sofa, hấn chỉ về phía Hàn Tư Viễn cười thâm hiểm:

“Tao nhất định giết mày! Nhưng trước khi giết mày, tao cho mày xem phim miễn phí đã. Ha ha...”

Cùng lúc đó.

Địch Nam đã lợi dụng kỹ thuật điện tử nhốt hai tên cướp vào kho chứa tiền dưới lòng đất, tiện thể thông qua mạng hỗ trợ liên lạc để thông báo cảnh sát động thái mới nhất và vị trí chính xác của các con tin. Lúc đó, kho chứa tiền chính là hòm bảo hiểm cách ly tuyệt đối với thế giới bên ngoài, hai tên cướp dù có mọc cánh cũng không thể bay ra nổi.

Địch Nam không hi vọng Mộ Lạc Lạc có thể làm được gì. Anh chuẩn bị gọi tên cướp ở trên sảnh xuống giúp chuyển tiền. Đợi sau khi dụ được tên thứ ba vào kho chứa tiền, anh sẽ nghĩ cách giải quyết hấn. Mặc dù trong tay tên cướp có súng, nhưng dù sao một tên sẽ dễ đối phó hơn.

Nghĩ đến đây, anh bước nhanh về phía đại sảnh, vừa bước đến cửa đại sảnh đã nghe thấy tiếng khóc vọng ra.

Địch Nam đá mạnh cửa, kinh ngạc nhìn thấy tên cướp đang có ý đồ xâm phạm Mộ Lạc Lạc, Hàn Tư Viễn lại hôn mê, khắp mặt toàn máu, rõ ràng là bị đánh đập dã man. Địch Nam tức giận bưng bưng, vớ lấy một chiếc ghế, dốc hết sức ném vào tên cướp:

“Buông cô ấy ra!”

Tên cướp rất nhanh, né người tránh. Hấn thở mạnh, khi nãy vừa mới bị một cú choáng váng, giờ lại thêm cú nữa, trong lòng càng bức bối, hơn nữa, đến tận lúc này hấn vẫn chưa làm gì được cô gái kia.

Mộ Lạc Lạc cuộn người trên ghế sofa run rẩy, ôm đầu kêu thất thanh, cô xác định mình sắp sụp đổ, không chịu nổi rồi.

Địch Nam lại lấy một chiếc ghế ở gần, tên cướp giận dữ nắm lấy khẩu súng kéo cò:

“Chết!”

Nhưng sự việc bất ngờ ngoài ý muốn đã xảy ra, súng bị ảm nên không hoạt động được, thành đồ bỏ đi.

Địch Nam chú ý đến mấy cốc nước nằm nghiêng ngả trên bàn, và nhìn Mộ Lạc Lạc đang run lẩy bẩy. Không có thời gian để suy nghĩ, anh tiếp tục đối đầu với tên cướp.

“Bà xã, hãy kiên cường lên, mau mở cửa điện tử ra!”

Tiếng “bà xã” giúp Mộ Lạc Lạc lấy lại một chút ý thức, cuống cuống mặc lại quần, cố lặn đến cánh cửa, ấn nút. Khi cánh cửa điện tử từ từ mở ra, cô không còn chút sức lực nào, lập tức ngã xuống.

Ác mộng, ác mộng cuối cùng đã kết thúc rồi...

Đội cảnh sát vũ trang tiến vào trong, khống chế bọn cướp, ba tên cướp lọt lưới, tất cả con tin đều được giải thoát.

Xe cứu hộ, xe cảnh sát inh ỏi dẹp đường, nhanh chóng cấp cứu người bị nạn.

Và tai họa đã được giải quyết như thế.

Cục trưởng Cục Cảnh sát cầm tay Địch Nam cảm kích nói không nên lời, chàng thanh niên này xứng đáng là một đại anh hùng trí dũng song toàn.

Địch Nam không nói gì, lau vết máu ở khoé miệng, thất thần nhảy lên xe cứu thương đi cùng Mộ Lạc Lạc.

Trong xe cứu thương, các bác sĩ đã chẩn đoán cho Mộ Lạc Lạc, cô rơi vào trạng thái hôn mê tạm thời. Địch Nam nắm lấy tay Mộ Lạc Lạc, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn in vết máu của cô, nhíu mày đau khổ.

“Thầy Địch, thầy Địch...” Cô thút thít.

“Anh đây.” Địch Nam nhẹ nhàng đáp lại.

“Em không bị kẻ xấu xâm hại, không bị, em vẫn trong trắng...” Cô lo lắng đĩnh chính chính chuyện này. Quả thực cô rất lo sợ.

Địch Nam hơi ngập ngừng, xoa lên trán cô: “Lạc Lạc rất dũng cảm, em đã cứu tất cả mọi người.”

Mộ Lạc Lạc cảm thấy khoé mắt cay cay, nước mắt lã chã rơi: “Em rất sợ phải chết như thế, rất sợ, rất sợ...”

“Mọi chuyện đều đã qua rồi, đừng nghĩ đến nữa...”

Địch Nam thấy trong mắt cô đầy sợ hãi, không biết nên an ủi thế nào, liền cúi người hôn lên trán cô.

Nụ hôn này rất hiệu nghiệm, Mộ Lạc Lạc dần dần thoát khỏi khủng hoảng, nhưng...

“Tại sao anh không hôn lên môi...”

“Hi hi”, nhân viên cấp cứu cười thành tiếng không đúng lúc, sau đó vội vàng nói: “Tôi xin lỗi...”

Địch Nam trả lời: “Đợi đến khi môi em hết sưng đã.”

Mộ Lạc Lạc đưa tay sờ lên môi, không thấy đường viền môi đâu, môi cô giờ giống như hai cái xúc xích treo trên mặt vậy.

“Hàn Tư Viễn, anh ấy không sao chứ?” Mộ Lạc Lạc rất lo lắng, Hàn Tư Viễn đã vì bảo vệ cô mà phải chịu khổ.

Địch Nam cười trả lời cô.

Khi đó, Mộ Lạc Lạc mới yên tâm nhắm hai mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

18 – Địch Nam sắc mặt mệt mỏi, tất cả mọi người đều dựa dẫm vào anh, còn anh thì có thể dựa dẫm vào ai.

Khi Mộ Lạc Lạc tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường bệnh, nói chính xác thì cô bị tiếng khóc của bố mẹ đánh thức.

“Bố, mẹ, con không sao cả...” Mộ Lạc Lạc nói, khoé miệng cô sưng rất to.

Hai vợ chồng ngẩng đầu lên, trông thấy con gái “sống lại”, cả hai đều đứng dậy, chuyển khóc thành cười.

Bà Mộ xoa nhẹ lên má con gái: “Lạc Lạc, con thật xui xẻo, những chuyện như thế này bọn cướp ngân hàng cũng bắt con phải trải qua. Ui da...”

“Mẹ, thầy Địch đâu rồi?”

“Cậu ta vừa đi rồi, bị mẹ mắng một trận!”

“Sao mẹ lại mắng chàng rể đáng yêu của bố mẹ thế? Nếu không có anh ấy thì con đã xong đời rồi.” Mộ Lạc Lạc nhú mày.

“Mẹ không cần biết. Vì sao nó không ở bên cạnh con? Cuối tuần lại để con ra ngoài đi lung tung, không mắng nó thì mắng ai?” Bà Mộ phần nộ, Lạc Lạc là đứa con gái yêu của bà mà.

“Mẹ, mẹ thật vô lý...” Mộ Lạc Lạc ngồi dậy, ông Mộ vội dựng gối để con gái dựa. Ông lập tức phát huy vai trò sứ giả hoà bình: “Lạc Lạc, mẹ con cũng chỉ vì lo lắng cho con thôi, con rể một lời cũng không cãi lại.”

“À, đúng rồi, Hàn Tư Viễn sao rồi ạ, con phải đi thăm anh ấy.”

Bà Mộ ẩn vai con gái xuống: “Hàn Tư Viễn gì chứ, con ngoan ngoãn nằm yên đó cho mẹ, còn nữa, mẹ hỏi con, tóc con sao đây? Cắt thế này chẳng phải là thu hút bọn lưu manh sao? Kiểu đầu trước đây trông đáng yêu giống như chiếc bánh bao nhân thịt vậy.”

“Vậy khi nào con có thể dậy được?” Mộ Lạc Lạc chống tay định nhồm dậy liền bị bố mẹ hợp lực ấn về chiếc gối tựa.

Lúc này, ngoài phòng bệnh viện có tiếng gõ cửa, sau đó, y tá dẫn theo cảnh sát bước vào.

“Chào các vị, nếu không phiền, phía cảnh sát muốn hỏi cô Mộ Lạc Lạc một số điều.” Y tá nói.

Bà Mộ nhìn thấy cảnh sát càng không vui, lạnh lùng nói:

“Có phiền. Cảnh sát các anh có phải làm công ăn lương không vậy? Tại sao không cố xông vào cứu con gái tôi ra sớm chứ?! Hỏi han cái gì, các người còn muốn làm cho tâm trạng con gái tôi càng thêm tồi tệ hay sao?”

Mộ Lạc Lạc ngược lên, kéo kéo vạt áo bố: “Kìa bố, bố còn không quản bà xã của bố đi.”

Ông Mộ vốn là người sợ vợ, thế nhưng ngăn cơn thịnh nộ của vợ cũng không phải là chuyện khó khăn gì, ông cắn răng móc từ trong túi áo ra một nghìn tệ.

“Bà xã! Chúng ta đi mua chiếc váy mà bà mơ ước thôi. Không cần hỏi tại sao, bởi vì tôi yêu thương bà mà!”

Bà Mộ cảm động đến nỗi nước mắt rùng rùng, quên cả việc có cảnh sát ở đó, ôm chặt lấy chồng.

Người cảnh sát trẻ dõi theo đôi vợ chồng đang ra khỏi phòng, vẻ ngạc nhiên.

“Đừng hoảng hốt, những người kết hôn lâu rồi đều như vậy.” Mộ Lạc Lạc cố gắng trấn an người cảnh sát, tiếp tục vẫy tay về phía bố mẹ cô đang đi.

“Haiz, cô Mộ, chúng ta bắt đầu nhé, tâm trạng cô ổn chứ?”

“Tôi không sao, xin hỏi Hàn Tư Viễn thế nào rồi ạ?”

“Anh Hàn bị thương khá nặng, đang được cấp cứu.”

“Hả?!” Mộ Lạc Lạc nhảy xuống, chưa kịp đi dép đã chạy ra khỏi phòng bệnh. Anh cảnh sát thấy vậy liền cầm đôi dép trên đất chạy đuổi theo cô.

Người cảnh sát nắm lấy cổ tay Mộ Lạc Lạc:

“Đừng lo lắng, tôi sẽ đưa cô đi.”

Mộ Lạc Lạc gật đầu, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt.

Trước phòng phẫu thuật.

Địch Nam và quần gia ngồi đợi trước cửa, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Tiếng bước chân gấp gáp kéo thần trí của Địch Nam trở về thực tại. Mộ Lạc Lạc bước rất gấp, bỗng “bịch” một tiếng, cô ngã sõng soài. Nhưng cô không hề kêu mà vẫn bò dậy rồi tiếp tục chạy. Địch Nam bước lên mấy bước đứng chặn trước cô. Mộ Lạc Lạc run rẩy trong lòng anh:

“Hàn Tư Viễn sẽ không chết chứ? Em sợ lắm, là do em không tốt, em không nên kéo anh ấy đến chỗ đó mua đồ, hu hu...”

“Đại thiếu gia, cô gái này là?” Quần gia thấy cô gái tâm trạng kích động, dường như có mối quan hệ với nhị thiếu gia.

“Quần gia Trần, chú cứ gọi cháu là Địch Nam được rồi.” Bây giờ Địch Nam chẳng còn tâm sức đâu để đi tiếp sang một chủ đề khác nữa.

Quần gia Trần trầm tư, mặc dù đại thiếu gia mạo hiểm cứu nhị thiếu gia, nhưng vẫn không chịu thừa nhận mình là con trai trưởng nhà họ Hàn.

Địch Nam kéo Mộ Lạc Lạc ngồi xuống:

“Hàn Tư Viễn không bị nguy hiểm tới tính mạng đâu, em đừng khóc nữa.”

Mộ Lạc Lạc buồn bã ngồi xuống ghế, lặng lẽ chờ đợi... Nghĩ đến cảnh Hàn Tư Viễn đã vì cô mà không quần sống chết, nói không cảm động là nói dối.

Địch Nam trầm tư. Anh cho rằng mình không nên tính toán gì, nhưng đầu óc Mộ Lạc Lạc giờ chỉ có Hàn Tư Viễn.

Lúc đó, tiếng giày cao gót một lần nữa phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Phương Dung đi thẳng tới trước mặt Địch Nam, trông thấy vết thâm ở khóe mắt và vết thương ở Môi anh, cô quan tâm cúi xuống:

“Tiểu Nam, anh bị thương rồi, để em đưa anh đi lấy thuốc!”

Thật trùng hợp, bố của Phương Dung cũng nằm ở viện này. Cô vốn đã hẹn với Địch Nam hôm nay gặp nhau ở bệnh viện, nhưng đợi mãi không thấy anh tới nên cô gọi vào di động của anh, nhưng người đàn ông nghe điện thoại tự xưng là cảnh sát, anh ta báo cho cô mọi chuyện.

Địch Nam gỡ tay Phương Dung ra, vô tình liếc sang Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc vẫn thờ ơ ngồi bên cạnh.

“Tôi không sao, Hàn Tư Viễn đang trong phòng phẫu thuật.”

Phương Dung nào có quan tâm Hàn Tư Viễn sống hay chết, cô chỉ quan tâm tới Địch Nam mà thôi.

“Anh điên thật rồi, trong tay bọn cướp có súng, anh có cần phải vì Hàn Tư Viễn mà chấp nhận mạo hiểm như thế không?”

Quần gia Trần hắng giọng, hi vọng Phương Dung chú ý lời ăn tiếng nói.

Phương Dung liếc xéo quần gia: “Nhà họ Hàn các người gặp phải chuyện thế này mới nhớ tới Địch Nam, các người có từng nghĩ tới sự an nguy của anh ấy không?”

“Cô gái, cô thì biết được bao nhiêu? Lão gia ngày ngày đều mong ngóng đại thiếu gia trở về nhà...”

“Dừng lại đi, mọi người đừng nói gì nữa.” Địch Nam xoa thái dương, đứng dậy bước đi.

Mộ Lạc Lạc không chú ý nghe nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, chỉ nhìn Địch

Nam bước qua trước mặt, cô lại nhìn vào ánh điện ở phía phòng phẫu thuật, hồi hộp chờ đợi.

Địch Nam đã đi khỏi, quản gia cũng tạm thời đến phòng bệnh của lão gia để báo cáo tình hình. Phương Dung lại càng không cần phải ở lại, cô khoác túi xách lên, định đuổi theo Địch Nam thì nhìn thấy cô gái mặc đồ bệnh nhân có nét rất quen, nhưng mặt cô gái bị sưng tím bầm nên cô không thể khẳng định chắc chắn.

“Cô là Mộ Lạc Lạc đúng không?” Mộ Lạc Lạc chỉ đáp mà không ngẩng đầu lên.

Phương Dung nhíu mày: “Lúc xảy ra vụ cướp, cô cũng ở hiện trường phải không?”

“Đúng, chính vì tôi mà Hàn Tư Viễn bị thương nặng...” Mộ Lạc Lạc vốn là người quen trốn tránh trách nhiệm, nhưng bây giờ cô lại không muốn giảm nhẹ tội cho mình một chút nào.

Phương Dung ngạc nhiên, hả hê cười thầm, tính nết Hàn Tư Viễn quả nhiên đến chết cũng không sửa được, mới trong thời gian ngắn mà đã có được Mộ Lạc Lạc.

Người cảnh sát ghi chép biên bản ở bên cạnh đợi rất lâu, anh ta đợi để về đồn cảnh sát báo cáo. Thấy tâm trạng Mộ Lạc Lạc đã ổn định hơn một chút, anh ta liền thăm dò xem có thể ghi chép ở đây không.

Mộ Lạc Lạc khuôn mặt thất thần, mất hết sức sống.

Phương Dung giả bộ trang điểm lại, nhưng thực ra là muốn nghe những việc đã xảy ra để tiện cho việc theo đuổi lại Địch Nam.

Khi nghe thấy Mộ Lạc Lạc và Địch Nam đã là vợ chồng, Phương Dung đột nhiên biến sắc.

“Hai người đã kết hôn rồi sao?” Cô không kìm được, nói xen vào.

Lúc này Mộ Lạc Lạc mới nhận ra cô gái trước mặt mình là ai, nhưng bây giờ cô chẳng có hơi sức đâu kể lể dài dòng với cô gái xinh đẹp kia. Cô nói khẽ: “Chị à, làm người thứ ba không tốt đâu...”

Phương Dung tỏ vẻ khinh thường, kết hôn thì sao nào, không cần cô phải động tay thì Hàn Tư Viễn cũng sẽ phá đến cùng. Đúng như một năm trước, bị kích sớm muộn gì cũng sẽ tái diễn.

Ca phẫu thuật đã kéo dài bảy tiếng, quả thật là một sự chờ đợi quá dài.

Trong thời gian đó có rất nhiều người đến rồi lại đi như con thoi, nhưng Địch Nam không quay lại.

Khi Hàn Tư Viễn được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, những người thân thích nhà họ Hàn và lãnh đạo ngân hàng Minh Đại đều vây quanh, Mộ Lạc Lạc không thể vào được. Cô đứng trên ghế nhìn, đầu Hàn Tư Viễn quấn một lớp băng dày, sắc mặt rất tệ, hai y tá đẩy giường bệnh đi.

Nhưng bác sĩ phụ trách phẫu thuật đã đưa ra câu trả lời làm mọi người thỏa mãn – Phẫu thuật thuận lợi, không nguy hiểm đến tính mạng.

Mộ Lạc Lạc như cởi bỏ được gánh nặng, mệt mỏi lê chân trở về phòng bệnh.

Cô đẩy cửa phòng, phát hiện Địch Nam ngồi bên cửa sổ, mắt nhìn về khoảng tối trước mặt.

“Thầy Địch?” Mộ Lạc Lạc bật điện lên, lúc này cô còn cho rằng thầy Địch đã về nhà rồi.

Địch Nam nhìn đồng hồ, trước khi đi, bố mẹ Mộ Lạc Lạc giao nhiệm vụ quan trọng cho anh là phải chăm sóc con gái của họ. Anh đã đợi bảy tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng quay lại, vậy anh có thể về nhà rồi.

Anh cầm áo khoác, đi qua chỗ Mộ Lạc Lạc, nói: “Cơm tối ở trên bàn.”

Mộ Lạc Lạc nắm lấy tay Địch Nam: “Chúng ta cùng ăn đi, em không muốn ở đây một mình...”

Địch Nam sắc mặt mệt mỏi, tất cả mọi người đều dựa dẫm vào anh, còn anh thì có thể dựa dẫm vào ai.

Mộ Lạc Lạc cầm đũa lên, chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương.

Địch Nam thông thả ngồi xuống, mặc dù cả ngày không ăn gì, nhưng anh không muốn ăn. Anh lấy cho mình một ly cà phê rồi ngồi đối diện với Mộ Lạc Lạc, đợi cô ăn no, đi ngủ thì anh mới đi.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy không khí có phần nặng nề, nhưng cô không biết áp lực đó từ đâu mà ra. Cô ngược mắt lên nhìn Địch Nam, đột nhiên đặt đũa bát xuống kêu lên: “Ui da, thầy cũng bị thương rồi!”

Địch Nam thần sắc bình tĩnh, đến bây giờ Mộ Lạc Lạc mới kinh ngạc, chẳng thà cứ giả vờ như không nhìn thấy còn hơn.

Mộ Lạc Lạc lau miệng, chạy vào phòng vệ sinh, vắt sạch khăn bông, sau đó cầm chiếc khăn ẩm chạy ra, định lau vết máu trên mặt Địch Nam nhưng cô lại phát hiện ra anh rất lạnh lùng. Nhất thời cô không biết nên lau hay không.

“Có cần em giúp thầy lau vết máu trên mặt không? Hay là thầy tự làm?” Mộ Lạc Lạc thận trọng hỏi.

Địch Nam từ từ nhắm mắt lại, không có bất cứ biểu hiện gì, dường như muốn cô tự hiểu.

Mộ Lạc Lạc gấp khăn lại, cúi người, nhẹ nhàng lau gò má anh.

“A!” Địch Nam theo phản xạ kêu lên một tiếng, Mộ Lạc Lạc vội rút tay lại: “Em xin lỗi, xin lỗi...”

Cô đứng yên tại chỗ không biết nên làm gì, sợ Địch Nam trách, cô khom người thối thối lên má anh.

Địch Nam chăm chú nhìn hành động ngây thơ của cô, không kìm được phá lên cười.

“Tại sao em lại ở cùng Hàn Tư Viễn?”

Cuối cùng anh cũng hỏi. Anh cho rằng mình không để ý nhưng thật ra lại rất muốn biết đáp án.

19 – “Tối nay anh ở đây trông cho em ngủ, có được không?” Mộ Lạc Lạc cuộn tròn trong lòng Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc cúi đầu nhận tội. Cô đã thề phải giữ kín không để lộ cho ai biết Hàn Tur Viễn là người đồng tính, nhưng nếu không nói, thầy Dịch có thể sẽ hiểu lầm.

Trải qua đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cô hồ thẹn vứt bỏ lời thề: “Thực ra, Hàn Tur Viễn không thích con gái, bọn em hẹn đi dạo mua đồ, nhưng anh ấy không mang theo tiền mặt, vì vậy mới xảy ra những chuyện về sau...”

“Đây chính là câu trả lời của em à?” Dịch Nam khó mà tin được. Lời của tên nhóc chuyên lừa người mà cô lại tin sao?

“Thật đấy, chính hôm em đi cắt tóc, em thấy Hàn Tur Viễn và anh thợ cắt tóc lúc nào cũng kè kè bên nhau...” Mộ Lạc Lạc không đánh mà tự khai, nhưng cô vẫn không ý thức được.

Dịch Nam thở dài, không còn gì để nói, khoảng cách về tuổi tác đã sinh ra vách ngăn, mình đúng là già thật rồi...

Lúc này, một đôi tay nhỏ đang bóp nhẹ vai anh, lực bên mạnh bên nhẹ khiến anh không thoải mái lắm.

Anh vẫn không nói gì, nghi hoặc nhìn về phía trước, tâm trạng rất tệ.

Mộ Lạc Lạc mím môi, không biết thầy Dịch buồn vì chuyện gì, nhưng anh không nói, cô cũng không dám hỏi, có lẽ tại anh mệt rồi.

Cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, hắng giọng rồi đi đến trước mặt Dịch Nam, trong ánh mắt cô chứa vẻ phẫn nộ.

“Trùng mắt nhìn thầy làm gì?” Dịch Nam không hiểu.

“Cô gái đó, cô gái xuất hiện ở nhà thầy ấy, hai người vẫn liên lạc với nhau...” Mộ Lạc Lạc cong môi, Mọi cô trông lại càng sung.

Dịch Nam khóc không được mà cười cũng chẳng xong, cô bỗng quay ngược lại chất vấn hành vi của anh sao?

“Tình cờ gặp lại thôi.”

Mộ Lạc Lạc nghi ngờ nhìn anh, cố ý kéo dài giọng: “Thật vậy sao...”

Dịch Nam bậm môi lại, dường như không muốn tiếp tục điều tra nữa.

Mộ Lạc Lạc nhún vai, tự nói một mình: “Được rồi, tha thứ cho thầy một lần, là lần cuối cùng đó.”

Dịch Nam khẽ thở dài, cô có thể đã phạm sai lầm rồi?

Mộ Lạc Lạc trở về ghế ngồi, tiếp tục ăn, lúc gấp thức ăn không may làm đổ chiếc cốc giấy trên bàn, cô nhìn nước đang tràn ra, trong đầu lại hiện lên cảnh tên cướp định xâm hại mình.

Cô run rẩy, đột nhiên quỳ xuống đất, ôm chặt lấy mặt, run lấy bầy.

“Sao thế?” Dịch Nam nhíu mày.

Mộ Lạc Lạc lắc đầu, nước mắt lưng tròng.

Dịch Nam quỳ xuống trước cô, vẫn không nói gì, Mộ Lạc Lạc ôm chặt lấy cổ anh

run rẩy.

Địch Nam giật mình, mơ hồ đoán ra chuyện gì, anh cúi người bế cô về giường bệnh.

“Tôi nay anh ở đây trông cho em ngủ, có được không?” Mộ Lạc Lạc cuộn tròn trong lòng Địch Nam.

“Đợi khi nào em ngủ anh mới đi.” Địch Nam đồng ý, dù sao cô vẫn là một đứa trẻ.

...

Thế là, với sự cứng đầu của Mộ Lạc Lạc, cuối cùng Địch Nam cũng thỏa hiệp, nằm ở phần còn lại của chiếc giường hẹp, còn cô gối lên cánh tay anh, cố gắng nằm vào một bên để nhường chỗ cho Địch Nam.

Dưới ánh trăng, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng thở nhẹ nhẹ.

Mộ Lạc Lạc nhân cơ hội điện tắt tối om, lén sờ lên ngực Địch Nam, khi sờ đến phần cơ ngực rắn chắc của anh, tim cô như nhảy lên... Cảm giác ở tay thật là tuyệt.

Bỗng một bàn tay giữ tay cô lại, Mộ Lạc Lạc giật mình, thì ra thầy Địch chưa ngủ, hic hic.

“Chính xác là em có buồn ngủ không?” Địch Nam đợi một tiếng, cô vẫn chưa ngủ.

Mộ Lạc Lạc há to miệng, ngáp một cái, giả vờ mơ màng như vừa mới tỉnh dậy: “Ồ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“...”

Địch Nam nhớ lại câu mà cô từng nói với bọn cướp: Chú à, cháu nghĩ quần của anh ấy cũng nên cởi ra...

“Em không hề sợ hãi, lại còn kịch liệt đánh bọn cướp.”

Mộ Lạc Lạc phân tâm nghĩ hàm ý của từ “kịch liệt” không đứng đắn, thậm chí cô còn liên hệ với vẻ mặt mình lúc bị bọn lưu manh sờ mó lung tung.

Một cô run lên âm ức: “Lúc đó vì em muốn hoàn thành nhiệm vụ thầy giao nên mới nhẫn nhịn để tên lưu manh sờ mó, sao thầy lại có thể ghét bỏ em, hu hu...”

Nhờ có ánh trăng, Địch Nam thấy mặt cô đầy nước mắt, cảm thấy đau nhói trong tim. Lẽ nào họ nói chuyện với nhau khó như vậy?

“Tôi không có cách nào nói chuyện bình thường với em được.”

Mộ Lạc Lạc hơi tức giận: “Đó là do thầy không chịu mở lòng mình, đầu óc em vốn chậm chạp, khả năng lĩnh ngộ lại thấp. Từ trước tới giờ em chưa từng giấu thầy bất cứ chuyện gì, chỉ có... nhưng cũng là lời nói dối thiện ý.”

Địch Nam vẻ mặt mệt mỏi: “Tôi sắp ba mươi tuổi rồi, biết không chế tình cảm. Lẽ nào cứ muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười như em được?”

“Tại sao lại không được?” Mộ Lạc Lạc nghi hoặc hỏi lại.

Địch Nam cho rằng những vấn đề mà cô đưa ra toàn là những tranh cãi vô lý, nhưng bản thân lại không ý thức được... Đúng, dường như không có gì là không thể, chỉ là do anh đã quen với việc một mình gặm nhấm buồn phiền, một mình giải quyết những tình huống đột xuất.

Anh nhìn ra cửa sổ: “Thực sự em không nghĩ rằng cuộc hôn nhân này rất miễn cưỡng sao?” Anh buồn bã. Anh không theo kịp tư duy hoạt bát của cô, càng không biết làm

sao để duy trì cuộc hôn nhân cách biệt chín tuổi này.

Mộ Lạc Lạc cúi đầu. Kết hôn không thú vị như cô tưởng tượng, tuy thực sự có chút miễn cưỡng nhưng cô không nghĩ rằng không thể thay đổi được, chỉ cần thầy Dịch chấp nhận thân phận của cô. Cô vô thức vịn vào cổ áo, vô cùng buồn bã.

“Thầy hỏi hận rồi sao?”

“Nói một cách vô trách nhiệm thì đúng là có một chút. Nói chính xác ra, có lúc nhầm tưởng mình có thêm một cô con gái.” Dịch Nam vẫn nhìn ra cửa sổ, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy kiệt sức.

Mộ Lạc Lạc trầm ngâm, bọn họ kết hôn chưa đến một tháng, anh đã thấy mệt mỏi rồi, anh hoàn toàn không nghĩ đến việc liệu cô có thể tiếp nhận được điều đó hay không, nói thẳng ra, thầy Dịch không xem cô là một cô gái.

Cô không phục! Cô cắn Môi, nắm lấy tay Dịch Nam, đặt lên ngực mình, nói: “Em sớm đã qua tuổi vị thành niên rồi! Thầy sờ xem, em không phải đứa trẻ nữa, không phải...”

Dịch Nam đột nhiên thấy lòng bàn tay mềm mềm, vội vàng rút tay lại, nhưng lại bị cô cố giữ lấy. Không kìm được, ánh mắt anh lóe lên sự kinh ngạc: “Tôi chưa hề nói là cơ thể em chưa đủ trưởng thành.”

Ui da, rõ ràng là muốn nói tư tưởng của cô chưa trưởng thành. Mộ Lạc Lạc tức giận, vắt chân qua eo Dịch Nam, cởi chiếc áo bệnh nhân ra. Dưới ánh trăng, thân trần của cô thấp thoáng.

Dịch Nam quay mặt đi nhưng lại bị cô kéo quay lại chính diện.

Mộ Lạc Lạc ngồi dịch về phía trước, hai tay đột nhiên giữ lấy mặt anh, để mắt anh đối diện với ngực cô.

Dịch Nam không dám sờ vào da thịt cô, dù sao anh vẫn là một người đàn ông, mọi sự va chạm ít nhiều cũng sẽ dẫn tới phản ứng sinh lý. Nhưng phải thừa nhận đường cong của cô rất đẹp.

“Để tôi yên, mau mặc áo vào.” Đây là cảnh cáo cuối cùng của anh.

Mộ Lạc Lạc lần đầu tiên trông thấy biểu hiện kinh ngạc, bối rối như vậy ở Dịch Nam, cô rất vừa ý, ít nhất thì anh cũng không đẩy cô ra, chứng tỏ anh vẫn có một chút rung động? Hey.

Cô lặn sang một bên, cầm lấy chiếc áo, thông thả mặc vào.

Dịch Nam vốn cho rằng mình không phải là tuýp đàn ông dễ bị xiêu lòng, nhưng cơ thể đang nóng bừng của anh thì phải lý giải sao đây?

“Sau này đừng làm thế nữa, tôi là đàn ông.” Dù sao anh vẫn phải nói rõ.

Rõ ràng thân thể Mộ Lạc Lạc bị Dịch Nam nhìn thấy, nhưng cô không cảm thấy thiệt thòi, ngược lại còn có cảm giác mình được lợi. Cô không nghĩ rằng mình khờ, bởi vì cô yêu anh, yêu đến mức bất cứ cái gì cũng nguyện cho anh.

“Bất cứ lúc nào thích thầy có thể chủ động phát tín hiệu. À quên, là ông xã chứ...” Cô nháy mắt cười.

Nếu Mộ Lạc Lạc cứ tiếp tục như thế này thì việc anh vẫn kiên nhẫn được bốn năm đúng là chuyện thần thoại.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy vẻ mặt bất lực của Dịch Nam, cô có cảm giác mình đã ăn hiếp được anh. Cô giống như một con mèo con, bò đến bên cạnh Dịch Nam, đang định dựa

vào vai anh thì Dịch Nam lại đứng dậy, đi thẳng vào phòng vệ sinh.

“Cạch!” Cửa đóng, tiếp đó, tiếng nước chảy vọng ra.

Mộ Lạc Lạc chớp chớp mắt, ngửi mùi cơ thể, có chút mùi thuốc sát trùng, không có mùi hôi... a?

Thì ra cô đã hiểu sai, thầy Dịch vẫn ghét bị cô đụng vào, hu hu.

Cô ngẩng đầu, nắm chặt bàn tay, nhìn ánh trắng thè nhất định phải thay đổi, phải cải tạo bản thân, biến mình thành cô gái hoàn hảo! Nhất định Hàn Tư Viễn sẽ có cách!

Nửa tiếng trôi qua, thầy Dịch vẫn chưa ra...

Mộ Lạc Lạc dụi dụi mắt, trong lúc chờ đợi mơ màng, cô muốn ngủ.

Một tiếng sau.

Dịch Nam xối nước lạnh vào mặt, ngồi trong nhà vệ sinh bốn mươi phút, sau đó mới nhón chân đi ra.

Hơi thở đều đều chứng tỏ cuối cùng Mộ Lạc Lạc cũng đã ngủ, anh thở phào, cầm lấy áo khoác, đóng cửa đi ra.

Đã quá nửa đêm, hành lang bệnh viện sáng và yên tĩnh, bước chân anh rất nhẹ, được mấy mét, anh đi chậm chậm rồi dừng lại ở trước cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt – Hàn Tư Viễn đang nằm ở bên trong.

Vô cớ dừng bước, nhưng anh không định đi vào. Trong mắt anh, tất cả những gì Hàn Tư Viễn làm xuất phát từ tính ương ngạnh, cậu ta vẫn là một đứa trẻ được bố mẹ nuông chiều sinh hư...

Ở phòng chăm sóc đặc biệt khoa tim.

Quản gia Trần dìu ông Hàn Kiến Quốc dậy, cho uống thuốc.

Hàn Kiến Quốc thở dài: “Tôi còn cho rằng qua sự việc lần này sẽ có chuyển biến tốt, nhưng xem ra nó vẫn còn hận tôi.”

“Lão gia cũng đừng quá đau buồn, ít ra thì trong thời khắc nguy kịch, đại thiếu gia không hề bỏ mặc nhị thiếu gia. Lão gia hãy cho đại thiếu gia thêm chút thời gian.”

“Một ông già như tôi thì liệu còn đợi được bao lâu nữa? Năm mẹ Tiểu Nam mất, tôi mới biết trên đời này mình còn có một đứa con trai. Đã mười ba năm rồi, nó vẫn không chịu gọi tôi một tiếng bố... Tôi bỏ vốn để nó mở công ty, không đến một năm sau, toàn bộ tiền lãi nó cũng trả tôi, còn nói gì mà không ai nợ ai, khụ khụ, tôi thật không biết làm sao với thằng bé này nữa, khụ khụ...”

“Lão gia gân cốt vẫn còn cứng cáp lắm, đừng nói những câu không tốt lành như thế. Chẳng phải ông đã sắp xếp hôn sự cho đại thiếu gia rồi sao?”

Quản gia Trần đã làm quản gia cho nhà họ Hàn ba mươi năm, sớm trở thành người bạn tâm giao của Hàn Kiến Quốc. Những chuyện thị phi liên quan đến nhà họ Hàn, ông rõ hơn ai hết. Nợ một món nợ phong lưu thì dễ, nhưng muốn trả hết thì rất khó.

Nhắc tới truyện này, quản gia Trần nhớ đến hai cô gái hôm nay xuất hiện trước phòng phẫu thuật, mắt ông sáng lên: “Không chừng đại thiếu gia có ý trung nhân rồi, nhưng cô gái đó nói chuyện rất khắc nghiệt, hình như tôi đã gặp qua rồi, có lẽ là bạn gái của đại thiếu gia. Còn có một cô gái, luôn nói nhị thiếu gia là do cô ấy hại, có lẽ là bạn gái nhị thiếu gia mới quen, nhưng hình như cô gái đó cũng rất thân với đại thiếu gia...”

Hàn Kiến Quốc nhú mày: “Hãy đi điều tra về hai cô gái đó, đi ngay đi!”
“Rõ, thưa lão gia.”

20 – “Làm gì vậy? Không phải anh muốn theo đuổi em đấy chứ? Anh đừng quên em là... bà Địch.”

Hàn Kiến Quốc ngồi trước giường bệnh Hàn Tư Viễn suốt một tiếng đồng hồ, sắc mặt từ xanh xao chuyển sang xám xịt, bởi vì trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Hàn Tư Viễn luôn lẩm bẩm cái tên “Mộ Lạc Lạc”.

Càng không ngờ hơn là Mộ Lạc Lạc không chỉ là học sinh của Địch Nam mà còn là người vợ mới cưới của Địch Nam. Người làm bố như ông nên khóc mà chết hay nên đi treo cổ?

Tư liệu về Mộ Lạc Lạc: hai mươi tuổi. Hiện đang học kỹ thuật điện tử trường đại học T. Bố Mộ Phú Dân: phó tổ trưởng xưởng kéo sợi. Mẹ Trương Tuyết Nga: công nhân viên chức đã về hưu. Hai vợ chồng thuộc trình độ văn hóa cấp ba, có một căn nhà hai phòng ngủ do đơn vị cấp. Hết.

Còn cô Phương Dung, hai mươi tư tuổi, là bạn gái cũ mà Địch Nam đã yêu năm năm, giám đốc phòng quan hệ công chúng ở một doanh nghiệp liên doanh. Còn vì sao lại chia tay Địch Nam thì quản gia Trần không biết.

Báo cáo kết quả điều tra của quản gia Trần như một tiếng sấm nổ giữa trời nắng, có nguy cơ ảnh hưởng tới bệnh tim của Hàn Kiến Quốc.

Ông thực sự là một người bố lơ là, suốt mấy năm nay, con trai ông rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì? Ông không rõ, không có chút manh mối nào...

“Bố... Bố bị bệnh à?” Hàn Tư Viễn lơ mơ mở mắt ra, nhìn thấy bố đang mặc áo bệnh nhân. Hàn Kiến Quốc cố nén cảm xúc, nhìn vào đôi má sưng bầm của con trai, thở dài: “Con không sao là tốt rồi, con làm bố lo lắng quá. Lần này con được cứu hoàn toàn là nhờ anh trai con đã dốc sức cứu giúp.”

Hàn Tư Viễn thấy đầu chệnh choáng, anh liếc đôi Mũi khô, tạm thời không muốn giống như mọi lần, tranh luận không có hồi kết về vấn đề này.

Hàn Kiến Quốc đang định nói gì đó thì ngoài cửa vọng vào tiếng của y tá và ai đó.

“Cô à, bây giờ cô không thể vào được, bệnh nhân vẫn chưa tỉnh...”

“Tôi chỉ nhìn một chút thôi, xin nhờ chị đẩy, chị y tá ạ...”

Hàn Tư Viễn nhếch miệng lên: “Cô y tá, cứ để cô ấy vào đi.”

Được cho phép, Mộ Lạc Lạc nhanh chóng đi vào phòng bệnh.

Trước tiên cô nhìn Hàn Tư Viễn, vẫy vẫy tay từ xa, vừa định tiến lên thì phát hiện ra một người lớn tuổi, thần sắc nghiêm nghị ngồi trước giường bệnh.

Mộ Lạc Lạc cúi xuống chào: “Chào ông ạ!”

Hàn Tư Viễn bật cười: “Đây là bố anh, đừng xưng hô lung tung.”

Hàn Kiến Quốc nghiêm mặt lại, ông đã già đến mức phải gọi bằng ông đâu?

Mộ Lạc Lạc bối rối cúi đầu chào lần nữa: “Cháu xin lỗi, cháu chào bác Hàn.”

“Cô là Mộ Lạc Lạc?”

Ngữ khí của Hàn Kiến Quốc không thân thiện cho lắm. Con tiểu nha đầu vắt mũi chưa sạch, gia thế bình thường như thế này sao có thể làm con dâu trưởng nhà họ Hàn?

Mộ Lạc Lạc không ngờ mình lại nổi tiếng như vậy, cúi đầu đáp lễ.

Hàn Tư Viễn có chút kinh ngạc: “Bố, sao bố lại quen Lạc Lạc?”

Hàn Kiến Quốc thấy Hàn Tư Viễn có vẻ cảnh giác liền tỏ vẻ giận, vợ của con trai cả chẳng lẽ ông biết một chút lại không được sao?!

Nhưng lúc này ông chưa có ý định cản trở, chủ yếu là vì không muốn chọc giận Dịch Nam.

“Trong danh sách người bị hại có tên của cô ấy, bố sao lại không biết được?”

“Ồ, bố quay về phòng nghỉ ngơi đi, không có việc gì thì bố đừng đi lung tung.”

Hàn Tư Viễn nhẹ nhàng kiểm soát đuổi khách.

Đây là bệnh viện chuyên khoa tim mạch, bố anh hay nằm ở viện này.

Hàn Kiến Quốc hai mắt bừng lửa giận, không muốn ông già này ở đây cản trở phải không? Nhưng đây là vợ của anh ruột mày, tên tiểu tử thôi!

Mộ Lạc Lạc vẫn đứng nguyên chỗ cũ không động dậy, bác Hàn tính khí có vẻ không tốt lắm.

Hàn Kiến Quốc giận dữ đứng dậy, dùng ánh mắt trách mắng Hàn Tư Viễn, khi đi qua Mộ Lạc Lạc, ông lại đưa mắt dò xét cô, Mộ Lạc Lạc hai tay đan vào nhau.

Đợi Hàn Kiến Quốc ra khỏi cửa, Hàn Tư Viễn đập đập vào chiếc ghế cạnh giường: “Tên cướp căn bã đó không làm gì em chứ?”

“Không, vừa may thầy Dịch đến kịp thời.” Mộ Lạc Lạc ngồi xuống, chăm chú nhìn lớp băng cuốn khắp đầu Hàn Tư Viễn, mặt anh đầy vết thương, cô buồn bã rơi nước mắt: “Anh biến thành tên hói rồi, hu hu...”

Hàn Tư Viễn xoa đỉnh đầu, bộ tóc dày trước đây đã biến mất, nhưng ý nghĩ nuối tiếc chỉ lóe lên giây lát, anh khó nhọc rút ra một tờ khăn giấy, lau khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt của cô: “Em khóc gì thế, không phải là không mọc lại nữa mà.”

Mộ Lạc Lạc sụt sịt: “Anh yên tâm, em sẽ thay anh giải thích rõ ràng với Tiểu Trương, tất cả đều do em hại anh.”

Hàn Tư Viễn ngáp ngừng một chút rồi cười phá lên: “Đồ ngốc, em thực sự tin anh là người đồng tính hả?”

“?!” Mộ Lạc Lạc kinh ngạc, đột nhiên đứng dậy, lùi ra sau hai mét: “Anh... anh... anh có ý gì?”

Hàn Tư Viễn chỉ cười mà không nói gì, trước khi mất đi ý thức anh đã suy nghĩ rất rõ ràng, một cô gái vì muốn bảo vệ mạng sống cho anh mà quỳ xuống cầu xin kẻ khác, mặc dù cô gái đó là chị dâu của anh, nhưng anh không có lí do để thuyết phục mình từ bỏ. “Lạc Lạc...”

“Đừng gọi em, hãy nói xem anh có phải người đồng tính hay không đã?” Mộ Lạc Lạc đứng sát vào cánh cửa, có thể chạy bất cứ lúc nào, cô luôn coi Hàn Tư Viễn là chị em, điều này thật đáng sợ.

“Nhưng anh vì em mới nằm ở đây, em thật sự muốn chạy à?” Hàn Tư Viễn nhúu mày.

Mộ Lạc Lạc thấy cũng đúng, Hàn Tư Viễn lừa người là sai, nhưng anh cứu cô là

thật.

“Nhưng anh không nên lừa em, tâm trí em bị ảnh hưởng nặng nề...” Mộ Lạc Lạc không đùa, cảm giác bị trêu đùa thật không dễ chịu chút nào, không những thế, tối qua cô còn thề, bảo đảm chuyện này với thầy Dịch.

“Rõ ràng là suy nghĩ của em không trong sáng.” Hàn Tư Viễn phủ nhận.

Mộ Lạc Lạc xoa xoa đầu: “Nhưng mà, nhưng mà, nếu anh không phải là... thì chúng ta không thể làm bạn tốt được, thật lộn xộn quá.”

“Ai nói muốn làm bạn tốt với em chứ? Đừng tự nhiều chuyện nữa. Rót cho anh cốc nước đã.” Hàn Tư Viễn cười nhạt, chỉ làm bạn thì không được.

Mộ Lạc Lạc bĩu Môi, ngoan ngoãn rót nước: “Chúng ta thương lượng một chuyện nhé, anh có thể giả vờ là người đồng tính được không?”

Hàn Tư Viễn nhíu mày: “Em sợ Dịch Nam giận đến vậy sao? Lẽ nào kết hôn rồi thì không thể có bạn khác giới? Suy nghĩ của em sao lại cô hủ như vậy?”

“Mẹ em nói rồi, không có quan hệ nam nữ đơn thuần, nếu người đàn ông nào đó tốt với em thì chắc chắn là có ý đồ! Đương nhiên, em tin anh không có ý nghĩ không đứng đắn với em, nhưng mà, nhưng mà vẫn có chút khó xử...” Mộ Lạc Lạc thất vọng nói.

Hàn Tư Viễn hớp một ngụm nước: “Mẹ em phân tích rất đúng, hả?”

Mộ Lạc Lạc càng nghe càng hồ đồ: “Làm gì vậy? Không phải anh muốn theo đuổi em đây chứ? Anh đừng quên em là... bà Dịch.” Tiếng cuối cô nói rất nhỏ.

Hàn Tư Viễn chớp chớp mắt: “Vậy không nói chuyện này nữa. Bây giờ một sợi tóc anh cũng không còn, trên trán lại thêm một vết sẹo xấu xí, chắc chắn chẳng có cô gái nào dám ôm anh nữa, chẳng phải em nên chịu trách nhiệm?”

Mộ Lạc Lạc cau mày, ngồi xổm ở góc tường đấu tranh tư tưởng đến mười phút, cào cào vào tường: “Được thôi, em sẽ chịu trách nhiệm, trước khi tóc anh mọc trở lại, bất cứ khi nào anh gọi em sẽ đến, nhưng anh phải tiếp tục đóng vai người đồng tính, đặc biệt là khi ở trước mặt thầy Dịch...”

Cô đứng bật dậy nói tiếp: “Nếu anh không đồng ý thì em cũng đành bất nhân bất nghĩa, lòng lang dạ sói vậy...”

Hàn Tư Viễn trả lời chiếu lệ, chỉ cảm thấy buồn cười, Dịch Nam biết rõ hơn ai hết giới tính của anh.

Đến trưa, y tá đưa cơm trưa vào, Mộ Lạc Lạc nhìn qua đồ ăn, giận dữ nắm chặt tay lại, mọi người đều là bệnh nhân, tại sao thức ăn của Hàn Tư Viễn lại ngon như vậy?

Hàn Tư Viễn vừa mới làm xong phẫu thuật, không thể ăn được thức ăn có dầu mỡ, nhưng quản gia Trần vẫn một ngày ba bữa sắp xếp chu đáo. Anh gọi Mộ Lạc Lạc lại ăn cơm: “Vua dạ dày, em đến giải quyết đi.”

Mộ Lạc Lạc liếm Môi, bước lên, rút đũa ra, vừa ăn vừa vờ từ chối: “Như thế này không hay lắm, hey, mùi vị thật tuyệt...”

Hàn Tư Viễn mỉm cười. Anh chăm chú nhìn vào vết bầm ở khóe miệng cô, hỏi: “Hôm đó em sợ lắm phải không?”

“Em sợ muốn chết đi được, may mà gã lưu manh đó chưa kịp làm gì, đau tim quá, đau tim quá!” Mộ Lạc Lạc nhớ lại chuyện hôm đó, cảm giác thèm ăn không những không giảm mà còn tăng lên, chỉ ăn no, ăn ngon mới có thể mang lại cho cô sự an ủi lớn nhất.

Hàn Tư Viễn đưa một ngón tay định sờ lên Mộ cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh lén sờ lên mép áo cô. Mộ Lạc Lạc rất khác so với những cô gái mà anh đã gặp, thần kinh rất vững, tính tình lại đơn giản, khiến cho nam giới không nỡ làm tổn thương cô.

“Anh hỏi em một câu nhé, nếu trong vòng từ ba đến năm năm, em và Dịch Nam vẫn không xây dựng được tình cảm thì em có chủ động đề nghị chia tay không?”

Mộ Lạc Lạc hăm tốc độ ăn lại... Nhớ đến thái độ của Dịch Nam, cô thực sự thấy mất một phần tự tin.

“Tôi hôm qua thầy nói với em là thầy cảm thấy mệt mỏi rồi...” Cô đặt đĩa xuống: “Em nghĩ chỉ cần em yêu thầy thì thầy cũng sẽ yêu em, nhưng hình như không hề đơn giản như vậy.”

Không nghi ngờ gì, đối với Hàn Tư Viễn mà nói, đây là một tin tốt, nhưng anh không thấy vui, bởi vì thần sắc Mộ Lạc Lạc trông rất chán nản.

“Anh đã sớm nói là bộ dạng bây giờ của em không ổn mà, đợi khi anh khỏi, anh sẽ tân trang lại cho em.” Anh buột miệng nói chứ không có âm mưu gì.

Đôi mắt to của Mộ Lạc Lạc sáng lên, hai tay khoanh lại đa tạ: “Em vốn đợi câu nói này của anh, em biết anh sẽ giúp em mà!”

Hàn Tư Viễn miễn cưỡng nói: “Anh sẽ cố gắng hết sức để cải tạo em, trong vòng hai năm, nếu Dịch Nam vẫn không yêu em thì em phải hứa với anh một chuyện, hãy chủ động buông tay.”

“Ba năm đi?” Mộ Lạc Lạc thương lượng.

Hàn Tư Viễn không do dự, nhanh chóng đồng ý. Được, đợi em ba năm, nếu Dịch Nam không biết trân trọng thì đừng trách anh giành lấy cô.

Mộ Lạc Lạc lấy lại niềm tin, chọn một con tôm rán to đưa lên miệng anh: “Dành cho anh ăn con to nhất!”

Với tình trạng hiện nay của anh không thể ăn hải sản, nhưng anh không nỡ từ chối, cúi xuống cắn lấy, cười rất thỏa mãn.

Mộ Lạc Lạc vô tình ngẩng đầu lên, trông thấy nụ cười âm áp và cái đầu trọc lóc của anh, cô cười lớn: “Hàn Tư Viễn, em mới phát hiện ra trông anh thật đáng yêu.”

Còn cần anh phải nói bao nhiêu lần nữa?

Mộ Lạc Lạc mặc dù thực lòng ăn năn, nhưng không có chút ý thức chăm sóc người bệnh nào, không những ăn hết sạch cả bữa trưa của Hàn Tư Viễn mà còn uống ba cốc nước giải khát mát lạnh.

Cô xoa xoa bụng, ngáp một cái, ăn no rồi lại muốn ngủ.

Hàn Tư Viễn cũng hơi buồn ngủ, vừa kéo chăn lên thì có tiếng “kịch” vang lên, không biết thứ gì rơi xuống đất.

Mộ Lạc Lạc ngó xuống gầm giường, thì ra là lọ thuốc.

Hàn Tư Viễn nhìn qua rồi nói: “Thì ra là lọ thuốc đặc trị bệnh tim, bố anh quên không mang theo.”

“Vậy để em mang qua cho bác Hàn nhé, anh nói cho em biết số phòng, ăn no rồi cũng cần phải đi dạo một lát chứ.” Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng tìm được việc để làm trong khả năng của mình.

Hàn Tư Viễn vốn không muốn để cô đi, nhưng nhìn dáng vẻ cô có vẻ háo hức.

Anh đưa lọ thuốc cho cô: “Anh cũng không nhớ rõ lắm, em cứ đến khu phòng bệnh khoa tim mạch, giao cho người trực là được rồi, bệnh nhân tên là Hàn Kiến Quốc.”

Mộ Lạc Lạc để lọ thuốc vào trong túi áo: “Được, hẹn gặp anh vào bữa tối.”

“... Ô!” Anh cười không biết phải nói gì nữa.

Thế là Mộ Lạc Lạc đi về phía khoa tim mạch, trong dãy hành lang, miệng cô ngân nga một bài hát.

Khi cô đến bàn trực, đang định lấy lọ thuốc ra đưa cho cô y tá thì nghe loáng thoáng một giọng nói rất quen thuộc, cô lập tức cúi người xuống tránh, vừa kịp trông thấy... Địch Nam và Phương Dung, người trước người sau đi qua.

21 – Em muốn li hôn! Li hôn, li hôn!

“Cô à, cô cần giúp gì không?” Cô y tá gọi Mộ Lạc Lạc mấy tiếng liền, nhưng cô vẫn không trả lời, nhón chân đi theo sau hai người kia, trong lòng thấy đau nhói.

Địch Nam theo Phương Dung bước vào phòng bệnh của bố Phương Dung. Anh đã đồng ý giúp Phương Dung diễn vở kịch này thì sẽ có hết sức có thể.

“Bố, Tiểu Nam tới thăm bố này.” Phương Dung khoác lấy tay Địch Nam ra vẻ thân mật.

Ông Phương nhìn thấy Địch Nam liền từ từ nở nụ cười: “Tiểu Nam đến rồi đây à, mau, mau ngồi xuống!” Ngày kia ông phải làm phẫu thuật tim, sợ vào phòng phẫu thuật rồi sẽ không ra được nữa, điều ông không yên tâm nhất chính là cô con gái.

“Chào chú Phương.” Địch Nam cúi đầu chào, đặt giỏ quà lên chiếc tủ đầu giường.

Bệnh tình của ông Phương rất nghiêm trọng, không được tự do di chuyển, vì vậy ông với tay tìm tay Địch Nam trong không khí. Địch Nam bước lên trước, nắm lấy bàn tay già nua, xanh xao của ông Phương, trên mu bàn tay đầy vết kim tiêm.

“Tiểu Nam à, thời gian của chú không còn nhiều nữa, chúng ta không nói những lời khách sáo dài dòng nữa, cứ đi thẳng vào vấn đề chính, được không?”

“Xin chú cứ nói.”

“Dung Dung, con đi ra ngoài trước đi, bố có lời muốn nói riêng với Địch Nam.” Giọng của ông Phương không dễ gì phản bác lại.

Phương Dung lo lắng nhìn Địch Nam, thần sắc anh vẫn bình tĩnh, có thể thấy anh đã quyết định toàn lực phối hợp. Phương Dung nhìn Địch Nam bằng ánh mắt cảm kích, sau đó ra khỏi phòng bệnh.

Mộ Lạc Lạc nấp sau một chậu cây, đến khi Phương Dung đi xa, cô mới cẩn thận bước về cạnh cửa phòng nghe trộm.

“Tiểu Nam, các con yêu nhau cũng đã bốn, năm năm rồi, hai đứa định khi nào mới kết hôn? Chú thực sự không còn sống được bao lâu nữa.”

“Trong vòng hai năm nữa chú ạ.” Địch Nam dường như không chút do dự đưa ra câu trả lời.

“Phải hai năm nữa sao? Vậy tới khi nào ta mới được bế cháu ngoại đây?” Ông Phương cau mày.

Địch Nam cười: “Việc này vội cũng không được, hơn nữa năm nay Dung Dung

mới hai mươi tư tuổi, cho dù có kết hôn bây giờ thì cô ấy cũng chưa đồng ý sinh con luôn đâu a.”

Tiếng “Dung Dung” nghe thật dịu dàng, nội dung cuộc trò chuyện đã khiến Mộ Lạc Lạc hiểu lầm.

Ông Phương thở dài: “Haizz, con gái bây giờ không biết nghĩ gì nữa, gầy như que củi mà vẫn còn muốn giảm béo.” Ông vỗ vai Dịch Nam: “Nhưng nghe câu nói này của cháu thì chú yên tâm rồi, Dung Dung có thể lấy được cháu là điểm phúc lớn nhất của nó.”

“Chú Phương, chú cứ yên tâm, chỉ cần Dung Dung không thay lòng, đồng ý chờ đợi thì cháu tuyệt đối không rời xa cô ấy.” Câu trả lời của Dịch Nam có phần hơi châm biếm, vì thực ra anh không chủ động đề nghị chia tay, người thay lòng đổi dạ không phải là anh.

Ông Phương tự tin cười lớn: “Con gái chú yêu cháu vô cùng, thay lòng ư? Không thể nào, ha ha.”

Dịch Nam cay đắng khẽ cười: “Thời gian sẽ thay đổi rất nhiều thứ, cháu cũng hi vọng tình cảm của chúng cháu sẽ không trôi đi như thời gian.”

“Năm năm rồi, nếu thay đổi thì sớm đã thay đổi rồi, cháu phải có niềm tin vào tương lai chứ.” Ông Phương vô cùng hài lòng về chàng rể tương lai này, chẳng chặc, có sự nghiệp, là chỗ dựa tốt nhất của con gái ông.

“Chú nói đúng, hôm khác cháu sẽ tới thăm chú, phẫu thuật nhất định sẽ thành công, chú đừng lo.” Dịch Nam dùng những lời nói dối để làm yên lòng ông Phương, nhưng anh không hề cảm thấy thoải mái.

Mộ Lạc Lạc đi trước khi Dịch Nam bước ra khỏi phòng, chạy như điên trong hành lang yên tĩnh, nước mắt thi nhau tuôn xối xả... Bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu: “Đồng ý đợi, đồng ý đợi...”, đợi cô đề nghị li hôn sao? Thì ra thầy Dịch lúc nào cũng chỉ yêu cô gái xinh đẹp đó, thì ra họ đã yêu nhau năm năm, vậy sao còn kết hôn với cô, tên khốn, đồ lừa đảo!

Cô lao như điên trên đường, dép không biết đã bay đi đâu rồi. Mộ Lạc Lạc chạy một mạch về phòng bệnh, nằm vật ra giường khóc to, trong lòng rất khó chịu.

Hai mươi phút sau, Dịch Nam đi đến trước phòng Mộ Lạc Lạc, còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng ồn ào hỗn loạn trong phòng.

“Tôi muốn xuất viện, hãy để tôi ra viện, tôi không có bệnh gì hết!” Mộ Lạc Lạc nổi giận, cô đã thay đồ từ trước, cầm lấy vali, nhưng y tá nhất định không cho cô đi.

“Cô Mộ Lạc Lạc, xin cô hãy bình tĩnh lại, cho dù xuất viện cũng phải làm thủ tục xuất viện trước đã.” Cô y tá lúng túng.

Dịch Nam vẫn đứng ngoài cửa, lần đầu tiên trông thấy khuôn mặt tức giận như vậy của Mộ Lạc Lạc, anh gõ cửa lấy lệ.

“Ông Dịch, ông đến thì tốt rồi, vợ ông...”

“Tôi không phải vợ anh ta! Tôi muốn xuất viện! Tôi sẽ không thiếu của các người một xu nào đâu, đây là chứng minh thư của tôi.” Cô nhét vào tay cô y tá.

Mộ Lạc Lạc không thể nào chịu nổi tên lừa đảo này xuất hiện trước mắt cô, vali hành lý cũng không cần nữa, cô chen qua vai y tá, giận dữ bước đi.

Dịch Nam kéo tay cô lại: “Quây thế đã đủ chưa?”

Mộ Lạc Lạc giận dữ gạt tay anh ra, phũ tay: “Đừng cản tôi, là tôi ngu ngốc nên mới bị anh lừa gạt! Từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng hận ai, hôm nay! Dịch Nam, anh là người đầu

tiên!”

Địch Nam bình tĩnh nhìn cô, ra hiệu cho y tá ra khỏi phòng.

“Rầm!” Anh đóng sập cửa lại, ánh mắt giận dữ.

Mộ Lạc Lạc chạy đến bên cửa sổ, tránh anh như tránh dịch hạch, tức đến nổi mặt đỏ bừng lên.

Đề đối phó với người đang tức giận, kích động, Địch Nam quen dùng một cách – không gian yên tĩnh và thời gian dư dả.

Thời gian cứ thế trôi đi, giống như lưỡi cưa giăng xé, giày vò lòng người.

“Li hôn là được rồi, anh không cần phải đợi hai năm làm gì.”

Mộ Lạc Lạc nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ, không tìm được giọt nước mắt lăn xuống. Cô luôn nghĩ rằng mình không hiểu tình yêu là gì, xem ra chỉ có chịu đau khổ mới hiểu được thứ tình cảm là ngọn nguồn của đau khổ nhưng lại không thể dứt bỏ được đó. Không thể dùng thời gian để tính toán những thứ đáng sợ, nếu đây chính là tình yêu, trong sự chua xót có nỗi đau, trong nỗi đau lại pha lẫn sự ảm ức vô hạn, như vậy thì hãy quên đi, hãy dừng lại.

Địch Nam trầm tư không nói gì, có lẽ anh đã hiểu hàm ý trong lời nói của cô. Anh hơi giận dữ, Mộ Lạc Lạc thậm chí không hỏi nguyên nhân đã vội vàng đề nghị li hôn lần thứ hai.

“Được!” Anh nói, mặc dù hiểu lắm, nhưng anh không muốn giải thích.

Trái tim Mộ Lạc Lạc đau đớn, anh trả lời dứt khoát như vậy, dường như sợ không đợi được, chỉ muốn li hôn.

Cô gạt những giọt nước mắt không đáng giá ấy, quay người lại, bước thẳng ra cửa phòng, không thèm nhìn Địch Nam lấy một cái.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta đi làm thủ tục li hôn luôn.”

Sắc mặt Địch Nam rất tệ, anh bậm môi, từ từ đứng dậy, đi qua chỗ Mộ Lạc Lạc khẽ nói: “Đợi tôi ở đây, tôi giúp em làm thủ tục xuất viện trước đã.”

Mộ Lạc Lạc chăm chú nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của anh, nước mắt lại nhoe nhoẹt. Cô thở dài, cố gắng hít thở... Cô có hơi ngốc nghếch, nhưng ít ra tình cảm của cô dành cho anh chưa bao giờ là giả dối, vậy mà chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, tại sao người con trai này lại vừa có thể lạ lẫm, vừa xa cách đến như vậy.

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện cho Mộ Lạc Lạc, trên đường quay lại phòng bệnh, Địch Nam đã suy nghĩ rất nhiều, anh đã lấy cô một cách vô trách nhiệm, nếu kết thúc như thế này... có lẽ rất bất công với Mộ Lạc Lạc.

Vì vậy anh quyết định sẽ giải thích rõ chuyện này, nếu cô vẫn nhất định không chịu hiểu và tha thứ, vậy thì không còn gì để nói.

Mộ Lạc Lạc vẫn đứng nguyên chỗ cũ, trong tay cầm chiếc vali da, sắc mặt xanh xao, mắt đỏ hoe, sưng mọng.

Địch Nam cầm lấy vali hành lý từ tay cô, Mộ Lạc Lạc vẫn không nói một lời, tay nắm chặt lại, dùng cách im lặng để từ chối.

Địch Nam thở dài, ra cầu thang máy trước, Mộ Lạc Lạc lơ đãng theo sau, giữ khoảng cách hai mét.

Nhưng không gian trong thang máy chật hẹp, Mộ Lạc Lạc chỉ còn cách quay lưng lại, không muốn nhìn anh, nhìn nhiều chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi.

Địch Nam liếc về phía cô, bất giác khẽ cười, anh luôn cho rằng Mộ Lạc Lạc thuộc tuýp con gái vô ưu vô lo, tinh nghịch, khác xa với các cô gái khác, nhưng rõ ràng anh đã lầm, khi cô tức giận cũng rất đáng sợ.

Đi đến bãi đỗ xe, Mộ Lạc Lạc miễn cưỡng ngồi lên xe Địch Nam, thứ nhất là vì không có tiền, thứ hai là vì không biết đường.

Chiếc xe chậm chạp khởi động, Địch Nam nhìn sang hai bên đường, đi chưa được một cây số, anh dừng xe trước một cửa hàng bán đồ uống.

“Có muốn ăn kem không?”

Mộ Lạc Lạc trừng mắt nhìn anh: “Đây là bữa tiệc chúc mừng việc li hôn phải không?! Tôi – không – muốn – ăn! Rất – buồn – nôn!” Cô tàn nhẫn nhún nhún từng câu, từng chữ.

Hôm nay coi như Địch Nam đã được thấy rõ tính cách thực sự của Mộ Lạc Lạc, bình thường đáng yêu, nhưng thực ra lại rất nóng nảy.

Anh rút chìa khóa ra, một mình xuống xe, đi về phía cửa hàng bán đồ uống...

“Tôi ít nhất phải ngồi một tiếng đồng hồ, đi hay không tùy em.”

Mộ Lạc Lạc tức điên lên, hai tay khoanh trước ngực không thèm trả lời, đợi cả nửa tiếng vẫn không thấy Địch Nam ra.

Mãi đến khi cô muốn ra ngoài mới phát hiện ra cửa xe đã khóa, may mà là xe mui trần, vì vậy đành vung về leo ra, không tìm được lắm bấm trong miệng.

Địch Nam nhìn qua cửa sổ, đúng lúc cô đang tức tối đá vào bánh xe, không nhịn được cười.

Mộ Lạc Lạc hùng hổ đi vào cửa hàng đồ uống, tâm trạng đã khá hơn một chút, có điều hòa sẽ mát mẻ hơn, cứ ở ngoài cô sẽ bị cháy đen mặt.

Khoảng hai, ba giờ chiều, khách trong cửa hàng không đông, vì vậy những đồ uống đặt trước mặt Địch Nam trông rất bắt mắt, đủ các loại kem và đồ uống đầy màu sắc. Nhưng anh không hề đụng đến, chỉ cúi đầu đọc tạp chí.

Mộ Lạc Lạc lau mồ hôi, mặt không chút biểu cảm gì, ngồi xuống đối diện anh, không dừng dưng nổi trước một bàn đầy đồ ngon, cô gõ gõ xuống mặt bàn một cách thiếu kiên nhẫn: “Thời gian của tôi rất quý giá, thầy Địch!”

“Tôi gọi cho em đây.” Địch Nam thông thả nói, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Mộ Lạc Lạc nuốt nước bọt, lấy một chiếc thìa to, mỗi loại thử một miếng.

“Trước khi li hôn, em còn có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?” Địch Nam làm như vô tình hỏi.

Có, có, có! Anh là kẻ lừa đảo tình cảm! Cứ đợi đây, tôi phải đặt đinh trong giày của anh, đặt bọ xít trong cặp anh! Tôi sẽ nuôi chuột trong phòng ngủ của anh!

“Không có.” Mộ Lạc Lạc cắn cúi ăn.

“Ồ, xem ra em rất vội vã muốn li hôn, như thế cũng tốt, coi như tôi có thể ăn nói trước mặt bố mẹ em. Vậy là tôi yên tâm rồi.” Anh lật tờ tạp chí, dường như xem rất chăm chú.

Mộ Lạc Lạc sững sốt, thầy Địch thực sự đang đổ lỗi cho cô, thật là vô liêm sỉ.

“Anh... anh... anh, tôi khinh thường anh, căm ghét anh!” Cô tức đến nỗi không biết dùng từ gì để nói.

“Ồ? Không phải là tôi đề nghị li hôn. Hoàn thành tâm nguyện của em là không đúng sao?” Địch Nam giả vờ nghi hoặc ngước mắt lên.

“Anh... anh... anh! Tôi vô cùng khinh thường anh, căm ghét anh!”

Địch Nam từ từ gấp cuốn tạp chí lại, hóp một ngum cà phê, mặt hướng ra ngoài, buồn bã nói một mình: “Làm người tốt thật khó...”

“Anh... anh... anh!” Mộ Lạc Lạc vuốt vuốt ngực cho xuôi tức, chỉ kẻ trơ tráo Địch Nam: “Người anh muốn lấy là Phương Dung, đồ xấu xa! Lừa đảo! Anh lừa dối tình cảm của tôi, tôi khinh thường anh, căm hận anh!”

Địch Nam mím môi cố nhịn cười: “Em thực sự đã nghe trộm cuộc trò chuyện của người khác? Hành vi này mới đáng khinh thường đấy.”

Mộ Lạc Lạc chăm chú quan sát biểu hiện của Địch Nam, anh ngay lập tức phát huy tối đa sự uy nghiêm của một thầy giáo, còn cô thấy tội lỗi cup mắt xuống: “Em nghe lén là em không đúng, xin lỗi, nhưng...”

“Điều làm tôi thấy nực cười là chỉ dựa vào những lời chấp vá mà em nghe lén được, em đã vội khẳng định là tôi muốn lấy Phương Dung, điều này có gì khác so với lên lớp không chăm chú nghe giảng không? Trả lời đi.”

Mộ Lạc Lạc ngăn người ra, cố suy nghĩ: “Khác biệt là... nếu không chăm chú nghe giảng sẽ không hiểu được nội dung bài học...”

“Điểm tương đồng giữa hai chuyện này là gì?”

“Điểm tương đồng?” Cô cảm thấy bị lừa, nhưng thực sự càng lúc càng hồ đồ. Cô thận trọng dò hỏi: “Không nghe rõ?”

Địch Nam từ từ gật đầu: “Trả lời rất tốt. Giờ thì em đã biết bản thân mình chỉ nghe một phần câu chuyện mà đã vội vàng kết luận. Câu hỏi tiếp theo, lí do em muốn li hôn là gì?”

Mộ Lạc Lạc ngăn người ra.

“Bây giờ đi đâu?”

“Em nghe theo thầy...” Cô tiếp tục như bị thôi miên.

“Về trường hay về nhà bố mẹ em?”

“Em nghe theo thầy...” Cô vẫn trong trạng thái cũ.

“Nghe theo tôi? Không li hôn nữa sao?”

“Bây giờ không đi nữa, để em suy nghĩ đã...”

22 – Cô đang nắm trong tay một gia sản lớn.

Mộ Lạc Lạc quay lại xe, mặt hướng thẳng về phía trước, lúc sau quay sang nhìn Địch Nam. Địch Nam vẫn chăm chú lái xe. Cô lại nhìn về phía trước, rồi lại nhìn sang Địch Nam, không ngừng lặp đi lặp lại hành động này, trong mắt đầy những dấu chấm hỏi.

“Thầy Địch, sao em luôn cảm thấy... thầy đang lừa dối em?” Mộ Lạc Lạc càng nghĩ càng lúng túng, lẽ nào đúng là mình đã hiểu lầm rồi nổi giận vô cớ?

“Tôi đã từng yêu Phương Dung năm năm, một năm trước bọn tôi chia tay.” Địch Nam cười nhạt.

Mộ Lạc Lạc gật đầu, nhưng vẫn chưa hiểu: “Nhưng mà, cứ coi như là em nghe lén không đầy đủ, nhưng... nhưng... nhưng thầy thực sự đã nói sẽ cưới chị ấy, lúc đó em rất buồn, rất đau lòng.”

“Vẫn còn rất kích động...” Anh nói.

“À, đúng rồi, em có cảm giác bị lừa dối, mặc dù người lừa em không phải là ít...”
Mộ Lạc Lạc vuốt vuốt tóc: “Em cảm thấy áp lực rất lớn, vì chị Phương Dung xinh đẹp hơn em...”

Địch Nam cau mày: “Em là em, cô ấy là cô ấy, không có gì để mang ra so sánh cả.”

Mộ Lạc Lạc chớp chớp mắt: “Đương nhiên là phải so sánh rồi, em còn chưa nói hết, em trẻ trung hơn chị ấy, hì hì.”

Địch Nam cười: “Em đang nhắc nhở tôi cách biệt tuổi tác giữa chúng ta rất lớn.”

Mộ Lạc Lạc xịu mặt: “Chỉ có tám tuổi thôi mà, thầy nhất định phải châm chọc em mới thấy thoải mái...” Cô khoanh hai tay trước ngực, bực bội.

Địch Nam cũng chưa nghĩ ra sẽ đi đâu, cứ cho xe chạy lòng vòng.

“Lạc Lạc, muốn đi đâu?”

Mộ Lạc Lạc ngẫm nghĩ, bây giờ không còn sớm nữa, chi bằng... “Xem phim! *Cừu vui vẻ và sói xám*”.

Địch Nam nhú mày, chỉ nghe tên phim cũng đủ thấy trẻ con rồi.

Trước cổng rạp chiếu phim, các bậc phụ huynh dẫn theo con lũ lượt kéo nhau vào rạp, chỉ có duy nhất một mình Địch Nam cao lớn dẫn theo vợ.

Tâm trạng Mộ Lạc Lạc rất thoải mái, cầm tiền của ông xã đi mua vé xem phim, tay cầm bịch bỏng ngô, một cốc coca to sung sướng chạy về.

Địch Nam nhìn vào màn hình giới thiệu phim, thực ra anh không muốn chen giữa các bà mẹ ngồi xem phim hoạt hình.

“Chúng ta xem cái khác đi?”

“Đây không phải là một bộ phim hoạt hình, đây là một bộ phim về tình yêu mang ý nghĩa giáo dục.”

“Như thế nào?”

“Xem xong thầy sẽ biết, thầy chịu khó xem đi, em sẽ nghiệm thu cảm tưởng của thầy sau khi xem.” Ánh mắt Mộ Lạc Lạc ánh lên nét tinh quái.

Địch Nam một tay dứt túi quần, các ngón tay trong túi xoắn lại với nhau.

Khán giả tiếp tục kéo nhau vào rạp, trong tiếng ồn ào của bọn trẻ và bố mẹ chúng, Mộ Lạc Lạc ngồi cạnh Địch Nam, vẻ mặt mãn nguyện, đúng là hẹn hò, thật vui.

Địch Nam nhìn xung quanh, có cảm giác như bước vào một nhà trẻ.

Bộ phim mở màn chưa đến mười phút, trên màn hình đã nhảy ra một con cừu hoặc một con dê gì đó, trên mặt Địch Nam đã xuất hiện cảm giác bất lực, khuỷu tay anh tì lên thành ghế, hai mắt nhìn vào hư không.

Mộ Lạc Lạc lại xem rất chăm chú, miệng hút từng ngụm coca, chớp chép nhai bỏng ngô.

“Ày...” Cô đột nhiên đưa tay ra, mấy hạt bỏng ngô giơ ra trước mặt Địch Nam.

Địch Nam nhìn qua rồi đẩy ra.

Mộ Lạc Lạc lẩm bẩm: “Xem phim mà không ăn bỏng ngô là không khôn ngoan đâu.”

“Thực ra tôi vốn không đủ khôn ngoan, nếu không sao lại ngồi ở đây chứ.”

Mộ Lạc Lạc bĩu môi, cho bỏng ngô vào miệng nhai.

Trong rạp chiếu phim vang lên tiếng cười của bọn trẻ, trong đó còn lẫn cả tiếng cười ngốc nghếch của Mộ Lạc Lạc. Nhưng Dịch Nam không hề cười, anh khó mà lý giải nổi bộ phim buồn cười ở chỗ nào?

Bộ phim hoạt hình một tiếng rười cuối cùng cũng kết thúc.

“Buồn cười qua, ha ha...” Mộ Lạc Lạc vẫn chưa hết hứng thú. Cô nhìn nét mặt xám xịt của Dịch Nam: “Ông xã, cảm tưởng sau khi xem thế nào?”

Dịch Nam xoa thái dương: “Một trò hề giữa con sói ngốc nghếch và đàn cừu khờ khạo.”

Mộ Lạc Lạc cười méo mó: “Thầy không thấy sói chồng rất đáng yêu sao? Bây giờ đang lưu hành một câu nói, lấy chồng phải lấy người như sói chồng, thầy rút cuộc có chăm chú xem không đấy...”

Dịch Nam không có cách nào tiếp lời, thực sự không ngộ ra cái gọi là tình yêu “thực sự” trong đó.

“Sói xám chồng rất yêu vợ, không bắt được cừu liền nấu cơm cho vợ ăn.” Mộ Lạc Lạc tiết lộ đáp án.

“Tôi không biết nấu cơm.” Dịch Nam lạnh lùng đưa ra câu trả lời vô tình.

“Không sao, em có thể nấu cho thầy, em sẽ là sói chồng, còn thầy là sói vợ...” Mộ Lạc Lạc chưa nói xong đã bị dòng người xô đẩy về phía trước, Dịch Nam nắm tay cô giữ lại, kéo vào bên mình.

Mộ Lạc Lạc nhìn chăm chăm vào bàn tay lớn đang nắm tay mình, xấu hổ cắn Môi lại.

Dịch Nam ít khi xuất hiện ở chỗ đông người, không khí hỗn tạp làm hơi thở bị chèn ép.

Anh đứng chắn trước người Mộ Lạc Lạc, đợi đến khi dòng người tản ra mới đi tiếp.

Mộ Lạc Lạc nấp sau tấm lưng cao lớn của Dịch Nam, hai tay che miệng cười lớn. Đúng, đúng, chính là như thế này, càng đông càng tốt, càng nhiều người tới nữa càng tốt!

“Tối nay em ngủ ở đâu?”

Dịch Nam trả lời cứng nhắc: “Không phải về nhà bố mẹ em sao?”

“Xuất viện sớm nhất định sẽ bị mẹ em mắng. Ở kí túc phải nằm giường đơn, hic hic... không thoải mái.” Mộ Lạc Lạc đã bịt chặt hai con đường, ý đồ khá rõ ràng.

Dịch Nam suy nghĩ một lát, thở dài: “Đi cùng tôi.”

“A...” Hai mắt Mộ Lạc Lạc sáng lên, tinh thần phấn chấn.

Trên đường, Dịch Nam gọi điện thoại.

“Lý quản gia, tối nay tôi sẽ về, ông hãy quét dọn một phòng cho khách nhé.”

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên, căn hộ cho thuê nhỏ thế mà cũng thuê quản gia sao? Thật lãng phí!

“Thực ra em có thể quét dọn được, thầy nghỉ việc rồi, không nên tiêu tiền bừa bãi...” Mộ Lạc Lạc là vợ, cần phải khống chế thói quen hoang phí của chồng.

Dịch Nam chỉ cười không nói gì, tăng tốc hướng về khu biệt thự.

Một giờ sau.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu, há hốc miệng nhìn ngôi biệt thự hoành tráng, hoa lệ và

thanh lịch.

“Hoan nghênh đại thiếu gia trở về.” Lý quản gia mặc vest, thắt cà vạt, đứng đón trước.

Mộ Lạc Lạc chậm chậm thu ánh mắt trở về vị trí bình thường rồi lại nhìn Lý quản gia.

“Cô gái này là...?”

“Vợ tôi. Mộ Lạc Lạc.” Dịch Nam bước thẳng vào phòng khách.

Lý quản gia quả nhiên là người tinh anh, chỉ một giây sau ông đã trở lại bình thường. Ông cúi người xuống: “Hoan nghênh thiếu phu nhân trở về nhà.”

Mộ Lạc Lạc ngay lập tức cúi đầu đáp lễ, dưới sự hướng dẫn của Lý quản gia, cô ngơ ngác bước vào bên trong biệt thự. Cô nhìn lên chùm đèn pha lê sáng chói, trang trí theo phong cách châu Âu, bộ ghế sofa bằng da thật sang trọng. Cô không dám tin tất cả những thứ đang diễn ra trước mắt mình là sự thực.

Hai chân cô mềm nhũn, mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa. Một người giúp việc nữ lập tức bước tới, quỳ xuống bên cạnh chân Mộ Lạc Lạc định giúp cô cởi dây giày.

Mộ Lạc Lạc thu hai chân lại, nét mặt kinh ngạc: “Chị... chị... chị làm gì vậy?”

Cô giúp việc nghi hoặc ngẩng đầu lên: “Dạ, tôi tháo giày cho thiếu phu nhân ạ.”

“Không cần, không cần, tôi tự làm được.” Nói rồi Mộ Lạc Lạc vội vàng tháo giày ra.

Có thể tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy. Mộ Lạc Lạc nào đã bao giờ được chứng kiến cảnh này, nói ra thì nơi sang trọng nhất mà cô từng đến là nhà hàng Tây ở trước cổng nhà, mỗi bữa ăn tiêu hết hơn ba trăm tệ, mẹ cô xót ruột đến nỗi ba hôm liền không nuốt nổi cơm. Còn đây, một người bình thường như thầy Dịch, thực sự xa hoa, phung phí hơn tưởng tượng của cô gấp trăm lần. Nếu sớm biết thế chi bằng trở về nhà là hơn, hu hu...

“Ông xã, anh thuê ngôi biệt thự này thì cần gì nhiều người giúp việc thế, một ngày phải chi rất nhiều tiền...”

Dịch Nam hớp một ngụm cà phê, không để ý đến cô.

Lý quản gia bước lên trước, cung kính hỏi: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, bây giờ hai vị muốn dùng bữa chưa?”

Dịch Nam đồng ý, đứng dậy đi về phía bàn ăn. Mộ Lạc Lạc bước theo sau, sợ sợ ý sẽ bị lạc.

Một bàn đầy thức ăn hiện ra, Mộ Lạc Lạc như đang ngồi trên nệm kim, bữa ăn này ít ra cũng hết hơn một nghìn tệ?

Nhưng cảnh ăn cơm càng đáng sợ hơn, người làm lúc nào cũng đứng túc trực sau lưng, Dịch Nam dáng ngồi tao nhã, thông thả cắt bít tết.

Mộ Lạc Lạc cầm dao nĩa lên rồi lại đặt xuống, xoa xoa hai bàn tay ướt mồ hôi: “Sao anh không để ý gì đến em, em muốn khóc...”

Dịch Nam vẫn không nói gì. Lý quản gia quan tâm nói: “Sao vậy thiếu phu nhân, có phải không hợp khẩu vị không ạ? Nếu không hợp khẩu vị, bất cứ lúc nào thiếu phu nhân cũng có thể đổi món ăn mới.”

Mộ Lạc Lạc nghi hoặc nhìn nụ cười nhân từ, ôn hòa của vị quản gia, cảm thấy sau nụ cười này ẩn giấu ý đồ trục lợi, còn chưa ăn miếng nào đã đổi món, các người muốn cướp

tiền chứ gì!

Cô nuốt nước bọt: “Chú à, cháu không có tiền, gan cháu nhỏ lắm...”

Lý quản gia vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Thiếu phu nhân đang nói gì vậy?”

“Các người lui xuống hết đi, tôi sẽ giải thích với cô ấy.” Dịch Nam vốn định sau khi ăn xong sẽ nói rõ sự tình với cô, nhưng bây giờ xem ra nếu không giải thích rõ, Mộ Lạc Lạc sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Lý quản gia và mấy người hầu lặng lẽ lui khỏi phòng ăn. Mộ Lạc Lạc vuốt vuốt ngực, uống vội một ngụm nước khoáng to.

“Ngôi biệt thự này là bất động sản đứng tên anh, bây giờ nó cũng thuộc về em.” Dịch Nam nói ngắn gọn.

Mộ Lạc Lạc ngăn người chớp mắt: “Xin lỗi, em nghe không hiểu...”

Dịch Nam chậm rãi nói: “Nếu có người tặng em một ngôi biệt thự cùng mấy người hầu tùy em sai bảo, lại không bắt em bỏ ra đồng nào, em có nhận không?”

“Đương nhiên là có rồi. Kẻ ngốc mới không cần!” Mộ Lạc Lạc trả lời.

“Vậy thì em còn kinh ngạc cái gì?”

“Em... em... em... Phần thưởng lớn nhất mà em từng có khi rút thăm trúng thưởng là một cục tẩy...” Mộ Lạc Lạc lau mồ hôi.

Dịch Nam cười, lúc đầu anh không nói đến gia tài là vì nghĩ không cần thiết, hơn nữa, Mộ Lạc Lạc còn đang đi học, anh sợ cô sẽ chỉ nghĩ tới hưởng thụ mà quên mất nhiệm vụ chính. Nhưng theo những gì anh thấy sau này, sống trong bất cứ điều kiện vật chất như thế nào thì Mộ Lạc Lạc cũng đều tự do tự tại, không chịu sự gò bó nào.

“Đây chính là nhà của em, em là nữ chủ nhân ngôi nhà này, vất vả cần phải rèn luyện nhưng hưởng phúc thì không cần.”

Mộ Lạc Lạc ngây người ra trong ba phút, hai Mội bặm lại, trời đất ơi, đây không phải là giấc mơ! Cô đang nắm trong tay một gia sản lớn?!

“Anh giàu có như vậy, tại sao trước lúc kết hôn anh không nói cho em biết...”

“Anh không được coi là người giàu có.” Dịch Nam nói.

Sống trong biệt thự, lái xe hơi, mà không được coi là người giàu có sao? Vậy người giàu thực sự có phải là dùng nhân dân tệ rải khắp giường không?

Dù sao cũng đã nói ra được rồi, tâm trạng Mộ Lạc Lạc cũng tốt hơn, cô cũng thật to gan. Cô xắn tay áo lên, bắt đầu ăn thôi!

“Em sẽ không tiêu tiền bừa bãi, em rất tiết kiệm.” Mộ Lạc Lạc cắn nhẩn.

Mới ăn chưa được ba miếng, Mộ Lạc Lạc đột ngột đứng dậy, đi đến chỗ cửa sổ, chắp hai tay lại, thành tâm vái lạy... Cảm ơn chư vị bồ tát đã phù hộ cho Mộ Lạc Lạc con, cứ như khi nãy thì suýt nữa con li hôn rồi!

“Tinh tang... tinh tang...” (chiếc điện thoại màu hồng đồ chuông).

Mộ Lạc Lạc xoa xoa tay, mỉm cười nghe điện thoại.

“Alo... ai đấy?” Cô tự mãn hỏi.

“Lạc Lạc, sao em đã xuất viện rồi?” Trong giọng nói của Hàn Tư Viễn lộ ra sự lo lắng.

Mộ Lạc Lạc miệng cứng ngắc, vô thức liếc qua Dịch Nam, sau đó đứng dậy, khi thì ngẩng đầu, khi thì cúi xuống nhìn đất: “Alo, alo?... Tín hiệu không tốt... đợi một lát...”

23 – Lúc này thầy Dịch phải đưa ra một quyết định khó khăn.

Nhân lúc Dịch Nam không chú ý, Mộ Lạc Lạc nhanh chóng cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh. Cô ngồi trên nắp bồn cầu chia sẻ niềm vui bất ngờ với bạn thân: “Alo, anh biết không, ha ha... em nói cho anh biết... hi hi ... Chàng bạch mã của em... ồ... xin lỗi, cho em ba phút để em bình tĩnh lại...”

Trong điện thoại phía bên kia vang lên tiếng cười không dứt. Hàn Tư Viễn nhìn vào màn hình hiển thị điện thoại, xác nhận lại lần nữa xem số điện thoại mình gọi có bị sai hay không.

Mộ Lạc Lạc cười khúc khích, nhưng đột nhiên cô nghĩ ra gia tài là vấn đề lớn không thể để lộ ra bên ngoài, vì vậy, cô bịt miệng lại, ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Anh tìm em có việc gì không?”

Hàn Tư Viễn nói: “Anh muốn hỏi em sao lại ra viện sớm như vậy. Y tá nói khi rời khỏi bệnh viện tâm trạng em rất tệ.”

Bệnh viện đúng là nơi tập trung những chuyện tầm phào, bất kì chuyện nhỏ nhất nào cũng có thể lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Mộ Lạc Lạc cong Môi: “Ây, cãi nhau thôi, em vốn định đi li hôn...”

“Li hôn? Đây vốn là một chuyện tốt.” Hàn Tư Viễn giọng điệu hả hê. “Vốn”, từ này chứng minh điều đó đã không thành sự thực.

Mộ Lạc Lạc thở dài, mặc dù đã kết hôn, nhưng có một số chuyện cô có thể giả vờ ngốc nghếch được hay sao?

“Anh đoán xem, bạn gái trước đây của thầy Dịch rốt cuộc là người thế nào? Em không tự tin vào bản thân mình...”

Hàn Tư Viễn trầm ngâm một lát, thành thật trả lời: “Người có thể chỉ bảo cho em chính là bản thân em, hôn nhân giống như một canh bạc, đã lo thắng thua thì hà tất phải chơi?”

Mộ Lạc Lạc cũng không hiểu lắm, trả lời: “Sau này hằng ngày em sẽ đứng trước gương tự thôi miên mình, nói mình là người vợ đẹp nhất, đáng yêu nhất trên đời này, không chừng sự tự tin sẽ quay trở lại...”

Hàn Tư Viễn không nói thêm nữa, chỉ cười. Hôn nhân sẽ làm cho một người con gái chưa trưởng thành trở nên đa sầu đa cảm, đã yêu rồi lại muốn sâu đậm hơn nữa, sâu đậm rồi thì lại sợ sẽ vuột mất, từ từ chìm vào vòng xoáy được mất.

...

Mộ Lạc Lạc tắt điện thoại, khi cô mở cửa phòng vệ sinh thì Dịch Nam đã đứng bên ngoài, nét mặt không rõ cảm xúc, nhìn cô.

Mộ Lạc Lạc thấy tội lỗi, cụp mắt xuống. Cô vừa mới đứng trước gương ba hoa về mình từ đầu đến chân, Dịch Nam sẽ không nghe thấy chứ?

“Trước mặt anh không tiện nghe điện thoại sao?” Dịch Nam có thể chịu được chuyện cô gây sự vô lí, nhưng không thể nào chấp nhận được chuyện vợ không chung thủy. Anh cho rằng khoảng thời gian bên cạnh Phương Dung đã hoàn toàn lùi vào quá khứ, nhưng trong kí ức của anh vẫn còn lưu lại vết thương không thể xóa nhòa.

Nghĩ đến lúc đó, Dịch Nam có phần hơi hoang mang. Lúc đầu anh quyết định lấy

Mộ Lạc Lạc chỉ vì trong mắt Mộ Lạc Lạc, anh là người kiêu ngạo, chỉ biết đến bản thân mình. Điều làm anh đề tâm chính là sự chân tình đến khó tin của cô.

Mộ Lạc Lạc không muốn làm Dịch Nam nổi giận, cô khóa điện thoại lại, nói lời nói dối thiện ý: “Bạn cùng phòng, bạn cùng phòng em gọi đến...”

Dịch Nam nghi hoặc nhìn cô, Mộ Lạc Lạc không dám ngẩng đầu lên, áp lực nặng nề làm cô thở khó nhọc: “Em nói thật, là Hàn Tư Viễn gọi, em sợ anh hiểu lầm giữa chúng em có chuyện gì...”

Dịch Nam im lặng, quay người bước đi, mang theo sự tức giận không thể nói ra.

Mộ Lạc Lạc không chịu đựng nổi cảnh chia tay không vui vẻ này, cô thấy Dịch Nam đi lên cầu thang tầng hai liền chạy theo sau. Mặc dù Dịch Nam không vui, nhưng cô biết cảm giác đó không phải là ghen.

Dịch Nam đi thẳng vào phòng ngủ, không đợi Mộ Lạc Lạc kịp mở miệng, anh đã vào phòng tắm.

Mộ Lạc Lạc ngồi lên mép ghế sofa, hai tay đặt lên đầu gối. Chờ đợi là việc duy nhất cô có thể làm.

Nửa tiếng sau, Dịch Nam mở cửa phòng tắm bước ra, trông thấy Mộ Lạc Lạc hai mắt lơ đãng, sắc mặt mệt mỏi.

“Đi ngủ đi, khuya rồi.”

Mộ Lạc Lạc mệt mỏi mở mắt ra, đặt điện thoại lên trên bàn: “Điện thoại giao cho anh giữ, dù sao cũng không có ai tìm em...”

Dịch Nam giật mình, bỗng nhiên phát hiện ra mình giống như một đứa trẻ đầy mâu thuẫn.

Mộ Lạc Lạc thấy anh không có biểu hiện gì, chủ động bước lên trước: “Đầu óc em ngốc nghếch, có chỗ nào em làm chưa tốt anh cứ nói thẳng với em, em sẽ sửa, sửa tới khi nào anh hài lòng mới thôi.”

Dịch Nam vẫn không có biểu hiện gì, dù rằng không có người đàn ông nào lại không thích sự phục tùng của phụ nữ, nhưng cũng không cần phải cần trọng quá mức đối với một vấn đề nhỏ như thế, cứ như anh là dã thú ăn thịt người không bằng.

“Quản gia đã chuẩn bị phòng cho em rồi đấy.”

Mộ Lạc Lạc đáp, nhưng vẫn chưa đi mà trở lại ghế sofa, cởi giày ra, nằm trên ghế.

“Anh tắt đèn đi, cảm ơn.” Cô thực sự rất buồn ngủ, thà nằm ngủ ở ghế sofa còn hơn một mình ngủ ở một nơi xa lạ.

Dịch Nam nhìn tấm lưng nhỏ nhắn của cô, lòng chùng xuống. Anh không thể hiểu nổi Mộ Lạc Lạc, nhưng dường như Mộ Lạc Lạc lại nhìn thấu anh, giúp anh trút ra những cảm xúc bất mãn. Cô đáng yêu đến mức làm cho anh thấy có lỗi.

“Lạc Lạc, em có muốn ra nước ngoài du học không?”

“Anh có đi không...” Mộ Lạc Lạc buột miệng hỏi.

“Không.” Dịch Nam cũng không hiểu nổi mình đang trốn tránh cái gì, hoặc có lẽ anh vẫn cần thời gian để quên đi quá khứ.

“Đi bao lâu...” Mộ Lạc Lạc buồn bã hỏi.

“Ba năm.”

Mộ Lạc Lạc không nói gì, cô không muốn đi, chỉ muốn làm một bà nội trợ trong

gia đình.

Địch Nam không nhận được câu trả lời, cho rằng cô đã ngủ. Anh nhẹ nhàng bế cô lên giường, sau đó bước ra cửa phòng, nhưng khi anh tiện tay tắt đèn, Mộ Lạc Lạc lại chân không nhảy xuống. Địch Nam bị đôi tay nhỏ ôm chặt lấy eo, cảm thấy mấy giọt nước ấm nóng thấm vào áo sơ mi.

Anh đứng im bất động. Người con gái anh từng yêu lại nhấn tâm cửa một nhát dao vào tim anh. Trên thế gian không ai có thể tuyệt đối cưỡng lại được sự cảm dỗ, chỉ có sự tự kiểm soát tuyệt đối. Anh đã cho đi tất cả tình cảm của mình, nhưng đổi lại là sự phản bội tàn nhẫn. Anh càng không tin cái gọi là tình yêu thực sự. Nói thật một câu bất công với Mộ Lạc Lạc, với anh, lấy ai cũng như nhau.

“Anh đưa em về nhà là vì muốn em biết anh có khả năng cho em ra nước ngoài du học phải không?”

“Đương nhiên là không phải.”

Mộ Lạc Lạc càng nghĩ lại càng ám ức: “Tại sao chúng ta không thể sống như những cặp vợ chồng khác? Em cũng không bắt buộc anh phải yêu em ngay, tại sao anh muốn đuổi em đi...”

Địch Nam trầm tư, quay người giữ lấy vai cô, thẳng thắn nói: “Xin lỗi Lạc Lạc, chúng ta không phải vì yêu nhau nên mới kết hôn mà là hai kẻ bóc đồng đã làm một chuyện điên rồ, hãy cho anh một chút thời gian, nếu em đồng ý.”

Mộ Lạc Lạc lắc đầu, hai tay ôm lấy cổ anh: “Em chính vì thích anh nên mới lấy anh, đây không phải là bóc đồng, không phải...”

Địch Nam thở dài: “Giữa thích và yêu còn có một khoảng cách rất dài.”

“Vậy anh nói xem tình yêu là gì?”

“Tình yêu là một phần của cơ thể, bất luận là tốt hay xấu đều không thể nào từ bỏ được.” Địch Nam cụp mắt xuống: “Vấn đề là từ anh.”

“Anh vẫn yêu Phương Dung?”

“Anh không biết...”

Mộ Lạc Lạc chăm chú nhìn vào mắt anh, đôi mắt do dự đó làm trái tim cô sắp vỡ vụn rồi.

“Vì sao đến hôm nay anh mới nói thật với em?”

Địch Nam trông thấy cô lão đảo, nhanh chóng chỉnh đốn lại cảm xúc, mệt mỏi nói: “Anh không còn yêu cô ấy, nhưng hình ảnh của cô ấy vẫn không thể biến mất, nói cách khác, cô ấy đã trở thành bóng đen trong cuộc đời anh.”

Mộ Lạc Lạc không hiểu đó là nỗi đau như thế nào, có lẽ cũng gần giống như tâm trạng hiện tại của mình, không giành được một chút coi trọng nào, bất luận bạn có la hét gì thì đối phương cũng không thấy sự tồn tại của bạn.

Cô bình tĩnh lại, sau đó rất nhanh đưa ra một quyết định...

“Ra nước ngoài học cũng là một chuyện tốt, em sẽ đi.”

Địch Nam không trả lời. Anh cho rằng mình sẽ thử phào, nhưng anh không có cảm giác vui vì được giải thoát, ngược lại tâm trạng càng tệ hơn.

Suy nghĩ của Mộ Lạc Lạc rất đơn giản, chỉ cần không li hôn, cô có thể đợi, cô nhất định phải có một tình yêu thực sự với Địch Nam.

...

Mộ Lạc Lạc thuận thể đóng cửa phòng lại: “Em sẽ đi ba năm liền, em sợ anh sẽ quên em. Vì vậy... tôi nay chúng ta ngủ chung.”

Địch Nam dừng suy nghĩ, vuốt tóc cô, lời nói ra đến miệng lại thay đổi, chuyển sang một câu khác: “Không đâu, anh sẽ đi thăm em.”

“Anh không nghe theo em, em sẽ không ra nước ngoài...” Mộ Lạc Lạc biết mình rất ngốc, nhưng Hàn Tư Viễn nói đúng, tình yêu là một canh bạc, đã dám đánh thì thắng thua cô đều chấp nhận.

Địch Nam khẽ nhíu mày, nói: “Em không hiểu đàn ông, đàn ông có thể tách biệt hoàn toàn dục vọng và tình yêu, đừng mang sự trong trắng ra đùa.”

“Thân thể em em tự chịu trách nhiệm, anh không cần phải lo...” Mộ Lạc Lạc rất tức giận, cô không hiểu những thứ trong đầu óc đàn ông, nhưng cô biết rõ mình cần gì.

Địch Nam biết cô đang tức. Anh chỉ mỉm cười.

Khi anh đứng dậy, tay chạm nắm cửa mới phát hiện ra cửa đã bị khóa trái. Mộ Lạc Lạc đã nhét chìa khóa vào túi quần yếm, nhanh chóng chạy vào phòng tắm, khóa cửa lại, sau đó, bên trong phát ra tiếng nước chảy.

Địch Nam bất lực, đàn ông dù có tìm mọi cách thoái thác nhưng ở vào hoàn cảnh của anh cũng có thể xem là người giỏi kiềm chế lắm rồi.

“Lạc Lạc, mở cửa ra.”

“Nhưng em không mặc quần áo, anh muốn em mở cửa bây giờ à?”

Địch Nam đẩy cửa sổ ra, nhìn xuống đất... ba tầng, nhảy xuống có hơi cao.

Có lẽ là do mối quan hệ thầy trò, trong mắt anh Mộ Lạc Lạc vẫn là một nụ hoa. Nhưng ở một góc độ khác, trong suốt một năm không quan hệ với ai, không thể không thừa nhận Mộ Lạc Lạc là một tiểu mỹ nữ. Đàn ông không tìm được sự kích động, đặc biệt là sự kích động đột ngột, lần này, anh sợ mình sẽ làm chuyện thiếu lý trí. Đương nhiên, không phải anh không có khả năng chịu trách nhiệm mà anh lo cô sẽ hối hận.

Địch Nam chưa nghĩ ra cách nào, ngón tay tì lên môi, hai mắt nhắm lại chuẩn bị tâm lý cho mình, bên tai anh vẫn là tiếng nước chảy, những hình ảnh gợi cảm không nên xuất hiện cứ len lỏi vào đầu óc.

Địch Nam, mày là thầy giáo, không thể phá hủy mầm non tương lai. Anh cứ lặp đi lặp lại. ...

“Ông xã, em ra rồi...”

Mộ Lạc Lạc trên người đầy mùi thơm, mặc chiếc áo trắng sơ mi của Địch Nam, tựa vào cửa, lộ ra đôi chân quyến rũ. Đôi má hồng mang vẻ xấu hổ, e thẹn.

Địch Nam thấy cô lại gần, rất muốn đứng dậy đi tìm chìa khóa phòng, nhưng hai chân lại không nghe lời.

“Em dừng lại đây!” Anh vội vàng ra lệnh.

Mộ Lạc Lạc nhún vai, nhưng chiếc áo sơ mi rộng quá, cái nhún vai này của cô làm lộ ra bờ vai và nửa ngực trắng như tuyết.

Địch Nam không có cách nào làm ánh mắt rời đi, nuốt khan, không tự chủ được bước lên.

“Anh muốn nói... Anh sẽ qua đó.”

Mộ Lạc Lạc lén thở ra, giọng thầy Địch khàn khàn, bị cảm rồi sao?

Mộ Lạc Lạc tựa lưng vào tường, cô nhút nhát ngược mắt lên, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của Địch Nam, chúng sáng như ngọc trai dưới ánh trăng, làm cô như mê hoặc.

24 – Đêm hôm đó

Trước ngực Địch Nam là một sự tiếp xúc mềm mại, nhẹ nhàng, do hơi ấm từ cơ thể mà nhịp tim anh đập nhanh hơn. Trong khi chỉ trích người khác thiếu kiểm soát thì anh lại đang làm gì, trong lòng lại đang nghĩ gì.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấu sự vật lộn, đấu tranh trong lòng anh, bởi vì nắm tay anh nắm nổi lên cả gân xanh.

“Em là vợ của anh... anh muốn thế nào thì làm như thế ấy...” Cô nhón gót chân, bạo gan ôm lấy Địch Nam. Nếu anh vẫn cự tuyệt, vậy thì cô chỉ còn một con đường duy nhất là li hôn.

Cô đã suy nghĩ rất kỹ càng: Đồng ý ra nước ngoài, nhưng cô phải để hình ảnh của mình được lưu giữ trong lòng anh, thuộc về anh.

“Em vẫn còn là một đứa trẻ...” Địch Nam cố gắng không nhìn cô, không thành thật nói.

Mộ Lạc Lạc hơi cup mắt xuống, tự mở cổ áo nhìn vào trong. Cô quan sát một lát, sau khi đã chứng thực mình là người trưởng thành, cô mỉm cười ngẩng đầu lên. Địch Nam nhìn sang chỗ khác một cách thiếu tự nhiên, không cần Mộ Lạc Lạc phải nói, anh cũng đã nhìn rõ.

“Thầy cũng đã nhìn thấy rồi phải không?” Mộ Lạc Lạc nghiêng đầu nhìn ánh mắt Địch Nam, vẻ mặt anh cố tỏ ra không chú ý đến.

Tiếng “thầy” đã kéo lý trí Địch Nam trở lại một chút. Anh đi thẳng đến phòng vệ sinh tìm chìa khóa phòng.

Mộ Lạc Lạc quay đầu nhìn theo... Thầy thật thông minh, biết chìa khóa không ở trên người cô, nhưng kịch bản mà cô thiết kế là khám phá cơ thể trước!

“Không thể tìm được đâu...” Cô tựa vào cửa, khiêu khích Địch Nam.

“Đừng làm loạn nữa, người chịu thiệt thòi sẽ là em đấy.” Địch Nam ôn tồn nói.

“Cái gì gọi là chịu thiệt thòi, trừ khi anh muốn li hôn với em...” Mộ Lạc Lạc ngây thơ chớp chớp mắt. Cô xác định và cũng khẳng định, cô cần người đàn ông này!

Địch Nam không biết làm thế nào, thờ dãi. Khi anh đang chuẩn bị đóng cửa phòng vệ sinh, Mộ Lạc Lạc chạy lại, ngáng trước ngưỡng cửa, vô tình để lộ ra đôi chân trắng đẹp hoàn hảo. Cô đi chân trần, nghịch ngợm gõ chân xuống nền nhà.

Địch Nam một tay đặt lên trán, nếu nói anh không có chút phản ứng sinh lý nào thì đúng là dối trá.

“Chỉ bằng uống một chút rượu trước?” Mộ Lạc Lạc giúp anh điều chỉnh tâm lý. Cô tin rằng chỉ có vượt qua bước này, anh mới không coi cô như một đứa trẻ nữa.

Địch Nam đưa tay lên trán, một bà vợ “quan tâm đến dân tình” thế này biết tìm ở đâu?

“Em không phải là lần đầu tiên phải không?”

“Đương nhiên là không phải.”

Địch Nam nhíu mày. Mộ Lạc Lạc lại nói: “Lần đầu tiên đã sớm bị anh đoạt đi hồi mới nhập học rồi.”

Anh chỉ là có lòng tốt cho học sinh say rượu tá túc nhờ, không hề có chuyện hồ đồ gì!

Mộ Lạc Lạc lấy tay cuộn tròn mép áo, nghiêm túc nói: “Ông xã, hãy nghe em nói, hai chúng ta đều là người đã trưởng thành, liệu anh có thể thoải mái một chút được không? Đừng khó khăn, cứng nhắc thế, được không?”

Địch Nam định nói gì đó, nhưng lại không nói nữa.

Mộ Lạc Lạc tiến lên trước một cách tự nhiên, ngồi xổm trước đầu gối anh. Địch Nam cúi xuống nhìn cô, nhưng lại vô thức vuốt nhẹ mái tóc cô. Anh luôn tưởng tượng có một cô gái có thể lặng lẽ nhìn mình như bây giờ, cùng chia sẻ sự cô đơn với anh, có điều, anh không hề nghĩ rằng cô gái đó lại mang nét trẻ con, đôi mắt trong sáng ấy đã đánh gục trái tim anh. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, không cần phải làm gì, chỉ cần ôm cô mà thôi.

Cơ thể Mộ Lạc Lạc bị đôi tay rắn chắc ôm lấy, má cô áp vào ngực anh, nhịp tim khi thì đập nhanh, khi thì bình lặng.

Vào lúc này, Địch Nam đã không còn là một thầy giáo cao xa vời vợi mà là một người đàn ông cô độc.

Anh dùng sự im lặng để che giấu cảm xúc, nhưng lại không ngăn được sự cô đơn trong lòng. Sự cô đơn luôn bên cạnh người biết cách tận hưởng cô đơn, nhưng anh lại là người bị bức vào sự cô đơn không lối thoát đó.

Mộ Lạc Lạc ôm chặt lấy eo anh, người anh thật ấm áp, nhưng lại mang một lớp lạnh lùng, xa cách ở bên ngoài. Cô biết, anh cần một cái ôm mang theo tình yêu thương, bất luận lúc này anh coi cô là người nào đi chăng nữa thì cô vẫn nguyện mang đến cho anh sự ấm áp.

“Thầy hãy cùng em, học cách sống vô ưu vô lo của em.”

“Hãy gọi là ông xã.”

Mộ Lạc Lạc ngây người, cẩn trọng nói: “Ông xã...”

Địch Nam dụi mặt vào bả vai cô, ôm cô thật chặt.

Giọng nói của người vợ khi gọi chồng, tựa như chén rượu làm say lòng người, một thứ tình cảm mềm yếu, lấp đầy sự trống rỗng trong đầu óc. Anh có tội, đã lợi dụng cô để thỏa mãn dục vọng cá nhân của mình.

“Tại sao lại chọn anh?” Giọng nói của Địch Nam chùng hẫng xuống, ánh lên một sự cô đơn khó tả.

“Phải nói thật lòng sao?”

“Ừm, tốt nhất là như vậy.”

Những câu nói đầy ẩn ý khiến Mộ Lạc Lạc băn khoăn, tâm trạng dường như chùng hẫng xuống: “Em sống rất tốt, không nhận ra có người khác đang buồn.”

Địch Nam ngây người, nhếch môi cười: “Đúng, hóa ra mình thích cái tên này.”

“Có thể anh thà chọn không hạnh phúc.” Mộ Lạc Lạc điều gì cũng hiểu, nhưng không hiểu tại sao những người này sống một mỗi như vậy.

Địch Nam mỉm môi cười, anh dùng nụ cười để giấu đi tâm trạng của mình, nhưng

anh không yêu đuổi, ngược lại kiên cường đến nỗi bản thân cũng phải khiếp sợ.

“Chồng biết hút thuốc sao?”

“Thì thoảng.”

“Không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Biết rồi.”

Mộ Lạc Lạc khẽ mỉm cười, ngày đầu tiên nhập học, cô nhìn thấy anh ngồi thu lu một góc hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu. Mộ Lạc Lạc bất giác bị đôi mắt âu lo đó hấp hồn, từ trưa đến tối, cô đứng ngây một chỗ, ngắm khuôn mặt anh, cho đến lúc anh rời đi, trong không gian vẫn lưu lại một nỗi buồn man mác, cho nên cô quyết định phải cứu lấy hoàng tử ưu phiền này, chia sẻ cho anh một chút niềm vui của cuộc sống.

Địch Nam khẽ vuốt mái tóc cô: “Mau đi ngủ thôi.”

“Không, mình cùng ngủ.”

Cô vẫn cứng đầu như xưa.

Địch Nam nhìn cô một lát, đột nhiên, anh vòng tay ôm eo cô, Mộ Lạc Lạc khẽ kêu một tiếng, kịp thời ôm chặt cánh tay anh, cái này là bắt đầu rồi hay sao? Đừng hỏi, thực sự vẫn có chút hồi hộp.

Địch Nam lật người, nhìn chiếc gối bên cạnh cô.

“Sẽ có một ngày em hối hận.”

“Không đâu.” Mộ Lạc Lạc bối rối vò ga giường, nhưng vẫn ung dung, yên tâm như lúc trước.

“Đừng có kì vọng vào anh quá nhiều, con người cũng sẽ thay đổi theo thời gian mà thôi.” Địch Nam nói những lời lẽ sắc nhọn như dao để tổn thương cô, anh đang cho cô một cơ hội để chạy trốn, cũng đang tự tìm cho mình một cơ hội để không làm cô bị tổn thương.

Quả nhiên, trái tim Mộ Lạc Lạc như bị thất lại, cô cũng không biết tại sao mình lại cố chấp đến như vậy, là vì hoàng tử âu lo sao? Nói thật, cô rất sợ có một ngày, sự lạnh lùng của anh đánh bại cô.

Tuy nhiên, cô cũng không từ bỏ, kiên định nói: “Vẫn là câu nói đó thôi, sống qua ngày cũng không có gì phức tạp như vậy. Nhưng, nếu như anh để tâm trạng không tốt của anh lây sang em, em sẽ chủ động bỏ anh đó.”

Địch Nam khẽ cười: “Cũng có thể.”

“Đợi chút, không tắt đèn sao?” Em ngại...” Mộ Lạc Lạc nhìn đôi môi của anh lại rất gần, rất bình tĩnh.

Địch Nam khẽ cười không nói, thuận tay tắt công tắc, đàn ông thường không để ý đến những tình tiết nhỏ như vậy, hay nói cách khác, họ chú trọng đến sự kích thích của thị giác. Hoặc nói cách khác, khi một người con gái đến với người đàn ông, anh ta muốn cô ấy là của anh ta. Không có cách nào có thể khiến cho đàn ông không động lòng.

Trong bóng đêm tĩnh mịch, chỉ có những tiếng thì thầm đượm vẻ bất an.

Địch Nam nói...

“Lạc Lạc, anh nói lại một lần nữa, anh không yêu em.”

“Sẽ yêu thôi. Em có thể đợi.”

“Sẽ phải đợi rất lâu đó. Có lẽ là cả cuộc đời này.”

Mộ Lạc Lạc do dự vài giây: “...Như thế vẫn đợi.”

Cô thừa nhận mình đang tức giận, ghét nụ hôn thờ ơ của anh.

Địch Nam trầm ngâm, anh không biết tại sao lại dùng nhiều lời lẽ vô tình làm tổn thương cô như vậy, cô nhất thời chịu đựng, nhưng trong lòng anh cũng không dễ chịu chút nào.

Anh khẽ rướn người, đôi bàn tay nhỏ bé nhưng có lực kéo anh trở lại, dịu dàng hôn anh, khẽ xoa dái tai anh, mang một hơi thở nồng ấm, dịu dàng.

...

Mộ Lạc Lạc run rẩy hôn dái tai anh, nhớ lại những bài học mờ ám mà cô nghe lũ bạn trong phòng nói. Đại học chính là môi trường có ảnh hưởng xấu tới người khác, mới bước vào là những đứa trẻ như tờ giấy trắng, và chui ra khoác trên mình đủ thứ màu sắc.

Địch Nam nhắm nghiền mắt cố gắng chịu đựng, cô có biết hành động này đang đùa với lửa không?

“Chồng ơ...”

Lại là một lời nói ngọt đến tận xương tủy, luôn luôn coi cô là một đứa trẻ, anh đã lơ đi một người con gái với sự dịu dàng bẩm sinh.

Hơi thở của Địch Nam bắt đầu có phần gấp gáp, lí trí đã ra lệnh cho anh ngay lập tức phải rời khỏi căn phòng này, nhưng tứ chi lại không thể.

Hôn lên vầng trán của cô, sống mũi, dừng lại bên đôi môi... Mộ Lạc Lạc không định cho anh thời gian suy nghĩ, chủ động tiến lại gần. Đầu gối khẽ chạm vào nhau, vô tình chạm vào bộ phận cứng và nóng bỏng.

Địch Nam ngây người, hiển nhiên anh đã không còn sức lực kháng cự sự trêu ghẹo của cô, trước mắt rõ ràng là một cô gái không chút kinh nghiệm, nhưng khiến anh mất cả thần trí. Hi vọng quá lâu quả nhiên không tốt.

...

Sự mềm mại của da thịt cô vượt quá trí tưởng tượng của anh, những nơi ngón tay cô đụng chạm, một người con gái mềm mại như chiếc bánh kem.

Địch Nam mặc dù đã hưng phấn đến tột độ, nhưng lại nghĩ đến tội ác khi xâm phạm con gái chưa thành niên.

Tuy nhiên, ý nghĩ cuối cùng chỉ là suy nghĩ chớp nhoáng, đang cố phá vỡ thước phim độc nhất vô nhị, anh không có cách nào dừng lại, mê hồn bởi thân hình nhỏ xinh của cô, không thể cưỡng lại được.

Đôi tay Mộ Lạc Lạc nắm chặt chiếc gối, đau quặn lưng, cô không ngờ Địch Nam lại hưng dữ như vậy, anh làm cô không còn cơ hội để thở. Hỏi cô lấy lệ, có đau không, cô nói hơi đau, anh hưởng ứng theo, nhẹ nhàng trở lại tốc độ bình thường, được một lúc lại tăng tốc tấn công khiến cô mất cả phương hướng.

“Thầy Địch, em...”

“Đừng gọi thầy, cảm giác như anh đang là kẻ biến thái.”

“....”

Mộ Lạc Lạc qua cơn đau bật cười khúc khích, cảm giác ấy thật kì diệu, hai người vốn không quen biết nhau, nhưng chỉ sau một đêm mặn nồng, thân thể giao hòa làm một, anh cũng không ngại ngừng xoa vuốt thân thể cô. Cô thích đôi bàn tay thô ráp của anh, từ chỗ ngại ngại, cô xoay người lại để anh dễ dàng đưa cô vào nơi chưa biết đến. Không phân biệt được là tốt hay không tốt, dù thế nào đi nữa cùng là một lần trải nghiệm.

“Tại sao anh toàn tránh né, không nhìn thẳng vào vấn đề vậy?”

“Hử?...”

“Minh kết... hôn... rồi.” Mộ Lạc Lạc bắt buộc phải to tiếng nhắc nhở anh, Dịch Nam là chồng chính danh ngôn thuận của cô.

Câu nói vừa bật ra, vẻ lo âu của Dịch Nam đã dần dần giãn ra, Mộ Lạc Lạc là vợ danh chính ngôn thuận của anh.

“Không sai...”

“Cái gì không sai? Hử?”

Dịch Nam lật người nằm ngửa ra giường, thuận thế đưa Lạc Lạc ngồi lên trên, chuyển động lên xuống nhịp nhàng, ánh mắt ngốc nghếch, hơi thở hỗn hển, dường như việc vừa nhắc đến thật không đúng lúc, càng khiến anh rạo rức hơn.

“Người ta là lần đầu tiên, anh là người như vậy sao, một chút dịu dàng cũng không có, hic...”

Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng không chịu được bèn lên tiếng.

Dịch Nam ôm eo kéo cô vào lòng, vốn định an ủi vài câu, nhưng anh đã phạm phải một lỗi, sự chậm chạp đầy mạnh mẽ và dịu dàng khiến anh thêm lần nữa rạo rức.

“Chồng ơi, giảm tốc độ một chút có được không...” Mộ Lạc Lạc bò ra giường, ôm chặt chiếc gối.

Dịch Nam khàn khàn nói: “Em hãy chạy vào nhà vệ sinh với tốc độ nhanh nhất. Anh chưa gọi thì em đừng ra.”

Lúc này anh chỉ có thể dùng cách này để không chế sự hủy hoại của mình đối với người vợ trẻ.

“Vâng!” Mộ Lạc Lạc trả lời dứt khoát, quay đầu nhìn Dịch Nam, dưới ánh trăng sáng vàng vạc, cô có thể nhìn vào sâu thẳm trong đôi mắt anh, dường như nó chứa đầy dục vọng.

“Em không sao, phải kiên trì tới cùng...” Mộ Lạc Lạc dễ dàng thỏa mãn, có câu nói đó của anh là đủ rồi.

Dịch Nam ngây người, không định thần được cảm giác lúc này như thế nào. Anh nhắc bông cô lên, đi thẳng vào phòng tắm, đặt cô vào bồn tắm đầy nước ấm, tiện tay đóng cửa nhà tắm.

Trong phòng tắm yên tĩnh không đầy một phút, Mộ Lạc Lạc hét vọng ra.

“Chồng ơi, em sẽ có em bé không?”

“Không đâu.”

“Tại sao lại không chứ?”

Dịch Nam lo âu thở một hơi, bởi vì giữa đường bị hủy rồi.

“Lạc Lạc, kế hoạch ra nước ngoài anh chưa nhắc đến sao?” Anh đang có suy nghĩ như vậy, nhưng vẫn chưa chính thức nói ra.

Tắm xong, Mộ Lạc Lạc vốn nghĩ sẽ cùng anh nói chuyện, nhưng chỉ gói đầu lên cánh tay Dịch Nam một lúc, cô đã ngủ mê mệt.

Dịch Nam khẽ nhìn cô vợ nhỏ bé trong lòng mình, có lẽ đó chỉ là sự hấp dẫn của xác thịt, anh đã dao động.

Trưa ngày hôm sau, người quản gia gõ cửa.

“Thiếu gia, Chủ tịch Hàn đang đợi ở phòng khách.”

Địch Nam không hài lòng tỉnh dậy, lạnh lùng mở cửa: “Nói tôi không có ở nhà.”

“Nhưng, Chủ tịch Hàn đã biết thiếu gia có nhà.” Người quản gia khó xử. Bỏ con nhà này thật buồn cười.

“Chủ tịch Hàn? Có rất nhiều người họ Hàn...” Mộ Lạc Lạc dụi dụi mắt, nhưng không thể nhấc nổi mi mắt lên, Địch Nam nhất định đã hút hết nguyên khí của cô rồi, buồn ngủ quá.

Địch Nam cau mày, không có việc gì sẽ không đến Tam Bảo điện.

25 – Bố chồng và con dâu đại chiến

Trong phòng khách rộng lớn, chỉ có Địch Nam và Hàn Kiến Quốc mặt đối mặt, Địch Nam dường như rất thờ ơ.

“Tiểu Nam, ta là bố đẻ của con! Kết hôn là chuyện đại sự, tại sao con không nói với bố?” Hàn Kiến Quốc đau đớn xoa ngực, ông không hiểu tại sao con trai lại lạnh lùng với mình như vậy. Lúc đầu ông không biết Địch Mạch Lan có thai, thực sự không biết.

Ánh mắt Địch Nam tập trung vào những bông hồng rực đỏ, cả cuộc đời mẹ anh rất yêu hoa hồng, quên mất chúng là loài hoa đẹp nhưng vô cùng nguy hiểm. Vào năm anh mười lăm tuổi, mẹ bị bệnh qua đời, một người tự xưng là bố đẻ đã bước vào thế giới của anh. Điều mà anh không thể tha thứ được chính là lúc Hàn Kiến Quốc đứng rất lâu trước mộ mẹ anh, tay ôm một bó hồng mà mẹ anh yêu thích, đặt lên phiến đá lạnh ngắt, ánh mắt lạnh lùng. Đối diện với người con gái đã dành cả cuộc đời yêu ông, Hàn Kiến Quốc sao lại có thể không mảy may động lòng như vậy.

Địch Nam bình tĩnh nói: “Tôi không có bố.”

Hàn Kiến Quốc tức giận không nói, ông đã được nếm trải sự lạnh lùng của con trai, con người đứng là không biết tốt xấu, nghe quen rồi vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

“Cho dù con có nhận người bố này hay không, thì rốt cuộc con cũng vẫn là con trai của Hàn Kiến Quốc này. Ngân hàng Minh Đại sớm muộn gì cũng sẽ giao cho anh em con quản lý, con hãy nhìn vào địa vị của ta, hãy đem vợ con về nhà được không?” Hàn Kiến Quốc đứng trước mặt Địch Nam uy hiếp, Địch Nam hận ông, nhưng không ngại nguy hiểm cứu em trai Hàn Tư Viễn, có thể thấy được đó chính là tình máu mủ.

Địch Nam trầm ngâm không nói, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi không muốn gì cả, chỉ muốn thấy ông quỳ xuống trước mộ mẹ tôi nhận tội. Lẽ nào chỉ cần ông thật lòng gọi tên mẹ một tiếng, anh sẽ tha thứ, có thể chăng?

“Ông đi cẩn thận, không tiễn.”

“Đợi chút Tiểu Nam!” Hàn Kiến Quốc gấp gấp gọi con trai lại, bước vài bước đến trước mặt anh, đôi bàn tay gầy gò không ngừng run rẩy: “Đã mười ba năm rồi, rốt cuộc con muốn bố phải thế nào thì mới tha thứ?! Lẽ nào ta phải quỳ xuống trước mặt con để nhận lỗi sao?!”

Hàn Kiến Quốc vốn là người mau nước mắt, thêm một lần nữa nước mắt ông trào ra.

Ánh mắt Địch Nam thoáng dao động nhưng không dễ dàng nhận thấy, anh rút mấy tờ giấy ăn nhét vào tay Hàn Kiến Quốc, song giọng vẫn lạnh lùng như trước: “Ông không có lỗi gì với tôi, tôi cũng không có quyền gì trách móc ông cả.”

“Con đã không trách ta, tại sao không nhận ta là bố?”

Địch Nam chậm rãi xòe bàn tay, húng giọt nước mắt sắp rơi xuống, sau đó rất lâu, anh bình tĩnh nói: “Nước mắt của mẹ khóc vì ông, có dùng tay cũng không chứa hết được...”, anh thở dài, quay người bước lên lầu. Đứng trước người khác mẹ luôn cười nói vui vẻ, chỉ khi một mình, bà ngồi thu lu một góc khóc thầm. Trong kí ức của anh, khuôn mặt mẹ chưa từng

hiện một nụ cười.

Tâm trạng anh rối như tơ vò, thêm một lần nữa rơi xuống đáy vực.
Hàn Kiến Quốc nhìn bóng đứa con đi xa, tim đau như cắt.
Địch Mạch Lan... Con trai rất giống tính em.

Trong phòng ngủ, Mộ Lạc Lạc ngủ rất ngon, nhưng bị đánh thức do tiếng đập mạnh của cánh cửa.

Mộ Lạc Lạc chớp chớp mắt, vốn định ngủ dậy sẽ ôm chồng một cái, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Địch Nam, nụ cười của cô tắt ngấm. “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Mộ Lạc Lạc ngồi bật dậy, đang định xuống giường thì Địch Nam lại bước nhanh đến, ôm cô vào lòng, thô bạo đẩy cô nằm xuống.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy sự run rẩy từ thân hình anh, anh đang có tâm trạng, đương nhiên không muốn cô nhận ra.

“Ai bắt nạt chồng em thế? Sẽ không xong với em đâu!” Mộ Lạc Lạc muốn trêu anh, thấy anh buồn cô càng buồn hơn.

Địch Nam ôm chặt lấy cô, quá khứ đang dần hiện ra trước mắt anh, mẹ cả ngày rượu chè, còn to tiếng với anh, tiếng mẹ khóc khản đặc, còn cả sự bội bạc của Phương Dung, đương nhiên không có việc nào đáng để nhớ lại.

Anh vuốt vuốt tóc, những kí ức phức tạp đang dần dần hiện rõ, anh không có cách nào thoát ra khỏi nó, không có cách nào dừng lại được.

Địch Nam thò tay vào trong áo, thần thờ, chậm chạp mân mê thân thể cô, lạnh lùng nhưng nóng bỏng.

Đôi môi Địch Nam dừng lại ở xương bả vai cô, muốn tìm lối thoát để giải thoát tâm lí, khốn thú⁽¹⁾, đúng, vào thời khắc này, anh cũng giống như một con Khốn Thú.

(1). Một bộ phim của Trung Quốc.

Mộ Lạc Lạc không hiểu ánh mắt anh, chỉ biết tâm trạng anh không tốt, nhưng không biết làm cách nào để an ủi, cho nên để mặc anh vò nát áo cô, lặng lẽ chịu sự công kích điên cuồng và mạnh mẽ của anh.

Rất nhanh, tình dục, yêu thương đã lấp đầy thần kinh đang hỗn loạn. Kích thích và hưng phấn đều lẫn lộn.

Một lần nữa Địch Nam lại lợi dụng cơ thể cô để giải tỏa sự bức bối, chỉ cần cô ở bên cạnh, có lẽ anh sẽ vô tâm lợi dụng cô cả đời này.

“Xin lỗi.”

Mộ Lạc Lạc miễn cưỡng nở nụ cười: “Không sao, em hiểu, em hiểu, em là vợ của anh mà.”

Địch Nam không nói thêm gì nữa, cô không hiểu, anh đang vô lương tâm lợi dụng cô.

Một giọt mồ hôi lăn trên sống mũi Mộ Lạc Lạc, rồi trượt tới khóe miệng, cô thè lưỡi nếm thử, vừa mặn vừa đắng.

Cô ngược mắt nhìn, một Địch Nam không bình thường, một sự bứt rứt kèm theo ánh mắt đầy hận thù. Mộ Lạc Lạc quan sát ánh mắt anh, mỗi khi anh xuyên sâu vào thân thể cô đôi mắt đó như sáng lên, nếu như cô thực sự có thể giải tỏa ưu phiền cho anh, như thế cũng

tốt.

Bàn tay anh tiếp xúc với phần lưng của cô, những cơ thịt mềm mỏng tựa như gió cũng có thể thổi rách nát, đôi môi lướt trên những đường cong tinh tế, lúc thì hôn, lúc thì mút mát, lúc thì hận một nỗi không thể nuốt trọn cô, ngấm những vết còn đỏ ửng trên thân thể cô, giống như những cánh hoa hồng càng quyến rũ.

Mộ Lạc Lạc âm thầm thở dài, haiz, tâm trạng đàn ông giống như mò kim đáy bể, đêm qua chủ động cho anh, anh còn đưa đi đẩy lại, hôm nay lại mạnh mẽ, hung mãnh như hổ báo, xem ra, tiếng rưỡi nữa cũng không có ý dừng lại.

Sau hai tiếng.

Mộ Lạc Lạc như sống lại, bò ra khỏi phòng ngủ.

Cô cảm thấy hai chân dường như không phải của mình, cô run rẩy đứng dậy, bò ra lan can tầng hai, vẫy vẫy tay về phía người quản gia: “Chú Lý, tôi đói...” Địch Nam trước khi ngủ đã nói, nếu có việc gì thì hãy tìm Lý quản gia.

“Thiếu phu nhân, xin cô đợi khoảng ba phút thôi ạ.” Người quản gia ngược đầu cười, sau đó vội vàng chạy vào phòng bếp.

Mộ Lạc Lạc vui lòng hưởng ứng, nhẹ nhàng xoa bóp chân, khắp khiễng bước xuống cầu thang.

Khi đi qua phòng khách, cô kinh ngạc nhìn bỏ cửa Hàn Tư Viễn.

“Ủa?... Chào bác Hàn.” Mộ Lạc Lạc không suy nghĩ gì, khom lưng chào rất lịch sự.

Quản gia của Hàn Kiến Quốc đang cho ông uống thuốc, Hàn Kiến Quốc vừa mới trốn ra khỏi bệnh viện, Trần quản gia đã phục vụ ông mấy chục năm nay, có dùng đầu gối để nghĩ, cũng đoán ra ông trốn khỏi viện để tìm Địch Nam.

Hàn Kiến Quốc không trả lời, con dâu trưởng của Chủ tịch hội đồng quản trị ngân hàng Minh Đại, lại là một cô sinh viên năm thứ nhất mới có hai mươi tuổi.

“Ngồi đi, tôi có điều muốn hỏi cô đây.” Hàn Kiến Quốc giọng ồm ồm ra lệnh, ông tính nóng nảy, bình thường ngoài việc giáo huấn thuộc hạ thì thường trách mắng Hàn Tư Viễn, tất cả sự kiên nhẫn ông có đều dành cho Địch Nam.

Quản gia Trần hiểu tính khí của Hàn Kiến Quốc, chỉ lo ông hù dọa con dâu, vội tạo không khí hài hước gượng gạo.

“Cười gì mà cười? Chế nhạo một người bố như ta bị che đậy trong chiếc trống hay sao?!” Hàn Kiến Quốc phẫn nộ.

Các dây thần kinh trên mặt Trần quản gia giật giật, lão gia đứng trước mặt con trai phải nín nhịn, giờ thì đã bùng phát.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy ông hung dữ như vậy rất sợ hãi, đừng nói là ngồi, hiện tại đứng cách ba mét cô vẫn cảm thấy nguy hiểm.

“Thế bác đã ăn cơm chưa ạ? Chú Lý gọi tôi sao, hay là... chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện...”

Hàn Kiến Quốc nghe thấy câu nói đó rất tức giận: “Cô là con gái nhà ai mà mở miệng ra ai cũng đều là “chú” vậy?!”

Mộ Lạc Lạc lùi lại phía sau vài bước, thấy Lý quản gia xuất hiện, cô nhanh chóng nấp sau ông để tránh nạn.

Quản gia của Dịch Nam hơi do dự, nhìn ánh mắt đầy tức giận của Hàn Kiến Quốc, ông vội lên tiếng bảo vệ Mộ Lạc Lạc.

“Xin Chủ tịch Hàn bớt giận, ngày hôm qua thiếu phu nhân mới theo thiếu gia về nhà, có lẽ vẫn chưa quen.”

“Cô ta là đứa trẻ mới ba tuổi sao, đã là vợ của con trai ta mà lại nấp sau một tên quan gia để cầu cứu giúp đỡ?! Không có chút phong thái nào của con dâu trưởng nhà họ Hàn ta!” Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay, Dịch Nam lấy đứa con gái này về chẳng qua là định làm cho ông tức chết mà thôi.

Mộ Lạc Lạc bặm miệng, nấp đằng sau quản gia sau đó thò nửa đầu ra ngoài, nhìn trộm lão gia cục cằn thô lỗ và không biết điều này, dùng cảm phản bác: “Cháu là vợ của Dịch Nam, không phải con dâu trưởng nhà họ Hàn...”

Mộ Lạc Lạc không biết ý nghĩa đằng sau câu nói đó! Con dâu không nhận bố chồng. Rõ ràng là đang cho dầu vào lửa.

Nhưng cô nào có biết Hàn Tư Viễn và Dịch Nam là anh em một.

“Cô! Phản rồi, phản rồi! Cô còn dám nói lại một lần?!” Hàn Kiến Quốc tức giận đứng bật dậy, hùng hổ bước về phía Mộ Lạc Lạc, tình thế đó, hiển nhiên là muốn đánh người.

Mộ Lạc Lạc vốn hai chân không còn sức lực, bị ông ta đe dọa như vậy, sợ đến nỗi hai chân chùn xuống, suýt quy xuống đất, Trần quản gia và Lý quản gia xem xét tình thế, trước đón sau đuổi theo để khuyên can, ngăn cản Hàn Kiến Quốc.

“Ta cảnh cáo cô, Mộ Lạc Lạc, ngay lập tức li hôn với Tiểu Nam, cô không đủ tư cách làm vợ của nó?!”

“Có tư cách hay không, không đến lượt ông nói.” Giọng Dịch Nam trầm ấm vang khắp phòng khách khiến cho những hành động lộn xộn vừa rồi bị dừng lại.

Mộ Lạc Lạc thấy cứu tính của mình đã đến, ngay lập tức sà vào lòng Dịch Nam, anh xoa xoa đầu cô, kèm theo đó là ánh mắt lạnh lùng nhìn lên, chất vấn Hàn Kiến Quốc: “Mộ Lạc Lạc là vợ của tôi, điều này có liên quan đến Chủ tịch Hàn hay sao?”

Mộ Lạc Lạc rơm rớm nước mắt, nhưng trong lòng cảm thấy rất vui.

Hàn Kiến Quốc tức giận nhìn thẳng vào mặt Mộ Lạc Lạc, từ giây phút này trở đi, ông khẳng định Mộ Lạc Lạc chính là hòn đá cản đường giữa ông và con trai.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy ngọn lửa tức giận đằng sau lưng mình, cô sợ sệt quay lại nhìn, đúng lúc bắt gặp thần thái muốn nuốt chửng người của Hàn Kiến Quốc. Mộ Lạc Lạc lạnh hết sống lưng, rốt cuộc câu nói nào đã động đến lòng chân bố của Hàn Tư Viễn? Cô vốn không phải là con dâu nhà họ Hàn mà!

Dịch Nam ôm chặt vai Mộ Lạc Lạc, cô đang sợ hãi, thậm chí sợ đến nỗi cả người run bần bật.

“Quản gia Trần, ông hãy đưa Chủ tịch Hàn ra khỏi nơi này.” Dịch Nam chỉ tay hướng về cửa, nói: “Tiễn khách.”

Hàn Kiến Quốc tức giận hắng giọng, quay người bỏ đi.

Đợi cho đến lúc tiếng xe khuất dần, Mộ Lạc Lạc mới vui vẻ trở lại: “Ôi trời ơi, tính khí của bố Hàn Tư Viễn quả thật đáng sợ.”

Quản gia Lý bưng một cốc nước cam đưa cho cô: “Chủ tịch Hàn cũng không có ác ý, thiếu phu nhân đừng lo.”

Mộ Lạc Lạc uống cạn cốc nước, mơ hồ hỏi: “Tôi tại sao phải lo lắng? Ông ấy chỉ là bố của một người bạn học thôi mà.”

Quản gia Lý ngậy người nhìn Dịch Nam: “Thiếu gia? Thiếu phu nhân không biết cậu và Chủ tịch Hàn có mối quan hệ gì hay sao?”

Mộ Lạc Lạc chớp mắt, họ có quan hệ gì vậy?

Dịch Nam ngả người trên ghế sofa rất lâu, việc đến mức này rồi, không muốn nói cũng phải nói. “Hàn Tư Viễn và anh, là hai anh em cùng bố khác mẹ.”

“?!” Mộ Lạc Lạc ho sặc sụa, chiếc cốc thủy tinh trong tay cô bỗng rung rung. Lão giá hung thần ác nghiệt kia là bố của Dịch Nam? Là... bố chồng cô?

Mộ Lạc Lạc nhìn lên chiếc đèn thủy tinh, hóa ra không phải song thân phụ mẫu của Dịch Nam đã mất, thậm chí bố anh ấy còn xây dựng được một cơ ngơi rất lớn, có thể nói uy phong bát diện, còn cô không cẩn thận đã đắc tội với bố chồng... Oh no!

“Chồng à! Mau giúp em làm thủ tục ra nước ngoài đi, em phải đi gấp, đi đâu cũng được...” Cô cuối cùng cũng chọn đường trốn chạy, chỉ vì bố chồng khủng bố, còn ép cô li hôn, trong lòng có một chút oán hận.

Dịch Nam thấy khuôn mặt cô bất an, muốn nói nhưng lại thôi, trầm ngâm nghĩ.

26 – Đại chiến bố chồng nàng dâu liên tiếp xảy ra...

Trong quán cà phê gần bệnh viện.

Mộ Lạc Lạc nhìn Hàn Tư Viễn, nhìn chăm chăm.

“Em làm sao thế?” Hàn Tư Viễn nhìn cô như có ý hỏi tội.

Mộ Lạc Lạc đập tay xuống bàn: “Tại sao anh không nói anh và chồng em là anh em ruột?! Đối với bố của các anh, em là vợ của Dịch Nam, không phải là con dâu trưởng của nhà họ Hàn. Ha ha... anh... có thể giúp em giải thích được không?” Lần này mục đích của Mộ Lạc Lạc chính là muốn cầu cứu Hàn Tư Viễn, mặc dù ra nước ngoài là việc chắc chắn, nhưng nhờ ông bố chồng tiếp tục phát điên phát khùng mang Dịch Nam đi thì cô phải làm thế nào.

Hàn Tư Viễn không để ý đến điều này, cười đùa trước cơn hoạn nạn của người khác: “Thực sự em nói như vậy sao? Bố anh không định đánh em sao?”

“Muốn đánh, nhưng thật may thầy Dịch kịp thời xuất hiện! Ôi, hoàng tử bạch mã của em mãi mãi đẹp trai...”

Mộ Lạc Lạc đang mơ mộng. Hàn Tư Viễn thở một hơi: “Nhiều chuyện, mau đi thôi.”

“Một lát nữa em sẽ đi, anh đồng ý việc em đã nhờ anh đi.”

“Không được, không liên quan gì tới anh.”

“Cầu xin anh đó Hàn Tư Viễn.”

“Nói không giúp là không giúp, biến đi.”

Mộ Lạc Lạc khí tức bùng bùng, bật dậy: “Được, em đi liền ba năm, anh đừng hối hận!”

Cửa quán cà phê đập đánh rầm, Hàn Tư Viễn mới thức tỉnh, anh chạy theo ra ngoài cửa, nhìn Mộ Lạc Lạc ngồi dưới gốc cây tức giận.

“Gì mà đi liền ba năm, nói rõ đi.”

“Sao anh phải bận tâm! Ha ha ha.” Mộ Lạc Lạc lè lưỡi trêu anh.

“Anh xin lỗi, mau nói đi.” Hàn Tư Viễn xin lỗi không chút thành ý, ngồi xuống bên cạnh cô.

Mộ Lạc Lạc đẩy đầu anh ra: “Phiền phức, tránh ra!”

“Được rồi, anh sẽ giúp em nói rõ sự tình.”

“Thật sao?” Mộ Lạc Lạc ném ánh mắt đầy nghi ngờ về phía Hàn Tư Viễn, mắt chớp chớp, đôi lông mi dài thật đẹp.

Xét về địa vị trong gia đình, Mộ Lạc Lạc là chị dâu của anh.

“Đi đâu?”

“Ra nước ngoài du học, thầy Dịch đang giúp em làm thủ tục, có lẽ đã đến nhà em rút giấy tờ rồi.”

“Nước nào?”

“Boston... phù...” Mộ Lạc Lạc che miệng cười: “Thầy Dịch vốn định gửi em vào trường Harvard, nhưng một chữ tiếng Anh em nói cũng không được, một đứa có IQ thấp như thế đến đó sẽ làm được gì.”

“Không có... làm thế nào em có thể nổi trội hơn những người khác?... Đây... tôi là bệnh nhân đây.” Hàn Tư Viễn bị Mộ Lạc Lạc cho một đám.

“Vậy nếu anh đưa em đi thì như thế nào?” Anh nửa thật nửa đùa hỏi.

“Đùa gì vậy, anh năm nay sắp tốt nghiệp mà.”

“Thi nghiên cứu sinh.”

“Liệu có được không, em giờ không có tâm trạng đi đâu đâu.” Mộ Lạc Lạc sâu nảo: “Xa nhà xa quê là một bi kịch, ngôn ngữ bất đồng, nếu như bố chồng bớt giận, em định sẽ chịu đựng ở lại.”

Hàn Tư Viễn chậm chạp chớp mắt, anh thừa nhận mình có ý riêng, cho nên anh không định cố gắng bất kỳ việc gì.

“Bố anh nổi tiếng nóng tính, em nghĩ thế nào khi Dịch Nam không về nhà ở? Hay do bố đuổi đi?” Anh lập tức thấy tức bực trong lòng trời dấy.

“Hả? Hóa ra chuyện là như vậy, chẳng trách hai bố con lại có thái độ không tốt như vậy, thầy Dịch Nam thật đáng thương... hu hu...”

Rất không may, Hàn Tư Viễn quá hiểu tính cách của Dịch Nam, Dịch Nam là loại người đến chết cũng sẽ không biểu lộ chút tâm tư nào. Về điều này, Phương Dung có thể làm bằng chứng. Dịch Nam đã qua lại với Phương Dung trong năm năm mà cũng không đề cập đến chuyện gia đình.

“Hay là du học để tránh nạn thôi.” Hàn Tư Viễn thăm dò.

Mộ Lạc Lạc sâu nảo lắc đầu: “Tạm biệt Hàn Tư Viễn, không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại...”

Hàn Tư Viễn đập đầu cô, sau đó thuận tay ôm chặt bả vai cô. Còn việc này, muốn chết cũng không chết được, Hàn Kiến Quốc vừa mới xuất viện không hiểu thế nào lại bắt gặp.

Hàn Kiến Quốc ngồi trên xe hơi, không tin được những gì mình nhìn thấy. Hàn Tư Viễn cũng không biết nên giải thích thế nào, hai tay giơ cao, sai bước lớn.

Mộ Lạc Lạc lúc này mới để ý thấy bố chồng sát khí đằng đằng, chân cô bỗng mềm nhũn.

Hàn Kiến Quốc giơ tay định tát Mộ Lạc Lạc, Hàn Tư Viễn vội kéo Mộ Lạc Lạc, hứng trọn cái tát của bố. Mộ Lạc Lạc sững sờ nhìn.

“Bố, bố có thể bớt hung hãn được không?” Hàn Tư Viễn xoa xoa vết thương, may mà cản được, nếu không chắc chắn má của Mộ Lạc Lạc sẽ sưng vù.

Quản gia Trần vội đỡ Hàn Kiến Quốc đang loạng quạng, Hàn Kiến Quốc lại đẩy người quản gia ra, hướng về Hàn Tư Viễn chất vấn: “Trong mắt con còn có người bố như ta không! Con có biết cô ta là vợ của anh trai con không hả?!”

“Lạc Lạc, em đi trước đi.” Hàn Tư Viễn đẩy vai Mộ Lạc Lạc ra xa.

“Ta xem ai dám đi!” Hàn Kiến Quốc tức giận, khiến Mộ Lạc Lạc nửa bước cũng không dám bước.

“Cô! Giữa hai anh em họ cô làm trò gì vậy?!”

Mộ Lạc Lạc sợ hãi nhìn Hàn Kiến Quốc, cứ như đang thấy thủy quái ở hồ Ni Tu, sợ đến rơi nước mắt.

Hàn Tư Viễn thầm than, bắt một chiếc taxi, bất luận là Hàn Kiến Quốc gọi như thế nào, anh vẫn cứ đẩy Mộ Lạc Lạc lên taxi: “Ngày mai hãy nói, chuyện ngày hôm nay đừng nói với Địch Nam.”

Mộ Lạc Lạc ngốc nghếch gật đầu. Hàn Tư Viễn khẽ mỉm cười đưa cho tài xế một trăm tệ, chỉ thấy “ping” một tiếng, xe đã chạy.

Hàn Kiến Quốc giơ chiếc gậy đập vào bả vai Hàn Tư Viễn, anh không có cách nào đánh xoay người: “Nơi này đông người thế này, bố làm thế chỉ tự hủy hoại hình ảnh của mình thôi.”

“Chẳng phải chỉ dọa cô ta vài câu sao? Mặc dù ta không thích đưa con gái đó, nhưng Tiểu Nam thích cô ta, ta có thể làm được gì? Ta cảnh cáo con, Hàn Tư Viễn, con gái có rất nhiều, đừng để ý đến chị dâu của con!” Hàn Kiến Quốc đã ngang dọc trên tình trường, thương trường nhiều năm rồi, nhưng không nhận ra điều gì cả.

“Con biết tại sao bố không thích Mộ Lạc Lạc, không phải vì gia cảnh cô ấy bình thường mà vì bố cho rằng cô ấy không bằng bảo bối Địch Nam của mình.” Hàn Tư Viễn chuyển chủ đề.

“Thế thì sao? Có tiền hay không không quan trọng, tốt xấu gì cũng phải có trình độ, nhưng đưa con gái đó gì cũng không có.”

“Ồ, chẳng trách, Địch Nam định đưa cô ấy đi học Harvard.”

Hàn Kiến Quốc ngây người, tâm trạng vui hơn một chút: “Con nói gì vậy? Tiểu Nam chuẩn bị đưa cô ta đi du học sao?” Xem ra đứa con này vẫn quan tâm đến suy nghĩ của người bố này.

“Đúng vậy, đúng vậy, đi liền ba năm, Mộ Lạc Lạc chắc chắn sẽ ôm bằng tốt nghiệp của trường đại học danh tiếng về gặp bố.” Hàn Tư Viễn không có ý nhắc đến mối quan hệ giữa bố mình và Địch Nam, nhưng vì Mộ Lạc Lạc, anh đành nói như vậy.

“Ta không coi trọng việc cô ta đi học đến vậy đâu.”

“Tuệ nhân⁽¹⁾! Chỉ sợ cô ấy không thể tốt nghiệp, cho nên chúng con mới cùng ngồi lại để thương lượng đôi sách, cô ấy là chị dâu của con, con có thể thấy chết mà không cứu sao? Luận văn tốt nghiệp con sẽ viết giúp, cô ấy cứ đi du học là được. Việc này đương nhiên không được để Địch Nam biết. Bố có hiểu không?” Hàn Tư Viễn không phải đang ép bố, mà

thực sự đang có một kế hoạch.

(1). Có con mắt tinh tường, soi tỏ cả quá khứ, hiện tại và tương lai.

Hàn Kiến Quốc nhìn biểu hiện của Hàn Tư Viễn, tức giận. “Tiểu tử này, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy, con vốn là một sinh viên xuất sắc của khoa y Harvard, nhưng chưa tốt nghiệp con lại thôi học để chạy về nước, bây giờ lại muốn quay lại? Tuổi trẻ tài cao sao?”

Hàn Tư Viễn nhún vai, cũng không phải quá lâu, anh muốn phát triển tình cảm của mình với Mộ Lạc Lạc khi ở nước ngoài, Dịch Nam có bản lĩnh thì đuổi đến đấy.

Mộ Lạc Lạc chạy như ma đuổi về nhà mẹ, vừa bước vào đã thấy bố mẹ đang ăn cơm với Dịch Nam, sắc mặt cô nhợt nhạt, quên cả việc chào hỏi, ngẩn người nhìn họ, sau đó chạy thẳng vào phòng ngủ.

“Con rě, Lạc Lạc làm sao đó?” Ông Mộ bỏ bát đĩa xuống, Dịch Nam đã đứng dậy bước về phía phòng ngủ trước.

“Lạc Lạc, mở cửa ra đi.” Dịch Nam cau mày.

“Lạc Lạc à, ai bắt nạt con, con hãy nói với bố, bố và con rě sẽ đánh nó một trận!”

“Không, không có ai ức hiếp, bắt nạt con cả, mọi người cứ ăn đi, con không đói...” Mộ Lạc Lạc ôm gấu bông vào lòng, ngồi thu lu một góc giường.

Dịch Nam mời bố mẹ vợ về lại bàn ăn cơm, một mình đứng đợi trước cửa phòng.

...

Bà Mộ nhìn đồng hồ, thật sự không biết tại sao Dịch Nam đứng đó rất lâu mà không lên tiếng.

“Lạc Lạc à, chồng con đứng bên ngoài hơn một tiếng rồi đó, con có việc gì vậy!”

“Á?!” Mộ Lạc Lạc vội vã mở cửa, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Dịch Nam.

Trái tim cô bỗng như tan chảy, cô nhào vào lòng Dịch Nam: “Chồng à, em xin lỗi. Em không biết anh đứng ngoài cửa đợi như vậy.”

“Tại sao lại xin lỗi, em đâu bắt anh đợi mà.”

“Chân anh cứng đờ rồi kìa, em xoa bóp cho anh nhé.” Mộ Lạc Lạc kéo Dịch Nam vào phòng.

Ông bà Mộ nhìn nhau, lắc đầu quay về phòng khách xem phim.

“Con rě đúng là có cách trị nó, có phong thái của tôi năm xưa.”

“Đừng có nỏ mũi nha, năm đó hai chúng ta cãi nhau, anh chỉ đập cửa đứng ngoài la hét, một chút dịu dàng cũng không có.”

“Nói tầm bậy! Anh ngồi trong nhà vệ sinh!... Haiz... vợ ời anh sai rồi, anh không nên nóng vội như vậy.” Ông Mộ vội vàng nhảy lên ghế sofa tránh chiếc chổi lông gà của vợ.

...

Dịch Nam nhìn khắp căn phòng toàn đồ chơi màu mè lòe loẹt, dường như những thứ này chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

Mộ Lạc Lạc vịn vào dây treo điện thoại ở đầu giường, cô lập tức cúi người đưa cho Dịch Nam: “Đúng là có tuệ nhãn, đây chính là dây đeo điện thoại thú cưng màu anh đào xinh xắn mà em thích nhất. Tặng chồng này.”

“Không, trẻ con quá.” Dịch Nam mỉm cười.

Mộ Lạc Lạc rút chiếc điện thoại từ túi quần anh, đeo ngay vào, sau đó mới trả lại cho anh.

“Lúc em không ở bên cạnh, anh sẽ giống như nhân vật nam chính trong phim không, nhìn thấy con thú này liền nhớ tới em?”

Địch Nam vân vê mặt con thú bông: “Không biết...”

“Có thiện chí chút đi, nói là anh sẽ nhớ đi!” Mộ Lạc Lạc bậm môi.

Địch Nam cười không nói, vuốt mái tóc cô.

27 – Mộ Lạc Lạc vô tình nghe thấy một số bí mật không nên biết.

Cô không có hứng để đến nơi hướng dẫn thủ tục, trong tay cầm đơn xin thôi học, được phê chuẩn cũng cần khoảng một tháng, cô vẫn hi vọng sẽ được ở lại, nhưng Địch Nam làm nhanh hơn cô tưởng, hôm qua đã nộp đơn xin nghỉ dạy. Rõ ràng là ép cô đi du học đây mà.

Phòng đào tạo ở trên tòa nhà tổng hợp, sau khi Mộ Lạc Lạc điền xong đơn, chợt nhớ ra trên nóc nhà có một chỗ trống rất rộng, cô cảm thấy đau lòng, cũng muốn học theo những tình tiết ở trong phim, lên nóc nhà nhìn xuống vườn trường, một mình cảm nhận nỗi buồn.

...

“Thầy Địch, anh đừng đi, chúng ta thương lượng một chút đã.”

“Không có gì phải thương lượng cả, anh lợi dụng chức vụ để chiếm đoạt phần mềm dạy học, gặp nhau ở tòa đi.”

Tiếng nói mát hút sau cửa cầu thang, bất luận hiệu trưởng khản cầu như thế nào, Địch Nam vẫn không ngoảnh đầu lại.

Mộ Lạc Lạc đứng ở ngã rẽ, vô tình nghe được những bí mật mà không nên để cho người khác nghe thấy.

Cô nhớ mấy ngày hôm nay hiệu trưởng đều vội vội vàng vàng thu lại tất cả các phần mềm dạy học, hóa ra chúng đều là ăn cắp, một chương trình phần mềm giá trị hơn một trăm tệ, hiệu trưởng quy định mỗi học sinh mới phải mua ít nhất bốn phần mềm. Hiệu trưởng điên rồi, nhưng việc này có liên quan gì đến thầy Địch.

Mộ Lạc Lạc quay lại phòng dạy vi tính, trên giảng đường, lên QQ xem phim; chăm chỉ nghe giảng, không có.

Cô rút phần mềm bị ăn cắp từ trong cặp sách, mở phần mềm có địa chỉ website – Tập đoàn Thác Nhuệ.

Tập đoàn Thác Nhuệ là một công ty khai thác phần mềm vi tính, hoạt động cũng gần năm năm. Tập đoàn này đã nghiên cứu ra nhiều phần mềm vừa và nhỏ hơn trăm loại, game online cũng có chín loại, đặc biệt là một phần mềm dạy học được hơn bảy mươi trường hợp tác trong thành phố đón nhận. Tập đoàn Thác Nhuệ năm ngoái đã lên sàn chứng khoán và nhanh chóng được theo dõi sát sao.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu, ăn tiền của học sinh rất dễ, căn cứ rất khách quan. Cô giờ phần mềm bị ăn cắp lên, tỉ mỉ so sánh với phần mềm chính, đừng nói, bất luận là từ trong hay ngoài đều đẹp hơn nhiều so với bản gốc.

Mộ Lạc Lạc che miệng cười, hiệu trưởng đúng là trúng thôi, giết chết ông ta rồi tổng giám đốc tập đoàn Thác Nhuệ làm trưởng khoa tin học? Haiiz, xã hội này không thể tin tưởng được, chỉ tại ông ta bị sao chổi chiếu.

Tốt quá rồi, Dịch Nam sẽ không bị thất nghiệp nữa, sẽ có một công việc chính thức rồi.

Nghĩ đến điều này, tâm trạng cô bỗng lặng lại, rốt cuộc Dịch Nam còn có bao nhiêu việc giấu mình nữa? Hừm.

Sau khi tan học, Mộ Lạc Lạc ở lại quét dọn lớp học, việc này cũng giết thời gian được vài tiếng, trời đã tối.

Nhưng có một việc ngoài ý muốn, Mộ Lạc Lạc nhận được một bó hồng, đây là bó hoa hồng thứ hai mà cô nhận được, lần đầu tiên là do Hàn Tư Viễn tặng.

“Tặng bạn được không?” Người nam sinh nhút nhát cười.

Mộ Lạc Lạc phát hiện từ sau khi cắt tóc, cô gặp nhiều may mắn hơn, nếu như những việc may mắn xảy ra từ khi còn học cấp ba, những nam sinh ấy chưa từng lấy kiểu tóc của cô ra làm trò đùa, thì cô cũng không bị mê muội bởi một người con trai trưởng thành, dạn dày kinh nghiệm.

Cô đang chuẩn bị đẩy bó hoa đó đi, vừa hay nhìn thấy Dịch Nam đang bước đến, đương nhiên, nam sinh đó không thấy anh.

Để chứng minh mình không dụ dỗ trêu ghẹo, cô vội vàng trả lại bó hoa tươi cho người nam sinh đó: “Xin lỗi, em đã có người yêu rồi.”

“Không thể nào, anh thấy em ngày nào cũng một mình trong vườn trường mà.” Anh ta thất vọng nói.

Dịch Nam nhìn chằm chằm anh chàng đó, lạnh lùng nói: “Mộ Lạc Lạc, cùng tôi đi làm thủ tục chuyển trường.”

“Vâng!” Mộ Lạc Lạc lách qua người chàng trai đó, không ngờ cậu ta kéo tay cô lại, cô không kịp nói điều gì, Dịch Nam đã tách ngay bàn tay đó ra: “Đây là trường học. Không phải là nơi tán tỉnh yêu đương.”

Nam sinh đó cũng không yếu thế: “Thầy, đây là vườn trường đại học, không phải thầy muốn quản cả việc nói chuyện, yêu đương chứ ạ?...”

“Lớp khác, tôi không quản, còn học sinh lớp tôi thì không được.” Dịch Nam nói.

“Mộ Lạc Lạc nói cô ấy đã có người yêu.” Anh chàng si tình bị từ chối, trong lòng không vui, tiếp tục cướp lời.

“Thật sao, Mộ Lạc Lạc?”

“Không, không có...” Mộ Lạc Lạc cúi đầu.

Dịch Nam không nói gì, quay người bước đi, Mộ Lạc Lạc không dám nhìn nét mặt của anh chàng kia, từng bước từng bước theo sau.

Đợi đến lúc đi ngang qua đường Lâm Âm, Dịch Nam đột nhiên nói.

“Tại sao không nói với đối phương em kết hôn rồi.”

Mộ Lạc Lạc ngây ngô chớp chớp mắt, không nhận thấy tâm trạng của Dịch Nam, huống hồ, rõ ràng cô biết anh không cho nói.

“Trong bản giao ước không cho phép nói...”

Dịch Nam ngây người một lúc rồi quay người đi trước, nghe tiếng bước chân,

dừng lại hỏi: “Có việc gì cần nói với anh sao?”

“Ừm? Thầy nói đưa em đi làm thủ tục chuyển trường...” Mộ Lạc Lạc vuốt vuốt tóc, đứng rồi, lại đến kí túc xá của giáo viên rồi. Hơn nữa đã quá giờ tan ca từ lâu, thầy Địch, việc này là sao?”

Địch Nam do dự một lát, dường như nghĩ ra điều gì đó.

Ngay lập tức, anh hắng giọng, nhìn đồng hồ: “Muộn quá rồi, ngày mai hãy nói.”

Mộ Lạc Lạc lên tiếng: “Vậy em về kí túc xá trước, thầy Địch, hẹn gặp thầy vào ngày mai.”

Thầy Địch nhìn theo bóng cô, đứng nhìn theo một lúc, đột nhiên Mộ Lạc Lạc quay người lại, Địch Nam ngây người, vờ tránh ánh mắt đó: “Sao thế?”

Mộ Lạc Lạc chớp chớp mắt cười: “Em đang nghĩ, thầy có nhìn em đi không, hóa ra đúng như vậy, hì hì, em đi đây.” Cô cúi đầu vẫy vẫy tay, trên môi nở nụ cười.

Địch Nam cảm thấy hơi bối rối, anh tiện tay chỉ, giải thích: “Anh, chỉ nhìn bồn hoa phía trước thôi. Chúc ngủ ngon.”

Mộ Lạc Lạc gật đầu xác nhận, quả nhiên có một bồn hoa trước mặt. Lòng đau nhói.

Cô đứng chôn chân, nhìn bóng Địch Nam càng xa dần, xa dần, hi vọng anh sẽ quay đầu lại nhìn cô, cô sẽ nói, anh không phải đang nhìn bồn hoa, nhưng anh không quay đầu lại mà thẳng bước ra cửa đơn nguyên.

Mộ Lạc Lạc thất vọng thở dài, lại qua một tháng, cô sẽ rời khỏi thành phố quen thuộc này, bố mẹ rất vui, hàng xóm rất ngưỡng mộ, các bạn cùng phòng sẽ rất đố kị, đến Hàn Tư Viễn cũng ủng hộ, không có ai muốn níu giữ cô ở lại, vờ giữ cô lại thôi cũng không có ai.

Cô ngồi trên phiến đá bên bồn hoa, chu miệng, gọi điện thoại...

“Hàn Tư Viễn, có phải em là người đáng ghét lắm không?” Mộ Lạc Lạc hỏi.

“Không phải đâu, người gặp người, yêu hoa sẽ gặp hoa nở.” Hàn Tư Viễn nói.

“Lừa người! Không có ai khuyên em ở lại, ai cũng muốn em đi ngay...”

“Em đang ở đâu? Anh dẫn em đến một nơi.”

“Trong trường ạ, anh ra viện rồi à?” Mộ Lạc Lạc nhớ tuần sau anh mới được ra viện.

“Ở cổng trường đợi, mười lăm phút nữa anh tới.”

“Alo, alo...” Mộ Lạc Lạc vội hét lên, nhưng đối phương đã dập máy.

Gọi lại, tắt máy.

Mộ Lạc Lạc không liên lạc được với anh, đành đứng ngoài cổng trường đợi anh, mắt chăm chăm nhìn vào bảng nội quy ra vào không xa, cô không muốn ngủ ngoài cổng kí túc xá.

“Két”, một chiếc xe lao tới, dừng lại trước mặt cô.

Hàn Tư Viễn đội mũ bóng chày, áo da cũng lộ dấu vết bị thương.

“Lên xe!” Anh đẩy cửa cho cô.

“Anh đến làm gì, mau quay về bệnh viện đi!” Mộ Lạc Lạc đóng cửa xe: “Bây giờ cũng rất muộn rồi, ừm...” Cô vẫn chưa nói hết, Hàn Tư Viễn đã xuống xe, đẩy cô vào trong xe, nổ ga lái đi.

Hừm hừm, bệnh nhân bị thương ở đâu muốn đưa chị dâu bị tổn thương tâm hồn đi đâu à?

28 – Anh vì em mà liều mạng

Lúc Hàn Tur Viễn dừng xe trước cửa có ánh đèn neon sáng choang, khuôn mặt Mộ Lạc Lạc tỏ ý không thích.

Lúc này, một cô nàng mặc bộ đồ cảnh vệ rất nóng bỏng bước tới gần, sau khi nhìn rõ người đến là ai, cô ta không giấu nổi kinh ngạc và bật cười: “Ồ ồ, đây không phải là Tur Viễn chứ, dạo này anh chạy đi đâu vậy?”

Hàn Tur Viễn vạch cổ áo da ra, ung dung cười: “Sống ở bệnh viện.”

Cô nàng cảnh vệ ngạc nhiên mở to mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Nói cho anh biết, không làm tình nên mắc bệnh đó?”

Hàn Tur Viễn nhếch môi, nghiêm mặt nói: “Nói hồ đồ gì thế, anh là một chàng trai trong sạch.”

“Đi thôi Tur Viễn, em sẽ tìm giúp anh một góc hết sảy.” Nữ cảnh vệ nhún vai, không bình luận.

“Hàn Tur Viễn, đó là bạn anh sao?” Mộ Lạc Lạc chỉ về hướng cô nàng cảnh vệ nói, ăn mặc thế không lạnh sao.

“Ừm, bạn bình thường.” Hàn Tur Viễn nhấn mạnh.

“Đợi chút, anh nói chúng ta là bạn bình thường?” Tai của cô nàng cảnh vệ vênh lên, đôi môi hồng cong cong.

Hàn Tur Viễn kéo mũ xuống, lườm nữ cảnh vệ một cái, cảnh cáo cô hãy im lặng.

Cô nàng dường như bị ánh mắt anh làm đứng tim, vùng vằng quay người về phía trước, buồn rầu nói: “Haiz, một số người có mối nói cũ, thật đau lòng quá, tối nay tôi phải tìm anh chàng nào đó giải khuây thôi...”

Mộ Lạc Lạc kéo tay áo Hàn Tur Viễn: “Cô ấy là bạn gái trước kia của anh phải không?”

Hàn Tur Viễn tránh cũng không được, đơn giản thừa nhận: “Loạn tình sau khi say rượu.”

Mộ Lạc Lạc đang muốn nói điều gì đó, Hàn Tur Viễn nhanh chóng lại gần cô, nghiêm túc nói: “Nhưng anh đã cai rượu rồi.”

Mộ Lạc Lạc ngốc nghếch gật đầu: “Vâng, uống rượu hại người, cai rượu cũng tốt, cai cũng tốt.”

Trong phòng karaoke nhạc điên cuồng, những làn khói dày đặc quện vào nhau. Thực chất Mộ Lạc Lạc chưa từng vào phòng karaoke cỡ lớn nào, nhiều nhất cũng chỉ đi hát một hai lần, ở những phòng rẻ tiền. Buổi chiều đi hát là hợp lý nhất, giảm những chín mươi phần trăm, đồ uống còn được miễn phí, hẹn vài người bạn thân cùng đi, hát vài tiếng cũng không quá bốn năm mươi tệ.

Mộ Lạc Lạc nắm chặt vạt áo Hàn Tur Viễn, người nhiều quá khiến cô như muốn nghẹt thở. Hàn Tur Viễn nắm chặt tay cô, cho vào túi áo khoác.

Cô nàng cảnh vệ nhìn thấy thế, lườm Mộ Lạc Lạc một cái sắc lạnh, ánh mắt căm thù như nhìn kẻ địch. Mộ Lạc Lạc biết cô ta hiểu lầm, nhưng người quá đông, cô chỉ có thể theo sau Hàn Tur Viễn.

Cô nàng cảnh vệ dẫn họ vào hộp đêm tầng hai, trong phòng cách âm rất tốt với một mặt ốp kính đen, có thể nhìn thấy rõ sàn nhảy và đài biểu diễn, trong phòng còn có thiết bị hát karaoke, được bài trí rất sang trọng.

“Đây là vị trí tốt nhất của phòng hát này, uống gì tự chọn nhé.”

“Cảm ơn.” Hàn Tur Viễn lịch sự cười.

Mộ Lạc Lạc bước đến trước tấm kính, nhìn xuống sàn nhảy bên dưới. “Woah! Hàn Tur Viễn anh mau lại đây, cái sàn nhảy nhỏ bé kia mà chứa được nhiều người thế...”

“Ừm, cái sàn nhảy đó có thể nâng lên hạ xuống, một lát nữa sẽ có màn rất hay.” Hàn Tur Viễn nhăn nài giải thích. Anh thuận tay ấn nút ở bên cạnh cửa sổ, phong cảnh bên ngoài phòng hát chậm chậm thu vào phòng, có thể tùy ý điều chỉnh âm lượng.

“Woah... hiện đại quá, quá đẹp!” Mộ Lạc Lạc hưng phấn vỗ tay, muốn nhảy thì cứ nhảy, muốn hát thì tắt âm ngoài, đơn giản quá.

“Những người bên ngoài có thể nhìn thấy em không?”

“Không thể nào, em muốn nhìn ai thì nhìn.”

“Ừa, ha ha, thiết kế này thật hay...”

Hàn Tur Viễn giơ tay vuốt mái tóc cô, cười theo.

Cô nàng cảnh vệ coi như không thấy gì đóng sầm cửa ra ngoài, có lẽ cô chịu đựng đủ rồi, thực sự không biết của báu mà Hàn Tur Viễn đưa đến từ đâu ra. Hàn Tur Viễn cũng biến thành người hành tinh, hoàn toàn thay đổi với trước đây. Trong một ngày anh gặp nhiều chuyện thế, còn có tâm trạng để giải thích sao?

“Thưa anh, đây là menu mà anh cần.” Người phục vụ gõ cửa bước vào.

Hàn Tur Viễn vừa mới chọn rượu, Mộ Lạc Lạc đột nhiên quay đầu sang: “Hàn Tur Viễn! Anh vừa mới nói cai rượu mà.”

Tay Hàn Tur Viễn đang định chỉ vào danh sách rượu, nhưng lại hướng xuống dưới, vô vị đọc: “Nước ép dưa hấu, nước ép cam tươi, một đĩa trái cây, một đĩa hạt điều...” Anh trả lại danh sách rượu cho nhân viên phục vụ, giơ tay nói: “Nhìn lên trên đi, không có chút rượu nào là được...”

Anh nằm trên ghế sofa, đang định mở bật lửa kim loại...

“Hàn Tur Viễn! Anh vừa làm phẫu thuật xong, không được hút thuốc!”

Hàn Tur Viễn cầm điều thuốc ngửi ngửi, rồi vút vào hộp thuốc.

Không cho uống rượu cũng không cho hút thuốc, trong phòng có một cô gái cũng không cho ôm, anh làm gì bây giờ? Ồ đúng rồi, hôm nay anh là mỹ nam đang trị thương.

“Rốt cuộc là biểu diễn gì vậy?”

“Nhảy thoát y.”

“Ừa?!” Đôi mắt Mộ Lạc Lạc sáng lên, vội vàng với lấy ra một túi khoai tây chiên, buông cốc nước ép dưa hấu, chân đung đưa theo nhạc, đầu tỳ vào kính, mắt dán vào sàn nhảy đang từ từ dâng lên.

Hàn Tur Viễn biết cô sẽ thích, bất luận là nam hay nữ, chỉ là bị bộ quần áo kia che giấu mất cảm xúc hưng phấn.

“Anh không xem sao? Sắp bắt đầu rồi.” Mộ Lạc Lạc vẫy tay gọi anh, nhưng ánh mắt không thể rời những người đẹp trên sàn nhảy.

Hàn Tur Viễn nằm vật vờ trên ghế sofa chơi điện tử trên điện thoại: “Không xem

đầu, rất dễ bị kích động.”

Mộ Lạc Lạc nhai khoai tây quay đầu nói: “Tại sao đàn ông có thể lên giường với bất kì người con gái nào, kể cả người mà mình không có cảm tình?”

“Em có biết kết cấu não của đàn ông như thế nào không?”

“Không phải là giống nhau sao?”

Hàn Tư Viễn chỉ tay vào trán: “Tình dục chiếm khoảng 52% hoạt động tư duy của não bộ, sinh mệnh là sinh mệnh, không có tình dục sao có sinh mệnh. Điều này là sinh lý tự nhiên không thể thay đổi, hết cách rồi.”

Mộ Lạc Lạc chớp mắt, suýt quên mất rằng Hàn Tư Viễn là sinh viên ưu tú của ngành y học, chắc không phải nói bừa.

“Thế, có thể không chế không?”

“Đương nhiên, đàn ông không phải là động vật hoang dã. Nhưng nhân nại là một việc rất đau đớn.”

“Ồ, hóa ra là không không chế được, nhưng có phải điều đó chứng tỏ người đàn ông yêu người đàn bà đó không?”

“Đương nhiên không phải, anh nói với em rồi, trong đầu của đàn ông toàn là tình dục, sao em hỏi như vậy?” Hàn Tư Viễn có chút thiếu kiên nhẫn, anh hiểu ý của Mộ Lạc Lạc, cô muốn xác định một chuyện gì đó, nhưng sự thật là sự thật, đàn ông có thể lên giường với bất cứ người phụ nữ nào.

Mộ Lạc Lạc bặm môi, dán chặt mắt vào tấm kính, thôi đi, thôi đi, xem thân thể của đám người này vẫn hơn.

Hàn Tư Viễn bắt lực nhìn cô, hết cách than: “Địch Nam không tùy tiện như vậy, anh ấy thuộc loại có sức không chế mạnh mẽ.”

“Em không nói đến thầy Địch...” Mộ Lạc Lạc giả vờ nghe không hiểu, thực sự đã le lói một tia hi vọng trong tim, hành động nhai khoai tây cũng mang một sức sống.

Hàn Tư Viễn không muốn làm cô buồn, nhưng đành thay Địch Nam nói những điều tốt đẹp mà anh vốn không muốn nói, haiz.

Lúc Mộ Lạc Lạc mở âm lượng to để xem màn biểu diễn thoát y, Địch Nam lại gọi vào số điện thoại của cô – anh nhận điện thoại của bà Mộ.

Điện thoại của Mộ Lạc Lạc gọi được nhưng cô không bắt máy, bà Mộ rất lo lắng.

Địch Nam đến kí túc xá, bảo vệ xác nhận, các bạn cùng phòng xác nhận sau khi tan học Mộ Lạc Lạc vẫn chưa về phòng.

Anh liền nghĩ ngay đến người nam sinh quán lấy Mộ Lạc Lạc chiều nay, với áo khoác, ra khỏi phòng.

Bây giờ là mười hai giờ đêm, Địch Nam đến kí túc xá nam, hỏi bảo vệ, nhưng những người có dáng vẻ như anh nói rất nhiều, bảo vệ thấy sắc mặt Địch Nam rất lo lắng, bèn rời khỏi chiếc giường ấm áp, giờ cao đèn pin, cùng Địch Nam vào từng phòng tìm nam sinh đó.

“Thầy Địch, thầy chắc chắn nam sinh đó sống ở trong trường sao?”

“Vâng, khoảng chín giờ tôi có gặp một lần.” Địch Nam chắc chắn nói. Vì trường có quy định, học sinh không ở trong kí túc xá trước chín giờ tối bắt buộc phải rời khỏi trường,

phòng tự học buổi tối chỉ mở cửa cho học sinh trong ký túc xá.

“Ừa, cậu học sinh đó phạm phải lỗi gì vậy? Ăn cắp đề thì à?”

“Việc cơ mật của trường.” Câu nói của Dịch Nam đã chặn hết sự hiếu kỳ của nhân viên bảo vệ.

Người bảo vệ ngạc nhiên, ra sức gõ cửa, chỉ cần có người mở cửa, đèn pin lập tức soi ngay vào mặt người đó. Đừng nói là canh ba nửa đêm, hành lang của kí túc xá nam vẫn có những cảnh “náo nhiệt” bất thường.

Dịch Nam và người bảo vệ mất hơn một tiếng rưỡi để kiểm tra từng tầng, nhưng vẫn không có.

Điện thoại trong tay anh đã đặt chế độ gọi liên tục cho đến khi Mộ Lạc Lạc nhắc máy. Từng giây từng phút trôi qua, càng gọi càng khiến người ta lo lắng.

Sau ba tiếng đồng hồ.

“Thầy Dịch Nam. Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi...” Người bảo vệ ngáp liên tục, vẫn còn hai tầng nữa, nếu tìm thêm thì đến sáng mất.

“Phiền anh rồi, tôi tự đi tìm vậy.” Dịch Nam lấy cây đèn trên tay người bảo vệ, vội vàng bước về hướng cầu thang.

Đánh thức nam sinh là một công việc rất khó khăn, hướng hồ Dịch Nam cũng không có giọng lạnh lạnh. Chỉ còn cách chờ người trong phòng không chịu nổi ra mở với vẻ tức giận.

Lại qua một tiếng rưỡi nữa mới kiểm tra xong một tầng.

Dịch Nam không ngừng nhìn vào màn hình, thôi rồi, sắp hết pin.

Anh cảm thấy rất mệt mỏi, cố nén cơn buồn ngủ, chỉ còn một tầng cuối cùng, thêm một lần nữa anh nhắc nhở mình cố gắng, tiếp tục tìm.

Rất tốt, anh thở dài, cuối cùng anh cũng đã tìm thấy người nam sinh đó.

Nhưng anh chàng đó một mực phủ định, sau khi Dịch Nam đưa Mộ Lạc Lạc đi, anh ta cũng không gặp lại Mộ Lạc Lạc nữa, bạn trong phòng có thể làm chứng, anh ta luôn ở trong kí túc xá chơi điện tử.

Dịch Nam nhìn xuyên qua cửa sổ, trời bắt đầu sáng, Mộ Lạc Lạc rốt cuộc đi đâu?

Một đêm không ngủ, anh lại chạy về kí túc xá nữ xác nhận, bảo vệ lắc đầu, vì cửa kí túc vẫn khóa chặt, một con muỗi cũng khó bay qua. Chỉ có thể đợi đến sáu giờ sáng mới mở cửa.

Dịch Nam nhìn đồng hồ, bây giờ là năm rưỡi sáng, anh mượn điện thoại bàn của bảo vệ, gọi điện thoại cho Mộ Lạc Lạc, nhưng kết quả là: Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy.

Không về nhà, không về kí túc xá, không tìm thấy cô ấy, lẽ nào...

Dịch Nam trầm ngâm rồi gọi vào số điện thoại của Hàn Tư Viễn, số Hàn Tư Viễn rất dễ nhớ, đuôi số điện thoại có sáu số liên tiếp.

“Ai vậy?...” Hàn Tư Viễn đầu dựa vào ghế xe, mơ hồ nhận điện thoại.

“Dịch Nam.”

“Nói đi!” Hàn Tư Viễn như tỉnh hơn một chút, nhìn sang Mộ Lạc Lạc đang ngủ ở ghế phụ bên cạnh, vai kẹp điện thoại, tay giúp cô cài lại áo ngoài.

Dịch Nam biết Hàn Tư Viễn vẫn ở trong bệnh viện, mặc dù khả năng đó rất ít, nhưng anh vẫn không thể bỏ qua một chi tiết nào.

“Tôi qua, có nhận được điện thoại của Mộ Lạc Lạc không?”

Hàn Tư Viễn nhếch môi cười, đang suy nghĩ xem khiến anh ta tức giận bằng cách nào, Mộ Lạc Lạc đột nhiên ngồi dậy: “Hàn Tư Viễn, đến sáu rưỡi chưa...”

Địch Nam nghe rõ giọng của Mộ Lạc Lạc, bàn tay anh nắm chặt lại, anh tìm cô hơn năm tiếng đồng hồ, thậm chí còn ngu ngốc lục tung từng phòng ký túc xá, thế mà cô ấy lại ngủ bên cạnh một người con trai khác?

“Bup!” Địch Nam ngắt điện thoại.

Hàn Tư Viễn được một dịp om tai, tự nói: “Haiz, đúng là chẳng ra làm sao.”

Mộ Lạc Lạc lau nước bọt, chuyển tư thế, hỏi: “Sớm thế này ai gọi cho anh vậy...”

“Còn ai vào đây nữa, người uống nhầm thuốc – Địch Nam.”

Mộ Lạc Lạc vội vàng ngồi bật dậy: “Anh nói ai?”

“Địch Nam, chồng em. Tìm em.” Hàn Tư Viễn coi như không liên quan, nói.

Mộ Lạc Lạc như hết buồn ngủ, đẩy cửa xe chạy ra ngoài, vừa chạy về hướng kí túc vừa hét lên: “Màn biểu diễn múa thoát y rất đẹp, cảm ơn anh đã đưa em đi, em đi trước đây.”

Hàn Tư Viễn nhìn Mộ Lạc Lạc chạy như điên về phía cổng kí túc xá, anh không vội vàng khởi động xe, vì... Mộ Lạc Lạc lại thất thủ chạy về, chưa đến sáu giờ ba mươi, sống chết cũng không vào được.

Mộ Lạc Lạc quay lại ngồi trên xe, ôm điện thoại hết pin, trong lòng bất an.

“Điện thoại của anh, em có thể mượn dùng một lúc không?”

“Không sao, nhưng em lấy điện thoại của anh gọi, Địch Nam sẽ nghĩ thế nào?” Hàn Tư Viễn đưa điện thoại và một cốc cà phê nóng cho cô.

Mộ Lạc Lạc nhún vai, tối qua cô gọi điện cho Hàn Tư Viễn, điện thoại vẫn đầy pin, sao một lúc đã hết pin rồi?

Làm thế nào đây, nói không gặp Hàn Tư Viễn, Địch Nam nhất định sẽ rất tức giận.

“Đều tại anh, nói không cho anh đến, anh cứ đến!”

“Thật là, ai bảo xem biểu diễn nhiệt tình quá cơ?”

Mộ Lạc Lạc im lặng cúi đầu, hừm hừm, đều tại mông lớn, ngực lớn hại cả.

29 – Mộ Lạc Lạc vùng dậy

Đến sáu rưỡi, Mộ Lạc Lạc giống như chú bò tót, chạy thục mạng vào trường. Hốt hải về kí túc xá của giáo viên.

“Thầy Địch, thầy Địch, thầy có trong phòng không?” Mộ Lạc Lạc không dám gõ to cửa, tâm trạng rối bời.

Cô gõ khoảng mười phút, nhưng không có ai trả lời. Cô thầm than, lo lắng bước về phía giảng đường, ngó ngang ngược tìm bóng Địch Nam, trong văn phòng không có, nhà ăn không có, trong vườn hoa không có, thư viện không có, trong phòng dạy học càng không có.

Mộ Lạc Lạc quyết định về kí túc xá sạc pin, nhưng đột nhiên nhớ ra còn một nơi chưa tìm, đó chính là nơi cô gặp Địch Nam lần đầu tiên, ở vườn cây phía bắc nhà dạy học.

Nghĩ đến đó, cô cúi đầu chạy như điên như dại, bước chân gấp gấp, trong lòng đầy sợ hãi.

...

Quả nhiên, Dịch Nam đang ngồi ở phiến đá trong rừng cây, giống y cảnh tượng Mộ Lạc Lạc không muốn nhìn thấy, Dịch Nam tựa bên cột đá, điều thuốc trên tay, ánh mắt do dự, thần thờ nhìn mặt đất.

Mặc dù Dịch Nam chưa nhìn thấy cô, nhưng cô vẫn lấy hết dũng cảm, lặng lẽ bước về phía trước.

Dịch Nam ngửi thấy mùi nước hoa quyến với mùi cỏ non, hiển nhiên thuộc về thể giới của những loài sống về đêm. Không cần phải hỏi cũng biết Mộ Lạc Lạc tới qua đi đâu, anh lạnh lùng cười.

“Biết tại sao anh và Phương Dung chia tay không?” Anh dập điều thuốc xuống đất, ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn cô.

Mộ Lạc Lạc không dám nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu của anh như không có sức sống, Mộ Lạc Lạc đã ý thức được phải lùi lại ba bước.

Dịch Nam đứng dậy: “Những việc anh đã hứa sẽ không bao giờ thay đổi, yên tâm học tập, đợi em về nước, chúng ta sẽ làm thủ tục li hôn.”

Giọng nói càng lúc càng trầm xuống, anh bỏ đi.

Mộ Lạc Lạc ngây người nhìn bóng Dịch Nam, như thức tỉnh, cô định đến để xin lỗi nhưng giờ thành ý đã biến thành tức giận, cô tức giận đuổi theo Dịch Nam, dang hai tay chặn anh lại.

“Có việc gì to tát mà phải li hôn?! Tại sao anh không cho em một cơ hội giải thích?!” Cô khiêu nại, trong lòng cô, kết hôn là việc trọng đại, nhưng với Dịch Nam xem ra nhẹ tựa lông hồng.

Dịch Nam không thèm để ý đến những giọt nước mắt đang chảy trên khuôn mặt cô. Nước mắt, không làm mềm được trái tim anh.

Anh quay người đi hướng khác, mục đích của việc giải thích là cứu vãn tình thế, nhưng anh không để ý.

Mộ Lạc Lạc buông thõng hai tay, anh lạnh lùng khiến cô cuối cùng cũng phải đối diện với thực tế, bất luận cô có cố gắng như thế nào, anh đều không coi cô là gì.

“Anh rõ ràng nói hồi hận đã cưới em! Mượn có, đều là mượn có! Được, nếu anh muốn, li hôn thì li hôn! Lần này em và anh chia tay.”

Mộ Lạc Lạc lau nước mắt, như điên như khùng chạy khỏi nơi đây, nước mắt thất vọng một lần nữa lại trào ra, rất buồn, rất rất buồn.

Dịch Nam đứng chôn chân chỗ cũ, các dây thần kinh như ngừng hoạt động, anh thờ dài, cuối cùng vẫn không quay đầu lại.

Mộ Lạc Lạc chạy vào kí túc xá, mặc dù bảo vệ gọi thế nào, cô vẫn như mất mù tai điếc, chạy thẳng lên lầu, hùng hổ mở cửa phòng. Các bạn trong phòng vốn muốn thông báo với cô Dịch Nam đã đến tìm mấy lần, nhưng thấy cô tức giận như sắp nổ tung, khóc thút thít chạy vào phòng thu dọn đồ đạc, khiến không ai dám khuyên cô bớt giận, cho nên, mọi người đều giả vờ ngủ tiếp.

Quần áo, giày dép lộn tung lên, chỉ cần những thứ thuộc về cô, cô không thèm nhìn, ném chúng vào vali.

“Búp!” Cô ngã nhào trước cửa phòng, lật đật nhấc túi to, túi nhỏ. Cô đã rời khỏi

trường như thế đó.

...

Sau khoảng mười lăm phút, Mộ Lạc Lạc xuống xe, dọc theo con đường, đồ đạc vương vãi, trong đó có con gấu bông mà cô thích nhất.

Bà Mộ nhìn đồng hồ, bảy rưỡi. Bà nghĩ ngợi, tối hôm qua không biết có chuyện gì mà gọi điện cho con gái cũng không bắt máy, do đó bà gọi điện cho con rể, con rể đang say ngủ nhưng vẫn bật dậy đi tìm, thật đúng là con người có trách nhiệm. Năm rưỡi sáng đã gọi điện về báo bình an. Ôi! Một cuộc điện thoại, khiến cho cả hai đứa không ngủ ngon, không vì chuyện này mà hai đứa cãi nhau chứ?

Nghĩ đến đây, bà hắng giọng.

...

Cho đến chín giờ tối.

Mộ Lạc Lạc đang định mở cửa phòng, nhưng lại xoay người bước vào nhà vệ sinh.

Cô mở vòi hoa sen, để mặc cho vòi nước nóng xối vào cơ thể mình, kết hôn là quyết định của cô, li hôn cũng là việc của cô, nhưng không thể để cho bố mẹ lo lắng, cô đã nghĩ xong, trước khi đi du học, sẽ không lo nghĩ bất cứ việc gì nữa.

Cô ở trong phòng tắm rất lâu, đợi cho những vệt da hồng tan đi.

“Mẹ, con đói rồi...” Mộ Lạc Lạc miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Ừ, mẹ nấu cơm cho con, con muốn ăn gì cứ nói với mẹ.” Bà Mộ đặt chiếc điều khiển ti vi xuống, nhưng dường như không muốn bỏ lỡ chương trình hài kịch Hàn Quốc mình yêu thích.

“Gì cũng được ạ...” Mộ Lạc Lạc vừa lau tóc vừa ngồi xuống bên cạnh bàn ăn: “Bố, ngày mai bố lên trường con một chuyến nhé.”

“Ừ, đi làm gì?”

“Xin nhà trường gửi thủ tục chuyển trường về nhà, bố hãy nói với chủ nhiệm một câu, nói con trong thời gian này bận học tiếng Anh, cho nên không lên lớp được.”

“Được, việc này để bố làm, con hãy ôn tập thật tốt.” Ông Mộ cười an ủi, Lạc Lạc nhà ông cũng có tính tự giác rồi.

“Bố, trên hộ khẩu nhà mình, con vẫn chưa kết hôn phải không?” Cô giả vờ bình thường hỏi.

“Ừm, thông thường khi có con mới sửa thành đã kết hôn, việc này cũng không gấp.”

Mộ Lạc Lạc gật gật đầu, may quá, cũng không cần phải sửa rồi.

Ăn cơm xong, Mộ Lạc Lạc về phòng ngủ, ngồi trên giường xoa xoa điện thoại, mở túi hành lí tìm sạc pin, tìm một hồi lâu mới nhớ ra, sạc điện thoại vẫn cắm ở ổ điện trong kí túc xá. Cô đặt điện thoại lên đầu giường, hết pin thì thôi vậy, để khỏi biến mình thành kẻ ngốc cứ ngồi chờ điện thoại, huống hồ điện thoại cũng không gọi được một cuộc.

Trong lòng ôm một chú gấu to, dựa vào đầu giường, nước mắt cô trào ra ướt hết tai gấu bông.

Người chưa phân rõ trắng đen đã nói li hôn, không biết quý trọng cô, càng không tôn trọng cô, giờ chỉ còn một chữ, chia tay!

Cùng thời gian đó.

Địch Nam ngồi trong phòng khách ở biệt thự, vuốt con thú trên điện thoại, dây điện thoại hình thú bông màu anh đào.

Khoảng cách tám tuổi, hay là, quá miễn cưỡng rồi.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân không về cùng thiếu gia sao ạ?” Quản gia Lý đã cố ý chuẩn bị cho Mộ Lạc Lạc một chiếc bánh sôcôla, nhưng đợi mãi không thấy thiếu phu nhân về biệt thự.

“Sẽ không về đâu...” Địch Nam nhếch môi, giật chiếc dây đeo điện thoại, đặt lên bàn cà phê, bước về phía cầu thang, về đến phòng ngủ, chiếc giường đơn trước mặt, nghĩ đến điều gì đó, trong đầu hiện lên chi tiết một đoạn đối thoại.

Sau đó, anh trở lại phòng khách, nhặt dây đeo điện thoại, mang về phòng ngủ, cất ở ngăn thứ nhất trong ngăn kéo phía đầu giường.

Cô là một cô gái rất đáng yêu, mặt mũi sáng sủa, nhưng không thuộc về thế giới của anh.

Anh do dự một lúc, gọi điện thoại cho thư kí.

“A, chào chủ tịch Địch.” Thư kí dường như rất ngạc nhiên.

“Đến biệt thự, giúp tôi giải quyết một số việc.”

“Vâng, tôi sẽ đến ngay.” Người thư kí vội vàng nhận lệnh.

Ba mươi phút sau, thư kí Tống Nhụy đã đi xe đến biệt thự.

Trong con mắt của cô thư ký, ông chủ Địch Nam là một nhân vật rất thần bí, mấy tháng không gặp một lần, nhưng khi mở hòm thư có thể sẽ phát hiện một số chỉ thị mới về phương hướng kinh doanh của công ty. Hoặc có thể là phương thức vận chuyển, nhận được phần mềm mới có giá trị trên thị trường từ vài vạn đến mấy trăm vạn, đó là những công trình thiết kế khéo léo, mỗi việc làm đều khiến cho nhân viên kỹ thuật của công ty vỗ tay tán thưởng. Không nghi ngờ gì nữa, Địch Nam là một thanh niên anh tuấn tài ba.

Địch Nam đưa tập tài liệu cho Tống Nhụy, nói một cách vắn tắt: “Đây là tài liệu của Mộ Lạc Lạc, việc du học cô hãy xử lý.”

Tống Nhụy mở tập tài liệu xem lướt qua, mặc dù rất hiếu kỳ về cô gái này, nhưng cô không có gan hỏi.

“Xin Chủ tịch yên tâm.”

“Thứ Hai tôi sẽ đến công ty làm việc, thông báo cho các cổ đông đến họp.”

Tống Nhụy ngây người, Chủ tịch Địch Nam lại khiến cô bất ngờ: “Vâng!”

Địch Nam rút tờ giấy ký vào mấy chữ, đưa cho Tống Nhụy, bảo: “Đưa cho phòng tài vụ.”

Tống Nhụy nhận lấy xem một lượt: “Ồ, Chủ tịch tăng lương cho tôi?”

“Mấy năm nay cô vất vả rồi, đi về cẩn thận.” Địch Nam khẽ cười.

Tống Nhụy thấy mặt mình nóng bừng, ngượng ngùng lắc đầu, Địch Nam càng nhìn càng đẹp trai, thế này tốt quá rồi, mỗi ngày đều được ngắm nhìn.

Đợi cô thư kí về, Địch Nam thở dài, ba năm sau, anh đã ba mươi hai tuổi, Mộ Lạc Lạc mới hai mươi ba tuổi, đến lúc đó không cần phải nói, cô cũng sẽ chọn rời xa anh.

Ngày thứ Hai, Tống Nhụy vừa tới công ty đã gọi ngay cho Mộ Lạc Lạc. Nhưng không gọi được, cô nhìn vào tập hồ sơ, gọi theo số máy bàn.

Sau khi Tống Nhụy ngắt điện thoại, nhìn địa chỉ gia đình Mộ Lạc Lạc, địa chỉ ở khu nhà cổ nhất của thành phố, những nhà ở khu vực đó, ít nhất cũng có lịch sử hơn năm mươi năm. Tống Nhụy bỏ ống nghe xuống, ngẩn ngơ nghĩ, càng gọi cô càng cảm thấy tò mò về mối quan hệ giữa Mộ Lạc Lạc và ông chủ.

Bên này, bà Mộ vừa vội vàng gọi con gái dậy, vừa lầm bầm: “Lạc Lạc mau dậy thôi, có thư kí của Dịch Nam tìm con, kì lạ thật, bây giờ sao thầy giáo sang trọng như vậy, còn có cả thư kí lên lớp sao? Còn giao nhiệm vụ gì cho thư kí? Mẹ chưa từng nghe thấy.”

Mộ Lạc Lạc bỏ chăn ngó ra xem, nghiêng răng giận dữ, tránh ra, tránh ra, tốt nhất cô hãy tránh xa châu Phi đen đó ra, không thì tôi cũng không muốn gặp cô! Tôi ghét cô.”

30 – Nói cho tôi biết chuyện của Dịch Nam và Phương Dung

Mộ Lạc Lạc nhìn đồng giáo trình môn tự chọn rất phức tạp. Sinh học, hóa học, địa chất học, toán học, vật lý, kinh tế, tiếng Anh, lịch sử, xã hội học, khoa học chính trị, tâm lý học, y học... Harvard đúng là không phải nơi mà người bình thường có thể bước chân vào. Theo lịch sử nước Mỹ, có rất nhiều tổng thống tốt nghiệp đại học ở Harvard. Mộ Lạc Lạc a ma tơ như cô... làm sao có bản lĩnh để vào trường đại học tốt như vậy được.

Tống Nhụy uống một ngụm nước trà nóng, nhìn xung quanh, một chiếc giường đơn cũ kĩ, những vật dụng trong nhà dường như đã lỗi thời từ lâu, lẽ nào Chủ tịch Dịch muốn làm từ thiện, trợ cấp cho những sinh viên nghèo du học? Nhưng, cô gái tên Mộ Lạc Lạc cũng không có biểu hiện gì vui vẻ.

Mộ Lạc Lạc uể oải lên tiếng, kéo góc áo tiếp tục nhìn: “Anh ấy ở đâu...”

“Cô đang nói đến Chủ tịch Dịch?” Tống Nhụy ngẩng đầu xác nhận.

Mộ Lạc Lạc khẽ gật đầu, Dịch Nam thật ác, định không gặp mặt nữa sao.

“Gần đây Chủ tịch Dịch rất bận, cho nên đã căn dặn tôi làm các thủ tục du học cho cô Mộ.”

Mộ Lạc Lạc khẽ hắng giọng, lầm bầm nói: “Anh ta có gì bận chứ, bận đến nỗi sẽ không đi làm thầy giáo sao...”

Tống Nhụy ngây người, cô thực sự không biết một năm nay Dịch Nam bận gì, nhưng công ty vẫn hoạt động bình thường, lương hàng tháng vẫn trả đều. Cô nhìn Mộ Lạc Lạc đang tức tối: “Cô Mộ và Chủ tịch Dịch quen nhau ở trường sao?”

Mộ Lạc Lạc lười biếng ngẩng đầu: “Xin hỏi, cô làm việc bên cạnh Dịch Nam bao lâu rồi?”

“Khoảng năm năm.”

“Vậy, cô biết Phương Dung không?”

Tống Nhụy cũng không rõ, cho nên: “Về cuộc sống riêng của Chủ tịch Dịch tôi không tiện nói, xin cô Mộ hãy điền vào bảng cho.”

“Cô biết tại sao họ chia tay không?”

“Cô Mộ...”

“Tôi là vợ của Dịch Nam.” Mộ Lạc Lạc rút tờ giấy chứng nhận kết hôn đặt lên bàn.

Tống Nhụy cầm giấy tờ chứng nhận kết hôn lên xem, không chỉ là ngạc nhiên.

Mộ Lạc Lạc thấy mẹ bận rộn trong bếp, thở dài nói: “Không cần phải ngạc nhiên, cô cũng đã xem rồi, chúng tôi khác nhau quá nhiều, đang định li hôn. Nhưng, xin cô hãy giữ bí mật này không cho mẹ tôi biết.”

Thêm một lần nữa Tống Nhụy nhìn Mộ Lạc Lạc, chỉ có thể nói, Mộ Lạc Lạc là một cô gái rất đáng yêu, nhưng vẫn còn non nớt, chưa có nhiều kinh nghiệm.

Mộ Lạc Lạc thấy cô không lên tiếng, mím môi, những cô gái bị tổn thương trong tình cảm rất miễn cưỡng, từ trong ánh mắt của đối phương có thể nhận ra chân tướng sự việc.

“Không sao, tất cả mọi người đều không tin chúng tôi là vợ chồng, thực sự, bản thân tôi cũng không tin tưởng, cho nên chỉ là mơ thôi, thậm chí còn là ác mộng...”

“Thất lễ rồi, Dịch phu nhân...” Tống Nhụy dừng lại ngay ánh mắt đường đột đó. Thực sự cô cũng không cần phải ngạc nhiên, những hành động của Dịch Nam thường rất kì quái, cũng giống như Dịch Nam và cô Phương chia tay, không có ai nhận ra tâm trạng của anh.

“Cô hãy gọi tôi là Mộ Lạc Lạc.” Mộ Lạc Lạc lấy một lon Coca từ trong tủ lạnh, uống một hơi hết một nửa lon rồi mới nói: “Nếu như cô đồng ý, tôi rất muốn biết tại sao Dịch Nam và Phương Dung chia tay...”

Đây là vấn đề Dịch Nam nhắc đến khi đề cập chuyện li hôn, đầu cô như tối mù.

Tống Nhụy cầm cốc trà, có vẻ khó nói: “Tôi cũng không rõ, thực sự không có.”

Mộ Lạc Lạc gật gật đầu buồn rầu: “Thôi vậy, không làm khó cô nữa, hơn nữa tôi và anh ấy cũng kết thúc rồi...”

Tống Nhụy cũng không biết nên nói gì, rốt cuộc những việc riêng của gia đình ông chủ, cô không có quyền nói linh tinh.

Mộ Lạc Lạc thấy tên khoa cuối cùng trong danh sách, chỉ vào dòng chữ đen đó: “Tôi học cái này được không?”

Tống Nhụy rướn người lại gần, cười cười: “Vâng, khoa này rất thú vị, chỉ cần dám tạo ra cái mới sẽ thành công.”

“Vậy đăng kí cái này đi, lần đầu tiên tôi ra nước ngoài, mong cô giúp đỡ nhiều.” Mộ Lạc Lạc hơi cúi đầu, nhưng dường như không vui hơn chút nào.

“Quá lời rồi Dịch phu nhân, đó là công việc của tôi.” Tống Nhụy từ tập hồ sơ rút ra tất cả bảng biểu cần thiết, cô làm việc rất chuyên nghiệp. Cô nói: “Xin cô hãy kí tên vào góc trái của tờ giấy này, tôi sẽ lên trường xin ngay. Nếu như không có vấn đề gì, ngày mười lăm tháng sau cô có thể nhập trường.” Từ tập tài liệu, cô rút ra một thẻ tín dụng, đẩy về phía Mộ Lạc Lạc: “Những vật dụng cần thiết cho cuộc sống hàng ngày, cô hãy dùng thẻ này, học phí và phí ăn ở, bên chúng tôi sẽ trực tiếp chi trả. Đúng rồi, máy tính xách tay cô quen sử dụng loại nào? Tôi đi đặt mua.” Cô dựa theo chỉ thị của Dịch Nam làm việc.

Mộ Lạc Lạc ngượng ngùng, cô thư kí này thực sự là một nhân tài, suy nghĩ thật chu đáo.

Sau khi kí xong giấy tờ, Mộ Lạc Lạc tiễn Tống Nhụy xuống nhà, vẫy tay tạm biệt cô, một cơn gió lạnh thổi qua, cô kéo chặt áo ngoài, run rẩy, bất an quay vào nhà.

Sau khi Tống Nhụy lên xe đi, lần đầu tiên gọi được điện thoại cho Dịch Nam...

“Chủ tịch Dịch, những việc Chủ tịch giao, tôi đã làm xong.”

Dịch Nam hài lòng, im lặng khoảng ba giây, nói: “Cô ấy... vẫn ổn chứ?”

“Cô Mộ có vẻ phờ phạc.” Tống Nhụy nói thật.

Địch Nam không nói lời nào, cuối cùng “ừm” một tiếng, tắt điện thoại.

Tống Nhụy ngẩng đầu cười, tự nhủ, lần đầu tiên phát hiện ra, hóa ra Địch Nam cũng là người có tình cảm, một tiếng “ừm” và không một lời chào tạm biệt đã tắt điện thoại, ít nhiều cũng nói lên tâm trạng không tốt của anh.

Địch Nam ngồi yên lặng trên ghế sofa, chiếc điện thoại chạm môi, nhìn vào cốc trà thấy bóng mình, hóa ra cô gái hay cười ấy đã trở nên buồn rầu, suy nhược, anh cảm thấy có một dư vị gì khó nói thành lời.

Anh vuốt chiếc dây đeo điện thoại, anh dừng lại ở cái tên Mộ Lạc Lạc, rồi chuyển đến số điện thoại của cô thư kí, nhấn một tin: *Tống Nhụy, trước khi cô ấy ra nước ngoài, hãy đưa cô ấy đi mua sắm, cô ấy vẫn chưa biết cách tự chăm sóc mình.*

Bên kia, Tống Nhụy một lần nữa xem lại tin nhắn, Địch Nam chưa từng yêu cầu cô làm gì ngoài việc của công ty, cũng không bao giờ cho phép ai quan tâm đến cuộc sống của anh, điều này là sao?

Không lâu sau, Mộ Lạc Lạc nhận được giấy phép chuyển trường, cô nhìn đồng hành lý trong phòng ngủ, hầu hết đều do Tống Nhụy mua cho cô. Mặc dù Tống Nhụy ngày nào cũng bên cạnh cô, nhưng việc mua sắm dường như bị gượng ép, Mộ Lạc Lạc nhận ra, cô cố ý khiến mình tha hóa, mục đích tránh nói về tin đồn gia đình. Thực sự cô cũng không có ý gắng hỏi, ngày cứ thế trôi qua, trái tim cô đã dần lạnh rồi.

“Lạc Lạc, ra nước ngoài vẫn mang điện thoại theo chứ?” Bà Mộ ngồi bên cạnh con gái sắp xếp hành lý. Vô tình phát hiện ra một lớp bụi trên chiếc điện thoại.

“Không mang, không có tín hiệu...” Mộ Lạc Lạc lười biếng nằm trên đồng quần áo.

Bà Mộ đánh vào mũi con gái một cái, nghi ngờ hỏi: “Con này, dạo này con làm sao thế? Một câu tử tế cũng không nói được, ăn cơm cũng không ngon, xem hài cũng không cười, có phải nhớ chồng không?” Bà Mộ lén gọi cho Địch Nam, hỏi có phải hai vợ chồng cãi nhau không, Địch Nam chỉ nói vì bận.

Mộ Lạc Lạc lắc đầu, đi khỏi phòng ngủ, nằm xuống ghế sofa ở phòng khách.

“Reng, reng, reng.” Chiếc điện thoại bàn kêu, cô thuận tay nhấc lên: “Alo.”

“Lạc Lạc yêu quý của anh, dạo này em mất tích đi đâu vậy?” Hàn Tư Viễn lém lỉnh cười nói.

Mộ Lạc Lạc chun mũi, sứt sứt rơi nước mắt: “Tuần sau em đi rồi, đi liền ba năm, có hơi sợ.”

Hàn Tư Viễn trêu chọc, cười nói: “Đừng sợ, anh sẽ đi cùng em.”

“Em không có tâm trạng nào đùa với anh.”

“Được rồi, anh trêu thế thôi, vé máy bay đã lấy được chưa?”

“Ừm, sao thế?”

“Là bạn bè, anh sẽ tiễn em lên máy bay, mau đi xem vé đi, mau lên.”

Mộ Lạc Lạc cũng không nghĩ nhiều, chạy vào phòng ngủ lấy vé máy bay, nói hết nội dung cho Hàn Tư Viễn biết.

Hàn Tư Viễn ghi nhanh nội dung đó lại, một tay giữ điện thoại, một tay đặt vé trên mạng.

“Lạc Lạc, gặp nhau ở sân bay nhé, nếu như anh không đi tiễn em, em có thất vọng

không?”

“Cũng có một chút luyến tiếc, nhưng nếu như anh có việc bận thì cũng không cần đến.”

“Ồ, xem tình hình thế nào đã, ngộ nhỡ nếu anh không ra, em cũng đừng buồn nhé, có duyên chắc chắn sẽ gặp mà.”

“Buồn nôn quá, em tắt điện thoại trước đây, mẹ em gọi em rồi.”

“Ừm, em đi đi.”

Hàn Tư Viễn tắt điện thoại, nhắm mắt, em yêu, gặp nhau trên máy bay nhé.

31 – Nhân vật nam chính chỉ xuất hiện ở giây phút quan trọng

Nếu như trong sảnh sân bay truyền tới những tiếng thì thầm, thì đó chính là những âm thanh của bà Mộ đang ôm con, thủ thủ với con không muốn rời đi.

Mộ Lạc Lạc thút tha thút thít, cô vốn không muốn đi.

Nhưng, mọi thứ nơi đây đều khiến cô đau lòng, cô vẫn chưa đến hai mươi tuổi mà đã gặp những chuyện thương tâm như vậy, đúng thật là thời khắc khiến cho trái tim tan nát.

Nhà thiết kế nổi tiếng Trương Tiểu Lai, cũng chính là người bạn thân của Hàn Tư Viễn, chạy lại giúp Mộ Lạc Lạc xách hành lý, không may đã bị các phóng viên ở sân bay chú ý khiến cho Mộ Lạc Lạc trở thành tâm điểm. Máy ảnh hoạt động lia lịa. Tổng Nhụy đã gắng sức đứng chặn trước người Mộ Lạc Lạc, giống như một nhân vật quan trọng của công ty.

Trương Tiểu Lai không nói lời nào với đám phóng viên, một cặp kính đen che khuất đôi mắt, anh ấy vẫn chưa tỉnh đã bị Hàn Tư Viễn gọi dậy bắt đến tiễn ở sân bay, bạn thân đi nước ngoài nhất định phải tiễn, nhưng Hàn Tư Viễn ở đâu.

Mộ Lạc Lạc kéo mẹ tránh khỏi đám phóng viên, cô tìm lối vào cửa giữa đám người đông đúc, nói: “Mẹ, sao bố đi đâu vẫn chưa quay lại, hút thuốc gì mà lâu như vậy?”

“Bố con có lẽ đứng khóc ở một góc nào đó, đàn ông có lúc cứng rắn, có lúc cũng yếu mềm lắm... haiz...” Bà Mộ lau khóe mắt.

“Lạc Lạc, đi ra nước ngoài phải chú ý an toàn nhé, xuống máy bay nhớ gọi điện thoại về nhà, nghe rõ chưa?”

“Vâng, vâng, nếu như con có thể tìm thấy điện thoại, hừm...”

“Cô Mộ không cần phải lo lắng, tôi đã sắp xếp bạn cùng phòng ra đón cô rồi, cô ấy sẽ đưa cho cô một bộ điện thoại, cô cứ gọi với đầu số 86 là có thể gọi về nước.” Tổng Nhụy rất chu đáo, lấy một bức hình đưa cho Mộ Lạc Lạc: “Cô ấy tên là Chu Bội Doanh, cô ấy sẽ giúp cô làm quen với cuộc sống mới.”

Mộ Lạc Lạc đón lấy tấm ảnh, đồng tử phóng to hơn một chút: “Hả, tóc vàng, mắt xanh mà lại lấy tên Trung Quốc sao?”

“Bố của Chu Bội Doanh là người Trung Quốc, mặc dù họ định cư ở Boston, nhưng từ nhỏ Chu Bội Doanh đã được tiếp nhận phong cách giáo dục Trung Quốc, tiếng Anh và tiếng Trung đều nói rất tốt. Tôi tin rằng cô ấy sẽ trở thành người bạn tốt của cô.” Tổng Nhụy cười nói.

Mộ Lạc Lạc nắm chặt tay Tổng Nhụy, môi run run nói cảm ơn: “Chị đúng là vị cứu tinh của em, cảm ơn chị Tổng.”

Tống Nhụy cười cười: “Tôi chỉ làm theo sự sắp xếp của Chủ tịch, người cô nên cảm ơn không phải là tôi.”

“Đúng rồi, tại sao con rề không đến tiễn? Cậu ấy bận đến như vậy sao?” Thái độ của bà Mộ rất sắc nhọn.

Không đợi Tống Nhụy trả lời, Mộ Lạc Lạc tiếp lời: “Mẹ à, anh ấy thực sự rất bận, anh ấy đã gọi điện cho con rồi.”

“Mấy ngày hôm nay không có ai gọi điện đến nhà, điện thoại của con cũng không bật, đừng cho rằng mẹ không nhìn thấy gì.” Bà Mộ trừng mắt một hồi lâu, giữa con gái và con rề chắc chắn có vấn đề.

Mộ Lạc Lạc lén thở dài, ánh mắt hướng về lối ra vào, anh ấy thực sự không đến sao?

Tống Nhụy thấy tình hình không ổn, dịu dàng cười: “Công ty nhận mấy công trình lớn, Chủ tịch Địch không có thời gian dành riêng cho mình. Cô đừng hiểu lầm.”

“Bạn gì cũng không quan trọng bằng việc vợ ra nước ngoài? Không được, ta phải gọi điện mắng cho cậu ta một trận!” Bà Mộ gỡ tay con gái, quay xung quanh tìm điện thoại công cộng.

Mộ Lạc Lạc và Tống Nhụy nhìn nhau, một bên trái, một bên phải ngăn bà Mộ. Bà Mộ thấy vậy càng phát hỏa, nếu không gọi điện thoại không thể được.

Đúng lúc ba người kéo kéo giữ giữ, Địch Nam đến trước mặt nói: “Xin lỗi, anh đến muộn.”

Mộ Lạc Lạc nhìn Địch Nam trong bộ vest chỉnh tề, anh đã thay đổi diện mạo, những sợi tóc bay phất phơ trước mắt, lộ rõ vẻ nho nhã, trưởng thành, khỏe mạnh, nụ cười làm mê lòng người, vẻ nghiêm nghị không còn nữa.

Cô cố ý nắm chặt túi quần mình, vốn muốn không chế tình cảm không cho bộc phát, nhưng trái tim cô càng lúc đập càng nhanh.

Bà Mộ không quan tâm chàng rề đẹp trai hay không đẹp trai, bà bước đến trước mặt nói: “Con đó, thời gian này chạy đi đâu thế? Cô Tống không phải họ hàng thân thích gì, để cho cô ấy bận tới mắt tới mũi có hợp lý không vậy con?”

Địch Nam cúi đầu xin lỗi bà Mộ, thái độ xin lỗi khiến Tống Nhụy tròn mắt nhìn.

Đồng thời chứng minh, ông chủ không phủ nhận việc kết hôn tồn tại.

Tống Nhụy còn đang ngây người ra thì đã bị bà Mộ kéo ra chỗ khác.

...

Mộ Lạc Lạc cúi đầu, những ngón tay đan vào nhau, một người những tưởng không xuất hiện lại xuất hiện, trong lòng cô không có chuẩn bị trước.

Địch Nam đứng trước cô, rút ra một tấm danh thiếp, kéo khóa phía sau hành lý xách tay của Mộ Lạc Lạc, tiện tay nhét tấm danh thiếp vào trong: “Nếu gặp khó khăn hãy liên lạc trực tiếp với anh.”

“Vâng...” Mộ Lạc Lạc không dám ngẩng đầu, Địch Nam đến, đã phá vỡ bức tường phòng hộ trái tim mà cô mới xây lên.

Địch Nam dường như không biết nói điều gì, anh chạy đến từ cuộc họp ban sáng, bỏ lại đằng sau cả một đám nhân viên đầy nghi hoặc, điều đó cũng hoàn toàn trái ngược với dự liệu của chính anh.

Anh dứt một tay vào túi quần, giọng gào hăng giọng: “Trên danh thiếp có... MSN⁽¹⁾, ngữ âm cũng được.”

(1). Đây là một tập hợp các dịch vụ của Microsoft được tích hợp lần đầu tiên trong hệ điều hành Windows 95.

“Em chỉ có số QQ⁽²⁾”, Mộ Lạc Lạc nói thật, cũng không nghĩ câu nói đó có ý từ chối.

(2). QQ: Một phần mềm của Trung Quốc có các chức năng giống như yahoo.

Địch Nam không có gì để nói nữa, anh trầm ngâm: “Cũng sắp đến giờ rồi, lên đường thuận buồm xuôi gió.”

Mộ Lạc Lạc lúc này mới ngẩng đầu, nhìn vẻ bình tĩnh của Địch Nam, cùng một lúc, tủi thân, nhớ nhung và ly biệt xen lẫn nhau, khiến cho nước mắt cô trào ra.

Địch Nam do dự một lúc, giờ tay vuốt tóc mái của cô, vẫn không nói gì. Mộ Lạc Lạc đã nhào vào lòng anh, nước mắt lã chã.

“Em yêu anh như... như thế này, sao anh lại làm tổn thương em đến như... như thế...?”

Địch Nam chậm chậm nhắm mắt, yên lặng hồi lâu. “Em vẫn chưa nhận được tin nhắn?”

Mộ Lạc Lạc nín ngay, chớp chớp mắt, vội vàng hỏi: “Không có, anh nhắn tin cho em sao? Thật ư?”

Địch Nam cười lắc đầu: “Cũng không nói gì, hãy mở máy đi.”

Mộ Lạc Lạc nhất thời không nói được gì, lúc này cô rất hối hận vì không động chạm gì đến chiếc điện thoại đó, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc nói gì vậy? Mau nói cho em biết đi...”

Địch Nam chỉ cười không nói: “Hộ chiếu phải giữ gìn cẩn thận, không có nó khó đi lại đó.” Mộ Lạc Lạc giống như điếc, vội vàng đi thẳng đến lối ra sân bay, Địch Nam ngăn cô lại: “Đi đâu đấy?”

“Về nhà lấy điện thoại!” Mộ Lạc Lạc chỉ nghĩ đến nội dung tin nhắn trong điện thoại, lên máy bay gì đó cô không để tâm.

Địch Nam thoáng ngậy người: “Không có gì quan trọng, chỉ là chúc em lên đường bình an.”

“Thật vậy sao?” Mộ Lạc Lạc nghi ngờ nhướn lông mày hỏi.

“Ừm!” Địch Nam ung dung cười.

“Vậy, còn... li hôn thì sao...” Mộ Lạc Lạc lại hơi cúi đầu, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Xin mời hành khách chuyến bay CA7374 vào làm thủ tục lên máy bay, hãng hàng không xin thông báo, sau một tiếng chuyến bay sẽ cất cánh... Máy bay bay thẳng từ Trung Quốc đến Mỹ, hạ cánh xuống sân bay Boston.

Địch Nam nhìn đồng hồ: “Em phải kiểm tra an ninh mới được lên máy bay, em không mang theo đồ dùng bằng kim loại chứ?”

Mộ Lạc Lạc thấy anh chuyển chủ đề, chu miệng, tức giận thách thức: “Trong bụng em có một viên đạn đấy.”

Địch Nam vuốt tóc cô, đương nhiên, viên đạn khiến anh liên tưởng đến vụ cướp

ngân hàng, đến sự dũng cảm của Mộ Lạc Lạc và liên tưởng đến tình cảm của mình, thứ tình cảm thực sự, khiến người ta khó mà quên được.

“Đợi khi em về nước hãy nói, bất luận thế nào, anh cũng tôn trọng quyết định của em.” Dịch Nam vừa nói vừa gọi điện cho cô thư ký. Giữa biển người chen lấn, anh ấy vẫn nắm chặt tay Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc gượng cười, câu này có phải chứng tỏ trái tim anh đã mềm yếu chẳng, haiz, haiz...

“Mộ Lạc Lạc, người yêu của em chưa đến sao?” Trương Tiểu Lai hỏi cô như vậy nhằm đánh lạc hướng đám phóng viên.

Mộ Lạc Lạc thần người một lát, em chóng mặt quá.

Dịch Nam quay đầu nhìn Trương Tiểu Lai, chắc chắn, anh đã nhìn thấy Hàn Tư Viễn và người này từng đến nhà họ Hàn.

Nụ cười trên khuôn mặt Dịch Nam tắt ngúm, đồng thời buông tay Mộ Lạc Lạc.

Đôi mắt Mộ Lạc Lạc ngẩn lệ, cô tức giận chỉ tay về hướng Trương Tiểu Lai, nghẹn ngào không nói nên lời.

Cô nhìn xung quanh thì thấy Dịch Nam đã bước đến lối ra, do đó, cô định chạy theo, nhưng chiếc túi ở sau lưng dường như bị ai đó kéo lại, cô quay đầu lại: “Trương Tiểu Lai! Anh buông tay ra, chồng tôi hiểu lầm rồi.”

“Chồng em hiểu lầm ư, tôi không nhận ra anh ta.” Trương Tiểu Lai cho rằng người cô gọi là “chồng” là Hàn Tư Viễn. Cho nên mới ngăn Mộ Lạc Lạc lại, anh ta cố ý kéo chặt chiếc túi sau lưng, và quyết không buông tay.

Mộ Lạc Lạc thấy Dịch Nam đi ra ngoài, bước chân vội vàng, loáng một lát đã không thấy bóng anh đâu. Mộ Lạc Lạc hết sức tức giận, mím chặt môi, cô hận đến nỗi muốn giết chết Trương Tiểu Lai.

Một bức tường ngăn cách trái tim ba năm liền, ly biệt như vậy, chi bằng không đến.

Mộ Lạc Lạc ôm biển quảng cáo khóc, kẻ đáng ghét Trương Tiểu Lai cứ đứng chôn chân nhìn, nhưng vẫn không buông tay.

“Lạc Lạc, Tiểu Lai, ôi, những người bạn yêu quý nhất của tôi.” Hàn Tư Viễn dậy muộn, suýt nữa thì lỡ chuyến bay, may sao người quản gia nhà họ Hàn lúc trẻ là một tay đua, nếu không anh chỉ có thể nhìn máy bay cất cánh trên bầu trời thôi.

“Trương Tiểu Lai, đồ đáng ghét!...” Mộ Lạc Lạc hét toáng lên, khiến cho đám đông chú ý, phóng viên cũng được dịp săn tin, chụp ảnh Trương Tiểu Lai thêm lần nữa. Trương Tiểu Lai thấy tình hình như vậy, liền đưa hộp quà bọc cầu kỳ vào tay Hàn Tư Viễn, sau đó kéo mũ xuống bỏ đi, vừa “chạy trốn”, vừa giơ tay ra hiệu như kiểu gọi điện thoại cho Hàn Tư Viễn: “Xuống máy bay hãy mở quà nhé.”

Hàn Tư Viễn hướng về phía bạn thân vẫy tay chào tạm biệt, lắc lắc chiếc hộp nhẹ tênh, rồi nhét vào đằng sau ba lô.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu khóc, vốn có một cơ hội thay đổi, bạch mã, bạch mã của cô, ha ha...

Hàn Tư Viễn thấy gần đến giờ lên máy bay, đặt tay vào vai Mộ Lạc Lạc nói: “Khóc gì chứ, có phải xuống địa ngục đâu, muốn về thì có thể về bất cứ lúc nào mà.”

Mộ Lạc Lạc sứt sứt nhìn anh, cô trút hết bức bối mà Trương Tiểu Lai gây ra lên Hàn Tư Viễn. Một tay đập vào vai, nói trống không: “Khốn kiếp, tôi thù, tôi hận các người!”

Hàn Tư Viễn không hiểu gì: “Sao thế? Trương Tiểu Lai ức hiếp em à?”

“Không sai! Anh ta nói mà không có trách nhiệm với lời nói của mình, khiến cho chàng bạch mã của em đừng đừng nổi giận! Khó khăn lắm em mới gặp được bạch mã... trả lại bạch mã cho em, trả lại bạch mã cho em, hu hu...” Mộ Lạc Lạc cứ giậm chân trong đại sảnh, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Hàn Tư Viễn.

“Đừng khóc nữa được không, mọi người xung quanh sẽ cho rằng anh đang ức hiếp em.” Hàn Tư Viễn thất vọng than thở.

Bên này, Tống Nhụy nhận được mệnh lệnh của Dịch Nam, vội vàng đưa ông bà Mộ đến cửa kiểm tra an toàn, bà Mộ nhìn thấy con gái khóc thút thít, vội vàng chạy tới bên cạnh con gái, ôm cô vào lòng an ủi: “Lạc Lạc, con làm sao thế?”

“Mẹ...” Mộ Lạc Lạc ôm mẹ, nhưng không thể nói sự thật, cho nên mọi sự hờn giận đành kìm nén lại, cô thấy vẻ bất an của bố, giọng run run nói: “Con chỉ là, xa bố mẹ rất buồn...”

“Ba năm trôi qua nhanh lắm, con rể nói, kì nghỉ đông và nghỉ hè con có thể về nhà, đừng khóc nữa Lạc Lạc...” Ông Mộ xoa đầu con gái, sống mũi cay cay.

“Bố, bố có thể giúp con một việc được không?”

“Nói đi, việc gì bố cũng đồng ý với con.”

“Điện thoại phải tiếp tục dùng, nhất định phải tiếp tục dùng, được không?”

Ông Mộ đồng ý, việc con con đó có là gì. Ông Mộ kéo vợ lên đứng cùng mình, buồn rầu nói: “Lạc Lạc, mau lên máy bay đi, máy bay khác với tàu hỏa, muộn nửa phút cũng không được đâu.”

Tống Nhụy cười không đúng lúc khiến Mộ Lạc Lạc cũng phì cười theo, nhào vào lòng bố mẹ, lúc này mới không nhớ rời xa, bước vào hàng kiểm tra an toàn.

“Xuống máy bay, con sẽ gọi điện về cho bố mẹ, tạm biệt bố mẹ. Bố mẹ về đi, về đi...”

Ông bà Mộ tựa vào nhau, chậm chậm vẫy tay, nước mắt lưng tròng.

Hàn Tư Viễn muốn tiết kiệm thời gian giới thiệu, đã vào nơi kiểm tra an toàn trước, nhưng ánh mắt không rời ba người nhà họ Mộ, cứ như là từ biệt nhau trước lúc chết vậy.

Hàn Tư Viễn đứng đợi Mộ Lạc Lạc qua cửa kiểm tra thuận lợi, trên khuôn mặt đã nở một nụ cười.

“Sao anh lại vào đây?” Mộ Lạc Lạc hỏi Hàn Tư Viễn, máy bay không có chỗ đợi, chỉ có thể qua nơi kiểm tra an toàn.

“Vừa đi, từ từ sẽ nói cho em biết...” Hàn Tư Viễn đón lấy túi đồ ăn vặt trên tay của Mộ Lạc Lạc.

Sau hai mươi phút, trên máy bay.

Mộ Lạc Lạc nhìn Hàn Tư Viễn đang ngồi bên cạnh. Cho rằng anh sẽ đi ra, nhưng anh bắt đầu lật xem từng trang tạp chí.

...
Ở nơi khác, sau khi máy bay cất cánh, Địch Nam vẫn ngồi trong ô tô, nhìn lên bầu trời xanh kia, vẫy vẫy tay, haiz, cuối cùng Mộ Lạc Lạc cũng không đọc được tin nhắn của anh, không biết là tốt, hay không tốt.

32 – Món quà bí mật

Lúc máy bay mới cất cánh, Mộ Lạc lạc cảm thấy hơi đau tai, nhưng cảm giác khó chịu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là cảm giác hưng phấn của lần đầu tiên đi máy bay.

“Anh có thể giúp em gỡ món quà này ra không?” Mộ Lạc Lạc quay hộp quà được bọc đẹp đẽ, cẩn thận về hướng Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn ưỡn oải đồng ý, tối qua anh cùng bạn thân uống rượu, ngủ vẫn chưa đủ giấc.

Mộ Lạc Lạc đặt chai nước cam ép xuống, cẩn thận tháo dây gói quà màu xanh da trời.

Cô hồi hộp mở món quà, nhưng phát hiện bên trong hộp quà xinh xắn đó không có đồng hồ hay dây chuyền như cô tưởng, mà là một hộp màu đỏ, kèm một tấm thiệp nhỏ.

Tư Viễn, tôi tặng cậu hộp bao cao su, đừng để ảnh hưởng đến hình tượng nam nhi Trung Quốc, anh em nghĩ có chu đáo không? Chúc, nước chảy vạn dặm, không có vật nào cản trở! Tiểu Lai thành tâm kính tặng.

Mộ Lạc Lạc ngây người, “bụp”, cô gấp hộp lại, vứt lên người Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn kéo thấp chăn xuống, nhìn khuôn mặt thiếu sức sống của Mộ Lạc Lạc dán chặt vào cửa kính, cô lau lau khóe mắt, vừa ngáp vừa mở hộp quà. Lúc nhìn thấy “món quà”, anh há hốc miệng, kinh ngạc quá, chẳng trách ánh mắt của nhân viên hải quan lại kì quái như vậy, những vật tùy thân như vậy còn phải đóng gói? Thằng bạn chết tiệt!

“Anh không biết nó sẽ tặng anh món quà này...” Hàn Tư Viễn kéo kéo tay áo Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc lắc đầu, trừng mắt: “Biến thái! Tầm thường! Thật mất mặt! Em ra lệnh cho anh trở về ngay vị trí cũ!”

Hàn Tư viền râu rầu, tiện tay nhét bao cao su vào túi sau lưng.

“Anh còn dám giữ nó lại?”

“Vậy anh vứt đi đâu? Hay xin cô tiếp viên mở cửa sổ?” Anh cười nói, chẳng nào cũng mất mặt rồi, càng thấy có lỗi với bản thân.

Mộ Lạc Lạc lè lưỡi: “Thật xấu hổ, nam nhi Trung Quốc “cao quý” thật!”

Mộ Lạc Lạc đá chân anh khi trở về chỗ ngồi, cô vẫn chưa nhìn qua nhà vệ sinh trên máy bay như thế nào, đi xem trước vậy.

Hàn Tư Viễn thở phào, uể oải nằm xuống ghế, không kìm được bật cười, một Lạc Lạc thuần khiết, sao có thể thoát khỏi nanh vuốt của một người đàn ông kinh nghiệm đầy mình? Anh sẽ cho em ba tháng để quên Dịch Nam, hoặc nửa năm? Sau đó... ha ha ha.

Còn ở bên kia, Mộ Lạc Lạc ngồi trong nhà vệ sinh, nhớ đến tình cảnh lúc Dịch Nam bỏ đi, trong lòng oán hận, cô cũng không cho rằng Hàn Tư Viễn là vật cản giữa hai người, do cô rất trong sáng, Hàn Tư Viễn cũng vậy, chỉ là Dịch Nam không cho cô cơ hội để giải thích, không thích cho nên không tin nhau.

Phòng làm việc của Chủ tịch hội đồng quản trị Thác Nhuệ.

Dịch Nam ngồi trước máy vi tính, những ngón tay đặt lên bàn phím, gõ rất nhanh.

“Mời vào.”

“Chủ tịch, tôi đã đưa bố mẹ cô Mộ về nhà, nhưng máy bay của cô Mộ khoảng mười ba tiếng hai mươi một phút nữa mới hạ cánh xuống sân bay Boston. Xin hỏi Chủ tịch còn việc gì cần dặn nữa không ạ?” Tống Nhụy chú ý quan sát vẻ lạnh lùng, vội vàng che giấu tình cảm của ông chủ, tất cả đều như trước.

Dịch Nam không ngẩng đầu, ngón tay vẫn gõ trên bàn phím: “Phiền cô, vẫn xưng hô như cũ là được.”

“Vâng. Còn một việc, bố mẹ cô Mộ hỏi về thân phận của Chủ tịch, tôi không trả lời, nên bà Mộ có lẽ sẽ liên lạc với anh.” Tống Nhụy rất thận trọng nói.

Dịch Nam ngược mắt nhìn, lấy sim ra khỏi điện thoại, đẩy lên trước bàn làm việc, nói: “Nếu cô nhìn thấy, mối quan hệ giữa tôi và Mộ Lạc Lạc đến đây chấm dứt, vấn đề của ông bà Mộ, cô phụ trách giúp tôi. Cảm ơn.”

Tống Nhụy nghi ngờ nhìn, nhặt sim điện thoại, khi cô trở lại công ty, vô tình nghe được đám nhân viên đang nói về việc Chủ tịch rời khỏi cuộc họp buổi sáng mà không có lý do, đương nhiên, chỉ có cô biết Chủ tịch vì đến sân bay tiễn người, lúc đó cô lên quan sát biểu hiện của anh, nếu nói không có chút tình cảm nào, tuyệt đối là lời nói dối.

“Chủ tịch, có một câu tôi không biết có nên nói hay không...”

“Đừng nói nữa, thời gian này cô vất vả nhiều rồi, đi về làm việc đi.” Dịch Nam khế nhếch môi nói, một nụ cười của cấp trên.

Dịch Nam chọn Tống Nhụy là vì Tống Nhụy nghiêm khắc với bản thân, làm việc cẩn thận, ăn nói nghiêm túc, bí mật.

Tống Nhụy cúi đầu bước ra, thở dài, ông chủ vẫn bình tĩnh như trước, cũng giống như một con người có da có thịt, lẽ nào tinh thần của ông ấy chưa từng có thăng trầm chút nào?

Ánh mắt Dịch Nam hướng về góc phải màn hình, vẫn còn mười một tiếng tám

phút, Mộ Lạc Lạc sẽ chính thức bước vào cuộc sống học tập chưa từng biết, những sự vật kì lạ, mới mẻ sẽ lấp đầy sự hiếu kì của cô, cô sẽ tìm lại được những ngày tháng vui vẻ thuộc về chính mình. Còn anh, trở lại cuộc sống cũ, vận hành kinh doanh, hội họp, thảo luận, triển lãm... bận rộn như cũ.

Lộ trình mười mấy tiếng đồng hồ rất khó chịu, từ ban ngày đến tận đêm khuya, Mộ Lạc Lạc ngồi nguyên trên ghế, mơ hồ, lúc thời tiết không thuận lợi, máy bay có rung động một chút. Cô nghĩ, đi tàu hỏa vẫn an toàn hơn.

“Em đúng là ra nước ngoài du lịch, lại có anh đưa em đi, lo lắng gì chứ.” Hàn Tur Viễn vuốt mái tóc đang rối tung lên.

“Các anh là người thường xuyên ra nước ngoài, làm sao có thể hiểu được tâm trạng của em, từ nhỏ đến lớn, nơi xa nhất chính là sông Bắc Tái.” Mộ Lạc Lạc nhìn ra ngoài: “Nếu như thầy Dịch đưa em đi, em mới có thể yên tâm...”

Hàn Tur Viễn nhếch mép: “Em đừng có biến mình giống như một bà chị dâu đầy oán hận, anh ấy có thời gian sẽ đến thăm em.”

“Sẽ đến chứ? Không thể nào...” Mộ Lạc Lạc ngoẹo cổ vào ghế: “Có một chuyện em chưa nói với anh, anh ấy đề nghị li hôn rồi...”

Hàn Tur Viễn ngây người, vốn muốn trêu cô vài câu, nhưng thấy tâm trạng cô rất buồn, cũng không giống như đang nói đùa.

Anh chạm vào những ngón tay nhỏ nhắn của Mộ Lạc Lạc: “Cãi nhau cũng tốt, li hôn cũng được, dù là thiếu ai, trái đất này vẫn quay, mỗi người nên vì bản thân mình mà sống, nên nghĩ đến chuyện vui đi.”

Mộ Lạc Lạc tiếp lời: “Vâng, trước đây em không có lòng dạ nào nữa, nhưng qua một thời gian thì tốt hơn rồi.”

Hàn Tur Viễn im lặng, lại thử thăm dò: “Anh ấy đề nghị li hôn rồi? Không phải vì anh chứ?”

“Không liên quan đến anh, anh ấy chỉ mượn cớ để bỏ rơi em.” Mộ Lạc Lạc quay sang nhìn Hàn Tur Viễn: “Trước khi li hôn, anh ấy nhắc đến người bạn trước, Phương Dung, anh có biết rốt cuộc họ vì sao lại chia tay không?”

Hàn Tur Viễn chớp mắt: “Anh không rõ...”

“Haiz, thầy Dịch ưu tú như vậy, em không tin Phương Dung vì người đàn ông khác mà từ bỏ anh ấy, chính vì thế không tồn tại người thứ ba, cho nên em mới sầu não thế này...”

Hàn Tur Viễn xấu hổ vuốt tóc, nói một cách mơ hồ: “Dịch Nam trong mắt em rất hoàn mỹ, nhưng không phải trong mắt những người phụ nữ khác đều hoàn mỹ.”

Mộ Lạc Lạc nhìn Hàn Tur Viễn trừng trừng, Hàn Tur Viễn như muốn tránh ánh mắt đó... Anh đã từng diễn vai người thứ ba, muốn trách thì phải trách sự kiên định của Phương Dung không đủ. Anh cũng thừa nhận kế hoạch này lại âm thầm phá hoại Dịch Nam lần nữa, nhưng ngày hôm nay, tình cảm của anh đối với Mộ Lạc Lạc là thật. Càng nhìn người phụ nữ mình yêu thương đau lòng anh càng buồn.

Khi Mộ Lạc Lạc ngủ dậy, máy bay đã hạ cánh an toàn, phong cảnh bên ngoài cửa sổ rất đẹp, lúc này nước Mỹ khoảng mười giờ sáng.

Mộ Lạc Lạc từ trong khoang máy bay bước ra, đối diện với từng đoàn người lạ,

một đất nước xa lạ, cô lẩm bẩm: “Ôi nước Mỹ, Boston, ta đến rồi...”

Hàn Tư Viễn chậm chạp bước ra khỏi khoang máy bay: “Đi thôi, có người đến đón em không?”

Mộ Lạc gật gật đầu, chỉ thấy lối ra rất nhộn nhịp, họ đang giơ cao bảng để đón những người bạn nước ngoài, trong đám đông, Mộ Lạc nhanh chóng tìm thấy bảng có tên mình. Vì, bảng biểu ngữ đón cô có treo thêm mấy trái bóng bay, thật là rất thân mật.

“Xin chào, tôi tên là Mộ Lạc Lạc.” Mộ Lạc Lạc khẽ cúi đầu, đôi mắt hướng về cô gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh.

“Hi, đợi bạn rất lâu rồi, tôi tên là Chu Bội Doanh.” Một cô gái Tây nói tiếng Hán rất chuẩn, cách một hàng rào chắn, nồng nhiệt ôm Mộ Lạc Lạc, mùi thơm của nước hoa phảng phất.

Mộ Lạc Lạc ngay lập tức cảm nhận được sự nhiệt tình của đồng bào tại nước Mỹ, cô chớp mắt cười: “Đây là bạn của tôi, Hàn Tư Viễn.”

Chu Bội Doanh nhìn Hàn Tư Viễn, bất luận quen hay không quen, đều đến ôm nhau, Hàn Tư Viễn cũng theo thói quen ôm những người con gái xinh xắn, nhưng ngay lập tức ý thức được, đẩy cô gái Mỹ đó ra nói: “Người Trung Quốc chúng tôi không quen ôm như thế.”

“Trong trường tôi đã gặp anh rồi, nếu như không nhớ nhầm, anh tên là Mike?” Chu Bội Doanh chớp mắt nhìn, cô từng yêu con trai phương Đông, đặc biệt là những người có dung mạo xuất chúng như thế kia.

Hàn Tư Viễn cố ý không nghe, nhìn xung quanh, ôm vai Mộ Lạc Lạc bước về trước: “Ra ngoài gặp nhé, tôi sẽ giúp Mộ Lạc Lạc lấy hành lý.”

Mộ Lạc Lạc vẫy vẫy tay với cô gái Tây đó: “Lát nữa gặp lại, đợi mình nhé...”

Cô thấy bước chân của Hàn Tư Viễn rất gấp gáp, lại nghĩ thái độ nồng ấm của cô gái Tây đó, liên tưởng ngay đến hộp bao cao su. Địch Nam là anh trai của Hàn Tư Viễn, cho nên người Địch Nam sắp xếp để đón ở sân bay có quen biết với Hàn Tư Viễn cũng không có gì là lạ, cô không tìm được than một câu: “Hàn Tư Viễn, người nhàn rồi như anh phải có trình độ chứ, trên thế giới này đều là những việc thông gian.”

Mộ Lạc Lạc hai tay chấp lại, khấn cầu bố mẹ bình an, cầu cho thầy Địch công việc thuận lợi, cầu cho mình sẽ thích ứng nhanh với môi trường mới.

A di đà phật.

33 – Tiếng hét nguyên thủy

Nước Mỹ, lúc này Boston là mười giờ sáng.

Toàn bộ phong cách kiến trúc của trường đại học Harvard lấy sự kết hợp của những viên gạch màu đỏ làm căn bản, những nét vẽ rõ ràng, đơn giản và thanh lịch.

Mộ Lạc Lạc nhìn phong cảnh vườn trường đẹp đẽ nhưng không mất đi vẻ yên tĩnh, hóa ra không giống những gì trên tivi giới thiệu, các bạn học cũng ăn mặc bình thường. Có lẽ vì không có nhiều người đi lại trong vườn trường, bọn họ đến sớm sao?

“Trong vườn trường tại sao yên tĩnh như vậy? Mọi người vẫn chưa dậy sao?” Mộ Lạc Lạc chớp chớp mắt quay sang hỏi người bạn mới Chu Bội Doanh, nghe nói chế độ giáo dục của nước ngoài rất thoải mái, có thể ngủ nướng không?

“Họ đang chuẩn bị thi cuối kì...” Chu Bội Doanh đột nhiên búng tay: “Lạc Lạc, cậu gặp may rồi, kịp tham gia hoạt động lớn nhất của trường này!”

Mắt Mộ Lạc Lạc sáng lên: “Hoạt động gì vậy? Cậu nói nhanh đi...”

“Tiếng Trung nói thế nào nhỉ... là *Tiếng hét nguyên thủy*!”

“Hi hi...” Hàn Tư Viễn đâm vào ngực mình: “Em nhầm người rồi, Mộ Lạc Lạc của chúng ta vẫn còn nhỏ, không biết quan sát càng không tham gia loại hoạt động như thế này.”

Chu Bội Doanh cũng không miễn cưỡng, buồn rầu nhún vai: “Thế, Mike có đi không?”

“Em biểu diễn thì anh sẽ đến.” Hàn Tư Viễn không hứng thú đáp. Mike là tên tiếng Anh mà anh tự đặt cho mình.

“Được rồi, anh đi em sẽ biểu diễn.” Chu Bội Doanh nhún nửa bên hông mày, liếm môi.

Mộ Lạc Lạc thấy rất hiếu kì, giơ tay hỏi: “Bội Doanh, Bội Doanh, thế nào gọi là *Tiếng hét nguyên thủy*, tớ cũng tham gia!”

“Một hoạt động truyền thống của trường Harvard, mỗi năm trước kì thi cuối học kì sẽ tổ chức hai lần, các bạn học sinh sẽ...”

Không đợi cô ấy giải thích kĩ càng, Hàn Tư Viễn kéo Mộ Lạc Lạc về phía mình, chỉ về phía Chu Bội Doanh nói: “Anh là người giám hộ của cô ấy, cô ấy chỉ là đến đây học lấy bằng, trong ba năm tới, không tham gia các loại hoạt động bất bình thường trong trường! Hay, Lạc Lạc, đừng kéo tóc anh...”

Mộ Lạc Lạc kéo tóc Hàn Tư Viễn về phía sau, ngẩng đầu đập vào ngực Hàn Tư Viễn: “Anh từ lúc nào trở thành người giám hộ của em vậy?” Bạo lực chấm dứt, cô quay người nắm bàn tay Chu Bội Doanh: “Bội Doanh đừng quan tâm đến anh ấy, chúng ta mới là bạn cùng phòng.”

Chu Bội Doanh rất hài lòng với thái độ hòa hợp của Mộ Lạc Lạc, hai người không thèm để ý đến Hàn Tư Viễn, nắm tay nhau đi về kí túc xá.

Hàn Tư Viễn tức giận đứng chôn chân một chỗ...

“Anh trai, anh trai thân mến, kéo hành lý lại đây...” Mộ Lạc Lạc chỉ chỉ tay.

Hàn Tư Viễn chắt đông vô số vali hành lý dưới chân, những việc vất vả này là những việc Hàn Tư Viễn nên làm sao?! Nhưng, anh vẫn kéo lên, sau lưng cả một đống hành lý nhỏ nhỏ to to, rất khó có thể theo kịp bọn họ.

Trên đường, Chu Bội Doanh đã giới thiệu cho Mộ Lạc Lạc về lịch sử và lịch trình học của trường đại học Harvard, khoa mà Mộ Lạc Lạc chọn – chuyên ngành Thiết kế, bao gồm một số loại lớn như kiến trúc, đồ họa, quảng cáo, hình ảnh động.

Chu Bội Doanh hỏi Mộ Lạc Lạc: “Cậu có chuyên môn hay sở thích gì không? Có một khoa số rất hot, phải nhanh chân đăng kí mới được.”

Mộ Lạc Lạc suy nghĩ: “Tiếng Anh của mình cực dốt, tốt nhất là lao động chân tay, không cần phải vào khoa hot đâu.”

“Thế cậu có biết đồ họa không? Đơn giản thôi cũng được.”

Mộ Lạc Lạc ngại ngùng cúi đầu: “PS mình còn không biết, chứ đừng nói đến đồ họa.”

Khuôn mặt Chu Bội Doanh đau khổ: “Vậy thì mình hết cách rồi, mình học kinh tế,

việc vẽ vời này cũng là một điểm yếu của mình.

“Anh trai yêu quý, ở đây toàn là sách tiếng Anh, anh giúp em xem nên thiết kế gì?”
Mộ Lạc Lạc quay người cầu cứu.

Hàn Tư Viễn nhận danh sách sách khoa, tỉ mỉ giải thích: “Thiết kế trang mạng, thiết kế đóng gói, thiết kế quảng cáo DM. DM chỉ một phần của maketing thị trường, dựa vào quảng cáo mà người tiêu dùng yêu thích nhất. Còn có thiết kế poster, thiết kế quảng cáo đa phương tiện. Thiết kế quảng cáo POP, POP chỉ quảng cáo bán điểm, ví dụ như thiết kế poster bảng hiệu. Còn có thiết kế bản mẫu, thiết kế sách, thiết kế ấn phẩm xuất bản, thiết kế VI, VI đại diện doanh nghiệp, ví dụ một số logo của một số công ty lớn như Coca Cola, Nokia.”

Mộ Lạc Lạc miệng chữ “O”, không chỉ cô ngưỡng mộ Hàn Tư Viễn, ngay cả Chu Bội Doanh cũng rất ngưỡng mộ, Mộ Lạc Lạc giằng lấy túi hành lý nhẹ nhàng nhất trên tay anh, cười cười: “Anh trai yêu mến, anh thật hiểu biết...”

Hàn Tư Viễn vênh mặt, háng giọng, đắc ý quên bẵng nói: “Anh không những hiểu, mà còn đã học nửa năm rồi.”

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc sáng hẳn lên, người trước mặt đâu phải là tên háo sắc Hàn Tư Viễn, chỉ cần lắp thêm đôi cánh là biến thành thiên sứ hết. Cô cũng không hàm hồ, ngay lập tức nói: “Được, đồ họa, chính là nó!”

“OK, ngày mai tớ sẽ đi đăng kí cho cậu, chỉ cần cậu cố gắng luyện tập khẩu ngữ, tốt nghiệp không phải là vấn đề.” Chu Bội Doanh ngầm ám chỉ Hàn Tư Viễn, Mộ Lạc Lạc chớp mắt cười, ngẩng đầu lên trời xanh cười.

Hàn Tư Viễn nhìn hai người lén lén lút lút, haiz, có gì mà đắc ý chứ, đã theo em đến đây, chính là muốn để em lợi dụng.

Ở Trung Quốc, Bắc Kinh lúc này là một giờ đêm.

Sau khi Mộ Lạc Lạc chính thức vào trường Harvard ba tiếng, Tống Nhụy nhận được điện thoại của Mộ Lạc Lạc, mặc dù là ban đêm, nhưng cô vẫn ngay lập tức báo cho Chủ tịch Dịch biết.

“Mộ Lạc Lạc chọn đồ họa?” Dịch Nam một tay giữ điện thoại, một tay lau mồ hôi. Anh luôn cho rằng cô ấy sẽ chọn chuyên ngành tiếng Anh, không ngờ tham vọng cũng không nhỏ.

Dịch Nam cười cười: “Hãy mau gửi những phần mềm tiếng Hán có liên quan đến đồ họa cho cô ấy, sau đó mời một thầy giáo tiếng Anh giỏi, nắm vững ngôn từ quảng cáo dạy cho cô ấy.”

Tống Nhụy vâng một tiếng: “Chủ tịch... anh không định tự gọi điện thoại cho cô ấy sao? Nói thực, anh đứng đằng sau, ngầm hỗ trợ cho cô Mộ như vậy, cô Mộ luôn luôn cho rằng tôi giúp cô ấy.”

Dịch Nam khẽ mỉm cười: “Đạt được mục đích là được rồi, tôi không hi vọng cô ấy phải lo lắng bất cứ điều gì.”

Tống Nhụy không nói gì nữa, thực sự Mộ Lạc Lạc cũng đầu chọn chuyên ngành đồ họa, nguyên nhân lớn nhất chính là vì Dịch Nam. Mộ Lạc Lạc vô tình đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa anh và vị giám đốc nào đó của tập đoàn Tuo Rui về việc phát triển bộ phận thiết kế trong nửa năm tới. Mặc dù Mộ Lạc Lạc dường như không quan tâm, nhưng lại ngầm nhớ

trong lòng.

Địch Nam tắt điện thoại, bước đến đầu giường, lôi ngăn kéo, lấy dây đeo điện thoại. Mộ Lạc Lạc từng hỏi anh, nhìn thấy dây đeo điện thoại có nhớ tới cô ấy không. Anh vuốt ve món đồ chơi, khẽ mỉm cười.

Ở nước Mỹ lúc này là ba giờ chiều.

Cuối cùng Mộ Lạc Lạc cũng đã dọn dẹp, sắp xếp quần áo, giày dép, cô nhìn xung quanh phòng gọn gàng, sạch sẽ. Trong phòng kí túc có nhà vệ sinh riêng, những vật dụng gia đình cần thiết như ti vi, tủ lạnh, nội thất, nói thật, đó chính là một căn phòng nhỏ ở chung cư nghiêm túc và sạch sẽ.

Cô thoải mái ngả người trên ghế sofa ngả ngoa hát. Đương nhiên, cô không biết căn phòng này do Địch Nam nhờ người sắp xếp trước cho cô, chỉ biết ngốc nghếch hưởng thụ, ca ngợi người khác, nước Mỹ quả thật quá ưu đãi với sinh viên.

“A!” Cô đột nhiên ngồi bật dậy, chết rồi, giấy kết hôn không mang theo! Chỉ có giấy chứng nhận kết hôn mới có ảnh của thầy Địch, hừm.

Hàn Tư Viễn thấy cửa phòng khép hờ, gõ mấy cái tượng trưng, sau đó đẩy cửa bước vào.

Anh nhìn xung quanh, phong cách bày biện rất hào phóng, vẫn mang chút gì đó âm hưởng phương Đông, màu sắc của phương Tây và phương Đông hòa quyện vào nhau thành một khối, nếu như không nhầm, đây chính là phong cách thiết kế của Địch Nam. Hàn Tư Viễn chế giễu, phàn nàn những người đàn ông quá thận trọng sẽ gây một phản cảm đồng tính. Hàn Tư Viễn điều tra về một số việc ngày trước của Địch Nam, trong những năm Địch Nam qua lại với Phương Dung, không lãng mạn nhưng lại đổi xe, mua nhà cho Phương Dung, đáp ứng tất cả thiết bị sang trọng mà người phụ nữ nào cũng muốn. Còn khi những điều kiện vật chất kia đầy đủ, đám con gái lại muốn có hoa tươi và những lời ngọt ngào, cuối cùng, lòng tham lam đã khiến cho họ mất tất cả.

“Lạc Lạc, em thích phong cách thiết kế bày biện ở đây không?”

“Thích chứ, lẽ nào mỗi phòng của kí túc xá đều không giống nhau?” Mộ Lạc Lạc thò đầu nhìn sang phòng đối diện, phòng bên cạnh là phòng của hai chị em song sinh người Hán, cô chỉ thấy những chồng sách xếp cao như núi.

Hàn Tư Viễn đứng chặn trước mặt cô: “Giống nhau, giống nhau, không có gì.”

Mộ Lạc Lạc không bình luận, quay về ghế sofa xem phim hoạt hình.

“Đối diện là cặp song sinh xinh đẹp, anh có thể đi giao lưu đây.”

Hàn Tư Viễn tức giận nói một hồi, giả vờ nôn ọe, bước đến hàng sau ghế sofa, thì thầm vào tai Mộ Lạc Lạc: “Anh chỉ muốn giao lưu với em thôi.”

“Em là chị dâu của anh, đi ra kia chơi.” Mộ Lạc Lạc đã quen trêu đùa Hàn Tư Viễn kiểu này rồi.

“Hai người không phải sắp li hôn sao?”

Mộ Lạc Lạc tức giận ngồi dậy: “Vẫn chưa li hôn mà! Anh còn nguyên rửa em! Đồ quá đáng!”

Hàn Tư Viễn không coi là gì, vẫn tươi cười: “Ngu Lang Chúc Nữ mỗi người một nơi, Thất Tịch vẫn không nhìn thấy mặt nhau.”

“Hừ! Thời hiện đại, Chúc Nữ có hộ chiếu, ngồi máy bay đi gặp Ngưu Lang, hàng ngày đều là Thất Tịch.”

Hàn Tư Viễn bĩu môi, rất thần bí nói: “Ày dà, anh đưa em đi quán Ngưu Lang thay đổi chút nhé?”

Mộ Lạc Lạc hơi chạnh lòng, nhưng ngay lập tức xua tay từ chối: “Hàn Tư Viễn, anh thật xấu xa, chơi với anh lâu quá, sớm muộn em cũng biến thành đũa vô công rồi nghề thôi.”

Hàn Tư Viễn cười không nói, nhanh chóng trở lại bình thường, một cô gái quá thuần khiết, anh không nhẫn tâm làm tổn thương.

“Đúng rồi, một người có phẩm chất như anh sao lại vào được Harvard?”

“Này, anh còn chưa chê em học kém, em dám nói anh trước rồi.”

“Chúng ta có cửa sau!” Mộ Lạc Lạc vênh mặt.

“Haiz haiz, CIA của Mỹ không ép cung em, em cũng phun ra. Em không thấy có lỗi với sự tín nhiệm của Đảng và nhân dân Trung Quốc sao?” Hàn Tư Viễn nhẹ nhàng, chậm chậm mở một lon nước ra uống.

Mộ Lạc Lạc che miệng, đúng rồi, Tống Nhụy từng nói qua phương thức trao đổi sinh viên giữa Trung Quốc với Mỹ trước khi nhập trường. Trường Harvard à, đối với những sinh viên nghèo như mình đúng là một cơ hội thần tiên hiếm có.

“Anh ngồi đây làm gì? Lẽ nào cũng muốn cùng em tham gia hoạt động *Tiếng hét nguyên thủy* sao?”

“Hả?” Hàn Tư Viễn phun hết nước trong miệng ra.

“Em thực sự muốn tham gia?”

“Vâng, Chu Bội Doanh nói rất ngoạn mục, ngoạn mục đến không thể nào tin được, hơn nữa chỉ có mười phút.” Mộ Lạc Lạc xoa xoa lòng bàn tay, có phải là cả một đoàn người gào thét không? Cô cũng muốn nổi loạn trong đoàn người đó, hét to lên rằng cô nhớ chàng bạch mã của mình.

“Được thôi, em đã hiểu kì như vậy, thì anh đi cùng em.” Hàn Tư Viễn chỉ sợ cô kinh ngạc.

Mộ Lạc Lạc cười giòn tan, gập đầu: “Em đã nghe rõ rồi, giữa đêm sẽ bắt đầu, vậy em ngủ trước đây, tạm biệt...”

Mộ Lạc Lạc đã nói như tiễn khách, Hàn Tư Viễn chần chừ đứng dậy, bước ra ngoài cửa nhưng đột nhiên quay người lại, chớp chớp mắt rất đáng yêu: “Hay là ngủ cùng đi?... Hừm...” Một chiếc gối bay vào mặt anh.

...

Đến giữa đêm.

Tiếng hét động trời đã kéo Mộ Lạc Lạc từ trong mơ ra ngoài thực tại.

Cô mở cửa sổ, nhìn thấy những ngọn đuốc rực sáng trong khu vực kí túc xá, y hệt như cô đã đoán, các sinh viên tập trung trước cửa sổ điên cuồng hét vang, cô đang định cất tiếng chuẩn bị hét...

“Cùng ới mau đi thôi, muộn rồi, nhanh lên, không kịp biểu diễn mất!” Chu Bội Doanh đẩy cửa phòng ngủ vội vã giục.

Mộ Lạc Lạc cũng không nghĩ nhiều, mang giày lười chạy theo ra hành lang, lúc này

mới phát hiện ra có rất nhiều người đang chạy, tất cả mọi người đều chạy ra cổng tòa nhà. Hàn Tư Viễn đứng trước bọn họ mở đường.

“Thật là một phong độ X-man, mình sắp yêu anh ấy mất rồi...” Chu Bội Doanh lắc lắc vai Mộ Lạc Lạc, hướng về Hàn Tư Viễn nở một nụ cười dịu dàng.

“Yêu đi, anh ấy là em trai chồng mình, rất giỏi đó!” Mộ Lạc Lạc khẽ thì thầm, đứng trước mặt người đẹp, đương nhiên Hàn Tư Viễn rất dẻo dai.

“Ừa? Mình vẫn cho rằng hai cậu là một đôi.” Chu Bội Doanh khẽ nói.

“Hả? Rất may không phải. Cậu sẽ nói yêu anh ấy chứ? Người Trung Quốc cũng không quan trọng chứ!”

Chu Bội Doanh trong lòng như mở cờ: “Câu “Em yêu anh” ở nước Mỹ cũng gần giống như “Xin chào” của người Trung Quốc.”

Mộ Lạc Lạc chớp mắt, cô là người Trung Quốc truyền thống, câu “Em yêu anh” chỉ có thể nói cho chồng mình nghe còn nói với người khác rất ngại ngùng.

Đương lúc rất nhiều người cùng chạy ra sân vận động, Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng hiểu được bản chất của *Tiếng hét nguyên thủy* là như thế nào, không thể không giật mình.

Trong khuôn viên Harvard, có hơn trăm sinh viên, cả nam lẫn nữ, nude toàn thân, giờ cao ngon đuốc chạy điên cuồng trên bãi cỏ. Xin chú ý, chính là chạy không mảnh quần áo che thân. Bất luận là nam hay nữ, không tiếc hy sinh thân mình. Do đó được gọi là *Tiếng hét nguyên thủy*.

Từ năm 1960 đến nay, sinh viên Harvard phát triển hoạt động đẩy cửa sổ hét, cho đến năm 1990, biến thành hình thức chạy nude, *Tiếng hét nguyên thủy* đã trở thành truyền thống của trường Harvard. Đó chính là phong trào dành cho những sinh viên chuyên tâm chuẩn bị cho kỳ thi cuối kì, vì muốn giải tỏa tâm lí căng thẳng áp lực trong khoảng thời gian này mà biểu diễn hoạt động nude kì dị này. Họ hoan nghênh sự cổ động của “khán giả”, tận hưởng giây phút tự do khi nude toàn thân trong hơn mười phút.

Mộ Lạc Lạc vừa muốn xem vừa xấu hổ che mặt, nhưng lại mở rộng khoảng cách hai ngón tay.

“Em không phải thiết tha được biểu diễn sao? Đi đi...” Hàn Tư Viễn đẩy vai cô, ánh mắt đầy xấu xa.

Mộ Lạc Lạc ngây người, xấu hổ nói: “Không được, không được, em đại diện cho đồng bào Trung Quốc đứng xem thôi cũng được, mà được chụp ảnh sao? Em đi lấy máy ảnh, đăng lên mạng cho những đồng bào Trung Quốc biết được, thế được không?”

Hàn Tư Viễn nhún vai, phải học tập lẫn nhau.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc không rời màn biểu diễn, nếu như Dịch Nam nhìn thấy màn biểu diễn này sẽ có thái độ thế nào nhỉ.

34 – Bố chồng xin con dâu hỗ trợ

“Chủ tịch Dịch, lễ tân gọi điện đến, Chủ tịch Hàn của ngân hàng Minh Đại đang lên.” Tống Nhụy vội vàng bước vào phòng làm việc của Chủ tịch, nhưng không biết Chủ tịch ngân hàng Minh Đại và ông chủ rút cuộc có quan hệ gì, người ta quen không hẹn lịch trước, cứ thế tùy tiện vào.

Địch Nam cau mày, nguyên nhân chính là do anh không chịu đến công ty làm việc khiến Hàn Kiến Quốc năm lần bảy lượt đến làm phiền.

“Biết rồi, thông báo nhân viên tầng này nghỉ giải lao trước đi.” Địch Nam đưa ra mệnh lệnh thông báo, Tống Nhụy nghe theo, chỉ đạo nhân viên tránh xa “những tàn dư chiến tranh” của hiện trường.

Quản gia Trần đẩy cửa phòng làm việc trước, cúi đầu xin lỗi: “Đại thiếu gia, lão gia có việc gấp tìm thiếu gia, cho nên...”

Địch Nam giơ tay ra hiệu không cần nói nữa, thấy Hàn Kiến Quốc phùng phùng tức giận bước lại gần, lạnh lùng nói: “Chủ tịch Hàn, bây giờ là thời gian làm việc.”

“Anh đòi số điện thoại sao không thông báo cho ta?” Hàn Kiến Quốc vừa vào phòng liền đập bàn làm việc, chất vấn: “Ta bảo lão Trần gọi điện đến biệt thự hỏi, quản gia nhà anh một mực nói không biết, anh thế này là có ý gì vậy?!”

“Có thể dễ dàng nhận thấy mà, không có ý định liên lạc.” Địch Nam không dừng tay, vẫn tiếp tục làm việc, không nhìn về mặt tức giận của Hàn Kiến Quốc.

Hàn Kiến Quốc giật lấy tài liệu anh đang đọc, đập xuống bàn. Ông cố gắng hạ hỏa, bình tĩnh nói: “Ta cho rằng anh đưa vợ ra nước ngoài là vì nghĩ đến thể diện nhà họ Hàn, lẽ nào ta nhìn lầm?”

Địch Nam khẽ mỉm cười: “Có phải đây là nguyên nhân đầu tiên ông không lấy mẹ tôi?”

Hàn Kiến Quốc thở dài, chỉ cần nhắc đến mẹ Địch Nam, ông lại xẹp như quả bóng.

Địch Nam đứng dậy đưa danh thiếp có số mới cho quản gia Trần, nói: “Tôi đang làm việc, xin hãy đi đi.”

“Lúc đó ta không nói không lấy mẹ con! Chưa từng nói bao giờ! Còn bà ấy, không nói không rằng biến mất, thậm chí tự mình sinh ra giọt máu của ta nhưng lại không cho ta biết, con có suy nghĩ về tâm trạng của ta không?!” Hàn Kiến Quốc tức giận bước lên trước, giận đến nỗi những ngón tay cũng run run.

Trong nụ cười của Địch Nam hàm chứa sự chế giễu: “Thế sao? Dựa vào năng lực của ông, hoàn toàn có thể tìm thấy mẹ tôi, chỉ là ông không muốn lãng phí thời gian tìm một người phụ nữ không có ảnh hưởng gì đến ông.”

“Con làm sao biết ta không tìm bà ấy! Nhưng!” Hàn Kiến Quốc bỏ lửng câu nói, ông nhìn thấy Địch Mạch Lan tay nắm tay rời khỏi biệt thự, không chỉ một lần, không chỉ với một người đàn ông. Nhưng Hàn Kiến Quốc vĩnh viễn không muốn hủy hoại hình tượng người mẹ trước mặt Địch Nam, huống hồ đó là người ông từng yêu tha thiết.

Quản gia Trần không tìm được, thay lão gia lên tiếng: “Đại thiếu gia, ở đây có một số việc...”

“Im miệng đi lão Trần! Chúng ta đi.” Hàn Kiến Quốc đẩy cửa bước ra, bất luận là có nguyên nhân khác hay sự thực không cần phải đấu tranh, người chết cũng đã chết rồi, không cần phải để con trai bị tổn thương thêm nữa.

Lúc họ rời đi, trong lòng Địch Nam không chút nghỉ ngơi, thêm lần nữa rơi xuống vực thẳm, anh không muốn nhìn thấy sự tồn tại của Hàn Kiến Quốc, chỉ cần nhìn thấy ông ta, anh lại nghĩ ngay đến những giọt nước mắt lăn trên gương mặt mẹ, những kí ức không thể nào

xóa nổi.

Sau khi Hàn Kiến Quốc ngồi vào xe, ông gọi điện cho Hàn Tư Viễn, múi giờ nước Mỹ và Trung Quốc chênh lệch nhau khoảng mười hai giờ, nhưng ông không nghĩ quá nhiều như vậy, phải lấy được số điện thoại của Mộ Lạc Lạc rồi tính sau.

Điện thoại kêu bên tai Mộ Lạc Lạc mười phút, cuối cùng cũng đã khiến Mộ Lạc Lạc như một con heo chết tỉnh lại.

“Hi...” Mộ Lạc Lạc nhìn thấy số điện thoại lạ, bây giờ là ba giờ sáng.

“Hi gì mà hi! Tôi là bố chồng cô đây, cô dậy ngay cho tôi!”

“?!” Mộ Lạc Lạc lập tức ngồi thẳng dậy, mặc dù không nhìn thấy thái độ của đối phương, nhưng cô ý thức được phải cúi đầu gập lưng, cung kính hỏi: “Chào bố chồng đại nhân, có việc gì dẫn dò con dâu...”

“Chồng cô hiện tâm trạng không tốt, gọi điện về an ủi nó vài câu!” “Bụp” một tiếng, Hàn Kiến Quốc tắt máy.

Mộ Lạc Lạc tim đập thình thịch, vội vàng chạy về phía bàn làm việc, bắt an ngồi đợi máy tính khởi động. hít thở thật sâu để bình tĩnh lại, từng bước từng bước đăng kí tài khoản.

Cô ngồi hơn nửa tiếng cũng không cài xong phần mềm nói chuyện, dựa vào tài khoản hòm thư MSN trên danh thiếp, thêm Dịch Nam vào danh sách bạn tốt.

Lại là nửa tiếng đồng hồ dài dằng dặc, Dịch Nam không trả lời đồng ý.

Mộ Lạc Lạc vừa nghĩ đến Dịch Nam tinh thần bất ổn, lại nhớ đến vẻ u sầu của anh, hận một nỗi không thể ngay lập tức bay về bên anh.

Viết thư chẳng? Ừm... nhưng hi vọng anh có thể nhìn thấy.

Trung Quốc.

Đèn điện bắt đầu sáng, thành phố dừng lại vẻ hối hả nhộn nhịp của một ngày.

Dịch Nam nhìn lên bàn làm việc trước mắt, ở góc phải màn hình, biểu tượng hòm thư sáng lấp lánh, nhưng anh không có tâm trạng để xử lí công việc.

...

Mấy tiếng trôi qua, Dịch Nam mới tỉnh lại, anh nhìn màn hình bảo vệ chậm chậm trôi, tựa vào lưng ghế, xoa xoa huyệt thái dương đang đau nhức, ngón tay di chuyển con chuột, dường như con người anh không thể nào thoát ra được sự ràng buộc đó, chỉ có thể dùng sự bận rộn để giải thoát áp lực. Anh tiện tay mở hộp thư đã bị nén đầy, lần lượt xem từng thư.

Có một lá thư không kí tên đã thu hút ánh mắt anh, anh bèn uống một ngụm cà phê, mở nội dung ra xem, đây là một bức thư có kèm theo file ảnh và một số icon.

Chồng ơi, thầy Dịch ơi, ông Chủ tịch Dịch ơi, hãy chọn cách gọi anh yêu thích, những cái khác đừng nhìn nhé, em là Lạc Lạc...

Dịch Nam khẽ mỉm cười, kéo chuột xuống.

Hi hi, em chưa từng sử dụng MSN để gửi thư, không biết anh có nhận được không nữa, haiz, thật phức tạp quá ~~~(> <)~~~, anh nhìn thấy bức ảnh đầu tiên không? Đó là lúc em hoàn thành công việc đầu tiên, giáo sư vẫn chưa chỉ định nội dung, chỉ cho mấy điểm tròn, để học sinh dùng mấy điểm tròn đó vẽ những hình có ý tưởng có

nội dung... em làm rất lâu rất lâu, liền thêm giấy bọc cho những điểm tròn tạo thành hình dạng tròn tròn béo béo như vậy, có phải là rất sáng tạo không? Còn nữa, em thích nhất mùi vị sôcôla (T o T)/~~

Được rồi, không nói cái đó, anh xem bức thư hai chưa? Đó là phòng khách của phòng em, rất đẹp phải không? Chị Tống rất quan tâm, còn một ông thầy chuyên ngành hướng dẫn em, thầy giáo rất kiên nhẫn, lại rất hoạt bát, giảng giải rất lâu, rồi ngẩng mặt lên trời khóc, có lẽ tại em rất ngốc ㄟ____ㄟ. Các bạn cũng rất nhiệt tình, mặc dù em chỉ dùng ngôn ngữ cơ thể để giao tiếp với họ, nhưng nhìn họ cũng hiểu, còn giúp em vẽ một bản đồ nhỏ. Tóm lại, em ở bên này sống rất tốt, đừng lo lắng cho em, nếu như anh lo lắng cho em...

O(∩_∩)O

Hây dza, thực ra em cũng không biết nói gì, càng không biết anh có thể nhận được bức thư này không, thêm anh vào danh sách bạn tốt anh cũng không trả lời, có phải anh không muốn trả lời em không? Bây giờ ở Mỹ là bốn rưỡi sáng, em ngồi trước máy vi tính đợi anh, nhưng chỉ đợi đến chín giờ thôi, chín giờ phải lên lớp rồi, mau trả lời em được không? Hi vọng anh cười như Mộ Lạc Lạc thường cười.

Địch Nam vội vàng nhìn đồng hồ, nhưng đã hơn mười giờ rồi, thuận tay với lấy điện thoại, nhưng nghĩ đến cô đang đi học, lại thôi.

Địch Nam nghi ngờ nhìn màn hình, nhìn những tác phẩm trẻ con của người mới nhập học, tự nhiên khẽ nở một nụ cười. Anh mở phần mềm thiết kế tranh, làm rất nhanh, khiến cho những bức ảnh trở nên sống động, sau đó trả lời thư của Mộ Lạc Lạc.

Địch Nam không hi vọng bên cạnh anh lại xuất hiện một nhân vật đầy bi kịch như mẹ anh, cho nên từ năm mười lăm tuổi anh đã lập chí thành công sự nghiệp, có tiền rồi, mới có thể tạo ra cuộc sống vật chất hoàn hảo nhất cho những người anh quan tâm. Nhưng, tiền bạc vẫn không thể nào giữ nổi trái tim của người phụ nữ, anh thừa nhận, về mặt tình cảm anh thật ngốc nghếch.

Trên MSN hiện lên mặt cười, Địch Nam hoài nghi nhìn, chọn vào mục nói chuyện.

Mộ Lạc Lạc: Ô, anh gửi cho em ảnh, anh thật giỏi, hóa ra đặt chúng giữa nền cỏ trông thật đáng yêu ^_^

Địch Nam: Thích là được, vẫn chưa đi học sao?

Mộ Lạc Lạc: Không phải là đợi anh sao, nằm bò ra bàn ngủ quên mất ~~~~
(>_<)~~~~

Địch Nam: Tại sao phải đợi anh?

Mộ Lạc Lạc chun mũi, lại đề câu hỏi muốn hỏi anh mà lúc trước đã xóa “Tâm trạng tại sao không tốt?”.

Mộ Lạc Lạc: Em đến đây một tháng rồi, vậy mà anh... cũng không nhớ em.

Địch Nam nhìn màn hình mỉm cười: Xin lỗi, dạo này rất bận.

Mộ Lạc Lạc: Ô, hôn em đi rồi em sẽ tha thứ cho anh.

Địch Nam: ...

Mộ Lạc Lạc: Mau hôn đi, không hôn chứng tỏ anh không nhớ em! (@_@)#

Địch Nam: Phần mềm anh đang dùng không tích hợp với những phần mềm như của em...

Mộ Lạc Lạc: *Ngốc! Bên trong MSN có khung biểu thị trạng thái, hàng thứ tư, ở giữa, cái môi đó, nhanh.*

Địch Nam chỉ dùng MSN để nhận thư điện tử, rất ít khi mở khung nói chuyện, anh chọn mở cột biểu thị tình cảm, dưới sự chỉ đạo của Mộ Lạc Lạc tìm đến hình “môi hồng”... nhưng anh lại click chuột gửi một hình “mặt cười”.

Mộ Lạc Lạc ngồi trước máy tính mím môi tức giận, đợi anh bao lâu vậy, hôn vờ một chút cũng không được, hừm.

Địch Nam: *Lạc Lạc, em còn đó không?*

Mộ Lạc Lạc: *Không còn, đối phương rất tức giận!*

Địch Nam: *Đi học đi, có việc hãy gửi thư cho anh, anh nhận được sẽ tự động trả lời sau, sau này không cần phải đợi anh.*

Mộ Lạc Lạc cắn đầu ngón tay, chọn hình “tạm biệt” sau đó tức giận out khỏi mạng.

Địch Nam thấy avatar của cô biến thành màu xám, tự nhiên, nhắm một bài hát, chậm chậm gập máy tính xách tay, người có tâm trạng không tốt chỉ là anh.

Hàn Tư Viễn vẫn đứng chờ Mộ Lạc Lạc trước cổng kí túc xá, tối hôm qua mơ mơ màng màng nói cho bố số điện thoại của cô, đương nhiên, lúc tỉnh táo cũng không dám không cho, vì ông bố này bất cứ lúc nào, bất cứ địa điểm nào cũng ở trong trạng thái tức giận.

Anh thấy Mộ Lạc Lạc tức giận ôm chồng sách đập cửa, biết ngay Mộ Lạc Lạc đã nghe điện thoại của bố.

“Lạc Lạc, bố anh đã nói gì với em?”

“Không nói gì, bắt em gọi điện thoại cho thầy Địch.”

“Thế em đã gọi chưa?” Hàn Tư Viễn nghiêm túc nhíu lông mày.

“Gọi rồi, tắt máy. Em gửi thư điện tử, từ ba giờ sáng đến giờ, cuối cùng anh ấy cũng trả lời em, anh biết anh ấy ác đến mức nào không?! Lại giục em đi học!” Mộ Lạc Lạc dứ dứ tay: “Tức chết đi được! Bọn em hết rồi! Hết thật rồi!”

Hàn Tư Viễn vỗ tay: “Chúc mừng em đã hết khổ nạn, em biết phương pháp trị liệu thất tình tốt nhất là gì không?”

Mộ Lạc Lạc không buồn đáp, tiến thẳng về giảng đường, Hàn Tư Viễn vội vàng đuổi theo: “Bước vào một cuộc tình mới, vứt tình cũ qua một bên, nhìn về phía trước... như anh đây.”

Mộ Lạc Lạc trừng mắt nhìn anh: “Tâm trạng em giờ rất xấu, đừng làm loạn thêm nữa...”

Hàn Tư Viễn cười đầy hàm ý, nắm vai Mộ Lạc Lạc, trịnh trọng nói: “Anh không đùa em đâu, em cho rằng anh vượt sóng vượt gió cùng em đi học là vì điều gì?”

Mộ Lạc Lạc chớp chớp mắt, gỡ tay anh ra: “Anh vốn là sinh viên Harvard, học lại thôi!”

“Trong nước cũng có mấy trường y khoa loại A đã mời anh về làm, anh còn cần phải đi học lại sao?”

“Anh cũng không thiếu tiền, đi học thoải mái hơn đi làm.”

Hàn Tư Viễn trầm hắc xuống, nói: “Từ giây phút vì anh mà em quỳ xuống chân tên cướp, anh đã quyết định chờ em.”

Mộ Lạc Lạc ngây người một lúc, sau đó vội vàng bước đi, vì biểu hiện của Hàn Tư Viễn quá thật, không có chút nào là đùa giỡn, lúc này tâm trạng cô đột nhiên rối bời.

Hàn Tư Viễn đứng chôn chân tại chỗ, đã qua một tháng, quan hệ của anh và Mộ Lạc Lạc không chỉ giãm chân tại chỗ mà cô cũng đã quy anh vào loại công tử ăn chơi. Anh cũng không mất kiên nhẫn, mà chỉ muốn nhanh chóng thay đổi quan điểm sai lầm của Mộ Lạc Lạc, nếu không bọn họ cả đời chỉ có thể là bạn tốt của nhau.

Nghĩ đến điều này, anh đuổi theo Mộ Lạc Lạc, tóm chặt tay áo cô, nói rõ tình cảm trong lòng, áp môi vào miệng cô.

“Hả!” Mộ Lạc Lạc giương đôi mắt ngốc nghếch, toàn thân cứng đờ.

35 – Lễ Giáng sinh có liên quan gì đến Trung Quốc

“Anh... anh... anh!... Thầy Định còn chưa chủ động hôn em, sao anh có thể hôn em?!”

Mộ Lạc Lạc đẩy Hàn Tư Viễn ra, khóe mắt đỏ ửng.

“Đàn ông có thể lên giường với bất kì đứa con gái nào, nhưng sẽ không hôn người con gái anh ta không yêu. Định Nam vốn không yêu em, em vẫn còn không đối mặt với sự thật?!” Hàn Tư Viễn tức giận, nhìn thấy Mộ Lạc Lạc bị tổn thương, trong lòng anh càng đau khổ.

Mộ Lạc Lạc cắn chặt môi, rất tức giận, cô luôn biết sự thật Định Nam không yêu cô, nhưng đến một lời giả dối để an ủi mình cũng không nói được sao, có cần phải cứa vào vết thương lòng không?!

Cô quay người bỏ chạy, muốn phản bác sao? Muốn! Nhưng cô không có lí do phản bác, một chút can đảm cũng không có.

Hàn Tư Viễn nhổ nước bọt, anh rất tàn nhẫn, ép cô bước ra khỏi hoang tưởng không thực tế.

Chỉ có anh không ngờ tới, Mộ Lạc Lạc vì câu nói này, nửa năm không có phản ứng gì với mình.

Chớp mắt đã đến đêm Noel, trong vườn trường rộn rã. Mộ Lạc Lạc nằm trong phòng ấm áp, đọc một bức thiệp, hững hờ nhìn hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ... Hơn nửa năm rồi, tiến trình học tập cũng gấp gáp, vì sự nghiệp học tập, vì những nguyên nhân cô không muốn đối diện, Lạc Lạc cũng không có bất kì liên lạc gì với Định Nam. Ngày mai là Noel rồi, Noel không phải là ngày lễ tết của Trung Quốc, cho nên cô cũng không nhận được bức thiệp chúc mừng nào của Định Nam, hay là, đợi đến Tết vậy?...

(Tiếng Anh) “Bảo bối, tối nay có vũ hội Giáng Sinh cùng đi nhé?” Chu Bội Doanh tay cầm gương trang điểm bước vào phòng cô.

(Tiếng Anh) “Không đi đâu, mình không biết khiêu vũ, cũng không có người nhảy cùng...” Mộ Lạc Lạc chớp mắt cười.

“Mike đâu? Anh ấy hẹn ai?” Lúc trước Chu Bội Doanh bận thi, bây giờ mới phát hiện ra Hàn Tư Viễn rất ít xuất hiện.

“Người hẹn anh ấy nhất định rất nhiều, làm sao có thời gian quan tâm đến mình.” Mộ Lạc Lạc trả lời cho có lệ. Sau việc Hàn Tư Viễn cưỡng hôn cô xảy ra, thực sự cô cũng không tức giận, chỉ là cố gắng duy trì hoàng cách với anh, mặc dù không phải là Dịch Nam nhưng cũng không thể là Hàn Tư Viễn, họ là anh em, cô không muốn chen vào giữa hai người.

Chu Bội Doanh bước đến gần Mộ Lạc Lạc, gấp sách giáo khoa trong tay cô, hôn lên trán sau đó nói: “Đi giải sầu đi, chồng cậu không có ở bên cạnh, lẽ nào không cảm thấy cô đơn sao?”

Rất cô đơn, nhưng... “Cô đơn cũng phải chịu, đàn ông Mỹ quá nhiệt tình, cũng rất tùy tiện.”

Chu Bội Doanh nhún vai than: “Đây vốn là đất nước mở cửa, tất cả những nhu cầu yêu đương, cậu cứ bảo thủ như vậy, thực sự trong lòng muốn hay không muốn bản thân cũng không rõ...”

Mộ Lạc Lạc lắc đầu: “Mình đã lỗi thời rồi, mình đã là phụ nữ đã có chồng.” Nói xong, cô nhìn xuống rất cô đơn.

“Tùy cậu thôi, mình còn có một cuộc hẹn quan trọng, buổi tối muốn đến thì đến, yêu cậu nhất...” Chu Bội Doanh chớp chớp mắt, xách ví rời đi thật nhanh.

Mộ Lạc Lạc vẫy vẫy tay về phía cửa lớn, nụ cười tắt biến, nhìn sang màn hình máy vi tính... cô mở hai hộp chat QQ và MSN, biểu tượng chim cánh cụt luôn nhấp nháy, Tống Nhụy cũng qua hòm thư QQ gửi thiệp chúc mừng điện tử cho cô, bất luận là ngày lễ lớn nhỏ, Tống Nhụy đều không quên chúc một vài câu. Còn bên kia, biểu tượng của Dịch Nam dường như ở mãi trạng thái offline.

Trong phòng làm việc của Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Thác Nhuệ.

“Chủ tịch Dịch, tiệc Giáng sinh và lễ trao giải thưởng sẽ chính thức bắt đầu vào lúc tám giờ ba mươi phút, anh hãy thay trang phục trước đi ạ.” Tống Nhụy chú ý nhìn Dịch Nam – người vẫn chăm chú làm việc, tay cô giờ cao bộ vest lịch lãm.

Dịch Nam đồng ý, vén tay áo nhìn đồng hồ, năm cũng sắp hết, bản thân là Chủ tịch hội đồng quản trị có nhiệm vụ khen thưởng, nói chung là nói lời cảm ơn những nhân viên đã vất vả trong một năm qua. Anh vô tình nhìn thấy Tống Nhụy vẫn y nguyên trong bộ trang phục công sở, hỏi: “Bảy rưỡi rồi, cô vẫn chưa đi thay quần áo sao?”

Tống Nhụy ngây người, cúi đầu nhìn bộ vest công sở màu đen của mình: “Vâng, tôi cũng không có ý định thay trang phục khác, nếu Chủ tịch Dịch không hài lòng, tôi sẽ lập tức đi thay.”

“Không kịp rồi, đi theo tôi.” Dịch Nam lấy áo ngoài, chìa khóa xe ô tô, bước thẳng ra ngoài phòng làm việc.

“Vâng.” Tống Nhụy không hiểu, một tay ôm hộp giày, một tay cầm áo vest, trên vai vắt cà vạt, dây thắt lưng, quần quần áo áo loạn cả lên chạy theo ông chủ.

Mười lăm phút sau, tại trung tâm thương mại quốc tế.

Tống Nhụy đứng trong khu thời trang rộng rãi, nhìn những bộ lễ phục quý giá đắt tiền, trong chốc lát đứng như bị hoa mắt.

Dịch Nam nhân tiện lúc cô chọn lễ phục, đã mượn phòng thay đồ, nhanh chóng thay xong bộ lễ phục dành cho buổi tiệc rượu.

Trang phục lần này ôn hơn lúc mặc áo somi, hơn nữa sự sang trọng lịch lãm và đẹp trai bẩm sinh của anh cứ như là hoàng tử bạch mã đang bước ra từ truyện cổ tích.

“Bạn trai của chị đẹp trai quá...” Người bán hàng giúp Tống Nhụy chỉnh vai áo, vừa nhìn trộm Dịch Nam.

Tống Nhụy quay lại nhìn, nghi ngờ, nói: “Tôi sao có điểm phúc như vậy, anh ấy là ông chủ của tôi.” Sự nho nhã của Dịch Nam, cô không lạ, chẳng qua lúc này, trong lòng cô cảm nhận được một sự dịu êm tuyệt đẹp.

Tống Nhụy mỉm cười, nhìn Dịch Nam đang đứng trước tấm kính ngắm quần áo, thấy anh cúi xem điện thoại, cô liền hiểu ngay mình không có cơ hội, không chỉ cô, mà đến cả cô Phương Dung kia cũng không có cơ hội. Lúc Dịch Nam mượn số QQ của cô, cũng là lúc gắn chặt với chiếc điện thoại, những bức thư điện tử ào ạt vượt qua đại dương sang bên kia, cô biết ngay trong lòng Dịch Nam vẫn nhớ nhung Mộ Lạc Lạc như trước.

...

Lúc này, Dịch Nam thấy biểu tượng con chim cánh cụt nhấp nháy, liền bật cười.

Mộ Lạc Lạc: *Chị Tống, chúc Giáng sinh vui vẻ!* پ (پ3پ) پ

Dịch Nam: *Giáng sinh vui vẻ, không ra ngoài chơi à?*

Mộ Lạc Lạc: *Bội Doan hẹn em đi tham gia vũ hội Giáng sinh, em cũng hơi muốn đi, nhưng người ta đều có bạn nhảy, chỉ có em là một mình, ngốc quá à.*

Dịch Nam: *Em có thể hẹn bạn cùng lớp, vũ hội Giáng sinh thường sẽ có những màn biểu diễn sôi động, tự mình thoải mái chút đi.*

Mộ Lạc Lạc: *Haiz... Hay thôi không đi nữa, vừa nghĩ đến học phí và phí sinh hoạt đắt đỏ, em phải tranh thủ thời gian!*

Dịch Nam cười: *Tiền không phải vấn đề em cần quan tâm, không cần phải phấn đấu mà bắt chấp tất cả.*

Mộ Lạc Lạc: *Không thể nói như vậy, mặc dù ông chủ của chị có rất nhiều tiền, nhưng không có nghĩa vụ phải chu cấp cho em lâu như vậy, em có dự định cả rồi, đợi sau khi về nước, em sẽ cố gắng kiếm tiền, trả hết học phí mấy năm này cho ông chủ của chị.*

Dịch Nam cau mày: *Phân biệt rõ ràng như vậy làm gì, anh ấy là chồng em mà.*

Mộ Lạc Lạc: *Buzz... Xin lỗi, xin phép cho em buzz ông chủ của chị, nói là chồng gì chứ đến hơn nửa năm cũng không hỏi thăm vợ sống chết như thế nào? Em sắp hận chết anh ấy rồi, li hôn là việc sớm muộn, em đã đối diện với hiện thực, thật đó, thật đó.*

Nụ cười của Dịch Nam tắt ngấm, im lặng rất lâu, cuối cùng mới trả lời: *Chị nghĩ Dịch Nam sẽ tôn trọng quyết định của em, nếu ở bên đó em tìm được đối tượng mình thích, chị bằng hãy hẹn hò xem thế nào.*

Mộ Lạc Lạc: *Chị Tống xấu bụng quá! Không những không ngăn cản em mà lại khuyến khích em tìm người khác. Hừm hừm... người xấu, các chị đều là người xấu, chắc sớm muộn gì chị sẽ nhìn thấy ông chủ chị vứt bỏ em, đau lòng! Em out đây!*

Không đợi Dịch Nam gửi tin nhắn, Mộ Lạc Lạc offline thật.

Anh nhìn hai chữ “không phải” chưa kịp gửi trên màn hình. Cuối cùng xóa đi, thoát khỏi hệ thống nói chuyện.

“Chủ tịch Dịch, tôi chọn xong rồi.” Tống Nhụy mặc một chiếc váy ngắn, xoay một

vòng trước mặt Dịch Nam.

Dịch Nam khẽ nhếch môi ra vẻ suy nghĩ: “Rất đẹp”. Nói rồi, anh rút thẻ tín dụng đưa cho nhân viên bán hàng, ánh mắt cỏ vẻ u sầu không có cách nào xóa đi được.

Ở bên kia, Mộ Lạc Lạc nhận được một món quà rất lớn được nhân viên chuyển phát nhanh gửi đến.

Cô vui mừng mở ra, bên trong hộp quà có một bộ gồm chiếc váy xòe màu hồng, giày da, các phụ kiện khác.

Mộ Lạc Lạc bấm môi, nhắc tấm thiệp ra đọc:

Lạc Lạc, xin hãy nhận lời mời của anh, trở thành bạn nhảy xinh đẹp của anh trong buổi vũ hội đêm nay. Anh chàng lạnh lùng đẹp trai sẽ đến đón em đúng giờ, từ chối bị vô hiệu hóa ^ ^

Mộ Lạc Lạc vút tấm thiệp xuống, lấy bộ lễ phục đứng trước gương ướm thử. Những lớp ren ảo mộng trông thật thích mắt, mặc dù từ nhỏ đến giờ cô chưa từng mặc váy mấy lần, nhưng thiết kế của bộ trang phục này cổ điển mà lại không làm mất đi dáng vẻ đáng yêu, cô thật sự rất muốn thử. Cũng kì lạ thật, Hàn Tư Viễn luôn biết cô cần gì. Lạc Lạc nắm chặt tay, sao lại không đi chứ?!

Đã đến đêm...

Mộ Lạc Lạc nghe tiếng gõ cửa, dùng đầu gối suy nghĩ cũng có thể đoán được Hàn Tư Viễn đến.

Hàn Tư Viễn tựa vào cửa, ngắm nhìn Mộ Lạc Lạc đã thay xong váy, một thân hình rất đẹp mà bấy lâu nay cô giấu đi, làn da trắng và mịn màng. Chỉ có người phụ nữ phương Đông mới có sự tinh tế và duyên dáng như thế. Woah, đẹp tựa như búp bê sứ, Hàn Tư Viễn không kìm lại được huyết sát nói.

Mặc dù Mộ Lạc Lạc đã xa lánh Hàn Tư Viễn nửa năm, nhưng giờ gặp mặt lại không thấy lúng túng, cô nhắc chân váy, hỏi hộp hỏi: “Người đông như vậy, liệu có giẫm rách váy không?”

Hàn Tư Viễn cười không nói, bước vào phòng, lấy áo khoác ngoài của cô vắt lên tay, cúi đầu giong tay nói: “Đi thôi, bạn nhảy xinh đẹp của anh.”

Hàn Tư Viễn chỉ mặc một bộ đơn giản. Một chiếc quần ka ki và một áo len sẫm màu, đường may và cách phối màu rất thanh lịch, nho nhã, thể hiện được vẻ thời thượng của anh.

Mộ Lạc Lạc không tự tin với thiết kế cổ trễ, bàn tay luôn đặt trước cổ, nhanh chóng rời khỏi kí túc xá: “Chỉ cùng nhau đi vũ hội thôi nhé, em không nói tha thứ cho anh đâu.”

“Đã không tha thứ cho anh, tại sao lại uống thuốc cảm cúm và ăn cháo anh đưa tới?”

Mộ Lạc Lạc dừng bước, mấy ngày trước cô bị bệnh, nằm li bì mấy ngày liền, lúc tỉnh lại, liền thấy trên tủ đầu giường có để thuốc và cháo nóng, cô cho rằng Chu Bội Doanh làm việc tốt mà không để lại danh tính, việc tức nhất là, cô cảm ơn Chu Bội Doanh ba bốn lần, Chu Bội Doanh cũng im lặng như thế nhận lời cảm ơn.

Mộ Lạc Lạc khịt mũi, một thân một mình nơi đất nước xa lạ, sự quan tâm của bạn

bè dễ khiến người ta hàm ơn. Tỉ mỉ xem xét lại, Hàn Tur Viễn thực sự đối xử với cô rất tốt, bất luận là lúc anh ấy nằm viện hay lúc đi học ở đây, chỉ cần cô gọi một cú điện thoại, là anh tới liền. Cho dù bận không dứt ra được, anh cũng năm lần bảy lượt nhắn tin hỏi han.

Nếu so sánh như thế này, Dịch Nam trở nên yếu thế.

“Cảm ơn, em không sao đâu, anh đối với em tốt như vậy, chỉ là em không có lòng dạ...”

Hàn Tur Viễn vuốt tóc mái của cô: “Vẫn là câu nói đó. Đợi em, đợi đến lúc thay đổi trái tim em.”

Mộ Lạc Lạc bậm môi không nói, Hàn Tur Viễn lại ung dung cười: “Đừng lo lắng, chỉ cần em hiểu rõ một chút, từ lúc đến đây, anh cũng không qua lại với bất kì người con gái nào, lần đầu tiên trong cuộc đời này, vì em anh sẽ giữ thân thể như ngọc, ha ha.”

Mộ Lạc Lạc lè lưỡi: “Có kiên nhẫn thì anh hãy tiếp tục giữ gìn... em sẽ xem anh chịu đựng được bao lâu...”

Hàn Tur Viễn tự tin phá lên cười, kéo tay Mộ Lạc Lạc chạy ra ngoài kí túc xá, thuận tay khoác áo lên vai cô.

Ngoài trời rất lạnh, Mộ Lạc Lạc run bần bật, hai tay áo xoa xoa vào nhau cho ấm, nhưng ngón tay chạm phải một vật cứng, cô lấy ra xem, là một chiếc hộp tinh xảo có hình dạng rất lạ, vỏ ngoài rất quen, cô sung sướng phát điên.

“Aaaaaa... đây chính là sợi dây chuyền mà em muốn có... aaaaaa...” Mộ Lạc Lạc kích động hô vang giữa trời đầy tuyết lạnh. Trên mạng đã rao bán loại này làm cô mất ăn mất ngủ mấy ngày nay.

Hàn Tur Viễn quay lại cười, một vật nhỏ mà đã khiến cô ấy vui như vậy, coi như anh không mất công chạy đến New York một chuyến.

“Cần anh đeo giúp em không?”

“Vâng, cẩn thận một chút, đừng làm đứt món đồ em yêu thích nhé...” Mộ Lạc Lạc khư khư giữ chiếc hộp, mặc dù rất lạnh, nhưng dòng máu thì như đang sôi lên.

Sợi dây chuyền thủy tinh màu tím nhạt được đeo lên cổ cô, Mộ Lạc Lạc lần sờ sợi dây chuyền mãi không thôi, cô mới phát hiện ra, những phụ kiện của lễ phục mà Hàn Tur Viễn chuẩn bị cho cô rất đầy đủ, chu đáo, duy nhất thiếu sợi dây chuyền.

Hàn Tur Viễn thấy Mộ Lạc Lạc dường như sắp phát khóc vì xúc động, anh ôm cô vào lòng, hài hước nói: “Giáng sinh vui vẻ!”

Mộ Lạc Lạc bị cánh tay anh ôm chặt, cảm thấy có gì đó rất ấm áp, cô nuốt nước mắt vào trong, đẩy anh ra đồng thời cười ngốc nghếch: “Thôi đi, làm hỏng hết tóc em rồi.” Nói xong, cô vội vàng bước đi.

Hàn Tur Viễn nhìn những vết giày in trên nền tuyết trắng, hai tay rút vào túi, dùng cỡ giày số 42 để che phủ đi dấu tích của giày cỡ 36, đuổi theo cô.

36 – Có một chàng trai, anh ta dùng cách riêng của mình để quan tâm cô

Bữa tiệc Giáng sinh rất nhộn nhịp, nhạc rập rình, sinh viên các trường đang tụ tập tại đại sảnh, tất cả cùng chúc mừng cho ngày Chúa ra đời. Mộ Lạc Lạc đi chỉnh lại bộ y phục,

Hàn Tư Viễn đứng ở cửa ra vào chờ cô, tầm mười phút sau, anh đã nhận được vô số ánh mắt đưa tình hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp của các cô gái đẹp.

Mộ Lạc Lạc kiễng chân lên tìm Hàn Tư Viễn, chỉ nhìn thấy anh đang đứng ở phía trước lan can cửa, không ngừng vẫy tay, lắc đầu, thái độ từ chối của anh làm cho các cô gái vô cùng thất vọng. Các chàng trai châu Âu về cơ bản là cao to, khỏe mạnh, nhưng Hàn Tư Viễn đứng cạnh họ cũng không tỏ ra thua kém, nhưng khi đã quen mắt với những vẻ gồ ghề của các chàng trai châu Âu, thì vẻ nho nhã và nhẹ nhàng của các chàng trai phương Đông lại tỏ ra thu hút mọi người hơn. Hàn Tư Viễn hướng người về phía cô vẫy tay, cảm thấy có phần nhiệt tình quá, cười nói: “Mộ Lạc Lạc, đứng ở đó đừng đi đâu, anh qua đón em.”

Cô rất mong người chủ động đi về phía mình là Dịch Nam, nhưng hiện thực phũ phàng cho cô biết, Dịch Nam vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ. Cô chạy thục mạng đuổi theo, để có thể sánh ngang với Dịch Nam, cô đã cố gắng học hành, không bỏ học, nhưng anh thì sao, anh vốn không nhận ra điều đó.

Hàn Tư Viễn đứng cách cô một đoạn, lịch sự đưa tay ra, Mộ Lạc Lạc chỉ do dự một giây, rồi đặt tay mình lên bàn tay ấm áp đó.

“Đói rồi phải không, anh đưa em đến phòng ăn trước.”

Mộ Lạc Lạc mân mê ngón tay của Hàn Tư Viễn, thật sự là cô không biết nói gì.

Trong phòng ngày càng đông, Hàn Tư Viễn sợ bị lạc, nắm chặt tay cô, dùng thân mình để bảo vệ cô, tránh mọi người làm chia cắt họ.

Lúc đó, một cô gái người Pháp, chắc là do uống say quá, toàn thân hừng khởi, cô trèo lên sàn, vừa nhảy vừa cởi quần áo, thân hình chữ S của cô nhanh chóng cuốn hút mọi người, các chàng trai tiến về phía trước cùng nhảy.

“A...” Mộ Lạc Lạc hét lên một tiếng, sợi dây chuyền bị lôi về phía sau.

Cô vội vàng giữ lấy móc của sợi dây, nhưng không kịp, những hạt ngọc đã rơi xuống sàn nhà, lăn khắp nơi.

Hàn Tư Viễn mãi nhìn mấy chàng trai nhảy trên kia, không nghe thấy tiếng hét của Mộ Lạc Lạc.

“Aaa... Hàn Tư Viễn! Sợi dây chuyền bị rơi mất hết rồi! Hàn Tư Viễn, giúp em...” Mộ Lạc Lạc nhảy lên kêu, nước mắt không ngừng rơi.

Hàn Tư Viễn đẩy cô lên sàn, nói: “Không được xuống, anh sẽ đi tìm.”

Mộ Lạc Lạc gật đầu: “Nhanh lên chút, mọi người dẫm lên...” Cô không dám nghĩ nữa, Mike đáng thương.

Hàn Tư Viễn đáp lời, nhanh chóng hòa vào dòng người, anh quỳ xuống, không chú ý tới hình tượng của mình nữa, quỳ dưới chân mọi người nhặt nhanh từng hạt ngọc.

Mộ Lạc Lạc đứng trên sàn lo lắng chờ đợi, nhưng cô gái người Pháp vẫn đang không ngừng nhảy múa khiến dòng người càng ngày càng đông, bóng dáng của Hàn Tư Viễn đã chìm trong biển người. Khung cảnh này làm cô hoảng sợ.

Giống như vạn mã đang giày xéo, chắc Hàn Tư Viễn đang bị giẫm rất đau?

“Hàn Tư Viễn, thôi đi, đừng tìm nữa, anh đứng dậy đi...” Mộ Lạc Lạc nhảy lên vẫy tay, nhưng tiếng nhạc to át đi, không ai nghe thấy tiếng cô.

Mười phút sau, Mộ Lạc Lạc hét tới mức khàn giọng, vẫn không nhìn thấy Hàn Tư Viễn đứng dậy, cô đã từng xem trên quyền tạp chí đưa tin trong một buổi biểu diễn đã có

người bị giẫm chết. Trong lòng cô rất sợ.

Thấy vậy, Mộ Lạc Lạc lắc lắc micro, xem micro có nhận giọng cô không, rồi lập tức cởi bộ váy ngoài ra, đứng trước mirco kêu gào, lần này thì tiếng của cô đã gây chú ý.

Trong phòng nhảy, thường có một số cô gái thích thể hiện, người khác cởi mình cũng cởi, quan trọng là, ai sẽ trội hơn.

Cô gái phương Đông quay người lại chỉnh sửa bộ quần áo như vũ công, Đây là một chủ đề thu hút mọi người, cho nên các chàng trai hướng về phía Mộ Lạc Lạc, miệng không ngừng la hét.

Mộ Lạc Lạc chỉ muốn phân tán sự chú ý của mọi người, không ngờ rằng lại thu hút được nhiều người tới vậy, cô có biết nhảy gì đây, chỉ biết một vài động tác thể dục từ hồi tiểu học, vì cô sợ khổ nên không dám tập luyện tới cùng.

Đôi chân dài của cô thu hút mọi ánh nhìn, đèn nhấp nháy chiếu vào thân hình cô, Mộ Lạc Lạc nghiêng mình vặn vẹo, cô muốn tìm một cái lỗ chui xuống, nhưng Hàn Tư Viễn đã xuất hiện.

Xung quanh mọi người la hét. DJ cũng đã chuyển bản nhạc hiphop thành nhạc dance, mọi người đang trông đợi cô biểu diễn!

Mộ Lạc Lạc bình tĩnh lại, may mà cô mặc một chiếc quần chắc chắn, may mà Hàn Tư Viễn đã đưa cô đến sàn nhảy, tuy không thể chuyên nghiệp nhưng cô khá uyển chuyển, việc uốn éo không thành vấn đề với cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn mọi người, từ từ lần đi.

Nhưng cô lại bị một lưu học sinh khác túm lấy, một lần nữa cô lại bị lôi lên sàn. Xem kìa, đây có lẽ chính là lý do mà các tờ báo Trung Quốc hay dành tặng cho các buổi biểu diễn quốc tế, tính linh hoạt và độ rủi ro mang tới thành công.

Nhưng mục đích của Mộ Lạc Lạc không phải là thu hút đám đông, cô chỉ muốn đám người cao to kia tản ra để cô có thể tìm thấy Hàn Tư Viễn. Khi cô nhìn thấy bóng dáng Hàn Tư Viễn giữa biển người, nụ cười rạng lên, nếu cô không nhìn nhầm, thì Hàn Tư Viễn đang nằm dưới đất, vẻ mặt rất đau đớn...

Mộ Lạc Lạc giật mình, nhanh chóng trượt xuống, cô không để ý tới đám người mà cứ thế xô đẩy tiến về phía Hàn Tư Viễn. DJ không hiểu chuyện gì, vặn nhỏ âm thanh, nhìn theo.

Hàn Tư Viễn không hề biết chuyện gì đã xảy ra trước đó, một tay túm lấy cổ tay bị giẫm, có lẽ đó là chỗ bị giẫm đau nhất.

Mộ Lạc Lạc lao đến trước mặt anh ta, cô đứng lặng đi, lập tức Hàn Tư Viễn đứng dậy, cười vui vẻ cầm sợi dây chuyền lên: “Nhìn xem, anh đã nói là anh có thể tìm mà...”

Nhưng vẫn chưa nói xong, Mộ Lạc Lạc đã ôm chặt lấy cổ anh: “Chẳng phải chỉ là một sợi dây chuyền sao! Không tìm được thì thôi, anh biết em lo cho anh, sợ anh bị những đôi giày cao gót đó giẫm chết không?”

Hàn Tư Viễn không ngờ cô đã nhảy xuống, chân không đứng vững, anh kêu lên “đau quá” rồi lại ngồi xuống nền.

Anh cảm thấy toàn thân Mộ Lạc Lạc đang run rên, anh đập nhẹ vào vai cô, tiếp tục nói: “Anh vẫn còn sống mà, đang định đi tìm em...”

Mộ Lạc Lạc kéo bàn tay đầy vết tích của anh, nước mắt không ngừng rơi xuống mu bàn tay, ở đó có nhiều vết thương đang rỉ máu.

“Đồ ngốc, đồ ngốc...” Mộ Lạc Lạc nhìn bàn tay anh nước mắt giàn giụa.

Hàn Tư Viễn nhăn mày, lau khô nước mắt cho cô, giọng nhẹ nhàng: “Đừng khóc, vết thương này không có gì đâu, phần mắt loang lổ hết rồi, xấu...”

Vào thời khắc đó, giọng Hàn Tư Viễn lần thứ ba bị cô ngắt lại, nhưng lần này anh rất vui sướng, Mộ Lạc Lạc đang hôn vào môi anh, nước mắt rơi xuống môi của hai người, không một tiếng động.

Tiếng vỗ tay bốn bề vang lên, Hàn Tư Viễn đã quên đi mình bị đau, ôm chặt eo cô, dịu dàng hôn lại cô. Sau một thời gian dài chờ đợi, cuối cùng anh đã lay chuyển được trái tim Mộ Lạc Lạc, vì thời khắc này, anh đợi bao lâu cũng đáng.

Phóng viên trong trường bận rộn ghi lại khoảnh khắc này, nhanh chóng đưa lên bảng tin của trường về đêm nhạc hôm ấy.

Sự việc sau này làm cho Mộ Lạc Lạc không ngừng cảm thấy mình bị điên mà mọi người ở đó cũng điên theo. Cô bất ngờ trở thành nữ hoàng khiêu vũ của buổi tối ngày hôm đó, phần thưởng chính là chiếc cup bằng vàng 18k, nghe nói, nó có thể trị giá ba, bốn nghìn nhân dân tệ.

Mộ Lạc Lạc trở thành nhân vật tâm điểm trong trường, thậm chí còn có rất nhiều người đứng ở phòng đợi cô, chỉ vì muốn chụp ảnh chung hoặc xin chữ kí. Vài bức hình hôm đó được dán ngay ở bảng tin, làm cô không dám một mình đi lên giảng đường.

Hàn Tư Viễn nhìn thấy cô ngồi một mình, rón rén bước tới, ôm lấy cô từ phía sau.

Trong lòng Mộ Lạc Lạc rất khó chịu, tối hôm qua cô không rõ động lực nào đã khiến cô hôn Hàn Tư Viễn, cô đã nghĩ về chuyện này rất lâu, nhất định lúc đó vì cô cảm động nên mới có những lời lẽ như thế.

Cô nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn xuống hai bàn tay đan vào nhau của Hàn Tư Viễn, âm thầm lau nước mắt.

“Tay anh... thế nào rồi...”

Khi Mộ Lạc Lạc quay đầu lại hỏi, không biết do cố ý hay vô tình, khuôn mặt hai người lại chạm nhau.

Mộ Lạc Lạc gượng từ chối: “Đừng... em vẫn chưa li hôn...”

Hàn Tư Viễn lắc vai cô, anh không muốn cho Mộ Lạc Lạc thời gian hối hận, lấy trong áo khoác ra hai tấm vé đưa cho cô: “Giáng sinh được nghỉ bảy ngày, anh sẽ đưa em đi nghỉ ở thành phố này.”

“Không đi được không... ngoài kia lạnh lắm...” Mộ Lạc Lạc sắc mặt không tốt, sao cô dám đi một mình với anh ở bên ngoài.

Hàn Tư Viễn cười không nói gì, kéo tay, lôi cô đi.

Mộ Lạc Lạc đưa hai tay, nhắm mắt lại, không còn mặt mũi nào nhìn về đất tổ quê hương.

Trung Quốc.

Địch Nam nằm trên đầu giường, xem trang báo điện tử của trường Harvard, anh ấn vào mục đêm hội Giáng sinh, anh cũng không biết mình muốn xem cái gì, có thể là chỉ muốn nhìn trong góc nào đó của tấm ảnh có hình bóng một cô gái Trung Quốc hay không, cũng có thể là anh đang phỏng đoán, phóng viên trong trường có thể chụp ảnh Mộ Lạc Lạc.

Nhưng tất nhiên, anh ta không nhìn thấy người anh cần tìm trong bức hình đó.

Nhưng trong một bức hình riêng biệt, anh lại nhìn thấy Mộ Lạc Lạc, không chỉ là ảnh, mà còn có hẳn một clip hơn một phút, tiêu đề là *Nữ hoàng khiêu vũ năm nay*, một cô gái xinh đẹp hai mươi một tuổi, có phần biểu diễn khá tuyệt.

Địch Nam mở video ra xem, có chút gì đó chán chừ không muốn xem. Nhưng, nụ cười của anh nhanh chóng bị dập tắt khi nhìn thấy bức ảnh ở bên dưới.

Đó chính là bức ảnh Mộ Lạc Lạc và một người đàn ông hôn nhau, tuy chụp không rõ nhưng Địch Nam cũng phần nào đoán ra đó là ai.

Dưới tấm hình có chú thích rất ngửa mắt: *Nữ hoàng khiêu vũ dừng cảm biểu lộ tình cảm, một cử chỉ làm mọi chàng trai cảm động*

Anh tắt máy tính, nụ cười hoàn toàn tắt ngấm.

37 – Sinh nhật, Lạc Lạc nhận được hai chiếc bánh sinh nhật

Đông qua xuân lại đến, thoáng cái thời tiết đã chuyển sang ấm áp. Lịch trình dày đặc khiến Mộ Lạc Lạc không có nhiều thời gian rảnh để buồn phiền, hướng hồ hằng ngày Hàn Tư Viễn đều tặng cô một bông hoa hồng đỏ rực, cố gắng giành tình cảm của cô.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi một tuổi của Mộ Lạc Lạc, cũng chính là kỉ niệm một năm ngày cưới của cô và Địch Nam kết hôn. Trong cái ngày không có gì đáng để kỉ niệm này, cô chúm đầu vào cuốn từ điển tiếng Anh dày cộp, cố nhớ những thuật ngữ chuyên ngành làm người ta đau đầu như thường lệ.

Mộ Lạc Lạc cắn bút, không tìm được tiếng thở dài. Từ sau lễ Giáng sinh, không những Địch Nam không hỏi thăm, ngó ngang gì đến cô mà ngay cả thư ký Tống cũng rất ít khi lên QQ trò chuyện cùng cô, nếu có lên thì cũng toàn hỏi cô những câu như cô thiếu cái gì, còn cần những gì...

Thầy Địch... liệu còn nhớ thầy có một người vợ hữu danh vô thực?

Tiếng gõ cửa vang lên, Mộ Lạc Lạc đặt cuốn từ điển xuống đi ra mở cửa...

Một bó hồng lớn đẹp rực rỡ hiện ra trước mắt cô, nói ra thì chẳng có cô gái nào không thích hoa, đặc biệt là loài hoa tượng trưng cho tình yêu, nhưng cô bị Hàn Tư Viễn chiều hư rồi, nên chẳng còn có chút hứng thú nào với hoa nữa.

Hai tay cô ôm hoa, nháy mắt cười: “Tặng hoa không bằng tặng đồ ăn, tiêu tiền cũng phải quan tâm đến hiệu quả chứ.”

Hàn Tư Viễn cười, đưa ra một túi đồ ăn vặt: “Muốn chân gấu cũng được.”

Mộ Lạc Lạc lè lưỡi trêu anh. Trong vòng nửa năm trở lại đây, Hàn Tư Viễn đã thay đổi khá nhiều, ngoài học và ngủ ra, dường như lúc nào anh cũng bên cạnh cô, quan tâm chăm sóc cô từng chút một. Còn đối với những nữ sinh khác, Hàn Tư Viễn luôn giữ thái độ xa cách. Hình tượng dân chơi một thời đã hoàn toàn biến mất.

Mối quan hệ của họ hiện đang trong trạng thái tế nhị. Hàn Tư Viễn chưa bao giờ chính thức tỏ tình với Mộ Lạc Lạc. Ví dụ như khi hai người đi dạo trong khuôn viên trường, có người hỏi anh – Mộ Lạc Lạc có phải là bạn gái anh không, anh chọn cách cười mà không trả lời. Vì vậy Mộ Lạc Lạc cũng không có lí do để từ chối anh. Mặc dù nói là như vậy, nhưng

bất luận trong học tập hay trong cuộc sống. Hàn Tư Viễn thực sự giúp đỡ cô rất nhiều, dành cho cô sự quan tâm của một người bạn trai, khiến cho một cô gái nhỏ bé, sống xa tổ quốc như cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hàn Tư Viễn lấy từ trong tủ lạnh ra một lon nước, lười biếng nằm trên ghế sofa, Mộ Lạc Lạc đứng trước bậu cửa sổ, thay hoa tươi. Hàn Tư Viễn nhìn cô từ sau lưng, chậm chậm đưa lon nước mát lạnh lên miệng... Hôm nay là sinh nhật Mộ Lạc Lạc, những món quà mà con gái thích anh đều đã tặng, mặc dù mỗi lần Mộ Lạc Lạc nhận quà đều vui vẻ, nhưng sự thực lại chứng minh bên ngoài cô tỏ ra tươi cười khi nhận quà, nhưng lại không hề để ý đến ý nghĩa tượng trưng của những món đồ trang sức hình trái tim ấy.

“Lạc Lạc... Bội Doanh đi đâu rồi?” Hàn Tư Viễn biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Câu ấy và anh bạn người Đức mới quen đi Petecsburg rồi. Nghe nói là đi xem bóng đá gì đó.” Mộ Lạc Lạc nói. Sinh viên nước ngoài khá tự do, nhưng thành tích học tập vẫn tốt, có lẽ là có liên quan đến thói quen ăn uống chẳng. Cô luôn tự an ủi mình như vậy.

Hàn Tư Viễn kéo dài âm cuối trả lời: “Xem ra chừng mười ngày nữa cũng chưa về nhỉ?”

Mộ Lạc Lạc cảm thấy giọng anh kì lạ, lập tức quay đầu lại bàn học, lách cách gõ bàn phím, cố làm ra vẻ bận rộn.

“Biết nói chuyện cùng với ai đây?” Hàn Tư Viễn bước lên trước, Mộ Lạc Lạc nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng gấp cuốn nhật kí lại, cô đẩy Hàn Tư Viễn: “Anh làm gì vậy, còn muốn xem trộm bí mật riêng tư của em hả?”

“Cuộc đời của em mà cũng có bí mật riêng tư hả?” Hàn Tư Viễn nhìn biểu hiện ngây thơ của cô, cô thực sự đã căng thẳng đến mức mắt đảo xung quanh.

Mộ Lạc Lạc liền nhìn về phía đồng hồ báo thức: “A... sắp mười một giờ rồi, chúng ta đi ăn trưa thôi...”

“Hôm nay anh nấu ăn, món mỳ Ý thế nào?” Hàn Tư Viễn xắn tay áo, chỉ về phía túi đồ đã mua. Hôm nay anh đến là có sự chuẩn bị, xem xem liệu cô trốn tránh như thế nào.

Cô nhìn Hàn Tư Viễn xách túi đồ vào trong bếp, xoa xoa mép áo, cảm thấy không khí kì lạ, hề anh cười cô liền tỏ ra lạnh lùng. Cô tự nói trong lòng: Hàn Tư Viễn sẽ không có bất kì hành động gì phạm luân lý đâu?

Nghĩ đến đây, cô bỗng cúi đầu, nhìn chiếc váy ngủ rất dễ coi mà mình đang mặc trên người, thế là cô chạy vào phòng ngủ, lấy từ trong tủ quần áo ra chiếc quần bò bó sát. Hey... Chiếc quần bò này hình như cũng là Hàn Tư Viễn mua cho cô, lúc đó mặc thử rất vừa vặn, cô muốn cởi cũng rất khó khăn!

Mộ Lạc Lạc ngồi cạnh mép giường, cố gắng lắm mới kéo được cạp quần. Chiếc quần này là loại quần cạp trễ, bó sát, kiểu dáng và màu sắc đều rất đẹp, không chật tới mức khó chịu mà khoe được toàn bộ đường cong. Sau khi mặc xong, Mộ Lạc Lạc đứng trước gương lại phát hiện ra vấn đề mới, phần mông rất lộ.

“Lạc Lạc... ra ngoài này giúp một tay đi!...”

Hàn Tư Viễn ở ngoài này gọi mấy tiếng, Mộ Lạc Lạc lặn lội dưới đất kéo ống quần ra, quả thực rất khó coi... Đến khi tiếng gõ cửa gấp gấp vọng vào, cô đành hoảng hốt mở cửa.

Hàn Tư Viễn nhìn đường cong của cô, đưa tay ra hiệu cô quay một vòng.

Mộ Lạc Lạc ngốc nghếch quay một vòng, Hàn Tư Viễn gật đầu hài lòng: “Con mắt của Trương Tiểu Lai quả nhiên danh bất hư truyền, em đúng là có cơ thể hình chữ S chuẩn.”

Mộ Lạc Lạc kéo thấp chiếc áo T-Shirt xuống che phần hông, động tác này lại làm chiếc áo rộng bị kéo xuống quá ngực, làm lộ ra khe ngực như ẩn như hiện.

Hàn Tư Viễn theo phản xạ nuốt nước bọt ở cổ họng, bước vào trong cửa, lý trí mách bảo anh rằng cô vẫn chưa thông minh đến mức lợi dụng y phục để quyến rũ nam giới. Nhưng cô lại thực sự đã khơi dậy dục vọng trong anh.

Mộ Lạc Lạc chăm chú nhìn vào mắt anh, vô thức lùi lại, lùi lại mấy bước, cô ngã xuống mép giường.

Hàn Tư Viễn vẫn tiến đến gần, đầu gối đè lên chiếc giường đơn, giữa hai chân cô.

Mộ Lạc Lạc hốt hoảng lùi về phía sau để trốn, nhưng phạm vi của chiếc giường có hạn, lưng cô nhanh chóng áp sát vào tường.

Hai cánh tay Hàn Tư Viễn vòng qua eo, ôm gọn cơ thể cô. Một màn tối bao phủ phía trên đầu Mộ Lạc Lạc. Hàn Tư Viễn nở một nụ cười mơ hồ, Mộ Lạc Lạc nhìn anh bất an, liên tục nuốt nước bọt.

Hàn Tư Viễn đưa một ngón tay nâng cằm cô lên, khẽ cúi người, từ từ áp sát môi cô.

Keng keng...

Tiếng chuông cửa vang lên không đúng lúc làm hỏng tâm trạng của Hàn Tư Viễn.

Hàn Tư Viễn bực bội mở cửa, thì ra là chiếc bánh sinh nhật mà anh đặt mua “kịp thời” được mang đến.

Mộ Lạc Lạc thở phào, nhân viên giao hàng đáng yêu đã giúp cô giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan, cảm ơn nhé.

Nhưng cô nghe thấy Hàn Tư Viễn và người đưa hàng thương lượng gì đó, dường như đang tranh luận về vấn đề màu sắc của hộp đựng bánh. Vì vậy cô làm như không có việc gì bước ra khỏi cửa, vừa kí nhận vừa nói: “Haizz, dù sao cũng không ăn hộp, không quan trọng đâu.”

Nhưng màu sắc của chiếc hộp này có chút kì lạ, màu xanh lam và thất nơ nhưng trang nhã, trông khá giống một chiếc hộp tình tế, tỉ mỉ.

“Anh đã chỉ định hình dáng chiếc hộp, không được, để anh ta mang về đổi.” Hàn Tư Viễn cầm lấy hóa đơn nhận hàng. Vì chiếc hộp hình Mickey trang trí bên ngoài mà mấy hôm trước ngày sinh nhật Mộ Lạc Lạc, anh đã mời một sinh viên khoa thiết kế giúp chế tác một cái.

Người giao hàng về mặt ngạc nhiên, vừa xin lỗi vừa gọi điện về cửa hàng trao đổi về chiếc hộp bên ngoài.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy Hàn Tư Viễn chuyện bé xé ra to, vì vậy nhân lúc hai người kia thương lượng, âm thầm đặt chiếc bánh lên bàn ăn, lén tháo dải dây lụa buộc ngoài hộp bánh, chỉ cần ăn một miếng là không thể trả lại hàng được nữa.

Cô trộm cười, kéo chiếc đĩa giấy dưới bánh ra, kéo nửa chiếc bánh ra ngoài hộp. Nhưng khi cô vừa định giơ một ngón tay ra chạm vào rìa bánh thì ánh mắt cô dán vào mặt trên chiếc bánh, trên đó lộ ra hơn một nửa chữ: Nam.

Mộ Lạc Lạc kêu lên một tiếng, cẩn thận rút cả chiếc bánh ra.

Cùng với hương vị sôcôla thơm phức, chiếc bánh điểm xuyên sôcôla trắng hấp dẫn hiện ra trước mắt Mộ Lạc Lạc.

Trên chiếc bánh chỉ có mấy chữ đơn giản:

Lạc Lạc, sinh nhật vui vẻ. Dịch Nam

Chỉ mấy chữ đơn giản này làm cho Mộ Lạc Lạc cảm động đến mức chảy nước mắt.

Mộ Lạc Lạc bịt miệng, gọi Hàn Tư Viễn rồi chỉ vào chiếc bánh, nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

Hàn Tư Viễn không rõ vì sao cô lại vừa khóc vừa cười, anh quay người đi lại, đúng lúc này, tiếng gọi của một người đưa hàng khác ngăn bước chân anh, trên tay người này chính là chiếc hộp hình Mickey.

Hàn Tư Viễn vừa nhìn về phía bàn ăn vừa kí nhận hàng, tiện thể kí luôn cả chiếc bánh không rõ lai lịch kia.

Anh đóng cửa phòng, đi đến cạnh bàn ăn. Mộ Lạc Lạc nhìn thấy chiếc hộp hình chuột Mickey đáng yêu, vui mừng bồi hồi.

Còn Hàn Tư Viễn nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên chiếc bánh sôcôla, không cười nổi.

Dịch Nam đáng chết, suốt một năm không hỏi han gì đến cuộc sống Mộ Lạc Lạc, khó khăn lắm anh mới đợi được thời khắc Mộ Lạc Lạc rung động, anh ta lại xuất hiện làm trò quỷ gì thế?!

Mộ Lạc Lạc kéo ghế ngồi cạnh bàn, ngắm nhìn hai chiếc bánh sinh nhật hình dáng không giống nhau nhưng đều là vị sôcôla, niềm vui nhân lên, cười mãn nguyện.

Thầy Dịch vẫn còn nhớ cô thích sôcôla, lại nhớ cả ngày sinh nhật cô, thầy Dịch vẫn chưa quên cô, ha ha, vạn tuế! Vạn tuế!

Hàn Tư Viễn vẫn ngồi trầm ngâm, ngón tay gõ lên mặt bàn. Anh kéo chiếc bánh Dịch Nam tặng ở trước mắt Mộ Lạc Lạc lại, rút chiếc dao nhựa ra định cắt.

Mộ Lạc Lạc thấy vậy kêu thất thanh: “Dừng! Dừng tay mau! Bỏ con dao trong tay anh xuống!”

Vừa nói cô vừa đoạt lấy con dao trong Hàn Tư Viễn, nhanh như chớp vút vào thùng rác. Để tránh Hàn Tư Viễn một lần nữa hạ độc thủ với chiếc bánh, cô nhanh chóng nhấc chiếc bánh lên, cẩn thận đặt vào tủ lạnh.

Cô không nỡ ăn, cho dù có ăn cũng phải đợi cô ngắm cho đã rồi mới tính. A, không, không, không! Hay là làm thành mẫu vật?

Mộ Lạc Lạc từ từ khép cửa tủ lạnh lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy Hàn Tư Viễn thần sắc không vui, cô liền cười giải thích: “Hai chiếc bánh nhất định ăn không hết, chiếc bánh anh tặng là bánh kem, đương nhiên phải ăn Mickey trước chứ nhỉ? Tình yêu lớn của tôi, hi hi...”

Hàn Tư Viễn chăm chú nhìn nụ cười rạng rỡ nở trên môi cô. Rất lâu rồi Mộ Lạc Lạc mới cười vui vẻ như vậy, cảm giác hạnh phúc khó che giấu nổi. Trong lòng anh càng không thấy dễ chịu.

Mộ Lạc Lạc biết mình rất quá đáng, nhưng cô không kìm chế nổi cảm xúc, vì vậy cô kéo Hàn Tư Viễn đi vào bếp: “Em làm mì Ý cùng anh, tiện thể anh dạy em luôn, lần sau em có thể làm cho anh ăn, hi...”

Hàn Tư Viễn miễn cưỡng nhếch môi, một chút bất lực thoáng qua trong tim anh.

Chẳng qua chỉ là một chiếc bánh kiêu dáng bình thường, mùi vị cũng bình thường mà lại làm cho Mộ Lạc Lạc vô cùng sung sướng, thậm chí có thể thoải mái nói chuyện với mình.

Địch Nam, xem ra anh thật nhẫn tâm.

Cùng lúc đó.

Địch Nam ngồi trong quán cà phê đối diện đại học Harvard lặng lẽ chờ đợi. Bất kể ở nơi nào cũng không thể làm lu mờ khí chất tao nhã của anh.

Chỉ cần Mộ Lạc Lạc cắt bánh thì có thể nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trong đó. Anh nợ cô một chiếc nhẫn cưới, nợ suốt một năm trời, cho dù cuối cùng họ không thể đến với nhau thì ít nhất đã từng cùng nhau trải qua một giai đoạn trong cuộc đời, phải cố gắng để có thể làm cho hồi ức bớt đi chút nuối tiếc.

Anh hớp ngụm cà phê, nhìn ra ngoài cửa sổ... Nói thực, trong lòng anh vô cùng nhớ nhung người vợ mới cưới.

Ánh nắng sáng chói xuyên qua cửa sổ kính, nhẹ nhàng lách qua những ngón tay anh, lặng lẽ chạm lên ngón vô danh, chiếu sáng chiếc nhẫn cưới nam cùng kiểu dáng với chiếc nhẫn kia.

38 – Không có người con gái kiên cường, chỉ có ý chí kiên định

Kể từ sau khi chiếc bánh sinh nhật được đặt trước của Địch Nam xuất hiện, cả người Mộ Lạc Lạc luôn trong trạng thái vui mừng cực điểm, nhảy nhót trong phòng khách, ngay cả khi đọc sách cũng cười. Hàn Tư Viễn đành thở dài.

Hàn Tư Viễn “tặc tâm bất tử”, lặng lẽ đặt cánh tay lên vai của cô, các ngón tay vuốt ve lên xương quai xanh của cô.

Mộ Lạc Lạc gạt tay anh ra, lật mặt còn nhanh hơn lật sách: “Dù sao đi nữa tôi cũng là chị dâu của anh, hãy tỏ ra tôn trọng một chút!”

Hàn Tư Viễn chế giễu, tay chỉ về phía tủ lạnh: “Chỉ vì một chiếc bánh mà Địch Nam ra lệnh cho thư kí gọi điện đường dài đặt mua mà chốc lát em có thể quên mất anh tốt với em thế nào sao? Anh nói cho em biết, Mộ Lạc Lạc, em cũng thật không có lương tâm vậy sao?”

Mộ Lạc Lạc giật mình, thư kí... Tống Nhụy? Chị Tống luôn quan tâm chăm sóc cô, bất kể ngày lễ lớn nhỏ đều không quên chúc phúc cô, nhưng ngày sinh nhật có thể xem là ngày lễ lớn đối với Mộ Lạc Lạc, bên phía Tống Nhụy lại không có động tĩnh gì. Nghe Hàn Tư Viễn phân tích như vậy, cũng rất có thể Tống Nhụy nghĩ thay ông chủ, vì vậy mới đặt một chiếc bánh sinh nhật, vì muốn cô vui nên cố ý viết lên trên đó tên của ông chủ.

“Cộp...” Mộ Lạc Lạc đánh rơi cuốn sách: “Thật quá đáng! Thật là quá đáng!”

Hàn Tư Viễn từ từ ngược mắt lên: “Ai quá đáng?”

“Chị Tống! Nhất định là chị Tống! Chị ấy, chị ấy, chị ấy... lừa trái tim mong manh dễ vỡ của em, hại em uống công vui mừng, thật đáng ghét!” Mộ Lạc Lạc tức giận mở máy tính, mặc dù Tống Nhụy có ý tốt, nhưng cô lại có cảm giác khó chịu vì bị trêu đùa.

Hàn Tư Viễn thấy cô tức giận đến nỗi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên liền nói: “Chỉ là anh đoán vậy thôi, anh không hề nói...”

“Nhất định là chị ấy, em luôn than phiền với chị ấy, nói ông chủ của chị ấy không quan tâm đến em, lần nào chị ấy cũng mập mờ nói không đâu, chỉ vì quá bận! Địch Nam có bận đến mức thế không? Anh nói xem liệu anh ấy bận tới mức email cũng không thể gửi không?! Được rồi, nếu bận tới mức ấy thì làm sao có thể nhớ sinh nhật của em?” Mộ Lạc Lạc giận dữ giậm chân xuống đất. “Tức chết đi được, tức chết đi được, kết quả đã rành rành như thế, chị Tổng không nên để em tưởng bở thế chứ!”

“Em cứ bình tĩnh lại đã...”

“Em không bình tĩnh được, em bị trêu đùa, bây giờ em rất giận!” Mộ Lạc Lạc giận dữ đăng nhập QQ, phát hiện chị Tổng không online, thế là cô lao vào phòng ngủ lấy di động, cước phí gọi quốc tế đường dài rất đắt, nhưng cô không thể đợi được nữa rồi.

Hàn Tư Viễn khóc không được mà cười cũng chẳng xong, nhưng nói một câu thực lòng, tâm trạng của anh rất vui.

Mộ Lạc Lạc cầm điện thoại, ngồi trên mép giường, bấm số điện thoại của Tống Nhụy, vẫn đang trong quá trình kết nối, cô sốt ruột đợi, ngày hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ.

“Alo, alo. Có phải chị Tống không? Chị đang ở đâu thế?” Mộ Lạc Lạc lấy hơi, đang định nói một tràng dài. Nhưng chỉ nghe trong điện thoại vọng lại tiếng tap âm khô khóc.

Tống Nhụy vừa trách nhân viên trang trí về màu giấy dán tường bị sai lệch., vừa che một bên tai trả lời: “Alo, có phải cô Mộ không? Xin hãy đợi một lát, tôi đang xử lý một số vấn đề rắc rối, nửa giờ nữa tôi sẽ gọi lại cho cô. Tạm biệt.”

Cuộc gọi lập tức bị ngắt, Mộ Lạc Lạc còn chưa nói được từ nào.

Còn Tống Nhụy thông minh, vừa nhận ra giọng nói không vui của Mộ Lạc Lạc, cô gác máy xong liền lập tức gọi vào di động của Địch Nam.

Vé máy bay là do Tống Nhụy đặt vì vậy hành tung của ông chủ cô nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Tống Nhụy: “Chủ tịch, anh vẫn chưa gặp cô Mộ sao?”

Địch Nam: “Chưa, sao thế?”

Tống Nhụy: “Tôi cũng không rõ lắm, vì vậy mới hỏi anh trước, bởi vì một phút trước cô Mộ gọi điện cho tôi, anh cũng biết, vì tiết kiệm phí điện thoại, cô ấy hầu như không liên hệ bằng điện thoại với tôi.”

Ý mà Tống Nhụy muốn nói rất rõ ràng, Mộ Lạc Lạc có việc gấp.

Địch Nam ngừng lại một lát: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tới giải quyết.”

...

Ở chỗ khác, Mộ Lạc Lạc đang ngồi trong phòng ngủ xoay đi xoay lại chiếc điện thoại. Hàn Tư Viễn lịch sự gõ cửa, sau đó từ từ bước vào.

Anh cầm lấy chiếc điện thoại từ tay Mộ Lạc Lạc, tiện thể tháo pin ra. Mộ Lạc Lạc cố giành lại. Hàn Tư Viễn mỉm cười lấy chân giẫm lên chiếc điện thoại. Anh thông thả nói: “Có một số chuyện không cần phải nói rõ, nói rõ rồi chỉ làm hai bên khó nhìn nhau hơn. Tâm trạng của em anh có thể hiểu, nhưng Tống Nhụy chẳng qua chỉ làm công ăn lương, em đã từng nghĩ nếu gọi cuộc điện thoại này thì đối phương sẽ rất khó xử chưa?”

Mộ Lạc Lạc ngừng kích động, ngồi xuống mép giường, nghe ra rất có lý, Tống Nhụy có làm phiền ai đâu, quan tâm đến cô lại còn bị chất vấn, chỉ tại cô suy nghĩ vấn đề chưa toàn diện. Xin lỗi chị Tống, may mà chị bận, làm phiền chị rồi, vô cùng xin lỗi.

Hàn Tur Viễn thấy tâm trạng cô dần dần ổn định trở lại, vòng tay ôm cô từ đằng sau, một tay ghì cô vào lòng.

“?!” Lưng Mộ Lạc Lạc cứng ngắc, hơi xoay người chống lại.

Hàn Tur Viễn ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên tai cô, tai là bộ phận khá mẫn cảm đối với hầu hết phái nữ.

“Á... Hàn Tur Viễn, đừng, đừng, đừng...” Mộ Lạc Lạc đẩy trán anh ra, nhưng anh vẫn không ngừng lại, mà ngược lại, bờ môi anh di chuyển trên cổ cô, dùng nụ hôn nhẹ nhàng chọc ghẹo điểm nhạy cảm của cô.

Mộ Lạc Lạc bị nụ hôn say đắm của anh làm cho mê mẩn, cô vốn định ngăn chặn động tác của anh nhưng anh đã nhanh hơn một bước, lật người đè cô xuống giường.

Mộ Lạc Lạc nhìn chăm chăm vào đôi mắt sâu đen láy của anh, ánh mắt chứa đầy dục vọng này rất quen thuộc, cô đã từng nhìn thấy trong ánh mắt Dịch Nam.

Nhưng hình ảnh của hai người họ mãi mãi không thể nào trùng lặp được, cô lại càng không nhầm lẫn đối tượng.

Lại một lần nữa Mộ Lạc Lạc rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Không phải Hàn Tur Viễn không tốt, chỉ là vấn đề từ phía cô, từ bỏ, không để ý gì đến một Hàn Tur Viễn cuồng nhiệt như lửa để chọn bước vào hầm băng chịu lạnh. Có lúc cô cũng có suy nghĩ, đối với một Dịch Nam thỏa hiệp, cầu toàn thì rốt cuộc cô được cái gì. Nhưng đó luôn là ý nghĩ thoáng qua, tính lạc quan luôn hướng về phía trước của cô, luôn tự an ủi mình, cô chưa từng cố gắng, lại càng chưa từng mang đến niềm vui cho Dịch Nam, làm sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được? Thế là cứ như vậy, cô kiên quyết duy trì cuộc hôn nhân này, cho dù cuối cùng có một ngày cô và anh li hôn thì ít nhất cô cũng có thể đường đường nói to với Dịch Nam rằng: cô – Mộ Lạc Lạc! Chưa từng đi quá giới hạn!

Nghĩ đến đây, Mộ Lạc Lạc cố hết sức đẩy Hàn Tur Viễn ra, nét mặt không chút biểu lộ cảm xúc, lần đầu tiên đối diện với Hàn Tur Viễn bằng thái độ nghiêm khắc: “Đợi đến khi em chính thức li hôn với Dịch Nam, em sẽ có câu trả lời cho anh.”

Lúc này, Hàn Tur Viễn đột nhiên phát hiện ra Mộ Lạc Lạc đã trưởng thành. Cô không né tránh, mà rất tự chủ.

Hàn Tur Viễn nghi hoặc nhìn cô hồi lâu, mỉm cười: “Anh có thể đợi, chỉ có điều em đừng bắt anh đợi quá lâu.”

Mộ Lạc Lạc cup mắt xuống, do dự một lát, lắc đầu: “Bố em nói đúng, kết hôn không phải là mua bán, tất cả là do em không biết nghe lời, biết rõ thầy Dịch không yêu mình mà vẫn muốn kết hôn, nhưng đây là lựa chọn của em, em phải chịu trách nhiệm tới cùng. Chỉ cần một ngày chưa li hôn, em vẫn là vợ của Dịch Nam, phải làm đúng bổn phận của một người vợ...” Mộ Lạc Lạc cắn môi, cố kìm nén, tiếp tục nói: “Đợi khi về nước, nếu anh ấy vẫn quyết định li hôn... em sẽ không chút do dự kí đơn li hôn.”

“Em... sẽ rất đau lòng phải không?” Hàn Tur Viễn nhíu mày.

Mộ Lạc Lạc sụt sịt, mắt ngấn lệ, cố cười nói: “Đương nhiên là có một chút, nhưng từ đầu đến cuối đều là em tình nguyện, chỉ tại em suy nghĩ quá đơn giản, cho rằng chỉ cần ở

bên em thì nhất định anh ấy có niềm vui, lại còn hi vọng anh ấy trở thành một con người vui vẻ như em. Nhưng em không thể nào đạt được kết quả như mong muốn, ngược lại còn làm cho anh ấy khó xử mọi bề, cuối cùng ép anh ấy đến mức phải gửi em ra nước ngoài du học, từ trước đến nay em vẫn hiểu, em không ngốc đến thế đâu...”

Hàn Tư Viễn buồn rầu, từ từ lau nước mắt trên má cô, cười dịu dàng: “Tình yêu không nói đến bình đẳng, điểm đáng yêu nhất của em chính là không tính toán được mất, chỉ dựa vào điểm này của em cũng khiến anh khó mà không yêu em.”

Mộ Lạc Lạc lúng túng cắn môi, kéo tay anh đặt vào giữa hai tay mình, nghiêng đầu cười lớn: “Nếu anh không chê em là người đã từng li hôn thì em đồng ý thử đón nhận anh. Nhưng vẫn câu nói đó, hãy cho em chút thời gian...”

Hàn Tư Viễn cam kết sẽ kiên nhẫn chờ đợi bằng một nụ cười.

“Vì em, anh có thể từ bỏ mọi thứ, nên sau khi li hôn em vẫn không chọn anh thì đừng trách anh cưỡng ép em.”

Mộ Lạc Lạc bị biểu hiện kì quặc của anh chọc vui, bịt miệng cười ngốc nghếch: “Phụ nữ ly dị anh cũng coi là bảo bối, không chọn anh mới là ngốc đấy...”

“A ha, xem ra em có con mắt nhìn đấy.” Hàn Tư Viễn cốc nhẹ vào trán cô.

“Ái! Sao anh cốc mạnh như vậy...” Mộ Lạc Lạc xoa trán, xòe móng tay giờ về phía Hàn Tư Viễn.

Khi tình yêu đích thực đến, cao thủ tình trường cũng trở nên mất lí trí, chính vì quá yêu cô, sợ mất cô nên anh mới khiến bản thân thận trọng quá mức. Nhưng có việc nằm ngoài dự liệu của Hàn Tư Viễn, thì ra khi đã nói ra rồi, lúc trò chuyện lại đột nhiên trở thành rõ ràng quá.

Bên ngoài phòng ngủ...

Li hôn, li hôn, lựa chọn sau li hôn và những tiếng cười vui vẻ truyền ra từ phòng ngủ liên tục đập vào tai Dịch Nam. Trên bàn ăn còn bày một chiếc bánh sinh nhật khác đã ăn hết hơn một nửa... Anh tự cười mỉa mai, âm thầm tháo chiếc nhẫn trên ngón vô danh ra.

Anh ngập ngừng quay người lại, đi ra đến cửa, tiện tay khép cửa chính lại. Anh rất hối hận, anh không nên cho rằng đây là phòng của vợ mình thì có thể không mời mà tự vào, càng không nên làm ra cái gì gọi là... nhẫn cưới lãng mạn.

Anh không hề hận Hàn Tư Viễn, cũng không cho rằng đó là lỗi của Mộ Lạc Lạc. Cô đơn, không ai chịu được. Có lúc anh cũng từng như vậy.

Một tuần sau.

Mộ Lạc Lạc chính thức nhận được đơn li hôn, cô nhìn vào phần cuối đơn, chữ kí của Dịch Nam... Cô vốn nghĩ rằng mình sẽ thấy nhẹ nhõm, nhưng cô lại ôm tờ đơn đó khóc suốt một đêm.

Sáu giờ sáng theo giờ Mỹ, sáu giờ chiều theo giờ Trung Quốc.

Cuối cùng Mộ Lạc Lạc cũng lấy hết can đảm gọi cho Dịch Nam.

“Tại sao đột nhiên anh lại đề nghị li hôn?...”

Giọng khàn khàn của cô như một lưỡi dao cứa vào tâm trạng của cả hai người.

Dịch Nam trầm ngâm một lát, bao nhiêu lời muốn nói ra bỗng chỉ gói gọn trong mấy chữ lạnh lùng.

“Không phải đột nhiên, chỉ là đưa ra trước thôi.”

“Anh nóng lòng muốn li hôn như vậy sao?” Mộ Lạc Lạc cố kìm tiếng khóc, nhưng không sao ngăn được nước mắt.

Nghe thấy tiếng nức nở cô kìm nén của cô, trái tim Dịch Nam thổn thức, nhưng anh đã tự mình chứng thực tất cả, dường như không cần phải giải thích nhiều nữa.

“Trước khi em ra nước ngoài tôi đã quyết định rồi, tôi chưa chính thức thể hiện rõ thái độ chủ yếu là sợ ảnh hưởng đến việc học tập của em.”

“Bây giờ anh không sợ nữa sao? Hay là... anh đã thích người con gái khác? Vì vậy không màng tới tâm trạng của em nữa?”

“Lạc Lạc...”

“Trả lời em đi.” Giọng của Mộ Lạc Lạc rõ ràng đã xác định suy nghĩ của mình.

“Tôi đang họp, lát nữa...”

“Nếu anh không trả lời, em sẽ bỏ học về nước ngay lập tức!”

Dịch Nam nghe thấy tiếng sách rơi, chứng tỏ lúc này Mộ Lạc Lạc đang mất bình tĩnh.

Dịch Nam nghĩ tới cảnh cô và Hàn Tư Viễn ở cùng nhau, tâm trạng hơi dao động, anh không cho rằng Mộ Lạc Lạc có lí do để chỉ trích mình.

“Bỏ học là điều bất lợi cho em, nếu em cố chấp bỏ học thì tôi cũng không có bất cứ ý kiến gì. Tôi chỉ hi vọng em nhanh chóng kí tên vào đơn li hôn, tôi không có thời gian lãng phí với em, cứ như vậy đi.”

Lời chưa dứt, Dịch Nam đã tắt máy, một tay đặt lên trán, trầm ngâm không nói gì.

Lúc đó, Dịch Nam thực sự quên mất mình đang tham gia cuộc họp, tất cả các nhân viên trong công ty nhìn nhau. Một ông chủ gặp bất kì chuyện gì đều không kinh ngạc, hoảng hốt giờ lại cãi nhau với vợ? Đợi đã, ông chủ kết hôn khi nào vậy?!

Tổng Nhụy phản ứng rất nhanh, đưa tay ra hiệu cho các nhân viên trật tự ra ngoài, đợi đến khi mọi người ra hết, cô là người cuối cùng bước ra khỏi cửa phòng họp, muốn nói gì đó song lại thôi, cô lặng lẽ khép cửa lại.

Tổng Nhụy lo lắng bước trên dãy hành lang. Mộ Lạc Lạc làm ông chủ cô lần đầu tiên để lộ cảm xúc trước mặt người khác, nhưng cô gái giã đơn đó lại không hề biết tầm quan trọng của mình.

39 – Không chết trong cô đơn mà biến thái trong cô đơn

Tình yêu sẽ làm cho người con gái thông minh trở nên ngây thơ, nhưng tuyệt đối không biến người con gái ngây thơ trở nên thông minh, mà chỉ có thể biến cô ta trở thành một người “biến thái”.

Biến thái có rất nhiều loại, có một số là hành vi biến thái, một số là ngôn ngữ biến thái, số khác là tâm lý biến thái, còn Mộ Lạc Lạc nằm ở giữa ba loại đó, bệnh cũng không được coi là nặng, chỉ có điều ngôn ngữ cổ quái, tâm lí méo mó.

Kể từ sau khi Dịch Nam vô tình tắt máy điện thoại, cô kí vào đơn li hôn ngay tại chỗ, thậm chí khi công ty chuyển phát nhanh quốc tế còn chưa làm việc, cô đã một mình đứng ở cổng công ty vận chuyển, đứng từ sáu giờ sáng cho đến chín giờ, lần đầu tiên cô gửi chuyển phát nhanh đặc biệt.

Đợi saU khi trở về kí túc, cô thu hết tất cả quần áo, mũ, giày có in hình hoạt hình và các loại túi, trang sức, sau đó lấy từ nóc tủ ra đôi giày da còn mới, một đôi giày cao gót cao sáu phân màu đen, một đôi bốt đen dài quá gối. Cô mở tủ quần áo, lấy ra chiếc váy ngắn Scottish Wind, một chiếc T-shirt hở nửa vai ôm sát. Tiện tay cô ném cả lên đầu giường, đi vào phòng tắm.

Hôm qua Chu Bội Doanh vừa đi du lịch cùng bạn trai người Đức trở về, bầu trời của người con gái đang yêu luôn đầy màu sắc rực rỡ, nói trắng ra là không nhìn ra hành vi bất thường của những người con gái khác. Cô lười nhác vặn eo, mở tủ lạnh ra, vốn định uống sữa, nhưng lại nhìn thấy hộp bánh sinh nhật trong đó.

Chu Bội Doanh chép chép miệng, gõ cửa phòng tắm, nhẹ nhàng hỏi: “Lạc Lạc, bánh gì đây?...”

“Cậu thích thì lấy ăn đi, ăn không hết thì cứ vứt luôn đi. Nhưng để trong tủ lạnh suốt một tuần, không rõ có bị biến chất không.” Mộ Lạc Lạc lập tức trả lời. Cũng tốt, mắt không nhìn thấy thì lòng sẽ không thấy buồn nữa.

“Được, mình lấy ra đây.” Chu Bội Doanh thử một miếng nhỏ, sau khi xác định bánh vẫn có thể ăn được liền ôm chiếc bánh và sữa về phòng mình.

Người châu Âu đa phần quen ăn sáng trên giường, Chu Bội Doanh đương nhiên không phải ngoại lệ, cô vừa gọi bạn trai dậy, vừa kéo chiếc bàn ăn sáng lại cắt bánh...

Khi cô cắt bánh bỗng phát hiện bên trong chiếc bánh có vẻ ngoài bình thường này còn có một vật kì lạ khác. Ở giữa chiếc bánh có một chiếc hộp thủy tinh, trong chiếc hộp tinh tế bày ra một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Đúng như con người Dịch Nam, vừa tinh tế vừa đầy hàm ý.

“Chúa ơi, là Tiffany...” Chu Bội Doanh cẩn thận mở chiếc hộp đựng nhẫn ra, qua thiết kế đặc biệt và biểu tượng ở mặt trong chiếc nhẫn, cô có thể khẳng định đây là chiếc nhẫn kim cương kiểu dáng mới hiệu Tiffany⁽¹⁾.

(1). Một trong một trăm nhẫn hiệu lớn nhất thế giới.

Chu Bội Doanh lập tức ghép những từ tiếng Trung Quốc trên chiếc bánh, người gửi là Dịch Nam. Đương nhiên cô biết Dịch Nam là chồng Mộ Lạc Lạc, cô không kìm được cảm xúc, xúc động thay Mộ Lạc Lạc.

Cô đeo thử chiếc nhẫn vào ngón tay vô danh ngắm, nhưng đây nhất định không phải cỡ của cô, cô cong môi lên, đoán nhất định Mộ Lạc Lạc không ngờ rằng chồng mình lại lãng mạn như vậy. Cô đứng dậy, định đợi khi Mộ Lạc Lạc ra khỏi phòng tắm sẽ dành cho cô một niềm vui bất ngờ. Nhưng khi cô vừa mở cửa phòng, tiếng gọi dịu dàng như có lực hút của anh bạn trai người Đức kéo bước chân cô lại.

Thế là sau màn ôm hôn thăm thiết, hai người quấn lấy nhau, còn chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón tay Chu Bội Doanh rơi xuống đất, lăn mấy vòng, không biết đã lăn đi đâu mất.

Còn Mộ Lạc Lạc sớm đã ăn mặc gọn gàng rời khỏi kí túc xá.

Chu Bội Doanh ngồi cạnh giường, quỳ xuống dưới sàn vội vàng tìm chiếc nhẫn, nhưng tìm mãi cũng không thấy tăm tích đâu, không biết làm thế nào, cô quyết định đợi sau khi Mộ Lạc Lạc tan học sẽ thú nhận “tội tình” với cô.

Đại học Harvard cho phép sinh viên tốt nghiệp trước thời hạn, nhưng trước hết phải hoàn thành tất cả các học phần mới có thể nộp luận văn tốt nghiệp và tác phẩm tốt nghiệp, về mặt lí thuyết thì khá khó khăn, nhưng chỉ cần dốc hết sức thì chuyện tốt nghiệp trước thời gian không phải là không được.

Mục tiêu của Mộ Lạc Lạc chia làm ba bước.

Bước thứ nhất, điên cuồng lao vào học tiếng Anh, do đó thuận lợi vượt qua kì thi nói.

Bước thứ hai, trong vòng một năm lấy được bằng tốt nghiệp khoa thiết kế.

Bước thứ ba, trở về nước, để trả hết học phí cô sẽ đầu quân cho công ty Dịch Nam, anh không phải là không muốn gặp cô đấy chứ?

Vậy cô sẽ xuất hiện trước mắt anh trong trạng thái tốt nhất và với thái độ của một nhân viên ưu tú, xem xem anh có thấy phiền không? Phiền thì tốt!

Với trái tim tràn đầy hoài bão, Mộ Lạc Lạc quỳ trên thảm cỏ lớn, nước mắt hòa lẫn với những hạt sương trên cỏ thấm xuống đất. Cô giơ hai tay lên, ngẩng mặt nhìn trời, hét lớn: “Li hôn cho thỏa lòng anh! Nhưng em phải bắt anh hiểu hai từ “hối hận” viết như thế nào!”

Không ai có thể thấy trước được trạng thái của mình sau khi thất tình, có một số người trở nên suy đồi, một số người cảm thấy đó là sự giải thoát, một số người đau khổ không muốn sống nữa, một số người lại không quan tâm đến. Mộ Lạc Lạc cho rằng mình cũng sẽ nằm ở một trong số đó, nhưng đều không phải.

Cô quyết định thay đổi triệt để, trên đời không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười thay đổi cách ăn mặc, học cách trang điểm, bỏ món sôcôla cô thích nhất, thay đổi cách nghĩ ngờ nghệch và cách nói chuyện.

Bắt đầu từ hôm nay, cô phải trở thành người con gái vừa đẹp vừa tự tin.

Cô siết chặt nắm tay, mết mỏi ngồi trên thảm cỏ... Con người không chết trong cô đơn mà biến thái trong cô đơn. Khi cô đã thấy rõ mình yêu ai thì cô đã không có cách nào ngăn mình không hận.

Dịch Nam, cảm ơn anh đã tùy tiện lấy em rồi lại chối bỏ em; cảm ơn anh đã cho em trong đau khổ hiểu ra rằng tính người là vô thường, cảm ơn anh đã làm tổn thương em sâu sắc thế này!

Cũng giống như lúc đầu Mộ Lạc Lạc khẳng khái đòi lấy Dịch Nam, cô không cho phép mình nuốt lời. Cũng giống như cô yêu anh mà không cần lí do, cô đang đặt chân lên con đường báo thù.

Chín giờ tối, Chu Bội Doanh vẫn chưa thấy Mộ Lạc Lạc quay về kí túc xá, “tội nhân” làm mất nhẫn là cô không biết có nên tham gia bữa tiệc hay không. Vì vậy, đầu tiên cô gọi điện cho Mộ Lạc Lạc.

“Cung ơi, cậu ở đâu thế?”

“Thư viện, tôi nay mình không về, cậu ngủ trước đi.” Mộ Lạc Lạc tắt điện thoại, cô cần yên tĩnh tuyệt đối, cần nhiều thời gian hơn để thực hiện mục tiêu.

Chu Bội Doanh cầm điện thoại do dự, cuối cùng cô quyết định đến thư viện tìm Mộ Lạc Lạc xin lỗi. Nhưng khi cô sắp đi thì lại gặp người bạn học lâu năm không gặp, nói chính xác ra là đối tượng cô đã từng yêu thầm. Bạn thân gặp nhau không tránh khỏi những cái ôm nồng nhiệt, anh chàng lại hẹn cô đi uống cà phê ôn lại chuyện cũ. Cô gái đa tình Chu Bội Doanh cùng anh chàng đẹp trai hẹn hò.

Cô tự an ủi mình, thứ nhất là Mộ Lạc Lạc rất bận, hai là cô tìm lại lần nữa cũng được, có thể là chiếc nhẫn sẽ tự xuất hiện cũng nên.

...

Cách nghĩ không tồi, chỉ là Chu Bội Doanh không ngờ mình đã rơi vào một mối tình mới nhanh như vậy, Mộ Lạc Lạc lại dường như ngày ngày chỉ ở trong thư viện, cứ kéo dài như thế thì thực sự sẽ quên mất.

Một ngày hơn nửa năm sau, khung cảnh vẫn là ở thư viện.

Hàn Tư Viễn tựa khuỷu tay lên bàn nhìn Mộ Lạc Lạc đang cúi đầu tra tài liệu.

Anh không biết Mộ Lạc Lạc sao rồi, còn nhớ hôm sinh nhật tâm trạng vẫn tốt, trong một đêm dường như đã biến thành một người khác, làm mới từ đầu tới chân. Cô không còn xấu hổ khi khoe đường cong, khi ra ngoài không những ăn mặc rất gợi cảm mà còn không quên trang điểm, làm tóc xoăn, mỗi lời nói cử chỉ cũng không còn tình nghịch nữa, toàn thân thơm hương làm mê hoặc lòng người.

Hàn Tư Viễn thừa nhận, không có người đàn ông nào thích phụ nữ ăn mặc cầu thả, Mộ Lạc Lạc sau khi trang điểm cẩn thận thực sự rất cuốn hút, chỉ có điều những người theo đuổi cô ngày một nhiều, hại anh lúc nào cũng lo lắng.

Anh hỏi Mộ Lạc Lạc tại sao lại đột nhiên thay đổi như vậy, Mộ Lạc Lạc chỉ nửa đùa nửa thật trả lời: cây mà không có vỏ thì ắt sẽ chết, người da mặt dày thiên hạ vô địch.

Anh truy hỏi nguyên nhân, Mộ Lạc Lạc lại cười, nói thêm: con người phải trưởng thành, một khi muốn thử, phát hiện đi đến bước này không hề khó.

...

“Lạc Lạc, em dành thời gian nhìn anh một lần được không?” Hàn Tư Viễn đã ở thư viện đợi cô suốt cả tiếng đồng hồ.

Mộ Lạc Lạc cúi đầu trả lời rồi lại tiếp tục ghi chép gì đó vào cuốn nhật kí.

“Đúng rồi, dạo cụ mà em cần đã chuẩn bị xong chưa?” Cô hỏi.

“Ây! Nhưng tại sao em không để anh làm nhân vật chính?”

“Anh đẹp trai quá, em cần người xấu trai.” Mộ Lạc Lạc đưa cốc cà phê của mình cho anh.

Hàn Tư Viễn hớp một ngụm cà phê, thở dài một tiếng. Anh không biết tác phẩm tốt nghiệp mà Mộ Lạc Lạc chuẩn bị thuộc loại hình gì, chỉ biết rằng tác phẩm tốt nghiệp khoa thiết kế phân loại rất phức tạp, khoa thiết kế vốn không có phương thức cố định mà yêu cầu sinh viên phải tự sáng tạo. Chuyên ngành của Mộ Lạc Lạc là về thiết kế tĩnh như các sản phẩm doanh nghiệp, các trang bìa, áp phích, hình quảng cáo công cộng. Điều càng làm Hàn Tư Viễn khó mà tưởng tượng nổi đó là cô quyết định liền một lúc nộp cho giáo sư cả tác phẩm và luận

vấn.

“Em thay đổi rồi, em không lén dùng doping đấy chứ?...” Hàn Tư Viễn sờ lên môi cô.

“Em chỉ muốn kết thúc chương trình học bên này sớm hơn một chút, em nhớ nhà, nhớ bố mẹ.” Từ sau khi Mộ Lạc Lạc quyết chí tốt nghiệp trong vòng một năm, cuộc gọi cuối cùng mà cô gọi đi là cho bố mẹ, thông báo với bố mẹ tạm thời không liên lạc nữa, cũng sẽ không lên mạng nói chuyện, cô cần chuyên tâm vào chuyện học hành, hàng tuần cô sẽ gửi tin nhắn cho bố mẹ báo mình vẫn bình an.

Cắt đứt sợi dây ràng buộc gia đình là điều kiện tiên quyết trở thành động vật máu lạnh.

Tất cả mọi chuyện đã được chuẩn bị, hiện giờ người duy nhất mà Mộ Lạc Lạc thấy có lỗi là Hàn Tư Viễn, bởi vì anh vẫn không biết Dịch Nam đã đề nghị li hôn và chuyện cô đã kí vào đơn li hôn.

Đương nhiên cô càng không ngờ rằng Hàn Tư Viễn lại có thể kiên trì đến tận hôm nay.

“Em luôn không hiểu sao anh lại thông minh đến vậy, không thấy anh học hành gì mà vẫn lấy được tấm bằng thạc sĩ, em đổ kị với anh...” Mộ Lạc Lạc nói.

Nhắc đến vấn đề bằng cấp, Hàn Tư Viễn không hề cảm thấy tự hào, hai mươi sáu tuổi Dịch Nam đã là tiến sĩ, bố luôn lấy chuyện này để gây áp lực cho anh, sự hơn thua đối với đàn ông mà nói vô cùng quan trọng, khiến cho anh càng ghét Dịch Nam.

Nhưng cũng có chuyện làm anh vui, nửa năm trở lại đây, Mộ Lạc Lạc tuyệt nhiên không nhắc tới Dịch Nam.

Tin xấu là, quan hệ giữa anh và Mộ Lạc Lạc vẫn giậm chân tại chỗ.

Sáng ngày thứ Hai, trước cửa sân bay.

Mộ Lạc Lạc cầm chiếc váy cưới, cẩn thận bước xuống chiếc xe jeep.

Cô ngẩng đầu hít một hơi dài, quay người nhìn về phía Hàn Tư Viễn: “Chỉ cần em quay đầu lại là anh chụp nhé.”

“Là... người phụ nữ điên rồi.” Nhiệm vụ ngày hôm nay của Hàn Tư Viễn là thợ chụp ảnh, anh nhún vai.

Mộ Lạc Lạc không để ý tới những ánh mắt hiếu kỳ của các du khách, cô trầm lặng bước về phía trước.

Một buổi sáng đẹp trời, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp, trên người mặc bộ váy cưới màu trắng, tay kéo chiếc vali hành lý, bề ngoài vô cùng thu hút ánh nhìn.

Khi cô diễn tư thế ngoạn lại từ biệt, lập tức khiến những cảm xúc đang lắng xuống trở thành nụ cười rạng rỡ đầy tự tin.

Hàn Tư Viễn ấn nút chụp nhanh, không kịp được mỉm cười. Một cô dâu xinh đẹp như thế, ai nỡ để cô đi.

Bức ảnh sau khi qua xử lý, sẽ in trên chiếc vali cùng dòng chữ: Hồi ức và Tương lai.

Nhưng ở góc dưới bên trái tấm ảnh lại thêm vào một thùng rác, phía trên thùng rác chất mấy chiếc túi rác, trong mỗi túi rác sẽ thêm vào: khóc lóc, cãi nhau, hời hả, phần nộ, kích

động.

Đây là một trong những tác phẩm tốt nghiệp mà cô thiết kế: *Sự ra đi sang trọng*.

Tác phẩm thể hiện mặt độc lập, mạnh mẽ của người phụ nữ, gạt bỏ nỗi buồn, học cách yêu bản thân, yêu và tin vào ngày mai.

...

Tác phẩm thứ hai lấy đề tài truyền hình làm chủ đề chính trong áp phích tuyên truyền.

Trong tác phẩm, cô dâu bịt hai mắt bằng vải đen, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đứng bên cạnh là một chú rể vừa lùn vừa xấu.

Hai người tay trong tay, còn bốn bên xung quanh đứng đầy những anh chàng đẹp trai, hào hoa. Các anh chàng này tay cầm hoa tươi, quà cầu hôn, nhưng cô dâu không hề để mắt đến họ.

Mộ Lạc Lạc đặt tên cho tác phẩm này là: *Cô gái “mù” hạnh phúc*.

Người con gái trong tình yêu cũng giống như người mù, bất kể đối phương có xấu xí thế nào thì cô ta cũng không để ý.

Tình yêu không cần có lí do.

Đương nhiên điều châm biếm là Địch Nam “hoàn mỹ” đã giải thích quan điểm của cô đối với tình yêu: bỏ rơi cô không chút lí do nào.

Nhưng Mộ Lạc Lạc không mất niềm tin đối với tình yêu, cô muốn thông qua tác phẩm này để biểu đạt một cảm xúc, một niềm tin mãnh liệt, dám yêu dám hận, làm một người con gái tự do và mạnh mẽ.

Địch Nam, người vợ cũ của anh – Mộ Lạc Lạc sẽ không còn là một cô gái cam chịu, phục tùng nữa, anh hãy đợi đấy, hãy chờ tôi phản kích đi!

40 – Chồng cũ, hãy tiếp chiêu!

Nửa năm cuối, mỗi ngày Mộ Lạc Lạc chỉ ngủ bốn tiếng, dường như lúc nào cũng cúi đầu vào luận văn và tác phẩm thiết kế. Trải qua những nỗ lực không ngừng, cuối cùng cô cũng đạt được tâm nguyện, thuận lợi lấy được tấm bằng tốt nghiệp khoa Thiết kế đại học Harvard. Không những vậy, tác phẩm về cô dâu và tác phẩm về nghệ thuật cắt giấy Trung Quốc nhận được đánh giá cao từ các giáo sư khoa Thiết kế. Nếu hỏi cô có phải là thiên tài từ thuở nhỏ không, cô sẽ rất thành thật mà nói cho từng người biết, cô không những ngốc mà còn rất lười, nhưng chỉ cần nỗ lực thì không có cửa ải khó khăn nào không thể vượt qua. Khi tác phẩm tốt nghiệp của cô được trưng bày ở phòng triển lãm những tác phẩm xuất sắc, có mấy bức thiết kế áp phích đã thu hút được sự chú ý của các doanh nhân. Điều càng làm cô không ngờ được là một công ty quảng cáo nổi tiếng đã mời cô ở lại Mỹ làm việc.

Mộ Lạc Lạc cô từ một nữ sinh bình thường không ai biết đến trở thành người được các công ty quốc tế săn đón, nếu dùng ngôn ngữ của cô để nói thì quả rất sốc.

Đương nhiên, chuyện gây sốc như vậy nhất định phải cảm ơn Địch Nam, chính sự trốn tránh của anh đã mang đến cho cô cơ hội được thể hiện mình, khiến cô hiểu được trên đời này không có phé nhân, chỉ có kẻ lười.

Cô vội vã thu xếp hành lý, trên mặt cuối cùng cũng hiện ra nụ cười, cuối cùng cô

có thể về nhà rồi!

Ba giờ chiều tại sân bay. Chuyến bay quốc tế Mỹ – Trung Quốc.

Chu Bội Doanh ôm Mộ Lạc Lạc lưu luyến không nổi rồi, hai năm quen biết, họ đã trở thành những người bạn vô cùng thân thiết.

Chồng Chu Bội Doanh đứng một bên nói chuyện với Hàn Tư Viễn. Bạn không nghe nhầm đâu, cô ấy đã kết hôn rồi, kết hôn với đối tượng gặp ở thư viện mà trước kia cô yêu thầm, hai người họ từ chỗ yêu nhau đã đi đến hôn nhân, chỉ trong thời gian hai tháng.

Mộ Lạc Lạc biết chồng Chu Bội Doanh không biết tiếng Trung Quốc, vì vậy trước lúc sắp đi, cô muốn giải tỏa nghi vấn liền nói: “Bội Doanh, mình luôn muốn hỏi cậu, cậu thay bạn trai liên tục, mỗi lần đều nói yêu đến chết đi sống lại, lúc chia tay lại cũng rất bình thường, rốt cuộc là lí do gì khiến cậu quyết định lấy người chồng hiện tại?”

Chu Bội Doanh cười thần bí: “Cứ nhìn kĩ sẽ rõ.”

Cô nói rồi nhân lúc chồng không chú ý, lặng lẽ cởi dây giày thể thao ra, sau đó ngồi trên ghế chờ, chân lắc lư.

Mộ Lạc Lạc không hiểu gì nên dựa vào lan can chờ đáp án.

Một lát sau, chồng Chu Bội Doanh thấy dây giày vợ mình bị tuột, anh ta nhìn về phía Hàn Tư Viễn lịch sự ra hiệu, sau đó đi về phía Chu Bội Doanh, rất tự nhiên ngồi xổm trước mặt vợ, thông thả buộc lại dây giày, sau khi buộc xong, anh ngẩng đầu nhìn vợ mỉm cười dịu dàng, âu yếm hôn vợ một cái.

“Nhìn thấy chưa? Mình rất hạnh phúc...” Má Chu Bội Doanh ửng hồng.

Mộ Lạc Lạc chớp mắt: “Buộc dây giày? Thật không hiểu...”

“Vấn đề không phải ở cái dây giày, mình muốn nói với cậu, sự tôn nghiêm là lãnh địa bất khả xâm phạm của đàn ông. Nếu một người đàn ông nguyện buộc dây giày cho cậu trong bất cứ trường hợp nào thì điều đó chứng tỏ anh ta rất yêu cậu, yêu tới mức có thể gạt bỏ danh dự, yêu đến mức chỉ quan tâm đến nhất cử nhất động của cậu, không những thế còn yêu con người cậu hơn cơ thể cậu. Người đàn ông tốt như vậy sao mình có thể bỏ lỡ mất chứ?” Chu Bội Doanh nói, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Mộ Lạc Lạc nghe xong càng bế tắc, lẽ nào sự tôn nghiêm của người con gái không đáng giá sao? Mức độ quan tâm của cô dành cho Dịch Nam còn vượt qua cả sự quan tâm của chồng Chu Bội Doanh, nhưng cái mà cô nhận được lại là một tờ đơn li hôn.

Chu Bội Doanh bỗng đứng dậy kêu lên: “A, đúng rồi, Lạc Lạc, có một chuyện mình quên không thú tội với cậu, xin lỗi, mình vừa mới nhớ ra...”

“Chuyện gì vậy?”

Tiếng kêu của Chu Bội Doanh làm Hàn Tư Viễn và chồng cô nhìn sang, hai người đàn ông bước lại gần, sáu con mắt đều nhìn vào Chu Bội Doanh.

Chu Bội Doanh thấy Hàn Tư Viễn cũng lại góp náo nhiệt, cô có lời muốn nói nhưng lại thôi. Đương nhiên cô biết Hàn Tư Viễn luôn theo Mộ Lạc Lạc, nếu nói chuyện nhẵn cười trước mặt anh thì có lẽ sẽ làm anh rơi vào tình thế khó xử.

Hàn Tư Viễn đặt một tay lên vai Mộ Lạc Lạc: “Em nói đi, bọn anh đang đợi nghe đây.”

Mộ Lạc Lạc dùng ánh mắt ra hiệu cho anh bỏ tay ra, trước khi kế hoạch báo thù chưa thành công thì đối với ai cũng đều không công bằng.

Hàn Tư Viễn chép chép miệng, anh đã quen với sự lạnh nhạt của cô, cô làm động tác cúi đầu trên cô rồi bỏ tay ra.

Chu Bội Doanh lắp bắp mãi không nói ra được, cuối cùng mượn cớ đau bụng chạy đi. Chồng Chu Bội Doanh lo cho vợ, đuổi theo sau. Dù sao thời gian máy bay cất cánh không còn xa nữa, họ vội vàng chia tay.

Mộ Lạc Lạc nhìn theo bóng vợ chồng Chu Bội Doanh vẫy vẫy tay, cô nhìn quanh sân bay Mỹ, tạm biệt nước Mỹ, dù sao cô vẫn thích ánh trăng ở Trung Quốc.

Trên máy bay, Mộ Lạc Lạc đã có thể đối đáp lưu loát với nữ tiếp viên nhờ hai năm học vừa qua, cô không còn là cô nữ sinh nhỏ lần đầu tiên ngồi trên máy bay với tâm trạng bất an nữa.

“Lạc Lạc, có phải em học nhiều bị ngộ chữ rồi phải không?” Hàn Tư Viễn thích sự thay đổi bên ngoài của Mộ Lạc Lạc nhưng lại không thích tính cách bây giờ của cô. Cô của trước kia vừa hay cười, vừa ít lời, chỉ cần một que kẹo mút đã có thể thỏa mãn vị giác của cô, dáng điệu ngốc nghếch của cô thật sự làm người ta thích. Nhưng cô bây giờ giống một phụ nữ trí thức, ánh mắt, cử chỉ rất lạnh lùng.

Mộ Lạc Lạc liếc nhìn anh rồi lấy chăn trùm qua đỉnh đầu. Cô học như kẻ điên suốt một năm, bây giờ cần nhất là ngủ bù.

“Anh cần nói chuyện với em, em trả lời thế nào đây, khi nào em trở về bình thường?” Hàn Tư Viễn kéo chiếc chăn xuống, ghé sát vào mặt cô truy hỏi.

“Tính cách sẽ thay đổi, chỉ là anh không chịu đối diện với hiện thực thôi.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, câu này em đã từng nghe qua chưa? Đừng như thế nữa, được không?”

Mộ Lạc Lạc lại kéo chiếc chăn trùm qua đỉnh đầu. Thực ra Hàn Tư Viễn nói không sai, cô vẫn thích Mickey, thích sôcôla, thích những đồ trang sức nhỏ có in hình ngộ nghĩnh, chỉ có điều những vật ấy sẽ làm cô nhớ đến mình trước đây, một Mộ Lạc Lạc bị Dịch Nam vứt bỏ như rác rưởi.

Lại qua mười mấy tiếng đồng hồ nữa, cô sắp về đến tổ quốc mà cô hằng mong nhớ, trở về ngôi nhà ấm cúng. Một Mộ Lạc Lạc thay đổi đã trở về rồi... Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu như Dịch Nam đã có bạn gái mới, cô cần phải chủ động chào hỏi người đó: Xin chào, tôi là vợ cũ của Dịch Nam!... Cô có thể坦然 đối diện, đương nhiên có thể.

Hàn Tư Viễn dịu dàng nhìn cô, mặc dù anh không hỏi cô lý do để cô tốt nghiệp trước thời hạn, nhưng rõ ràng là do mối quan hệ không rõ ràng với Dịch Nam, hay nói cách khác, mỗi quyết định của cô đều có liên quan tới Dịch Nam. Cô gái nhỏ này thực sự dai dẳng như vậy sao?

Hàn Tư Viễn ngẩng đầu thở dài... Lạc Lạc yêu quý của tôi, bốn thiếu gia đã đợi em hai năm rồi, môi cũng không cho chạm, em đúng là người con gái tàn nhẫn xấu xa.

Cùng thời gian đó, Tổng Nhụy gõ cửa phòng làm việc của Chủ tịch.

“Chủ tịch Dịch, Chu Bội Doanh – bạn cùng phòng với cô Mộ vừa gọi điện thoại đến, hôm nay cô Mộ về nước. Anh có ra sân bay đón không ạ?”

Ngón tay đang lướt trên bàn phím của Dịch Nam dừng lại: “Vé máy bay không phải do cô đặt sao?”

Tổng Nhụy cúi đầu xin lỗi: “Tôi không thể liên lạc được với cô Mộ, chỉ có thể thông qua bạn cùng phòng của cô ấy để biết tình hình gần đây của cô ấy. Đúng như trước đây tôi báo cáo với anh, cô Mộ chỉ cần hai năm đã hoàn thành học trình của bốn năm, sau đó cô từ chối sự chiêu mộ của công ty bên đó, lập tức về Trung Quốc. Tốc độ thật quá nhanh... Nói thực, tôi thực sự khó mà tưởng tượng nổi. Tôi vốn định sau khi liên lạc được với cô Mộ sẽ báo cáo với anh, không ngờ cô ấy đã trở về thật rồi, xin lỗi, là do tôi đã không làm tròn chức trách.”

Địch Nam trầm tư không nói gì, anh hớp một ngụm cà phê, ngừng lại một phút mới hỏi: “Mấy giờ tới nơi?”

“Khoảng năm giờ sáng, còn có một việc nữa tôi cần phải nói với Chủ tịch...”

“Chuyện gì vậy?”

“Lúc anh sang thăm cô Mộ, có phải, có phải đã đặt một chiếc bánh sinh nhật bên trong có chiếc nhẫn kim cương phải không ạ? Vì một lí do vô tình nào đó, cô Mộ không hề biết trong chiếc bánh có nhẫn...” Tổng Nhụy nào dám chạm vào lãnh địa cấm của ông chủ, nhưng bây giờ Chu Bội Doanh mới nói cho cô biết chuyện này, sau khi Tổng Nhụy nghe xong rất kinh ngạc.

Tổng Nhụy cho rằng ông chủ sẽ không vui, nhưng Địch Nam lại cười, không để lộ ra cảm xúc gì: “Đừng quan tâm đến nữa, cô đi làm việc đi.”

Tổng Nhụy cúi chào rồi nhanh chóng ra khỏi phòng. Một năm trở lại đây, Địch Nam dường như biến thành con người của công việc thực sự. Anh không ngừng mở rộng kinh doanh. Kết quả doanh thu hàng năm của tập đoàn tăng 25%, cổ phiếu lên giá vùn vụt, cứ theo đà này, không đến ba năm nữa, tập đoàn này có thể nằm trong top 10 doanh nghiệp của thành phố. Lợi nhuận của tập đoàn lớn, lương của nhân viên tất nhiên cũng tăng, nhưng ông chủ không nghỉ thì nhân viên lại càng không được nghỉ, ngày lễ tết cũng phải đi làm, nhưng cho dù có muốn kiếm nhiều tiền thì cũng có một ngày không thể chịu đựng nổi nữa.

...

Đợi Tổng Nhụy đi xa, Địch Nam ngừng công việc lại, nói lỏng cà vạt, dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Máy tính ngừng làm việc năm phút, màn hình chuyển chế độ tiết kiệm điện, nhưng hiển thị trên máy không phải là các biểu tượng ban đầu mà hệ thống cài đặt lại là một nụ cười rạng rỡ, một cô dâu xách hành lý đi về phía cửa sân bay.

Ở mép bức hình có ghi câu của tác giả: *Khi hôn nhân kết thúc, tôi sẽ ngẩng cao đầu ra đi, mặc váy cô dâu trắng, tìm chú rể thuộc về tôi.*

Năm giờ ba mươi phút sáng, Mộ Lạc Lạc đi cùng Hàn Tư Viễn, nhìn thấy ngôi nhà cũ mà mình hằng nhớ mong, nước mắt cô tuôn rơi.

Mộ Lạc Lạc vui mừng chạy lên cầu thang, còn chưa chạy đến cửa nhà đã gọi: “Bố, mẹ... con trở về rồi...”

Bà mẹ tưởng rằng mình nhớ con gái quá đến nỗi hoang tưởng, nhưng khi vừa mở cửa, thực sự là cô con gái nhỏ đang đứng trước mặt bà.

Thế là nhà họ Mộ được phen náo nhiệt, hôm nay hàng xóm không cần đồng hồ báo thức cũng có thể tỉnh dậy trong tiếng tranh cãi.

“Lạc Lạc? Con phẫu thuật thẩm mỹ ở Mỹ rồi ư?! Hình hài mà nhận từ bố mẹ, đồ nhóc con, thật bất hiểu!” Ông Mộ xoa đôi mắt mệt mỏi, không dám tin cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt là con gái mình.

Mộ Lạc Lạc véo mạnh vào má, chứng tỏ với bố đó là da thật!

“Đương nhiên là không phải, ngay cả chiếc răng sâu con cũng không thay.”

Bà Mộ cười tươi như hoa, lấy chân đá vào chồng đang đứng chắn trước tủ lạnh, bà đưa chai coca cho con gái. Mộ Lạc Lạc cười tươi đón lấy, tu hết nửa chai, thỏa mãn chép chép miệng, Coca ở quê hương thật ngọt, mặc dù nơi xuất xứ vẫn là Mỹ.

Ông Mộ cầm tấm bằng tốt nghiệp đại học Harvard, nhìn một chữ cũng không hiểu, cười: “Nó quen bố nhưng bố không quen nó. Nhưng tấm bằng tốt nghiệp ngoại quốc này sao trông giống giải thưởng lao động ở chỗ chúng ta vậy? Có phải con lừa bố không đây?”

Mộ Lạc Lạc lè lưỡi, ông Mộ lại quay về phía con gái nhăn mặt trêu.

“Có đói không? Mẹ đi nấu cơm cho con ăn nhé.” Bà Mộ vuốt tóc con gái, nước mắt lã chã.

“A...” Mộ Lạc Lạc ôm ghì lấy cổ mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ nhiều lắm, con sẽ không đi đâu nữa, ngày ngày về nhà ăn cơm mẹ nấu, không đi đâu nữa...”

“Được! Vậy cũng được, gọi con rể cùng đến, mẹ sẽ nấu cơm cho tụi con ăn!”

Ông Mộ kích động nhưng không quên việc chính: “Đúng rồi, con rể đâu? Nó không đưa con về sao?”

Mộ Lạc Lạc ngừng cười, trong lòng cảm thấy niềm vui vơi bớt đi, xem ra bố mẹ chưa biết chuyện họ li hôn.

Ông bà Mộ thấy biểu hiện của con gái khác lạ, vừa định hỏi thì chuông cửa reo.

Ông Mộ vừa ra mở cửa liền cười.

Địch Nam đứng ngoài cửa, cúi người hành lễ trước bố mẹ vợ.

Mộ Lạc Lạc vô cùng ngạc nhiên, vốn định đối diện anh bằng thái độ lãnh đạm, sau đó bước đến trước mặt anh lãnh đạm chào hỏi, nhưng... bây giờ cô chỉ muốn chạy về phòng trốn.

Đều tại bố mẹ, đào tạo cô quá tốt! Phải tự tin, máu lạnh! Mộ Lạc Lạc mau đứng dậy thôi!

41 – Địch Nam, anh dám xấu xa nữa không?!

Mộ Lạc Lạc luôn không hiểu đây là cái gì – sức công kích mà Địch Nam mang lại cho cô giống như thủy triều dâng cao, lớp sau cao hơn lớp trước, xô mạnh vào cô, cái khí thế mạnh mẽ đó nhẹ nhàng mà lại dễ dàng xô cô vào bờ biển đầy cát.

Mộ Lạc Lạc ngồi, cố gắng xua đi cảm giác hồi hộp, nhưng vừa mới lấy lại tâm trạng một chút thì bà Mộ vỗ vào lưng con gái: “Lại còn tạo dáng gì thế, còn không mau đi rót trà cho chồng con đi.” Nói rồi bà mời Địch Nam ngồi cùng ghế sofa với Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc nghiêng người, mắt vội nhìn xuống sàn nhà.

“...”

Cô lúng túng đứng dậy, kéo lại chiếc váy ngắn, cầm tách trà vào trong bếp.

Trước mặt ông bà Mộ, Địch Nam luôn giữ nụ cười. Bà Mộ lâu ngày không gặp

con rể, kéo anh lại hỏi đủ mọi chuyện, ông Mộ thỉnh thoảng góp vài câu rồi kẹp tờ báo đi vào nhà vệ sinh.

“Con rể à, gần đây con bận gì vậy?”

Địch Nam cười, đẩy một chiếc túi thời trang đến trước mặt bà. Bà Mộ mở ra xem, trong túi có mấy chiếc khăn quàng cổ rất đẹp, bà không kìm được tươi cười nói: “Ồ, sờ vào thật tuyệt, kiểu dáng cũng đẹp, là tơ lụa thật phải không?”

Địch Nam nói: “Là đôi tác của con tặng, chỉ là con muốn mượn hoa tiên Phật, hi vọng mẹ thích.”

Bà Mộ ướm lên cổ, hài lòng gật đầu: “Thích chứ, xem ra con mắt của con còn hơn gấp trăm lần bố Lạc Lạc. Ha ha, lần sau đến nhà là được, không phải khách sáo như này đâu.”

Mộ Lạc Lạc đang ở trong bếp và ông Mộ chép chép miệng.

Mộ Lạc Lạc bất mãn: Không có việc gì lại tỏ ra hào hiệp như vậy, chắc lại phung phí vì chuyện li hôn đây mà?

Ông Mộ bất mãn: Một núi không thể có hai hổ, Địch Nam dám công nhiên thách thức ông sao?!

Còn bà Mộ càng nhìn con rể càng ưng, đẹp trai, lại chi tiêu hào phóng, đàn ông phải như vậy, khuyết điểm duy nhất là khó gần.

“Lạc Lạc, có phải con không tìm thấy hộp trà không?” Bà Mộ cũng không biết nói chuyện gì với con rể, vừa hỏi vừa đi vào bếp.

Bước vào bếp, nhìn thấy con gái cầm cốc trà không ngăn người ra, bà vỗ vào lưng Mộ Lạc Lạc, chu đáo nói: “Hai đứa cũng lâu không gặp rồi, mẹ biết con nhớ chồng, đi đi, đưa chồng con vào phòng nói chuyện, đi đi...”

Mộ Lạc Lạc vô thức nắm chặt tủ: “Về phòng gì chứ, có chuyện gì nói ở phòng khách là được rồi...”

Bà Mộ cho rằng con gái xấu hổ, vì vậy giúp cô một tay, gọi với ra phòng khách: “Con rể à, Lạc Lạc có chuyện riêng muốn nói với con. Các con vào phòng nói chuyện đi.” Nói rồi, bà đẩy con gái về phía phòng ngủ.

Địch Nam đáp, xách chiếc cặp làm việc ung dung tiến lại gần.

Mộ Lạc Lạc nhìn quanh lãnh thổ cá nhân mà cô đã từng sống hai mươi năm, phòng được dọn dẹp sạch sẽ, tất cả những đồ vật của cô đều được giữ nguyên chỗ cũ. Cô nhìn về phía chú gấu nhồi bông lớn ở đầu giường, suýt nữa rơi nước mắt.

Địch Nam ngồi trước bàn học của cô, quan sát cách ăn mặc nóng bỏng của cô, nhíu mày.

Từ khi bước vào phòng, Mộ Lạc Lạc đứng quay lưng lại phía Địch Nam, không khí giữa hai người khá nặng nề.

Cô yên lặng suốt mười phút, cuối cùng từ từ quay người lại, đối diện Địch Nam bằng thần thái điềm nhiên.

“Em vừa về đến nhà, tạm thời không muốn nói chuyện riêng với anh.” Cô nghiêm nghị.

“Tôi cũng không định nói chuyện riêng với em.” Thái độ của Địch Nam cũng rất lạnh nhạt.

“Vậy mời anh về đi, nhà họ Mộ không hoan nghênh anh.” Mộ Lạc Lạc mở cửa ra.

Địch Nam dường như không cảm thấy ngạc nhiên trước lời nói và hành động của Mộ Lạc Lạc, anh nhấp một ngụm trà, nói: “Chủ đề mà tôi đang định nói nếu em muốn bị bố mẹ nghe thấy thì cứ mở cửa ra.”

Mộ Lạc Lạc lấy lại dũng khí trợn mắt nhìn anh, “rầm”... cô đóng mạnh cửa.

Cô đi đôi giày cao bảy phân đến trước mặt Địch Nam, hai tay khoanh trước ngực, tỏ thái độ thách thức.

“Có chuyện gì anh mau nói đi, thời gian của tôi rất quý.”

Địch Nam cười, rút từ trong cặp ra một tài liệu đặt lên bàn: “Em xem trước đi, có gì không hiểu thì hỏi tôi.”

Mộ Lạc Lạc tò mò, cầm tài liệu lên giở ra xem, vừa nhìn thấy tiêu đề đã thấy thất sắc.

“Anh có ý gì, đây là bản Hợp đồng lao động?”

“Như em đã thấy, tập đoàn Thác Nhuệ đã bỏ tiền ra để đào tạo em, tổng chi phí các loại khoảng năm mươi tám vạn nhân dân tệ, nếu em đã học xong thì đương nhiên phải làm việc cho tập đoàn Thác Nhuệ.” Địch Nam trở lại sự uy nghiêm của một ông chủ.

Mộ Lạc Lạc nhú mày. Mục tiêu cuối cùng của cô chính là vào tập đoàn Thác Nhuệ để giày vò Địch Nam, làm anh thấy phiền phức, nhưng mà, cô vẫn chưa mở lời, anh đã phủ đầu, cô ra nước ngoài hai năm, thực sự đã dùng hết năm mươi tám vạn?!

“Bằng tốt nghiệp đâu, em lấy ra đây.”

“À...” Mộ Lạc Lạc đi ra ngoài phòng khách, rất nhanh đã mang bằng tốt nghiệp vào, kính cẩn đưa cho Địch Nam.

Địch Nam hai chân vắt chéo, cầm tấm bằng tốt nghiệp lên xem rồi tiện tay đặt xuống bàn: “Rất tốt, thành tích loại ưu. Kí hợp đồng đi.”

Đôi mắt Mộ Lạc Lạc nhìn vào khoảng không, nhận lấy chiếc bút trong tay Địch Nam, đang định đặt bút kí thì đột nhiên bừng tỉnh, cô đóng nắp bút lại, giơ tay ra: “Anh nói năm mươi tám vạn thì sẽ là năm mươi tám vạn sao? Tôi cần hóa đơn đối chiếu.”

“Em nghĩ rằng tôi lừa em sao?” Địch Nam cười lạnh lùng.

Mộ Lạc Lạc vô thức bẻ ngón tay, lấy lại bình tĩnh, quyết định nói về điều kiện trước: “Đến quý công ty làm việc cũng không có vấn đề gì, nhưng tôi muốn biết lương mỗi tháng là bao nhiêu.”

“Vì vậy tôi mới để em xem hợp đồng trước.” Địch Nam trả lời Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc hít một hơi, bản hợp đồng lao động dày cộp này bây giờ làm sao cô xem nổi, đây là cưỡng ép, đây là biểu hiện của lợi dụng!

Cô ném hợp đồng lên mặt bàn, hắng giọng: “Tôi xem xong rồi sẽ kí, xin hỏi còn có chuyện gì nữa không?”

Địch Nam cười không để lộ cảm xúc: “Cô Mộ đã tốt nghiệp đại học Harvard với thành tích loại ưu, bây giờ đã trở thành nhân vật nổi tiếng của ngành thiết kế trong nước, là người phụ trách chính của tập đoàn Thác Nhuệ, tôi không thể cho cô thời gian để lựa chọn. Cô cứ từ từ xem, tôi có thể đợi.”

Mộ Lạc Lạc xiết chặt nắm tay, cảm giác bây giờ mà Địch Nam mang lại cho cô là của một ông chủ với người làm công, kiểu nói công thức hóa thật đáng ghét!

Cô biết mình đang rất mất bình tĩnh, nhưng thực sự cô không thể trấn tĩnh lại được,

sau khi liếc qua, cô dùng dùng tức giận ký vào hợp đồng rồi ném bút xuống.

Địch Nam kiểm tra chữ ký, rồi rút từ trong tập tài liệu ra một bản hợp đồng khác.

“Đây lại là cái gì nữa thế?!” Mộ Lạc Lạc chỉ muốn cào cào Địch Nam.

“Cái gì mà LELE. MU⁽¹⁾, tôi cần chữ ký bằng tiếng Trung, bản hợp đồng đó bỏ đi.”

(1). Phiên âm tiếng Trung của Mộ Lạc Lạc là Mu Le Le.

Mộ Lạc Lạc bị anh làm cho tức điên lên, đến xem cũng không thèm xem, cầm bút, trực tiếp ký vào trang sau cùng. Nhưng tay cô hơi cứng, chữ viết thành ra cũng nguệch ngoạc, bởi vì trong thời gian học ở Mỹ, hầu như cô không dùng đến tiếng Trung, tự nhiên thành thói quen, trong một lúc không thể sửa được.

Sau khi Địch Nam xác nhận không có sai sót gì, lúc này mới tỏ ra hài lòng cầm lấy bản hợp đồng.

“Cô Mộ vội vàng ký vào bản hợp đồng, có lẽ không thực sự hiểu các điều khoản của công ty, có cần tôi nói qua một chút không?”

“Nói đi!” Mộ Lạc Lạc ngồi cạnh giường.

“Đầu tiên cô Mộ sẽ được ứng trước ba tháng lương, căn cứ vào tiêu chuẩn trong thời gian thử việc, mỗi tháng bốn nghìn năm trăm tệ. Ba tháng sau nếu biểu hiện xuất sắc, lương sẽ tăng gấp đôi. Sau một năm, nếu duy trì tốt, lương sẽ tăng gấp ba lần so với lương ban đầu, tiền thưởng cuối năm sẽ căn cứ vào thành tích làm việc trong năm.”

Lần này Mộ Lạc Lạc trừng mắt nhìn anh: “Bóc lột! Công ty quảng cáo X của Mỹ đưa ra mức lương thử việc bằng với mức lương sau một năm của quý công ty. Anh cũng thật ức hiếp người ta quá đáng, tôi nợ anh hơn năm mươi vạn, lẽ nào phải làm việc cho anh bảy, tám năm sao?”

Địch Nam vui vẻ tiếp nhận ánh nhìn khinh miệt của cô, khoanh tay từ từ nói: “Cô Mộ đúng là người thông minh, trên hợp đồng viết rất rõ, thời hạn là năm năm. Trong thời gian đó nếu bỏ việc thì công ty có quyền kiện cô, đồng thời yêu cầu phải trả lại chi phí công ty đã đầu tư cho cô và bồi thường những tổn hại về danh tiếng mà công ty phải chịu.”

“?!” Mộ Lạc Lạc nhảy dựng lên, hình tượng gì đó cô đều không cần, nhào về phía chiếc cặp của Địch Nam giành lấy bản hợp đồng.

Địch Nam sớm đã để chiếc cặp ra sau lưng, anh đã liệu trước được cô sẽ mất bình tĩnh.

“Đây không phải là hợp đồng, đây là giấy bán thân, tôi coi thường anh, tôi ghét anh! Hãy trả lại tôi ngay lập tức!”

Mộ Lạc Lạc kéo tay Địch Nam về phía trước, Địch Nam vẫn ngồi vững vàng như núi Thái Sơn, cười tao nhã.

Cốc, cốc, cốc!... Phía ngoài vọng vào tiếng gõ cửa gấp gáp.

“Lạc Lạc, ồn ào gì vậy? Đừng vừa về nhà đã cãi nhau với chồng! Con nhỏ này thật không hiểu chuyện!” Bà Mộ giáo huấn.

Mộ Lạc Lạc lập tức ngừng giằng kéo, tức giận trở về ngồi bên giường, phần nộ nói nhỏ: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, tôi đồng ý! Còn có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì anh mau đi đi.”

Địch Nam vẫn mỉm cười, nói như ra lệnh: “Còn có một chuyện nhỏ, em đứng dậy trước đã.”

Mộ Lạc Lạc im lặng, muốn phản kháng nhưng lại không vượt qua nỗi sợ không chế của anh, cô đứng dậy, lạnh nhạt không vui.

Địch Nam từ tay lên bàn, thái độ hơi thay đổi, giống như một thầy giáo nghiêm khắc đang ngồi trước bàn làm việc.

Anh thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói: “Công ty tôi có một số hạn chế nhất định đối với chuyện ăn mặc của nhân viên: Giày cao gót không được cao quá ba phân, váy phải dài quá đầu gối, cổ áo không được để trễ, cấm nhuộm tóc, trừ màu đen. Đương nhiên trừ trường hợp do yêu cầu công việc hoặc xã giao.”

Mộ Lạc Lạc nhìn cách ăn mặc hoàn toàn không phù hợp với các tiêu chuẩn trên người mình rồi duỗi năm ngón tay ra nhìn màu sơn đỏ, điểm duy nhất phù hợp chính là màu tóc.

Khi Mộ Lạc Lạc nghĩ Địch Nam đã tàn nhẫn đến cực điểm thì anh vẫn chưa nói đến điều quan trọng nhất...

“Vì thân phận của cô Mộ đặc biệt nên trong bản hợp đồng, công ty tôi đã thêm một mục...” Địch Nam giơ một ngón tay lên, nói: “Trước khi cô Mộ chưa trả hết học phí, lương hàng tháng sẽ trực tiếp chuyển vào tài khoản công ty.”

“?!” Mộ Lạc Lạc tức nghẹn họng: “Một chút cũng không trả tôi sao? Vậy tôi sống thế nào được?”

Địch Nam từ từ chớp mắt, vẫn không nói gì, bà Mộ gõ cửa gọi hai người ra ăn cơm.

Địch Nam đáp lời, lại rút từ trong cặp ra một bản tài liệu đặt lên bàn: “Đây là đơn li hôn mà lúc trước em gửi về, kí tên cũng là phiên âm tiếng Hán, vì vậy đến giờ vẫn chưa thể giải quyết được. Trước khi chính thức li hôn, hãy tiếp tục chấp hành những điều khoản trong hợp đồng hôn nhân, ngày mùng 5 hàng tháng tôi sẽ chuyển vào trong tài khoản lương của em hai nghìn tệ chi phí sinh hoạt.”

Nói xong, Địch Nam mở cửa phòng, đỡ lấy món rau xào từ tay bà Mộ, hai người mỉm cười bước đi.

Mộ Lạc Lạc hai chân mềm nhũn đứng nguyên tại chỗ, mù mờ nhìn về phía ánh mặt trời, đây... đây... đây rốt cuộc là sao.

42 – Bị thương ở đâu, đau đau cả...

Tuy bây giờ mới là bảy giờ sáng, bà Mộ đã làm một mâm cơm thịnh soạn để con gái giải đen. Trên bát cơm của Mộ Lạc Lạc chất đầy các món, cô và từng miếng vào miệng ăn ngon lành, liếc mắt nhìn Địch Nam... Họ vẫn chưa li hôn thật sự? Nếu chưa li hôn anh ta làm sao có thể dùng quyền lực lệnh cho cô kí vào bản hợp đồng lao động hà khắc đó chứ?

Bà Mộ luôn chân xuống gầm bàn giẫm vào chân ông Mộ ra hiệu, nhắc ông làm theo những gì mà họ đã thương lượng từ trước.

Ông Mộ đặt bát cơm xuống, ho khan một tiếng, vào trong phòng ngủ đi lòng vòng một lúc, sau đó cầm một cái phong bì màu đỏ ra.

Mộ Lạc Lạc nhìn bố mẹ có vẻ thần bí, vẫn chưa đến giao thừa, vẫn chưa đến lúc mừng tuổi cho cô.

Nhưng phong bì màu đỏ đỏ đúng là không phải đưa cho cô. Ông Mộ đặt trước mặt Dịch Nam.

Dịch Nam hơi hoảng hốt, hoài nghi nhìn bố mẹ vợ.

“Bố, tại sao bố lại đưa cho anh ấy bao lì xì?” Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên vẻ không vui, Dịch Nam là một người rất khó dùng tiền để thương lượng bất cứ chuyện gì.

Mẹ Lạc Lạc dùng ánh mắt nhắc nhở con gái im lặng, sau đó quay sang Dịch Nam, cười nói: “Quên không đưa cho con, đây là tiền phí thay đổi nhân khẩu.”

“Ừm... hự hự...” Mộ Lạc Lạc che miệng ho nhẹ, sắp lì hôn rồi mới đưa phí thay đổi nhân khẩu, lãng phí.

Dịch Nam nhìn chiếc phong bì đỏ để bên góc bàn, chỉ cần anh cầm lên là phải gọi “bố mẹ”.

“Bố mẹ, để anh ấy gọi bố mẹ là nhạc phụ, nhạc mẫu là được rồi...” Mộ Lạc Lạc nhanh miệng đáp.

“Anh ấy gì mà anh ấy, Dịch Nam là chồng của con, con nhiễm văn hoá phương Tây quá, đến cả phong tục truyền thống cũng quên?” Mẹ Lạc Lạc trách cô.

Mộ Lạc Lạc nghiêng vai, trong trường hợp này thật khó xử.

Dịch Nam từ từ đứng dậy, đi về phía bố mẹ Mộ Lạc Lạc, rót trà rồi nói: “Bố, mẹ, con mời bố mẹ uống trà.”

Hai vợ chồng mừng ra mặt, mẹ Lạc Lạc vỗ nhẹ vào bàn tay Dịch Nam: “Ngoan, ngoan, nhận lì xì đi.”

Mộ Lạc Lạc sững sốt trong chốc lát, cái vẻ ngoan ngoãn phục tùng này và thái độ lúc nãy ở trong phòng giống như hai con người khác. Không đúng, anh ta lúc đó không phải là người.

Dịch Nam quay trở lại ghế ngồi, đẩy bao lì xì tới trước mặt Mộ Lạc Lạc: “Em nhận đi.”

Mộ Lạc Lạc không tỏ ra rụt rè gì, cô tóm lấy phong bì lì xì, không nhận thì thôi, lấy làm tiền sinh hoạt.

Sau đó, tiếp tục ăn cơm, Mộ Lạc Lạc hi vọng anh nhanh rời khỏi đây, cô rất khinh bỉ và ghét nhìn thấy mặt anh.

Mẹ Mộ Lạc Lạc đột nhiên hỏi: “Con rể à, hôm nay các con ngủ ở đây, hay về nhà các con?”

“Khụ khụ.” Tim Mộ Lạc Lạc đập nhanh trong lồng ngực, cô ấp úng nói: “Mẹ, con ở đây, còn chồng con công việc bận rộn, con lại không biết nấu cơm, tạm thời con ở đây được không...”

Không chờ mẹ Mộ Lạc Lạc trả lời, Dịch Nam nhìn Mộ Lạc Lạc cười: “May quá đợt này anh rồi.”

Mộ Lạc Lạc không dám biểu hiện quá đáng trước mặt bố mẹ, cô tỏ vẻ cười đáp: “A a, không bận thì... tốt quá... nhưng em vẫn muốn ở nhà em một thời gian, chồng không phản đối, phải không?”

Dịch Nam nghiêng người về phía cô: “Tất nhiên là không phản đối, bao giờ em muốn về anh sẽ đến đón em.”

Mộ Lạc Lạc thở phào nhẹ nhõm, lại cầm đũa lên ăn tiếp, Dịch Nam nói tiếp:

“Ngày mai đúng chín giờ đến công ty.”

“Con rề, Lạc Lạc sẽ đi làm ở đâu?”

“À, ở tập đoàn Thác Nhuệ, đó là một công ty chuyên kinh doanh khai thác phần mềm, con có một ít cổ phần ở đó.”

Mẹ Mộ Lạc Lạc hay nghe người ta nói cổ phần này cổ phần nọ, thực ra bà không biết đó là gì, liền hỏi: “Thế à, cũng không tồi, con chăm sóc Mộ Lạc Lạc thế này mẹ yên tâm rồi, vậy ngày nào cũng phải đi làm à?”

“À, con đã thuê một căn hộ cao cấp ở đối diện công ty, đi bộ vài phút là đến công ty.”

Mẹ Lạc Lạc cười, sau đó quyết định: “Vậy tốt rồi! Lạc Lạc từ bé đã thích ngủ nướng. Được rồi, được rồi, hôm nay hai con về đó ở đi, dù sao con cũng có xe, về bên đó cũng tiện”.

“Mẹ...”

“Lạc Lạc à, mẹ giúp con thu dọn ít đồ đạc, ăn cơm xong thì về cùng chồng con.”

“Bố...” Mộ Lạc Lạc cầu xin sự giúp đỡ.

“Con gái đã gả chồng như bát nước đã hắt đi, con cứ ở nhà mẹ đẻ là không đúng rồi, nghe lời đi. Con rề bình thường rất bận, con là vợ thì cần học cách chăm chồng, nhìn mẹ con đây, rất chăm chỉ và làm đâu ra đấy, con học tập đi.” Bố Mộ Lạc Lạc tỏ vẻ là người chủ gia đình, phải nói một số đạo lý.

Mộ Lạc Lạc nheo mày, lườm Địch Nam, anh ta là người đề nghị li hôn, vứt bỏ cô cũng là anh ta! Để có được ngày hôm nay, cô – một tài năng thiết kế ở đại học Harvard đã trở về nước, người chồng hai năm nay không hỏi han gì lập tức quay trở lại, thậm chí vì lợi nhuận của công ty, lợi dụng tính ham ngủ của cô ép bố mẹ đuổi con gái ra khỏi nhà? Ha ha ha, đúng là không biết đến thể diện.

Địch Nam, cuối cùng anh đã lộ ra đuôi hồ ly, không bao giờ tôi còn yêu anh nữa, anh không phải là chàng hoàng tử tốt bụng của tôi.

Mộ Lạc Lạc rất tức giận, cô không quản ngày đêm học tập chỉ vì muốn chứng minh cho anh thấy cô không phải là đồ bỏ đi, sau đó cô đã ngẩng cao đầu về nước để làm anh ta hối hận thậm chí ăn năn. Nhưng hình như tất cả đều nằm trong dự liệu của anh ta, cô có cảm giác như mình nằm gọn trong bàn tay đó.

Khốn nạn, thô bỉ. Bây giờ cô rất hối hận vì đã tốn bao nhiêu nước mắt vì anh ta.

Mộ Lạc Lạc ngồi ghé phụ, về đến nhà chưa được hai tiếng đã bị bố mẹ cô “tổng khứ”.

“Anh có biết vì sao bây giờ tôi lại ghét anh không?”

“Em đã từng thích tôi sao?” Địch Nam ghì chặt vô lăng, hồn nhiên đáp.

Mộ Lạc Lạc tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh là một con quỷ đội lốt hoàng tử! Sao ban đầu tôi lại phải lòng anh cơ chứ?”

Địch Nam vẫn cười nhạt không nói gì, giẫm ga đi nhanh hơn.

Trong mắt của Địch Nam, Mộ Lạc Lạc vẫn còn là một cô gái dễ bị kích động, trong cô hình như vẫn thiếu một điều gì đó quan trọng, lúc đầu khi cô đi ra nước ngoài, anh không bắt cô chọn khoa gì.

Xe dừng bánh, Mộ Lạc Lạc quay đầu lại đưa tay ra, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn

mặt rất đẹp trai của Dịch Nam, cô lại tự nghĩ về mình và cúi đầu nói: “Em quyết định rồi, phải nhanh li hôn với anh, anh quyết định thời gian đi.”

“Bao giờ cũng được.”

“Được, vậy bây giờ đi nhé.”

Dịch Nam không trả lời, quay xe đi về làm thủ tục li hôn.

Đến nơi làm thủ tục li hôn, Mộ Lạc Lạc xuống xe, đây chính là nơi trước đây cô đã đăng ký kết hôn với Dịch Nam, tất nhiên, li hôn cũng phải giải quyết ở đây.

Trước kia cô đã mua đôi nhẫn tình nhân mười tám tề ở siêu thị, nhưng khi đó cô không cảm thấy uất ức, còn rất vui vẻ, miệng lúc nào cũng ngọt ngào gọi Dịch Nam là ông xã, dù chiếc nhẫn có phần rẻ tiền, nhưng cô tin rằng hôn nhân giữa họ sẽ tốt đẹp hơn.

Dịch Nam cũng vậy anh đứng trước bàn đăng ký hứa với Mộ Lạc Lạc rằng, anh không bao giờ phản bội cô. Mộ Lạc Lạc cũng đã hứa như vậy, nhưng cô là người đã không giữ lời hứa.

Anh có thể làm tất cả vì cô, điều duy nhất anh không thể chấp nhận được ở người vợ là sự không chung thủy.

Mộ Lạc Lạc lặng lẽ lau nước mắt, hít sâu, đi thẳng về cửa chính của nơi đăng ký.

Nhân viên làm thủ tục đứng dậy chào cô, người nhân viên đó cũng chính là người phụ nữ hai năm trước đã giúp họ đăng ký kết hôn. Ban đầu vì ngoại hình của hai người có điểm đặc biệt nên cô nhân viên vẫn nhớ hai người họ.

Cô nhân viên nhìn đôi tình nhân có vẻ không ổn, lại nhìn thái độ của Mộ Lạc Lạc, cô gái này đã bỏ đi tính trẻ con và ngày càng xinh đẹp, biết lẽ nghĩa.

“Hai cháu... có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Chào cô.” Mộ Lạc Lạc trong lúc buồn rầu vẫn không quên lễ nghĩa, cô đứng sát bàn của cô nhân viên, không nhìn Dịch Nam. Cô không muốn rơi lệ nữa, thực ra, dù Dịch Nam có lợi dụng cô, lấy cô ra làm trò tiêu khiển thì cô cũng không quan tâm lắm, trước mặt anh cô chưa bao giờ có uy. Chỉ là anh ta có vẻ thách thức khi cô đòi li hôn, điều này là tổn thương cô một lần nữa.

“Đến làm thủ tục li hôn.”

Dịch Nam cho hai tay vào túi quần, trầm ngâm không nói.

Cô nhân viên thở dài, nghiêm túc nói: “Nếu hai bên đã quyết định, xin xuất trình hộ khẩu, chứng minh thư, giấy giới thiệu của cơ quan hoặc phường xã, giấy đăng ký kết hôn hoặc là giấy tờ chứng minh quan hệ vợ chồng, hai ảnh ba nhân bốn chụp gần đây nhất.”

Mộ Lạc Lạc cau mày: “Li hôn mà cũng phức tạp...”

Nhưng cô chưa nói hết, Dịch Nam đã kéo tay cô, quay người đi về phía cửa.

“Làm gì vậy?”

Dịch Nam không đáp lời cô, kéo cô vào xe, đạp ga rời khỏi nơi làm thủ tục.

Vừa nãy, trong giây phút đó, trong lòng Mộ Lạc Lạc lóe lên một tia hi vọng, anh ta đã do dự, có thể là vẫn còn lưu luyến những kỉ niệm, nên anh ta không cần suy nghĩ nhiều.

Mộ Lạc Lạc cắn môi, tim cô đập nhanh trong lồng ngực.

“Anh không muốn li hôn?...” Cô căng thẳng nắm chặt một góc váy.

“Anh không quan trọng chuyện đó, chỉ là cần nhắc vấn đề kinh tế của em. Hợp đồng đã có hiệu lực thì năm năm làm việc em sẽ không nhận được một đồng nào.” Dịch Nam

trầm tĩnh nói. Khi anh lái cô đi, anh đã nghĩ rạch ròi những lời này. Có thể nói, đề cập tới vấn đề kinh tế là cách tốt nhất để ngăn Mộ Lạc Lạc chủ động đòi li hôn. Điều này nằm ngoài dự định của anh.

Mộ Lạc Lạc không nhận được câu trả lời như ý, cô từ từ nhắm mắt, trong lòng hơi thất vọng. Trong lòng cô hình tượng của anh dần dần bị hủy hoại, phẩm chất của anh bị hạ thấp, tất cả đều chứng tỏ anh quá tệ, cô rất đau khổ.

Địch Nam không có tâm trạng tập trung vào lái xe, vẫn chưa phát hiện là mình đã đi vào đường một chiều, khi trước mặt có một xe tải quay đầu, anh mới phát hiện, người lái xe bấm còi inh ỏi.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn vào tốc độ của xe tải, ôm đầu hét lên.

Địch Nam bình tĩnh quan sát con đường nhỏ thế này chỉ còn cách duy nhất là lao lên vỉa hè dành cho người đi bộ, nhưng bên lối này có một hàng cây, nếu không vượt qua được thì sẽ bị lật xe. Nhìn tình thế có vẻ cấp bách, một tay anh xoay tay lái, một tay kéo dây an toàn cho cô, nhưng lúc đó Mộ Lạc Lạc sợ quá co quắp người lại, vừa may vẫn cài được dây an toàn.

“Hạ chân xuống!” Địch Nam giọng khản cấp ra lệnh cho cô, đồng thời dùng tay ấn chân cô xuống.

Mộ Lạc Lạc sợ tới mức đầu óc không phản ứng gì cả, chỉ biết dây an toàn đang chắn ở trước ngực. Không đợi cô hét lên lần nữa, Địch Nam đã ấn vào lưng cô, đẩy mạnh chân cô xuống, vì trong lúc hoảng loạn cô đã vô tình che mất gương chiếu hậu, nhưng anh không biết rằng anh đã ấn trán Mộ Lạc Lạc vào giữa hai chân mình.

Ở phía trước, người lái xe tải không phải là không dừng lại được, nhưng xe của anh ta không những to, mà động cơ cũng rất mạnh, nếu phanh gấp, nhất định đuôi xe sẽ bị trượt, do vậy người tài xế chỉ còn cách bật đèn ra hiệu cho các xe phía sau giảm tốc độ.

May mắn, khoảng đường vẫn đủ rộng cho xe đi qua, Địch Nam nhấn ga lao mạnh, lúc đó chỉ nghe có tiếng gầm rú của động cơ, anh ước chừng khoảng trống bên đường, đánh vô lăng, xe lao vọt lên lề đường, bánh xe trước bay qua vòi nước, cả chiếc xe lao lên, bốn bánh tiếp đất. Vượt qua mọi khó khăn, chiếc xe đã nằm gọn bên lề đường.

Địch Nam thở dài, nhìn Mộ Lạc Lạc đang ở dưới chân, lúc này anh mới phát hiện ra là Mộ Lạc Lạc không hề nói gì.

“Mộ Lạc Lạc, em bị thương rồi à?”

Đợi một lúc, Mộ Lạc Lạc bịt miệng ngời dậy, nhìn anh hỏi: “Anh, anh không bị thương chứ?...”

“Anh?... Không...” Mới nói được nửa câu, anh cảm thấy đau ghê gớm, ngã người về phía tay lái, trong chốc lát anh đã hiểu vì sao Mộ Lạc Lạc lại hỏi anh như vậy.

“Xin lỗi... em... em cũng không biết vì sao em lại có thể cắn anh, có thể là do em sợ quá, cắn xong em mới biết mình đang ở đâu, anh không sao chứ?” Lạc Lạc xấu hổ tới mức muốn tìm một cái hố để chui xuống, vừa nãy cô cắn, chắc chắn là vô cùng đau.

Địch Nam đau đớn hít một hơi, vung tay ra hiệu cho cô im lặng.

Mộ Lạc Lạc biết mình sai, muốn gọi điện gọi cấp cứu, nhưng cô không tìm thấy điện thoại trong xe, cô nhìn sang bên đường, lập tức xuống xe,...

“Vợ à, lúc nãy anh quay được một đoạn về một chiếc xe bay, về nhà sẽ cho em

xem, rất điêu luyện...” Một người bên đường đang buôn chuyện với vợ, Mộ Lạc Lạc với tay giật lấy điện thoại của người đó, vừa cong người vừa gọi điện tới trung tâm cứu hộ.

“Xin lỗi ông, chồng tôi bị thương, tôi mượn điện thoại của ông một chút?” Cô vừa gọi điện cho trung tâm cứu hộ vừa cầu xin người đàn ông đó giúp đỡ.

“Alo, alo, alo, có tai nạn ô tô, các anh nhanh đến cứu chúng tôi...”

Người bên đường tròn mắt, gật đầu đồng ý: “Người trình diễn màn xe bay là chồng cô à? Đúng là tuyệt vời, tôi còn nghĩ là các người đang đóng phim đấy, gọi đi, gọi đi!”

Năm phút sau, xe cấp cứu đã tới hiện trường.

Khi người cứu hộ mang cáng cứu thương tới trước mặt Dịch Nam, Dịch Nam mặt tái đi.

“Cô ơi, chồng cô bị thương ở đâu?”

“À, anh ấy...”

“Tôi không bị thương, chỉ là vợ tôi thích cường điệu hóa mọi chuyện.” Dịch Nam cắn răng chịu đau, cố làm ra vẻ bình yên vô sự nói.

Người cứu hộ nhìn thấy sắc mặt của Dịch Nam không ổn, dặn dò: “Nhưng xe của anh đã lao lên vỉa hè thế này, người cứu hộ cũng tới rồi, hay là về viện kiểm tra đi.”

Dịch Nam dờ khóc dờ cười.

Nếu bác sĩ hỏi anh bị thương như thế nào. Anh biết trả lời ra sao? Vì vợ anh quá căng thẳng nên cần anh bị thương à?

Vì sao xe lại lao lên vỉa hè, tất cả đều không sao lại bị thương chỗ đó, ai có thể tin đó là sự thật? Mọi người tin không?

Mộ Lạc Lạc nước mắt ngấn nước mắt dài ngồi bên cạnh anh, ánh mắt tập trung vào nửa người dưới của anh: “Thật sự anh không sao chứ...”

Dịch Nam thật không biết nên mắng cô hay là “khen ngợi” cô. Thật sự anh không biết cô nghĩ thế nào, tự nhiên lại gọi một xe cứu thương tới?

Dịch Nam móc từ trong ví ra hai trăm tệ trả cho đội cứu hộ. Vì bộ phận bị thương quá nhạy cảm, vết thương cũng đỡ đau, anh chỉ có thể ngồi trong xe xin lỗi bọn họ.

Trong lúc anh đang nói chuyện với họ, Mộ Lạc Lạc lại không biết đi đâu rồi.

Trong chốc lát, cô cầm một túi bông băng quay lại xe.

Cô quay lưng về phía anh, sau đó đưa tay về phía sau đưa túi thuốc cho anh, giọng run run: “Anh xem rồi dùng đi, trong đó có bông, thuốc sát trùng, thuốc tím, và còn có băng... xin lỗi...”

Dịch Nam nhìn lưng cô, đặt túi thuốc vào giá trong xe ô tô, kéo một tay cô lại...

“?!” Mộ Lạc Lạc lóng ngóng quay người lại, vì lòng bàn tay cô đã đặt lên...

Là anh bảo cô xoa vào đấy sao? Cô đỏ mặt, thẹn thùng.

43 – Em mới hai mươi hai tuổi, vẫn còn thời gian chơi đùa với anh.

Dịch Nam xoay người về phía Mộ Lạc Lạc đang thở dốc, hơi thở nhẹ nhàng của anh lướt qua mũi cô, mang theo một mùi hương dịu nhẹ, Mộ Lạc Lạc có thể nghe rõ tiếng đập của con tim cô...

Dịch Nam nhìn bờ môi của Mộ Lạc Lạc, bất kể là đi du học hay ở trong nước, thời

gian đó cô luôn làm những hành động khiến anh phải nghĩ là cô đang phản bội cuộc hôn nhân, nhưng khi đối diện với bản thân, thì cô luôn tỏ ra bất an, điều này luôn khiến cho Dịch Nam thấy có mâu thuẫn.

Anh luôn luôn không hiểu rõ tình cảm mà Mộ Lạc Lạc dành cho anh là loại tình cảm gì?

“Em đã hôn người đàn ông nào khác ngoài anh chưa?” Dịch Nam hỏi một câu hỏi mà anh đã biết câu trả lời.

Mộ Lạc Lạc không muốn lừa dối Dịch Nam, hướng hồ chính cô là người chủ động hôn Hàn Tư Viễn.

Cô do dự một lúc, quyết định không nói ra người đó là ai: “Giáng sinh năm ngoái... nhưng sự việc có lý do đặc biệt.”

Dịch Nam hi vọng là cô không nói dối, chưa cân nhắc tới tâm trạng của bản thân sau khi nhận được câu trả lời.

“Làm vợ, em có lý do gì để làm những chuyện không đúng luân thường đạo lý đó?” Sắc mặt Dịch Nam lúc đó rất xấu.

Mộ Lạc Lạc biết cô đang tự mang sấm sét tới cho mình, nhưng khi cuộc hôn nhân này vẫn chưa kết thúc, cô vẫn còn là vợ của Dịch Nam. Nhưng khi đó, Dịch Nam làm cô rất thất vọng, trong lúc cô không có sự giúp đỡ, Hàn Tư Viễn đang dang rộng đôi tay giúp cô, thậm chí còn cho cô cảm giác ấm áp mà một người chồng như anh chưa bao giờ đem lại.

“Anh đã bao giờ tự nhìn lại bản thân mình chưa, đi nước ngoài hai năm, anh đã bao giờ gọi cho em một cuộc điện thoại? Trước khi em đi anh nói là sẽ đến thăm em, nhưng đến bóng dáng của anh, em cũng không thấy. Em không muốn chờ đợi nữa được không...” Cô không muốn biện minh, ngược lại cô còn cảm thấy ảm ức.

“Anh!...” Dịch Nam cứng miệng, anh thừa nhận mình hay nuốt lời, lại nghe được nội dung câu chuyện của vợ với một người đàn ông khác trong phòng ngủ. Mộ Lạc Lạc đã chạm tới giới hạn không thể tha thứ của một người đàn ông.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vô lăng, sự tôn nghiêm của một người đàn ông không cho phép anh tiếp tục nói gì nữa, cái sừng này không phải người đàn ông nào cũng muốn bị cắm lên.

Mộ Lạc Lạc lau nước mắt, đẩy cửa ô tô đi về phía trước... Cô có thể nở một nụ cười với anh, trong lòng hào hứng nhưng thực ra rất khó chịu, cô vì muốn nói chuyện với anh, 24/24 bật MSN, cô vì muốn xứng với anh mà chăm chỉ học hành, thậm chí đã sửa được rất nhiều thói hư tật xấu. Một lòng một dạ với anh, vẫn luôn làm những việc có lợi cho anh. Thực ra, cô vẫn có thể làm nhiều chuyện hơn nữa vì anh, chỉ cần anh cười với cô, xoa lên đầu cô, nói với cô: Lạc Lạc, anh sẽ theo dõi em vì anh mà thay đổi những gì.

Cô có thể không tính toán mình sẽ được gì và mất gì, chỉ cần anh đi chậm lại, cho cô một cơ hội đứng trước mặt anh...

Bánh xe chậm chậm dừng lại bên cạnh cô, Dịch Nam thuận tay đưa điện thoại ra ngoài cửa, giọng lạnh lùng nói: “Tìm em.”

Mộ Lạc Lạc đang định đưa tay ra lấy, Dịch Nam đã làm rơi điện thoại vào ghế. Mộ Lạc Lạc hiểu ý của anh, thực ra cô cũng không có nơi nào để đi.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?...”

Mẹ Mộ Lạc Lạc nói: “Điện thoại của con quên không mang rồi, bố con đã nạp tiền cho con, tắt đi không dùng, con đừng mua cái mới. Con đang ở đâu thế, quay về lấy hay để bố con mang tới?”

Mộ Lạc Lạc: “Mai con sẽ tự về nhà lấy.”

Mẹ Mộ Lạc Lạc: “Vừa nãy có một cậu tên Hàn... Hàn gì Viễn gọi điện vào máy bàn tìm con, hình như là tìm con có việc gấp, trong tay con có giấy không? Cậu ta nói con không biết số điện thoại mới của cậu ta, con cầm bút đi, ghi lại rồi gọi cho cậu ta.”

Mộ Lạc Lạc đáp lời, đang định tìm bút thì Dịch Nam đã lấy ra một cây bút anh dùng để kí tên.

Mộ Lạc Lạc với tay lấy, trong xe rất yên tĩnh, hầu như Dịch Nam đã nghe thấy hết. Cô cầm bút, cố tình quay người lại, chép số điện thoại, sau đó cất đi.

Khi dừng điện thoại, Mộ Lạc Lạc cúi đầu cảm ơn, hai tay cô đưa trả điện thoại, không khí trở nên kì bí.

Dịch Nam cười mỉm, người thứ ba lại dám gọi điện vào máy của anh tìm vợ anh.

Trong lòng Mộ Lạc Lạc muốn giải thích, nhưng thái độ của Dịch Nam làm cô không muốn nói thêm gì, cứ coi như thế đi, hiểu lầm thì hiểu lầm. Nếu thật sự coi nặng chuyện này thì đã nổi trận lôi đình, đằng này anh chỉ cười nhếch mép.

“Khi nào em chuẩn bị xong giấy tờ làm thủ tục li hôn, thông báo cho anh.”

Trong khi Dịch Nam nhún ga, anh nói ra câu đó.

Mộ Lạc Lạc vẫn nhìn về phía bên ngoài cửa, không nói một lời, nước mắt lặng lẽ rơi.

Mộ Lạc Lạc kéo vali đi tới chỗ ở hiện nay của Dịch Nam, đây là một căn hộ có hai phòng ngủ và một phòng khách, trang trí dọc ngang toàn màu đen và trắng, thể hiện rõ tính cách cô độc của Dịch Nam. Mộ Lạc Lạc không có tâm trạng xem xét, tham quan, cô đặt hành lý xuống, nằm dài trong phòng ngủ, đôi mắt nhìn về xa xăm, đối diện căn hộ chính là tòa nhà của tập đoàn mà cô sẽ làm việc. Kết hôn với Dịch Nam hai năm, đây là lần đầu tiên cô biết rõ tình hình kinh tế của chồng.

Cô thở mạnh, mở vali lấy đồ đạc ra, khi mở tủ quần áo, cô phát hiện trong tủ đầy quần áo đủ sắc màu, cô vội kéo ngăn dưới, đúng là có rất nhiều đồ lót.

Mộ Lạc Lạc nhắm mắt, hít sâu, muốn lấy bình tĩnh, nhưng cô lại phát điên lên.

“Dịch Nam! Anh ra đây nhanh lên!” Cô tức giận gõ cửa nhà tắm thỉnh thoảng. Anh định biến cô thành gì đây? Đồ thay thế à? Hay là cô giúp anh dọn sạch quần áo giày dép của cô bỏ để lại?!

Vừa hay lúc đó Dịch Nam mới chuẩn bị tắm, anh kéo khóa quần lại bước ra. Lúc anh định mở cửa đi ra, Mộ Lạc Lạc đã đẩy cửa xông vào. Tay cầm một chiếc áo lót màu đỏ vung vẩy trước mắt anh, tức giận hỏi: “Không những anh mang bỏ về nhà mà còn dám cho tôi ở phòng đó sao? Anh dựa vào cái gì mà lớn tiếng trách tôi? Dựa vào gì?! Có phải anh quên nói với tôi là có ba người ở trong ngôi nhà này?!”

Dịch Nam nhìn vào chiếc áo lót vẫn chưa bóc nhãn mác, sao cô có thể cho rằng quần áo trong tủ là của người con gái khác? Anh đang định nói điều gì đó, thì chuông cửa reo.

“A, cô bỏ của anh, nói tới là tới ngay!” Mộ Lạc Lạc ném chiếc áo lót xuống, hùng

hồ đi ra mở cửa.

Một cô gái tay xách hai túi đầy đồ ăn giơ trước mặt, lộ ra đôi chân dài miên man, giọng yếu điệu nói: “Hey, Tiểu Nam, xem em mang gì tới cho anh này?...” Cô gái đặt túi đồ xuống, nụ cười nhanh chóng tắt trên Môi: “Mộ Lạc Lạc? Tại sao cô lại ở đây?” Mộ Lạc Lạc cảm thấy ong ong bên tai, Phương Dung, lại là cô ta.

Địch Nam đuổi theo ra phòng khách, vừa kịp nhìn thấy Mộ Lạc Lạc và Phương Dung mặt đối mặt. Một tay anh đặt lên trán, anh quên không cảnh cáo Phương Dung không được đến tìm anh nữa, nhưng cuối cùng lại xảy ra tình huống “tình ngay lý gian” này.

Phương Dung đương nhiên hiểu ngay tình thế, cô tỏ ra trong họa có phúc, cố ý đi ngang qua Mộ Lạc Lạc, đặt đồ ăn lên bàn.

Mộ Lạc Lạc lập tức đứng chặn trước mặt Phương Dung nhìn cô ta chăm chăm.

“Làm gì thế? Úc hiếp người sao?” Phương Dung tỏ ra không nghe thấy gì.

Địch Nam không thể đứng nhìn mọi chuyện ngày càng tồi tệ, bước về phía trước mấy bước: “Lạc Lạc...”

“Anh cảm ơn ngay cho tôi.”

Mộ Lạc Lạc hét to, không chỉ Địch Nam im lặng, Phương Dung cũng không biết nói gì. Mộ Lạc Lạc lại dám ra lệnh cho Địch Nam im lặng? Cô là bạn gái của Địch Nam năm năm mà cũng không dám nói điều đó.

“Chị Phương, em và Địch Nam dù có ý định li hôn, nhưng trước khi làm thủ tục li hôn, em vẫn danh chính ngôn thuận là vợ của Địch Nam. Chị có thể cười nhạo em là một người vợ thất bại, nhưng tạm thời chị không có tư cách chiếm đoạt vị trí của em, em lấy tư cách là vợ của Địch Nam ra lệnh cho chị, lập tức rời khỏi đây.” Mộ Lạc Lạc chỉ tay về phía cửa.

Phương Dung đứng ngó người ra, dù cô không phải là người thứ ba. Nhưng Mộ Lạc Lạc không còn là cô gái hay khóc của hai năm trước, bây giờ bình tĩnh giải quyết mọi chuyện, lời nói và hành động của cô rất dứt khoát. Nhưng đồng thời cô cũng biết được chuyện vui là họ sắp li hôn.

Dù Mộ Lạc Lạc có thể kìm chế được cơn giận, nhưng cô không thay đổi, vẫn như hai năm về trước, vẫn muốn đánh chết cô gái trước mắt, chỉ là cô không dùng nước mắt để giải quyết mọi chuyện, cô chỉ có thể bảo vệ cho sự tôn nghiêm tồn tại trong cô.

Phương Dung xách túi lên, cười vui vẻ đi về phía cửa, động thái từ tốn, cười đáp: “Được rồi, được rồi. Chị đi là được chứ gì, hai người đừng có cãi nhau nhé. Tiểu Nam, tạm biệt nhé...”

“Két” một tiếng. Mộ Lạc Lạc đóng kín cửa, kẻ thứ ba xuất hiện, người khó chịu nhất vẫn là người vợ. Sau đó cô quay người về phía Địch Nam, tát vào mặt anh, sau đó tức giận đập cửa phòng ngủ.

Địch Nam đưa tay sờ lên gò má, anh bị tê rất khá lâu, dần dần mới lấy lại được cảm giác. Dựa vào những chuyện vu vơ này mà anh bị Lạc Lạc tát thế này sao?

“Mộ Lạc Lạc! Em ra đây nhanh lên!” Đây là lần đầu tiên thấy Địch Nam vì một chuyện nhỏ mà tức giận.

Mộ Lạc Lạc trong phòng che tai không nghe, nằm trong phòng ngủ lại khóc nức nở. Khi đó trong lòng cô cứ nghĩ rằng, có người con gái khác đã cướp mất vị trí của cô, còn bản

thân cô là một con ngốc đang chen ngang vào, cô lấy gì ra để ngăn cấm tình cảm năm năm sâu bền của họ.

Cô nhìn số điện thoại trong lòng bàn tay, trấn tĩnh, không cần cô, cô cũng không cần. “Mộ Lạc Lạc, cô là đồ không ra gì!”

Mộ Lạc Lạc lau nước mắt, bò lên đầu giường cầm điện thoại, ấn một dãy phím số đã bị nước mắt làm nhòe.

Hàn Tư Viễn nhìn thấy số điện thoại lạ, vừa nghe điện thoại đã kêu tên Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc bình tĩnh lại, từ tốn nói: “Sao anh biết là em?”

Hàn Tư Viễn: “Đây là số điện thoại đặc biệt mà. Em không chú ý đến số sao? Đây chính là ngày tháng năm sinh.”

Mộ Lạc Lạc không thể kìm chế nổi cảm xúc của mình, cô lại òa khóc trong điện thoại.

Hàn Tư Viễn nghe thấy tiếng khóc, đứng bật dậy hỏi: “Lạc Lạc, em làm sao thế? Bây giờ em ở đâu?”

Mộ Lạc Lạc không biết mình đã khóc bao lâu, còn Hàn Tư Viễn thì nhẫn nại chờ cô khóc cho thoải mái.

“Em không muốn sống ở căn hộ của Dịch Nam, anh giúp em tìm một căn phòng, nhưng em không có tiền...”

“Trước tiên em hãy nói em đang ở đâu, anh sẽ đến đón em.”

Mộ Lạc Lạc liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ở tòa chung cư màu cà phê đối diện tập đoàn Thác Nhuệ, đến nơi thì gọi vào số này, em đi dọn đồ đạc trước đã.”

Hàn Tư Viễn đồng ý, sau đó an ủi cô vài câu, cầm chìa khóa và lao ngay ra cửa chính.

Mộ Lạc Lạc lại nhét hết quần áo vào vali, từ khi được gả cho Dịch Nam, cô lần nào cũng trong tâm trạng bất ổn mà chuyển nhà, từng lần từng lần một...

Khi cô mở cửa phòng ra, Dịch Nam đã đứng ngoài cửa, không chờ Dịch Nam mở lời trước, cô chỉ tay về phía anh: “Em nói cho anh biết, em sẽ không chủ động đòi li hôn nữa, anh có thể kiên! Chờ viện kiểm soát đồng ý. Em mới hai mươi hai tuổi, em còn thời gian chơi đùa với anh!” Nói xong, cô xách vali đi về phía cửa.

“Đợi đã!”

“Nói đi!”

Nhưng lời Dịch Nam muốn nói với Mộ Lạc Lạc đã tan biến đâu hết, trong mắt anh vẫn ánh lên nụ cười.

“Chín giờ sáng mai đi làm đúng giờ.”

Shit!

Mộ Lạc Lạc đóng mạnh cánh cửa, đi thẳng luôn.

44 – Cuối cùng, Mộ Lạc Lạc cũng hiểu ai mới là người hủy hoại cuộc hôn nhân này.

Mộ Lạc Lạc ngồi trong xe của Hàn Tư Viễn, kể cho anh nghe câu chuyện kinh

khủng về người thứ ba đã bước vào cuộc sống của cô.

Nghe xong, Hàn Tur Viễn không cho xe nổ máy mà lại xuống xe.

“Anh đi đâu đấy?”

“Tìm Định Nam hỏi cho rõ, nếu chuyện ngoại tình là sự thật, thì sao anh ta vẫn chưa chịu li hôn?”

Mộ Lạc Lạc kéo tay Hàn Tur Viễn lại, vội vã giải thích: “Không phải anh ta, chính là em không muốn li hôn.”

Hàn Tur Viễn quay đầu nhìn cô đầy nghi vấn.

Mộ Lạc Lạc đầy tâm trạng, đôi mắt trĩu xuống: “Em thừa nhận là em đang tức giận, không muốn cho bọn họ được như ý.”

Hàn Tur Viễn chạm nhẹ vào vai Mộ Lạc Lạc, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi: “Em đang giận hay là em không muốn chia tay?”

Mộ Lạc Lạc kiên quyết gật đầu: “Tức giận.”

“Vậy được rồi, anh sẽ thuê cho em một căn hộ ở ngay đây luôn, em có dám nhìn hai người họ ra vào? Em có dám để Định Nam nhìn thấy anh?”

Mộ Lạc Lạc ngược nhìn tòa nhà cao tầng, vẻ cân nhắc hỏi: “Ở đây chắc không rẻ?...”

“Mộ Lạc Lạc, em đang lảng tránh câu hỏi của anh.” Sắc mặt Hàn Tur Viễn hơi thay đổi.

Trước mắt Mộ Lạc Lạc hiện lên hình ảnh Định Nam và Phương Dung khoác vai nhau đi qua, cô lại bùng bùng tức giận, nhưng âm thầm kìm nén cảm xúc... “Được! Em sẽ sống ở đây!”

Hàn Tur Viễn rất hài lòng với quyết định của cô, kéo cô lên phòng quản lý của khu nhà. Không đến mười phút, Mộ Lạc Lạc đã nhanh chóng thuê được một căn hộ. Nội thất trong phòng hoàn toàn là đồ mới, người chủ ra nước ngoài công tác, vừa may ủy nhiệm lại cho phòng tổ chức cho thuê ba năm.

Mộ Lạc Lạc nhìn giá thuê, năm nghìn năm trăm tệ một tháng, đặt cọc 1/3, nói cách khác là, cô vẫn chưa được ở ngày nào, phải giao nộp trước bốn tháng tiền nhà. Mộ Lạc Lạc thấy bất an, kéo vạt áo Hàn Tur Viễn: “Đắt quá, em vừa đi làm, mỗi tháng chỉ có hai nghìn tệ... mà hai nghìn tệ này phải trả cho Định Nam.”

“Trước tiên chúng ta không nói tới chuyện thuê nhà.” Trong lúc Hàn Tur Viễn nói với cô, anh đã lôi ra một cái thẻ tín dụng, đưa cho người quản lý, sau đó anh tiếp tục nói: “Em đừng lo là cử nhân khoa Thiết kế đại học Harvard, tiếng Anh chuyên ngành cũng qua cấp 6, lương tối thiểu cũng phải tám nghìn tệ, em khẳng định trong hợp đồng là hai nghìn tệ? À đúng rồi, em dự định làm việc ở công ty nào?”

Mộ Lạc Lạc quên không nói với Hàn Tur Viễn, cô đã kí với Định Nam những điều khoản không công bằng.

“Em sẽ làm việc ở công ty Thác Nhuệ, hợp đồng lao động đã kí rồi...”

Hàn Tur Viễn chỉ ngón tay lên trán cô, thật không biết nên “khen ngợi” cô thế nào nữa.

Nhưng Hàn Tur Viễn nghĩ lại, cũng tốt, anh sẽ đón đưa cô đi làm, không ai có quyền can thiệp.

Mộ Lạc Lạc tự mình mở cửa phòng, trong phòng sơn màu vàng nhìn rất sống động, cách phối màu cũng rất táo bạo và phong phú. Có thể thấy chủ nhà là một thanh niên vừa nhiệt tình vừa tôn thờ sự tự do.

Cô nhìn về bốn phía: “Em vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, có phải vì có anh, em mới thành người không sợ gì?”

“Em muốn nói gì?”

“Không, em chỉ muốn cảm ơn anh, nếu em mất đi người em có thể dựa dẫm, em nghĩ em sẽ không thể rời xa Dịch Nam.” Mộ Lạc Lạc giọng mềm yếu ngồi xuống ghế, mắt một mí chớp chớp. “Em từ trước giờ vẫn hay dựa dẫm vào người khác, hai năm qua nhờ có anh luôn ở bên em, em mới có thể dồn hết sức lực vào học hành.”

Hàn Tư Viễn xoa xoa hai bàn tay đang run lên vì lạnh: “Ê, em đừng làm ra vẻ nghiêm trọng thế, có người con trai tình nguyện là chỗ dựa cho em, sao em phải tỏ ra mạnh mẽ kiên cường thế? Huống hồ người con trai đó vừa đẹp trai vừa có tiền. Ha ha...”

Mộ Lạc Lạc nhìn Hàn Tư Viễn dịu dàng, tay xoa xoa, cười: “Ê, trai đẹp, đừng mua chuộc em.”

Hàn Tư Viễn nhận ra tâm trạng cô đơn của cô, trong lòng không biết nên định nghĩa thế nào, có chút gì đó...

Mộ Lạc Lạc ngồi xuống, từ trong balô móc ra một quyển vở nhỏ, viết một tờ giấy nợ. Viết ngày tháng và lí do vay nợ thuê nhà, ngày trả.

“Nếu anh không chấp nhận tờ giấy nợ này của em, em sẽ ra đi ngay lập tức...”

“...” Hàn Tư Viễn miễn cưỡng nhận lấy tờ giấy, không nhìn qua mà nhét thẳng vào túi.

Anh kéo tay Mộ Lạc Lạc đặt vào môi anh, lướt nhẹ, giọng buồn rầu nói: “Anh không biết phải làm thế nào mới có thể xóa đi hình ảnh một người đàn ông khác trong tâm trí em...”

Mộ Lạc Lạc nhìn mặt anh có vẻ bất lực, cô ôm chặt vai anh, ôm như ôm một người bạn, lúc đó cô chỉ có thể điều khiển tình cảm của mình tới mức đó.

Hàn Tư Viễn ôm chặt lấy cơ thể cô, khuôn mặt cô vùi sâu trong lòng anh, hưởng thụ khoảnh khắc yên bình này.

“Lạc Lạc, anh...”

“Không cần nói ra đâu.”

Hàn Tư Viễn hít sâu, nghe theo lời ngăn cản của Mộ Lạc Lạc, anh không dám nói ra ba tiếng “anh yêu em” thường ngày anh ta vẫn nghĩ. Nếu tình địch không phải là Dịch Nam, một người con trai quá xuất sắc, không phải là anh trai cùng bố khác mẹ với anh, liệu anh có tự ti không dám nói như ngày hôm nay.

“Lạc Lạc, em có muốn biết vì sao Dịch Nam và Phương Dung hồi đó chia tay không...”

Mộ Lạc Lạc lặng người buông tay ra: “Em hỏi anh nhiều lần rồi, anh nói anh không biết...”

Hàn Tư Viễn châm một điếu thuốc dựa lưng vào ghế sofa, mông lung nhìn theo khói thuốc: “Vì anh và Phương Dung đã lên giường với nhau...”

“!?” Mộ Lạc Lạc nghe xong choáng váng, giống như là mặt trời vừa va chạm với

trái đất.

“Năm đó, anh mười một tuổi, tối hôm ấy cũng là sinh nhật của mẹ anh, bà đã đích thân vào bếp làm một bàn ăn thịnh soạn chờ bố anh về để dự tiệc sinh nhật. Hôm đó trời rất nhiều tuyết, mẹ anh rất lo, cuối cùng cũng liên lạc được với bố anh. Đồ ăn và bánh vẫn bày trên bàn, anh và mẹ ngồi ở bàn chờ, chờ tới ba giờ sáng, bố anh mới về. Mẹ anh rất vui về đón bố, nhưng đột nhiên bà phát hiện ra bên cạnh bố anh có thêm một cậu bé, trên mặt ông không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ trịnh trọng nói với anh, cậu ta là Dịch Nam, là anh trai ruột của anh.” Hàn Tư Viễn lại rít một hơi thuốc, nói tiếp: “Khi đó anh cũng không hiểu lắm, tính bố anh xưa nay vốn rất nghiêm khắc, bảo gọi anh trai thì anh phải gọi. Không ngờ bố anh đã phản bội mẹ anh, ăn ở với người đàn bà khác sinh ra Dịch Nam. Anh nghe theo lệnh của bố đưa Dịch Nam về phòng ngủ trước, Dịch Nam chỉ im lặng ngồi nhìn ra cửa sổ, nói chuyện với anh ta, anh ta cũng không để ý. Sau đó, anh chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh dậy anh phát hiện anh ta vẫn ngồi bên cửa sổ, giống như một bức tượng.” Hàn Tư Viễn xoa xoa mũi, trong lòng đầy bức xúc: “Chính vào đêm đó, mẹ anh đã không chịu nổi khi bị chồng phản bội, bà để lại một bức thư rồi ra đi không bao giờ trở lại.”

“Từ đó trở đi, anh rất hận Dịch Nam, sự xuất hiện của anh ta không chỉ làm mẹ anh giận bỏ đi, mà còn hủy hoại tuổi thơ của anh... Anh thừa nhận anh ta rất thông minh, một năm học liền hai lớp, anh nhớ là năm mười tuổi anh ta đã lấy được bằng cử nhân. Cũng chính vì anh ta quá xuất sắc, nên bố anh nhất cử nhất động đều đem anh ta và anh ra để so sánh. Từ đó trong mắt mọi người anh luôn là đứa kém cỏi, luôn luôn bị bố coi là người thừa. Cái kiểu nói chuyện của bố anh thì em đã được lĩnh giáo rồi đấy, cái gì khó nghe nhất thì nói, cho rằng là con ông ấy muốn mắng, muốn đánh tùy ý, trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới lòng tự trọng của con... Cho nên, chỉ cần Dịch Nam thích gì, anh phải phá bằng được.”

Hàn Tư Viễn vô cảm nhìn Mộ Lạc Lạc: “Phương Dung chính là mối tình đầu của Dịch Nam, anh biết anh ta yêu Phương Dung, nên đã bày ra cảnh lên giường, nhìn vẻ mặt Dịch Nam đau khổ lúc đó, tâm trạng anh thật vui...”

Mộ Lạc Lạc phải mất rất lâu mới có thể “tiêu hóa” được những lời đó...

Cô lặng người nhìn Hàn Tư Viễn: “Ban đầu anh tiếp cận em, cũng là vì...”

“Đúng, ban đầu thật sự là anh không thật lòng.” Trên mặt Hàn Tư Viễn thoáng vẻ hiên từ: “Bây giờ anh có thể trải lòng với em thế này, vì anh tin, em có thể hiểu con người anh bây giờ, là thật lòng hay dối trá.”

“Anh biết bây giờ anh thế nào, vậy còn sợ điều gì?” Mộ Lạc Lạc không ngờ rằng, Hàn Tư Viễn vì báo thù Dịch Nam mà tiếp cận cô, ban đầu cô còn ngốc nghếch giải thích với Dịch Nam.

Hàn Tư Viễn đột nhiên cười: “Em có nhận ra em là một cô gái đáng sợ không?”

Mộ Lạc Lạc đột nhiên nhớ lại câu hỏi của Dịch Nam khi lần đầu cô yêu cầu li hôn, hóa ra... cuối cùng đã hiểu.

Mộ Lạc Lạc tỉnh ngộ, Hàn Tư Viễn không phải là người giúp đỡ Dịch Nam, mà là người gây cho anh nỗi đau.

“Hàn Tư Viễn, anh có dám thừa nhận rằng, anh vẫn muốn hủy hoại cuộc hôn nhân của em...”

“Anh không, thật sự là không. Em quên rồi sao, anh chỉ muốn giúp em, muốn trách

thì trách Dịch Nam không tin tưởng em.” Với chuyện này thì Hàn Tư Viễn nhất định phủ định.

Mộ Lạc Lạc bình tĩnh nhớ lại... À, người cầu cứu sự giúp đỡ từ Hàn Tư Viễn chính là cô, vậy là, mọi chuyện trước giờ đều xuất phát từ cô?!

Cô đứng phắt dậy, đi nhanh về phía cửa phòng, bước chân rất mạnh, cũng không đúng, là thỉnh thịch. Trước giờ Dịch Nam chưa bao giờ hỏi cô, thậm chí chuyện của Phương Dung cũng chưa bao giờ nói với cô, cho thấy anh không yêu cô, còn giải thích gì, còn biện minh gì nữa. Hàn Tư Viễn nói một câu rất đúng, Dịch Nam không tin tưởng cô. Chỉ cần là chuyện anh đã nghĩ như thế, thì có giải thích thế nào đi nữa anh cũng không chịu nghe.

Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên hít thở, cô chỉ muốn là một người bình thường, lấy một chàng trai có công việc ổn định, sinh một đứa con, sống một cuộc sống đơn giản, bình dị. Tại sao cô lại gặp toàn chuyện phức tạp thế này.

“Này? Lúc nãy anh nói anh đã lên giường với Phương Dung?...” Cô từ từ quay đầu lại.

Hàn Tư Viễn nhìn vào đôi mắt đầy u ám của cô, khói thuốc bốc lên mù mịt.

Mộ Lạc Lạc mang gạt tàn thuốc lá đặt trước mặt anh: “Ai cho phép anh hút thuốc trong nhà em, nhanh dập đi!”

Hàn Tư Viễn ngoan ngoãn dập điếu thuốc, phải thừa nhận một điều, anh rất sợ Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc quay người ngồi xuống ghế tựa. Hàn Tư Viễn vỗ vai cô: “Ê, tất cả đều là chuyện đã qua, đừng để những chuyện đó ảnh hưởng tới hình ảnh của anh trong mắt em...”

“Trong mắt tôi anh là một thằng lưu manh, thật không biết xấu hổ.” Mộ Lạc Lạc đẩy anh ra, cô nhận thấy ý đồ muốn tiến lại gần cô của anh.

“Nếu em quyết tâm trả thù Dịch Nam, anh nguyện làm bạn trai của em.” Hàn Tư Viễn đột nhiên ôm eo cô.

“...” Mộ Lạc Lạc kéo tay anh ra, nhìn thẳng vào mặt Hàn Tư Viễn, nói: “Hàn Tư Viễn, anh là đồ vong ơn bội nghĩa, lần cướp ngân hàng đó nếu không phải Dịch Nam lộ diện kịp thời, hai chúng ta có thể đã chết rồi. Nói quá một chút thì đó là ân nhân cứu mạng của chúng ta, anh có thể ghét anh ấy, anh có thể đổ cho anh ấy cái tội làm mẹ anh bỏ đi, có thể ghét, có thể hận anh ấy, em hoàn toàn hiểu được tâm trạng của anh, nhưng có ai hỏi Dịch Nam thích bị sinh ra như vậy không? Lúc Dịch Nam buồn anh đã nhìn thấy chưa? Anh ấy cô đơn ngồi một mình trong phòng, nghĩ xa xăm. Vì anh là con của người đàn bà danh chính ngôn thuận được lấy về nên anh luôn có cảm giác hơn anh ấy. Anh cho rằng bố anh chỉ mắng anh mà không mắng anh ấy? Điều là con ruột có thể không yêu thương à? Em nghĩ, bố anh không biết nên bù đắp thế nào cho Dịch Nam, nên đã dùng hình phạt với anh để cho Dịch Nam thấy sự công bằng, hi vọng trong môi trường mới anh ấy có thể nhanh chóng hòa nhập và trưởng thành. Nói trắng ra, Dịch Nam là đứa con hoang, bị họ hàng người thân bỏ rơi, nếu anh ấy không cố gắng sao có thể sống?”

Hàn Tư Viễn ngẩn người ra một lúc, chỉ có Lạc Lạc đứng từ góc độ của bố anh và Dịch Nam để nhìn toàn bộ chuyện này. Nhìn lại những gì đã qua, bố anh chỉ mắng và trách tội anh khi có Dịch Nam ở đó, thật sự mọi chuyện là thế này sao?

Mộ Lạc Lạc vỗ vỗ đầu: “Dù Dịch Nam đối xử với em không ra gì, nhưng anh ấy

có dũng khí đối diện với số phận, thậm chí còn gây dựng được sự nghiệp. Anh là người thân của anh ấy, anh nên cổ vũ anh ấy, vui cho anh ấy mới đúng. Thậm chí chuyện anh và Phương Dung, em hi vọng anh có thể xin lỗi Dịch Nam. Nói cách khác, anh nên là một người đàn ông dám làm dám chịu, còn Phương Dung chỉ nhất thời bị mê hoặc. Em có thể khẳng định với anh rằng, hai người đều là những người đàn ông tốt và xuất sắc.”

“...” Hàn Tư Viễn xoa xoa trán: “Em nghĩ rằng anh và Dịch Nam thật sự có tài như nhau sao? Em nói thật chứ?”

“Tất nhiên.” Mộ Lạc Lạc không do dự trả lời.

“Vậy em lấy anh nhé?” Hàn Tư Viễn cười nhả nhỏ, biết rằng Mộ Lạc Lạc sẽ không đồng ý, nhưng anh chỉ muốn bày tỏ tình cảm của mình, vì để trong lòng lâu ngày sẽ sinh bệnh mất.

Mộ Lạc Lạc nhìn đồng hồ: “Anh vẫn không đi về à? Ngày mai em còn phải đi làm.”

“Tối nay anh định ngủ ở... oa lạnh quá... tạm biệt.” Hàn Tư Viễn vuốt tóc, đóng cửa ra về.

Anh dựa vào góc thang máy, hồi tưởng lại những lời Mộ Lạc Lạc vừa nói, miệng mỉm cười.

Trong chuyện này, khi đứng ở vị trí của người khác, anh sẽ phát hiện là mình không phải là người duy nhất cảm thấy uất ức.

Chín giờ sáng ngày thứ Hai.

Mộ Lạc Lạc tâm trạng vui vẻ bước vào tòa nhà của tập đoàn Thác Nhuệ.

Hôm nay cô cố tình mặc một bộ quần áo vừa không vi phạm nội quy của công ty, vừa sẽ khiến cho Dịch Nam trở mặt kinh ngạc.

Cô cởi chiếc áo khoác ra, chớp mắt cười.

Cách ăn mặc của cô vừa thời trang, hiện đại, vừa phóng khoáng, thu hút vô số ánh nhìn của nhân viên trong công ty.

Không cho mặc váy ngắn thì cô mặc một chiếc quần bò cạp trễ bó sát; khuy áo không được để hở chiếc thứ hai thì cô mặc một chiếc áo để lộ phần vai và cả một phần bụng; một đôi giày cao ba phân rất hợp với quy định, nhưng không phải là màu nâu. Móng tay sơn màu trong suốt cũng có vẻ không tồi, nhưng trên đó cô đã vẽ rất nhiều hoa văn chắc cũng không ảnh hưởng gì?

Dịch Nam, em đến không phải để đi làm mà là đến trêu tức anh!

45 – Anh không quản được em, thì sẽ có người khác làm được.

Khi Tống Nhụy đưa Mộ Lạc Lạc vào phòng của tổng giám đốc, không ngoài dự đoán của Mộ Lạc Lạc, đôi mắt Dịch Nam ánh lên vẻ khó chịu.

Tống Nhụy đứng yên một góc, nếu không phải Mộ Lạc Lạc chủ động tìm thì cô hoàn toàn không nhận ra đây chính là cô nhóc hai năm trước với khuôn mặt mộc tỉnh khô và luôn mang theo những quyển truyện tranh bên mình.

Mộ Lạc Lạc bây giờ toát lên một vẻ hấp dẫn chỉ có ở những cô gái tự tin, năng

động. Tống Nhụy cuối cùng đã hiểu vì sao giám đốc lại lấy cô làm vợ, có thể đã sớm nhận ra Mộ Lạc Lạc sẽ là người đẹp.

Địch Nam neho mầy, nhìn vào cái dây lấp lánh ở bụng cô.

“Tống Nhụy cô đi ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện riêng với Mộ Lạc Lạc.”

“Vâng.” Tống Nhụy cúi người, theo những gì cô biết về Địch Nam, Mộ Lạc Lạc sẽ bị mắng toi bời.

Chờ tới khi Tống Nhụy ra ngoài, Địch Nam đứng dậy, đi một vòng quanh bàn làm việc.

“Em gần khuyen rón?”

“Vâng, không được sao?” Thực ra là cô dán vào.

“Em đang thách thức sức chịu đựng của anh?” Địch Nam hất hàm hỏi.

“Gì cơ? Em rất ngoan mà.” Mộ Lạc Lạc đưa ngón tay lên thổi thổi.

“Ăn mặc kiểu này khác gì không mặc?”

“Vậy thì bây giờ em... cởi?” Cô cố tỏ thái độ bất cần.

“Mộ Lạc Lạc!”

“Vẫn ở đây mà. Chủ tịch có gì sai bảo?” Cô giả bộ phục tùng.

Không phải là Địch Nam cô hủ với kiểu ăn mặc này, chỉ là cô hơi quá đáng, nam nhân viên trong công ty được dịp nở mắt, người thiệt vẫn là cô. Nhưng cho qua đi, có nói cô cũng không nghe.

“Anh đưa em tới phòng Thiết kế.” Địch Nam cầm áo khoác lên, vừa đi vừa nói: “Còn một điều nữa là không cho phép làm cùng một phòng yêu nhau.”

“Giống như ở trường, kết hôn xong là được mà.” Mộ Lạc Lạc lảm bảm một mình, đầu cô suýt chạm vào lưng anh.

Anh cố tỏ ra không quan tâm tới cô, cô chớp mắt tỏ vẻ không quen. Địch Nam không nhớ là từ bao giờ, cô đã không còn nhìn anh bằng ánh mắt kính trọng. Hình như là... từ tối hôm đó?

Mộ Lạc Lạc nhìn sắc mặt anh không tốt, trong lòng thoáng một chút hả hê.

Hai người họ người trước người sau rời văn phòng, Địch Nam bấm nút thang máy.

Địch Nam muốn hỏi tới qua cô ở đâu, nhưng như đoán được câu trả lời, anh lại không dám hỏi.

Mộ Lạc Lạc nhìn vào chiếc gương trong thang máy, chỉnh sửa lại quần áo, đầu tóc của mình, hoàn toàn không để ý tới Địch Nam.

Khi thang máy mở ra, Lạc Lạc chợt giật mình, người trước mặt làm cô sợ.

Hàn Kiến Quốc cũng giật mình, ông trấn tĩnh nhìn rõ cách ăn mặc kì quái của cô con dâu, bệnh tim suýt tái phát.

“Sao cô lại mặc thứ này lên người! Mặc thế này thà không mặc còn hơn!” Tiếng Hàn Kiến Quốc vang lên như sấm nổ bên tai.

Mộ Lạc Lạc rất sợ Hàn Kiến Quốc, trông cô không còn chút thần sắc nào, cô gật gật đầu, cúi người: “Chào bác Hàn...”

“Cô gọi tôi là gì?”

“Lão gia, xin ông chú ý cách xưng hô, công ty có nguyên tắc của công ty...” Quản gia Trần nhỏ nhẹ giải vây cho Mộ Lạc Lạc.

Hàn Kiến Quốc hắng giọng, hướng cây gậy về phía Mộ Lạc Lạc, vẫn chưa nói gì, Mộ Lạc Lạc đã sợ chết khiếp trốn sau lưng Dịch Nam.

Dịch Nam liếm môi, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy Hàn Kiến Quốc đến đúng lúc.

“Cô, theo tôi vào đây!” Hàn Kiến Quốc quát, sau đó hùng hổ đi về phía phòng làm việc của Dịch Nam. Ông đi đến đâu, mọi người đều nghiêng mình như trước một vị vua.

“Vâng, tới đây, tới đây ạ.” Mộ Lạc Lạc kéo áo Dịch Nam. Dịch Nam đẩy tay cô ra, lần này anh tỏ ra không muốn bảo vệ cô, còn thúc giục cô đi nhanh hơn.

Trong phòng làm việc.

Hàn Kiến Quốc ngồi ở vị trí dành cho Tổng giám đốc, ánh mắt tức giận nhìn mọi người.

Dịch Nam ngồi trên sofa nghe thời sự, uống cà phê, phong thái thư thả.

Còn Mộ Lạc Lạc thì run rẩy đứng trước bàn làm việc, hai tay che sợi dây lấp lánh ở trước bụng.

“Cô không ý thức được cô là con dâu nhà họ Hàn à? Thân hình cô phô bày hết ra cho mọi người nhìn, cô không hiểu thế nào là bảo vệ bản thân à? Hay là Dịch Nam muốn cô ăn mặc thế này?” Hàn Kiến Quốc trợn mắt mắng.

“Tôi nói rồi, cô ấy không nghe!” Dịch Nam buông ra một câu như giết người không dao.

Đét!... “Anh không quản được thì tôi quản!”

“?!” Mộ Lạc Lạc sợ hãi khi thấy Hàn Kiến Quốc thi hành án phạt luôn, hai chân cô như muốn khụy xuống.

“Bác à, cháu sai rồi, bây giờ cháu sẽ về nhà thay quần áo...”

“Bụng cô dán cái thứ gì đó?”

Mộ Lạc Lạc cắn môi, càng che chặt hơn: “Không, không có gì, bác nhìn nhầm rồi.”

“Cô nói tôi già rồi hoa mắt hả! Thả tay ra!” Hàn Kiến Quốc một lần nữa đứng dậy, Trần quản gia nhanh chóng ấn vai ông ngồi xuống.

“Ông chủ, cô nhà còn trẻ người non dạ, bị ông dọa sắp khóc rồi...”

“Còn có mặt mũi mà khóc à, có con dâu nhà ai ăn mặc thế này không? Mộ Lạc Lạc, cô có ảm ức gì không?!”

Mộ Lạc Lạc không dám phản kháng, lắc đầu lia lịa.

“Hừ, tôi sẽ để mắt tới cách ăn mặc của cô, cô cẩn thận cho tôi.”

Gật đầu, gật đầu. Về nhà ăn mặc lại cho tử tế, đeo khẩu trang vào, về sau đi làm chỉ để lộ hai con mắt.

Dịch Nam thấy như vậy là đủ rồi, đặt tờ báo xuống, đi về phía Hàn Kiến Quốc: “Ông tìm tôi có chuyện gì?”

Trước mặt con trai, Hàn Kiến Quốc hạ giọng, từ tốn nói: “Bố chuẩn bị đầu tư vào một công ty điện ảnh, hôm nay gặp đối tác đàm phán, nhưng bố không hiểu biết về phương diện này lắm, mà đối tác lại là một con cáo già nước ngoài, con giúp bố vụ này nhé?”

Mộ Lạc Lạc nhếch môi, đúng là ông già xấu xa, đối xử với con trai nhẹ nhàng như mùa thu, nhưng với con dâu thì vô tình và lạnh lùng như mùa đông.

Dịch Nam hiểu ra dụng ý của Hàn Kiến Quốc, Hàn Kiến Quốc có rất nhiều nhân

tài, cơ bản không cần tới tài đàm phán của anh.

“Thế này đi, để Mộ Lạc Lạc đi theo ông, tiếng Anh của cô ấy rất tốt...”

“?!... Chồng...” Mộ Lạc Lạc không muốn đi, buột miệng hét lên.

Hàn Kiến Quốc nhìn cô cầu cứu chồng, trợn mắt lên: “Tôi ăn thịt cô à? Sao cô phải hét tướng lên thế?”

Miệng của ông mà to thêm một chút, oài, chắc chắn nuốt chửng người ta rồi.

Không thể kéo được con trai thì kéo con dâu đi, kẻ cũng không uổng công. Hàn Kiến Quốc lập tức đứng dậy: “Mộ Lạc Lạc, cô xuống xe đợi tôi.” Nói xong Hàn Kiến Quốc rời khỏi phòng làm việc.

Mộ Lạc Lạc nhìn theo bóng khuất dần của Hàn Kiến Quốc, một bước cô cũng không muốn đi, cô dùng chút dũng cảm cuối cùng đóng cửa phòng lại.

“Anh nói với bố một tiếng, em không muốn đi...”

Địch Nam tỏ vẻ không nghe, quay lại bàn làm việc lật xem tài liệu.

Mộ Lạc Lạc bước đến bên cạnh Địch Nam: “Tuy hôm nay em ăn mặc có phần quá đáng, nhưng anh cũng không định đẩy em vào chảo lửa đó chứ?... Trừ khi anh không muốn viết vào sổ hộ khẩu hai từ li hôn... mà viết đã qua đời.”

Địch Nam ngạc nhiên, đột nhiên cau mặt.

Mộ Lạc Lạc sắp khóc, còn anh sung sướng với tai họa của cô, Mộ Lạc Lạc giẫm chân nũng nịu, kéo tay Địch Nam: “Em bảo đảm về sau sẽ ăn mặc tử tế, không làm sếp giận nữa, giúp em đi mà...”

Địch Nam hơi ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Mộ Lạc Lạc đang nài nỉ, lập tức anh nhăn mặt.

“Nội y màu đỏ, cô muốn bao nhiêu người thưởng thức nữa đây?”

“?” Mộ Lạc Lạc nhanh tay che ngực lại, chợt nhớ ra tội của Địch Nam, cô quyết định quay qua một chiêu khác để đàm phán, cô hỏi: “Đàn ông ngoại tình như anh thì ai quản?”

“Anh không thể.”

“Cô ta đã tìm đến nhà anh rồi mà còn không dám nhận?! Còn mấy bộ đồ lót trong tủ rồi cuộc là thế nào?” Mộ Lạc Lạc đập tay lên đồng tài liệu của anh.

Địch Nam bình tĩnh lại: “Nói không là không.”

Nhưng về tủ quần áo, anh không biết nên giải thích thế nào. Nếu Mộ Lạc Lạc xem kỹ lại một chút, sẽ phát hiện ra mấy bộ quần áo đó đều là do cô đặt mua trên mạng trước khi đi du học mà chưa thanh toán. Thật ra quần áo chỉ là một phần nhỏ, phần lớn thứ cô thích là những bộ đồ ngủ có in hình hoạt hình, túi, phụ kiện... còn anh chỉ muốn “mượn” thẻ tài khoản của cô để xem cô đã dùng những gì, sau đó dùng thẻ của mình giúp cô trả tiền. Dần dần, trong tủ chất đầy đồ, anh chỉ có cách là nhờ người đặt vào trong tủ.

Cho nên, từ trước tới giờ anh vẫn không tin tưởng sự nhạy cảm của người vợ này.

Mộ Lạc Lạc chú ý tới thái độ thản nhiên của Địch Nam, cô tin có chút gì đây thật lòng.

“Được, vậy em nói em không có ai khác, anh có tin không?”

“Không tin.” Anh phản bác ngay.

Mộ Lạc Lạc cắn môi: “Yêu có tin không?” Cô tức giận kéo túi ra: “Em sẽ nói với bố anh là chúng ta sắp li dị, xem ông còn tâm trạng đi làm ăn nữa không?”

Địch Nam nhanh tay kéo lại: “Hôn nhân là chuyện riêng của chúng ta, không liên quan đến người khác.”

“Anh đang lo cho bệnh tim của bố anh?”

“Anh không.”

Mộ Lạc Lạc muốn không quan tâm tới chuyện nhà họ, nhưng mấy người đàn ông cứng đầu này ai cũng không chịu nhận thua.

Cô hất cằm: “Nếu anh đã không quan tâm, còn em thì không thể chịu được con người tàn ác đó, vì sự sống của mình, em buộc phải nói với ông ta.”

“Nói gì với bố anh? Nói là em dự định li hôn với con trai cả, rồi lại cưới đứa con trai thứ hai của ông?” Sắc diện của Địch Nam càng ngày càng khó coi.

“Em và Hàn Tư Viễn không có gì!”

Cuối cùng thì bức rèm cũng được kéo lên, Địch Nam túm tay kéo cô tới trước mặt màn hình máy tính, ấn vào bức ảnh đêm Giáng sinh, Mộ Lạc Lạc và Hàn Tư Viễn đang hôn nhau.

Mộ Lạc Lạc giật mình, bức ảnh này chỉ được đăng ở mục tin tức của trường, sao Địch Nam lại phát hiện ra.

“Anh nghe em giải thích.”

“Không muốn nghe.”

Mộ Lạc Lạc thấy anh có vẻ như muốn đi vào nhà vệ sinh, cô cản trước cửa: “Lúc đó tâm trạng em không tốt, đến thư ký của anh cũng gửi cho em thiệp chúc mừng năm mới, còn

anh thì sao? Anh lạnh nhạt không quan tâm đến em, em để MSN suốt hai mươi tư giờ trên mạng chờ anh xuất hiện, em làm sao biết trong lòng anh nghĩ thế nào?”

“Em vì mấy lí do đó mà làm thế sao?” Dịch Nam lạnh lùng đáp lại. Thậm chí anh càng nghĩ càng tức.

“Em không lạc lối! Lúc đó Hàn Tư Viễn vì muốn tìm sợi dây chuyền cho em, mà bị người ta giẫm lên...” Mộ Lạc Lạc nhận ra là cô có giải thích thế nào thì cũng vẫn thế, chẳng hiểu là đang tranh luận vấn đề gì. Cô từ từ hạ tay xuống, nhẹ nhàng nhường đường, cuộc hôn nhân sắp kết thúc rồi, anh ta không hiểu và không chịu hiểu! Chính anh ta là người đã đẩy cô vào vòng tay người đàn ông khác.

“Thôi được, anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ... Cái gì em cũng cho anh, đợi anh, còn anh thì nghĩ hoặc tấm chân tình của em... em chịu đựng đủ rồi...” Mộ Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy rất mệt, cô đã bị gả vào gia đình của những người đàn ông vô vị nhất.

Dịch Nam kéo cô về trước mặt, anh nhìn những giọt nước mắt của cô, thật sự giống những gì cô kể, tự mình đang chìm vào một điều gì đó.

Mộ Lạc Lạc thích nhìn anh bằng đôi mắt trong veo đó, biểu thị một tâm trạng có chết cũng không phục.

Trong lúc đó, anh có chút sợ hãi...

Trong lúc Mộ Lạc Lạc nhìn anh, Dịch Nam cúi xuống, hôn vào môi cô, lần đầu tiên, anh chủ động hôn cô.

Mộ Lạc Lạc không ngờ anh lại hôn cô, đôi môi của anh đầy mê hoặc, dần dần trôi xuống, một tay Dịch Nam nâng người cô lên, một tay ôm, tay kia cài chốt cửa phòng tắm.

46 – Quy tắc “bí mật” của văn phòng làm việc

Mộ Lạc Lạc cho rằng mình sẽ phản kháng, nhưng đôi tay anh đã lần mò vào bên trong áo, thậm chí tùy tiện lần sờ khắp cơ thể cô, sức lực cô dường như tan biến, không thể nói “dừng lại”.

Trong lòng biết rõ anh chỉ lấy mình để giải tỏa dục vọng, nhưng cô không thể nào kháng cự nổi.

Cô dựa vào bồn rửa mặt, hai bàn tay ngã ra đỡ người, một lần rồi lại một lần áp vào mắt kính lạnh lẽo.

Anh rất hung bạo, Mộ Lạc Lạc thật sự không chịu được sự kích động mãnh liệt của anh, bắt đầu đẩy vai anh ra.

Dịch Nam ngậm chặt môi cô, cô đã đi quá lâu, anh vì cô mà cố kiềm chế dục vọng của mình rất lâu rồi. Anh không muốn thừa nhận, từ sau lần đó, ngoài cô, anh không muốn động đến bất kì thân thể người con gái nào.

Mộ Lạc Lạc nhìn quanh phòng tắm sáng bóng, cô không biết Dịch Nam lại mạnh mẽ đến như vậy, chẳng qua chỉ là anh muốn, còn cô vốn không có cách nào từ chối.

Cô nắm chặt vai Dịch Nam, khép hờ đôi mắt, cô nhớ đến vòng tay ngọt ngào của anh, cô khát khao hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

Không thể lừa dối được bản thân, cô vẫn yêu anh.

Dịch Nam đặt cô lên bồn rửa mặt, cô hiểu ý anh, đôi tay cô tì xuống bồn đá, người

ngả ra. Lúc anh muốn “xâm nhập” vào cơ thể cô thêm một lần nữa. Mộ Lạc Lạc đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“A... bố anh vẫn đang đợi em...”

Địch Nam nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ ngoài cửa vọng lại, hơi nhú mào, quay cô lại ôm từ đằng sau lưng, Mộ Lạc Lạc vô thức để tay lên vai anh, ngẩng mặt lên, nghi ngờ nhìn ánh mắt mơ màng của anh...

“Nếu không, anh ra ngoài gọi điện thoại cho bố, xin ông ấy đợi một lát?” Cô không kìm được, khó chịu nhìn anh.

Địch Nam ngấm vẻ dịu dàng của cô, một đôi môi hồng, thực sự không biết kiếp trước cô đã nợ mình điều gì.

Anh gục đầu xuống, môi mơn trớn khắp cổ cô, hít thật sâu, những hành động của anh thật khác xa với lứa tuổi của mình.

Mộ Lạc Lạc nhắm mắt, rụt vai lại, anh vừa cắn vừa hít, khiến cô thấy tê dại. Khi anh lấy chiếc áo sơ mi che vai cô, cô nhìn bóng mình trong gương, trên cổ có rất nhiều vết hôn màu hồng, ngoài ra còn có cả dưới tai, mặc áo cổ cao cũng không thể nào che hết.

Ngày đầu tiên đi làm đã bị ông chủ “xử lý bí mật” như vậy, thật là...

Địch Nam thắt xong cà vạt, bước ra khỏi phòng vệ sinh, vừa nhận điện thoại, chưa kịp nói gì thì ông bố đã bắt đầu kêu la.

Mộ Lạc Lạc vội vàng nghe điện thoại: “Bố ạ... con sẽ xuống ngay, vừa rồi, vừa rồi bị đau bụng... xuống ngay lập tức đây ạ.”

Sau khi gác điện thoại, Mộ Lạc Lạc lại chạy vào phòng tắm trang điểm đậm hơn, bộ dạng luống cuống ấy lại khiến Địch Nam thấy hay hay.

Mộ Lạc Lạc lấy túi xách, vội vàng chạy ra ngoài cửa, vẫy tay chào Địch Nam.

“Lạc Lạc... cùng ăn cơm tối được không?”

Mộ Lạc Lạc đứng ngoài cửa, quay đầu cười, mắt ánh lên một niềm vui: “Vâng!”

Địch Nam mỉm cười rất lâu, nhìn theo cô bước đi xa, sau đó lại đứng trước cửa sổ, nhìn qua tấm kính, thấy bộ dạng ủ rũ đứng trước xe của bố xin lỗi, ngốc nghếch đến đáng yêu lạ kì.

Trong xe.

Hàn Kiến Quốc ném ánh mắt nghi ngờ lên vết hôn trên cổ Mộ Lạc Lạc.

“Đau bụng?”

Mộ Lạc Lạc xấu hổ gật đầu, dùng hoa tai để che đi chân tướng sự thật.

Hàn Kiến Quốc là người từng trải, nhìn thấy mặt con dâu như quả táo chín, biết ông đã hỏi thừa.

Một chai trà xanh mát lạnh đặt trước mặt Mộ Lạc Lạc. Mộ Lạc Lạc lên nhìn bố chồng, dường như ông còn xấu hổ hơn cô.

Mộ Lạc Lạc run rẩy nhận lấy, cô phát hiện ra bố chồng đã giúp mở nắp, cô trộm nhìn vẻ mặt nghiêm khắc của ông, có lẽ cái ông nóng tính này cũng không khó tính như cô vẫn nghĩ.

“Tiểu Nam nó... có nhắc đến những chuyện trước kia cho cô nghe không?” Hàn Kiến Quốc giọng gào hỏi.

“Không thấy anh ấy nói, nhưng anh ấy vẫn quan tâm đến bố...”

“Quan tâm ta? Sao ta không nhận ra?” Hàn Kiến Quốc chế giễu.

“Con nói bố đừng tức.”

“Nói.”

“Con thực sự rất sợ bố... cho nên vừa nãy nói với anh ấy, nếu bắt em đi với bố, em sẽ giận anh.”

“Sau đó thì sao?” Hàn Kiến Quốc quay mặt nhìn, sắc mặt có chút thay đổi.

“Anh ấy mắng con một trận. Mặc dù anh ấy không nói thẳng là lo lắng cho sức khỏe của bố, nhưng con nhận ra đích thực anh ấy có ý như vậy.”

Mộ Lạc Lạc nhìn ông với ánh mắt chân thành, mặc dù cô có thay đổi tí xíu để “có hương vị đẹp dễ hơn”.

Nghe xong, ánh mắt đầy nghi ngờ của Hàn Kiến Quốc trở nên hiền hòa hơn.

Hàn Kiến Quốc lệnh cho lái xe dừng lại, dẫn Mộ Lạc Lạc đi dạo, kể lại những chuyện từ nhiều năm trước đó.

“Mẹ của Tiểu Nam là mối tình đầu của ta, vốn ngày tháng cùng nhau trôi qua rất êm đẹp, sau đó mẹ Tiểu Nam không nói gì bỏ ta ra đi. Lúc đó ta không biết cô ấy có bầu, cho đến mười lăm năm sau, khi mẹ Tiểu Nam bị ung thư phổi, nhờ bệnh viện liên lạc tìm ta, khi ta vội vàng đến bệnh viện, cô ấy đã hấp hối, chỉ kịp trăng trối Dịch Nam là con trai ta, sau đó buông tay ra đi.”

Hàn Kiến Quốc ừ ừ nói: “Tính cách của Dịch Nam rất lập dị, cô độc, ta có thể nhận thấy nó rất hận ta, nhưng ta không biết tại sao lại như vậy. Không phải ta hại chết mẹ nó, sao nó lại hận ta đến tận xương tủy, không gọi ta một tiếng “bố”.”

Mộ Lạc Lạc chớp mắt: “Nếu như bố yêu mẹ Dịch Nam, tại sao không đi tìm bà? Lại tại sao lúc đứng trước mặt bà không hỏi lí do bỏ đi?”

“Hỏi rồi. Không nhắc đến nữa, người cũng đã mất rồi.”

Rất nhanh, Mộ Lạc Lạc nhìn thẳng vào đôi mắt Hàn Kiến Quốc, Hàn Kiến Quốc không hiểu vì sao lại bị cô nhìn đến gượng gạo như vậy.

“Bố hãy nói thật, lúc chung sống với mẹ Dịch Nam bố không ngoại tình chứ?”

Hàn Kiến Quốc vừa nghĩ lại vừa nhắm mắt, đột nhiên tức giận nói: “Loạn rồi, loạn rồi! Ta là bố chồng cô, sao cô dám hỏi lại ta?!”

Mộ Lạc Lạc lọt vào tầm ngắm của ông.

Sau khi trở lại xe, trên đường Hàn Kiến Quốc im lặng không nói, nghĩ lại những ngày tháng đó, phân tích rất tỉ mỉ.

Mộ Lạc Lạc ngửi ngửi hương vị trà xanh, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, bất giác cười ngơ nghe, vì Dịch Nam hẹn cô ăn cơm tối.

“Con dâu... Buổi tối... con có thể đưa Dịch Nam về nhà ăn tối không?”

Mộ Lạc Lạc nhìn ánh mắt khẩn cầu của bố chồng, không nỡ từ chối: “Con chỉ có thể thử, nếu như anh ấy bận quá...”

“Chỉ cho phép thành công, không được thất bại! Đây là nhiệm vụ đầu tiên để con bước vào nhà họ Hàn!”

Mộ Lạc Lạc bậm môi, lão già độc đoán.

Hàn Kiến Quốc đã nghe rất nhiều, thông qua cuộc nói chuyện của Mộ Lạc Lạc và

người quản gia, vốn có thể rút lại định luận “rắn độc” mà lúc đầu ông dành cho Mộ Lạc Lạc, còn cô con dâu có chút ngốc nghếch mà thích cười này, ông càng nhìn càng hài lòng.

Hơn nữa, khi Hàn Kiến Quốc và công ty điện ảnh có vốn đầu tư nước ngoài đàm phán về hợp đồng, Mộ Lạc Lạc ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ông nghe. Người nước ngoài quen phương thức giao lưu hài hước trong một không khí ấm áp, vui vẻ, cho nên họ chốc chốc lại khen cô trẻ tuổi xinh đẹp. Mộ Lạc Lạc lễ phép cảm ơn, thông minh đối đáp. Do vậy, khiến Hàn Kiến Quốc thấy cô rất chuyên nghiệp, không phải chỉ vì cô thành thạo với lưu trình quản lý tài chính, mà còn nói chuyện với thương gia nước ngoài bằng tiếng Anh rất lưu loát, lúc nào cũng nở một nụ cười duyên dáng, hoàn toàn có thể thể hiện sự bao dung và phong thái vốn có của người Trung Quốc.

Đợi xong việc, Hàn Kiến Quốc vội giục Mộ Lạc Lạc gọi điện thoại cho Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc cảm thấy không vui, nói thật cô vẫn chưa có cơ hội nào cùng Dịch Nam ăn một bữa tối chính thức, cơ hội khó gặp, nhưng đã bị ông bố chồng hung hãn này cướp mất.

Nhưng cô vẫn chưa về nhà lấy điện thoại, cho nên chỉ có thể sử dụng điện thoại của bố chồng gọi cho Dịch Nam, bố chồng đã lệnh cho Mộ Lạc Lạc mở loa ngoài, ông muốn quang minh chính đại nghe trộm.

Điện thoại nhanh chóng có người nhận...

Mộ Lạc Lạc mở loa ngoài, trong lòng rất sợ Dịch Nam nói ra những câu “đại nghịch bất đạo”.

Mộ Lạc Lạc: “Chồng ời, anh đang bận à?”

Dịch Nam: “Cũng không bận lắm, xong việc rồi à?”

Mộ Lạc Lạc: “Vâng... cũng được.”

Dịch Nam nghe bên điện thoại này có tạp âm, giọng nói của Mộ Lạc Lạc cũng không rõ, anh gấp hồ sơ lại, hỏi: “Em ở đâu? Có thể tự về được không? Có cần anh đến đón không?”

Hàn Kiến Quốc ném ánh nhìn sắc lạnh, cảnh cáo Mộ Lạc Lạc chuyển ngay về chủ đề chính mà ông đã đặt ra!

Mộ Lạc Lạc nhún vai: “Bố chồng mời em ăn cơm, anh đến nhà họ Hàn đón em được không?”

Dịch Nam im lặng một lúc, trình trọng nói: “Chủ tịch Hàn, người lớn đứng đắn đừng như đứa trẻ vậy. Xin lập tức thả vợ tôi xuống xe.”

Hàn Kiến Quốc thấy việc nghe trộm đã bị Dịch Nam phát hiện ra, ông giằng lấy điện thoại, bức bối nói: “Ta giữ vợ anh ở lại thì đã sao? Tám giờ tối đến đón nó, nếu không... bất cứ việc gì ta cũng có thể làm!”

Bụp!... Hàn Kiến Quốc gấp điện thoại, tắt máy, thậm chí bật cười “âm đạm”.

Mộ Lạc Lạc đứng dán chặt vào cửa xem, run run, lẽ nào muốn giết người?

Mộ Lạc Lạc ngồi trong phòng khách lớn, dưới sự giám sát của Hàn Kiến Quốc và quản gia Trần. Quả giống như trong tưởng tượng của cô, ngôi nhà, vườn hoa, hồ bơi, những gia đình giàu có có thiết kế giống như nhà họ Hàn cũng không ít, trên bãi đỗ xe đỗ rất nhiều xe

có thương hiệu nổi tiếng, những người giúp việc mặc đồng phục màu xanh, một cảnh tượng rất tráng lệ, xa xỉ.

Hàn Kiến Quốc còn có một số việc phải đích thân mình làm ở ngân hàng, cho nên lệnh cho quản gia Trần ở lại nói chuyện với cô con dâu.

Cô nhìn đồng hồ treo trên tường, một giờ chiều, ít nhất cũng phải đợi ở đây hơn bảy tiếng, hừm, hừm.

Trần quản gia cũng không biết, thanh niên bây giờ thích những trò tiêu khiển nào, trong lúc đang ử rữ không biết phải làm sao thì cánh cửa phòng ngủ của Hàn Tư Viễn mở ra, hẳn là đã ngủ dậy.

“Hàn Tư Viễn! Hi hi...” Mộ Lạc Lạc nhảy lên.

“?!”... Hàn Tư Viễn đứng ở hành lang tầng hai sững sờ nhìn: “Lạc Lạc, sao em lại ở đây?”

Mộ Lạc Lạc bặm miệng: “Bố chồng ‘mời’ em ăn cơm...”

Sắc mặt Hàn Tư Viễn không vui, vẫy tay: “Lên đây!”

Mộ Lạc Lạc nghe lời, bước từng bước lên cầu thang, nét mặt vui vẻ.

Hàn Tư Viễn nắm lấy bàn tay cô lôi vào phòng ngủ, một chân đạp cửa.

Mộ Lạc Lạc không rõ tại sao: “Anh làm gì vậy? Tức giận quá hay tâm trạng không tốt?”

Nếu như Hàn Tư Viễn không nhớ nhầm, ngày hôm qua Mộ Lạc Lạc mới tức giận chuyển đến sống tại nhà Địch Nam, lúc đó hình ảnh cô khóc lóc lại hiện lên trong đầu anh, hôm nay sao thấy như không có gì xảy ra vậy?

Anh khẽ nhướn mắt nghi ngờ, vô tình nhìn thấy vết hôn trên tai cô, rất nhanh, Hàn Tư Viễn nâng cằm cô lên, ánh mắt tức giận. Mộ Lạc Lạc thấy khó tránh khỏi, Hàn Tư Viễn kéo cổ áo cô xuống, bên phía nội y hiện lên những vết cắn màu hồng.

Mộ Lạc Lạc kinh ngạc kêu lên, đẩy mạnh anh ra, vội vàng kéo khóa lên chạy ra ngoài. Hàn Tư Viễn lại nắm chặt tay cô đẩy cô lên ghế, ánh mắt đầy tức giận.

“Mộ Lạc Lạc! Em rốt cuộc có lòng tự trọng không?!”

“...” Mộ Lạc Lạc chưa từng thấy Hàn Tư Viễn tức giận bao giờ, cô ngồi thu lu vào một góc ghế sofa, nhìn anh sợ sệt.

Hàn Tư Viễn tức giận đâm vào cánh cửa, khó có thể tin được anh lại bị chọc tức chỉ thẳng vào mặt Mộ Lạc Lạc, chất vấn: “Hôm qua ai khóc lóc gọi điện cho anh?! Em là thú cưng mà Địch Nam nuôi sao?! Anh ta muốn thế nào em liền làm thế ấy sao?!”

“Anh ấy nói... anh ấy và Phương Dung không có gì...”

“Anh ta nói không có là không có sao?! Em ra nước ngoài hai năm, có khi nào anh ta quan tâm em chưa?! Khi em vì anh ta cố gắng học tập, anh ta có hỏi em mệt hay chưa?! Em từng thắc mắc về anh ta với anh, em đều quên rồi sao?! Không phải em muốn báo thù anh ta sao? Không phải em hận anh ta đến tận xương tủy sao?!” Hàn Tư Viễn đã bị cô gái ngốc nghếch này khiến cho điên đảo rồi!

Mộ Lạc Lạc nhắm hờ mắt: “Em cho rằng em hận anh ấy, nhưng vẫn yêu anh ấy như cũ... xin lỗi Hàn Tư Viễn.”

“Để anh ta lấy em là làm trò đùa cũng không sao sao?!”

Mộ Lạc Lạc thật thà gật đầu.

“Nếu như anh ta và Phương Dung có quan hệ trong thời gian em ra nước ngoài, em cũng giả vờ câm điếc à?!”

Mộ Lạc Lạc hoài nghi một lát, ngược mắt nhìn, mặc dù sợ Hàn Tư Viễn mất kiểm soát, nhưng vẫn không thể làm mất đi lòng tin của cô đối với Dịch Nam: “Anh ấy, anh ấy nói không có. Anh ấy nói không có, em tin liền...”

Hàn Tư Viễn giận dữ nắm chặt tóc: “Còn anh, em coi là gì?!”

Mộ Lạc Lạc từ từ đứng dậy, ừ ừ xin lỗi: “Xin lỗi, Hàn Tư Viễn... Em không thể quên Dịch Nam. Anh ấy mặc dù chưa từng quan tâm em, nhưng cũng không có ý làm tổn thương em... vốn là do em..., thực sự anh ấy có yêu em không, cũng không quan trọng đến như vậy. Em biết mình yêu ai...”

Hàn Tư Viễn uất đến tận cổ, anh vợ lấy chìa khóa xe, giật cửa đi ra.

Ngày nào Dịch Nam chưa biến mất thì Mộ Lạc Lạc còn chưa chịu quay đầu lại, vĩnh viễn!

Nếu như anh ấy buông tay, sớm muộn cũng sẽ từ bỏ, anh vốn không có tư cách chế giễu Mộ Lạc Lạc ngu ngốc, vì anh cũng biến thành kẻ ngốc rồi.

Mộ Lạc Lạc đẩy cửa đuổi theo ra ngoài phòng, nhưng chỉ thấy đuôi xe của Hàn Tư Viễn, chân tay lóng ngóng gọi điện thoại, nhưng luôn ở trong tình trạng không nghe máy, cô rất sợ Hàn Tư Viễn chạy xe nhanh xảy ra chuyện, cô ôm chặt túi xách chạy ra khỏi biệt thự, nhưng đột nhiên bị Hàn Kiến Quốc ngăn lại.

Mộ Lạc Lạc đắn đo quay lại, thực sự cô cũng không biết còn có thể nói với Hàn Tư Viễn những gì, nên nói gì và không nên nói gì, cô đều nói cả rồi, tình bạn giữa họ đến đây chấm dứt.

Xin lỗi Hàn Tư Viễn, rất xin lỗi.

Mười lăm phút sau.

Hàn Tư Viễn bước thẳng vào tập đoàn Thác Nhuệ, một chân đạp cửa phòng làm việc của Dịch Nam.

47 – Hai năm trước, Dịch Nam đã tỏ tình.

Mặc dù Dịch Nam và Hàn Tư Viễn đã bốn, năm năm không gặp, nhưng những thông tin về nhau luôn luôn được cập nhật.

“Có chuyện gì sao?” Dịch Nam nhận ra “thành ý” của anh.

Hàn Tư Viễn đẩy cửa văn phòng, tức giận nhìn gương mặt bình thản của Dịch Nam.

“Không yêu cô ấy hãy tha cho cô ấy, anh không thương thì để tôi thương!”

Hai tay Dịch Nam vẫn để lên bàn, lạnh lùng hỏi: “Cậu có quyền gì dám ra lệnh cho tôi?”

Rất nhanh, Hàn Tư Viễn nắm chặt cổ áo của Dịch Nam, trong mắt đầy hận thù: “Từ sau khi Mộ Lạc Lạc lấy anh, nước mắt còn nhiều hơn nụ cười, anh hẳn tâm nhìn cô ấy trách móc mình, hết lần này lại lần khác vì anh mà sầu não, đau khổ?!”

Dịch Nam lôi tay anh ta ra rất mạnh, nghiêm túc nói: “Bất cứ người nào cũng có

thể kêu khổ cho cô ấy, duy nhất chỉ có cậu là không được.”

Hàn Tư Viễn thay đổi sắc mặt, dương dương tự đắc nói: “Anh biết rõ tôi yêu Mộ Lạc Lạc, anh lại bóp chặt cô ấy không buông tay, anh đang trả thù tôi? Vì tôi đã hủy hoại tình cảm của anh và Phương Dung, anh quyết định đã thắng?! Tôi nói cho anh biết, anh thành công rồi!”

Địch Nam ngây người, bình tĩnh nói: “Tùy cậu nghĩ.”

Nói xong, anh nhìn đồng hồ, cầm tập tài liệu ra khỏi phòng làm việc.

Hàn Tư Viễn bước rất nhanh ngăn Địch Nam lại, anh nắm chặt tay, trong mắt đầy sự phẫn nộ, không có sức nhưng kiên quyết nói...

“Anh... hãy tha cho Lạc Lạc, coi như em cầu xin anh...”

Địch Nam nhìn Hàn Tư Viễn, nếu như không nghe nhầm, cậu ta đích thực đang cầu xin mình, đang thỏa hiệp.

“Em biết mình không có tư cách nào để cầu xin anh, nhưng em yêu Lạc Lạc, thực lòng yêu cô ấy, em không thể nhìn cô ấy bị hành hạ giống như một thứ đồ chơi, chỉ cần anh đồng ý buông tay, việc đầu tiên em có thể làm... đó là quỳ xuống xin lỗi anh.” Hàn Tư Viễn thực sự không còn cách nào nữa, vì Mộ Lạc Lạc, lòng tự tôn của mình cũng có thể vứt bỏ.

Địch Nam ngây người nhìn Hàn Tư Viễn, trong ánh mắt cậu đầy tia máu, đầy sự chân thành, một người nam nhi tình nguyện vì một người con gái mà quỳ xuống, ai dám nói anh ta là không thật lòng.

Tự hỏi lòng mình, anh có thể vì Mộ Lạc Lạc mà làm thế này không?

Hàn Tư Viễn than một hơi, thần thờ lau khóe mắt: “Em hận anh quá ưu tú, hận anh đã cướp mất người bố yêu quý, hận anh đã làm mẹ em tức chết, hận anh không bao giờ truy cứu tới cùng những việc em đang tâm gây ra, hận thái độ dịu dàng ôn hòa, điềm tĩnh của anh, càng hận anh là tất cả của Lạc Lạc. Em hận anh bao nhiêu... càng đố kị với anh bấy nhiêu...”

Nhiều năm trôi qua, rốt cuộc Hàn Tư Viễn cũng đã chịu hạ mình nói rõ lòng mình, việc gì anh cũng không để ý, chỉ cần Mộ Lạc Lạc.

Anh yêu người con gái đó điên cuồng, không có cách nào không chế được tình cảm, không có cách nào thoát khỏi lời nguyện tình yêu.

Địch Nam đứng trầm ngâm rất lâu, Hàn Tư Viễn vốn không biết, chính là vì đã coi cậu ta là người thân, anh mới không truy xét đến cùng tất cả những hành động mà cậu làm, hơn nữa nó có phạm vào tội kinh thiên động địa, anh cũng tự nhủ, Hàn Tư Viễn là em trai, mình là người một nhà.

Nhớ đến chuyện Hàn Tư Viễn và Mộ Lạc Lạc gặp cướp ở ngân hàng, trước bọn người xấu hung tàn, anh cam tâm tình nguyện dùng thân mình để đổi lấy tính mạng bọn họ, lúc anh ghi âm lời nói đưa cho viên cảnh sát vẫn một mực nói họ là “người nhà”, cho dù xảy ra việc ngoài ý muốn cũng là cam tâm tình nguyện, không liên quan gì đến phía cảnh sát.

Hàn Tư Viễn càng không hiểu, anh không về nhà, một phần nguyên nhân chính là vì Hàn Tư Viễn, anh vì tình cảm anh em này mà đã chọn cách rời xa.

Còn hôm nay, liệu anh có chọn cách bỏ đi không?

Anh đối diện với lời khẩn cầu vô lí nhưng đầy chân thành, có thể nói “không” sao? Thời gian trôi qua rất nhanh.

Địch Nam trầm ngâm, đã nuốt trọn không khí tức bực ấy, trước khi bước ra ngoài

phòng làm việc đã lưu lại một lời hứa...

“Cho anh một tháng để giải quyết hết việc công ty, sau đó, anh sẽ đi.”

Hàn Tư Viễn ngẩng người, nhìn bóng Dịch Nam dần dần khuất xa... anh dương dương tự đắc nhếch môi. Anh, cảm ơn.

...

Dịch Nam bước vội, bóng dáng dần khuất nơi góc hành lang, dần dần, dần dần, anh bước chậm dần, thất lại cả vạt, thái độ ung dung, ai cũng từng hỏi anh có yêu Mộ Lạc Lạc không, Mộ Lạc Lạc có phải là niềm vui duy nhất của anh, anh từng quan tâm chưa...

Vợ ơi, đây là lần cuối cùng anh làm tổn thương em, xin em, đừng tha lỗi cho anh.

Mười giờ đêm, trong nhà họ Hàn.

Hàn Kiến Quốc, Hàn Tư Viễn và Mộ Lạc Lạc đang ngồi trước bàn ăn, trên bàn bày rất nhiều món ăn, nhưng cuối cùng cũng không thấy bóng dáng của Dịch Nam.

Hàn Tư Viễn trầm than một tiếng: “Đừng đợi nữa, ăn cơm đi!”

“Bố đừng giận, hay con gọi lại cho anh ấy lần nữa?” Mộ Lạc Lạc cũng không ngờ Dịch Nam lại tuyệt tình như vậy, nở để cô một mình ở nhà họ Hàn.

Hàn Tư Viễn lại như người không có chuyện gì làm, gấp miếng cá bỏ vào bát Mộ Lạc Lạc: “Ăn cơm thôi, anh ấy có thể bận không để ý đến thời gian. Lát nữa anh sẽ đưa em về.”

Mộ Lạc Lạc gật đầu, cười híp mắt nhìn Hàn Tư Viễn. Hàn Tư Viễn bỏ đi một tiếng sau đã về biệt thự, cũng không nhắc đến trận cãi nhau, tiếp tục tự nở một nụ cười với bản thân. Đương nhiên, đây là kết quả Mộ Lạc Lạc chưa từng ngờ đến nhưng lại hi vọng nhất.

Ăn cơm xong.

Hàn Tư Viễn lái xe đưa Mộ Lạc Lạc về chung cư, trên đường đi, Hàn Tư Viễn im lặng, Mộ Lạc Lạc trầm nghĩ, đoán xem Dịch Nam bây giờ đang làm gì, có lẽ đang đợi cô về nhà chẳng, hừm hừm, xấu hổ.

Đến cửa chung cư, Mộ Lạc Lạc vui vẻ xuống xe, nhưng mới bước vài bước, Hàn Tư Viễn nhảy ra khỏi xe đuổi theo cô.

“Lạc Lạc... hay là để anh đưa em lên?” Anh trầm ngâm hỏi.

Vì câu trả lời đã hiện ngay trên mặt Mộ Lạc Lạc, mong đợi và mừng vui.

Mộ Lạc Lạc cười lắc đầu: “Hàn Tư Viễn, chúng ta vẫn là bạn chứ?”

“Đương nhiên...”

“Anh có đồng ý cả đời này là bạn của em không?”

“Ừm... chỉ có em có thể thay đổi mối quan hệ của chúng ta.”

Mộ Lạc Lạc nhận được câu trả lời hài lòng, cười ha ha gật đầu, sau đó trịnh trọng nói: “Có câu này của anh em yên tâm rồi, em thực sự rất sợ anh không để ý đến em nữa, lúc anh lái xe bỏ đi, em cũng đã nghĩ, nếu anh thực sự không để ý đến em nữa, em cũng sẽ rất buồn...”

“So với việc mất đi Dịch Nam thì thế nào?...”

Mộ Lạc Lạc sần sần cúi đầu xuống, nghĩ rất lâu, nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên không phải là một loại cảm giác khó chịu, nhưng đều là nỗi đau giày xé con tim, em chỉ có thể khóc hết nước mắt thôi... em không đùa đâu, anh cũng là người bạn tốt nhất đời này của em,

em rất sợ mất anh.”

Hàn Tư Viễn nhìn Mộ Lạc Lạc, nụ cười của cô dịu dàng, ngọt ngào như thế, anh tin mỗi câu nói của cô đều là thật lòng, trong lòng anh cũng thấy buồn, anh là người đàn ông đầy tự tôn, tại sao phải vì cô mà chịu sự dằn vặt. Tình cảm không thể kìm giữ, Hàn Tư Viễn ôm cô vào lòng, run run, giọng nói cũng có chút run run, khó chịu khẽ nói: “Lạc Lạc, xin lỗi...”

Mộ Lạc Lạc nghi ngờ chớp mắt, cho rằng Hàn Tư Viễn vì chuyện cãi nhau với cô ban chiều mà xin lỗi, cô vỗ lưng anh: “Người xin lỗi phải là em, để anh đợi lâu như vậy, em lại chạy tới bên Dịch Nam, anh giận như vậy là bình thường, anh không đánh em một trận em liền cười trộm, hừm hừm...”

Hàn Tư Viễn không nói gì, lúc chỉ trích Dịch Nam làm tổn thương Mộ Lạc Lạc, anh cũng đã làm một việc như vậy.

Mộ Lạc Lạc trong lòng vui vẻ, nhảy chân sáo ra khỏi cầu thang máy, ở tầng này có người đàn ông mà cô luôn luôn nghĩ về, mặc dù không biết Dịch Nam đã về nhà chưa, nhưng cô vẫn hào hứng đi về.

Cô đứng trước cửa phòng rút gương trang điểm, chỉnh lại mái tóc, tô thêm son, đợi trang điểm xong, mới thận trọng bấm chuông cửa...

Nhưng, không có người ra mở cửa.

Cô cho rằng Dịch Nam đang tắm, nhẫn nại đứng ngoài cửa chờ, haiz, cô là người vợ đáng thương nhất, đã thế lại không có chìa khóa.

Từng phút từng phút trôi qua, Mộ Lạc Lạc nhìn đồng hồ, đã nửa tiếng.

Do đó cô lại ấn chuông, tiếp tục đợi.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, Mộ Lạc Lạc cũng không chịu được nữa, đập cửa ầm ầm.

“Chồng ơi, anh có ở trong đó không, em đứng ngoài một tiếng rồi này!”

Trong phòng.

Dịch Nam ngồi ở phòng bên cạnh, hai tay bịt tai, thu lu ngồi trong góc nhà, im lặng như chết.

Cho tới khi bước chân giận dữ kia dần biến mất, anh mới đau khổ buông tay xuống...

Anh không biết nên dùng cách nào để làm tổn thương vợ mình, quá nhẹ, cô sẽ không bị đau lòng; quá tàn nhẫn cô ấy sẽ rất đau lòng. Cô đau khổ, trái tim anh cũng sẽ chảy máu.

Mộ Lạc Lạc mặc dù bỏ đi, nhưng lòng vẫn không hết hi vọng, cô đi đi lại lại trước cổng khu chung cư, nhón gót chân nhìn lên, trong phòng rõ ràng sáng đèn, có phải ngủ quên rồi không?

Ừm! Chắc chắn là như vậy, theo phản xạ, cô rút chiếc điện thoại trong túi xách, lật đi lật lại tìm mới nhớ ra cô không có điện thoại.

Đằng nào cũng không có việc gì, chỉ bằng về nhà một chuyến lấy điện thoại?

Nghĩ tới điều này, Mộ Lạc Lạc đón taxi, vui vẻ bước lên.

...

Cô ngồi bên giường, khi mở điện thoại ra, Mộ Lạc Lạc kinh ngạc.

Những tiếng tin nhắn tí tí reo lên liên hồi.

Cuộc gọi nhớ: 78 cuộc.

Tin nhắn: 8 tin.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu tại sao ngày hôm đó điện thoại hết pin, cũng biết lúc sáng tại sao anh tức giận, vì 78 cuộc gọi nhớ đều là số điện thoại của Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc bặm môi, được rồi, được rồi, trách sai anh rồi, nên sớm sạc pin!

Lúc tâm trạng cô hồi hộp mở đọc tin nhắn, nước mắt không biết từ đâu trào ra...

Tin nhắn thứ nhất (3 giờ 5 phút sáng): *Lạc Lạc, em ở đâu vậy? Thấy tin nhắn này lập tức gọi điện lại cho anh.*

Tin nhắn thứ hai (3 giờ 39 phút sáng): *Lạc Lạc, anh rất lo cho em, mau trả lời điện thoại đi.*

Tin nhắn thứ ba (4 giờ 16 phút sáng): *Lạc Lạc, em đang giận anh sao? Được rồi, anh thừa nhận, lúc đó anh không nhìn bồn hoa, mà là nhìn em. Trả lời điện thoại được không?*

Tin nhắn thứ tư (4 giờ 43 phút sáng): *Lạc Lạc, thực sự anh rất lo, chỉ sợ em gặp nguy hiểm, thế này đi, em chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là được, ít nhất anh cũng biết em bình an vô sự, có được không?*

Tin nhắn thứ năm (4 giờ 49 phút sáng): *Anh đang tìm em, tìm em sắp phát khùng như thằng điên rồi, em muốn làm anh lo đến chết sao?*

Tin nhắn thứ sáu (5 giờ 02 phút sáng): *Nếu như em nhất quyết không nghe điện thoại, anh sẽ cứ gọi như thế, đáng lẽ anh nên lắp thiết bị định vị vào điện thoại của em.*

.....

.....

Tin nhắn thứ bảy (5 giờ 21 phút sáng): *Vợ ơi, chồng của vợ rất lo, mau trả lời điện thoại đi...*

Tin nhắn thứ tám (5 giờ 28 phút sáng): *Vợ à, anh biết em không muốn ra nước ngoài, thực sự, anh cũng không muốn em đi... em đã từng hỏi anh, có yêu em không, có thể yêu em nhiều không... bây giờ anh có thể trả lời em, chính là bây giờ. Giây phút anh dùng hết sức lực của mình để tìm em, mới phát hiện ra, anh đã yêu em rồi.*

... Từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, ướt hết cả màn hình, những giọt nước mắt rung rung trong mắt Mộ Lạc Lạc, cô mỉm cười hạnh phúc.

Mặc dù bọn họ đã bỏ phí mất hai năm, nhưng cô không hối hận. Thời gian, là tấm gương soi thấu trái tim, là thước đo tình cảm của đôi phương, một quãng đường dài, cô đã từng khóc, đã từng cười, nhưng vẫn kiên định một câu:

Chồng ơi, em cũng yêu anh! Sẽ mãi yêu anh.

48 – Tiểu yêu tinh làm người ta trách móc...

Hôm sau.

Mộ Lạc Lạc vì quá phấn khích, cả đêm không ngủ, sáng sớm đã đến công ty làm việc.

Khi cô vui vẻ chạy đến trước cửa phòng chủ tịch, Tống Nhụy ngăn cô lại.

“Cô Mộ, Chủ tịch đang họp, đã chỉ thị cho tôi đưa cô lên nhậm chức ở bộ phận

thiết kế.” Tống Nhụy bình thản nói.

Mộ Lạc Lạc nhìn đồng hồ, công ty đến chín giờ ba mươi mới rập thẻ, bây giờ mới có tám giờ.

“Được, phiền chị Tống, hi...” Mộ Lạc Lạc không thể ngăn nổi sự vui sướng trong lòng, vừa nói vừa cười.

“Xem ra tâm trạng của em rất tốt.” Tống Nhụy cười, nhưng dường như tâm trạng ông chủ có chút vấn đề. Năm giờ sáng cô đã nhận được điện thoại của Dịch Nam, sắp xếp cuộc họp gấp với các giám đốc, từ sáu giờ sáng đến bây giờ, cuộc họp đã diễn ra ba tiếng đồng hồ.

Vào thang máy, điện thoại của cô vang lên tiếng tin nhắn, vì khi cô mở máy, đồng thời cũng đăng nhập QQ, các bạn ở bên Mỹ cũng không quên hỏi thăm cô.

“À, chị Tống, chị cũng quen dùng QQ trên điện thoại phải không?” Mộ Lạc Lạc vừa trả lời tin nhắn vừa hỏi.

Tống Nhụy nói: “Trong máy của chị không có cài phần mềm này.”

Mộ Lạc Lạc ngây người: “Thế không đúng, có mấy lần cùng nói chuyện, em nhìn bên đó đều là trả lời từ điện thoại”

Tống Nhụy nghĩ một lát, đột nhiên bật cười: “Từ sau khi em ra nước ngoài, người khác đã mượn số QQ của chị, em nên biết người đó là ai.”

“?!”... Mộ Lạc Lạc mở to mắt, nói vậy, những chiếc thiệp chúc mừng và nội dung nói chuyện, đều là do Dịch Nam gửi?

Rất nhanh, Mộ Lạc Lạc ôm lấy vai Tống Nhụy lay lay, khóe mắt thấy cay cay, không còn nghi ngờ gì nữa.

Tống Nhụy hiểu rõ tâm trạng của cô, cô bắt cháp sự “nguy hiểm đến tính mạng” vừa nói ra sự thật, không phải vì Mộ Lạc Lạc, mà vì ông chủ của cô, một người đàn ông tinh tế và biết giữ chừng mực để mở lòng, có lẽ đến bản thân anh ta cũng không biết.

“Làm thế nào bây giờ, em còn mắng anh ấy là vô tình vô nghĩa, tại sao anh ấy không nói với em... hừm hừm...” Mộ Lạc Lạc lúc này chỉ muốn ôm lấy Dịch Nam đồng dạng nói với anh, cô rất yêu anh.

Tống Nhụy đứng sau lưng cô. Lúc thang máy dừng lại ở bộ phận thiết kế, cô lại đóng cửa thang máy, quay lại tầng đỉnh.

Tống Nhụy đưa Mộ Lạc Lạc về phòng làm việc của mình, từ ngăn kéo cuối cùng rút ra một tập hóa đơn, đây là những chi phí trong hai năm Mộ Lạc Lạc đã dùng khi ra nước ngoài, mỗi tờ đều là do chính tay Dịch Nam kí.

Mộ Lạc Lạc xem tập hóa đơn, nhỏ là cuốn tự điển, lớn là những thiết bị trưng bày trong phòng, lúc cô cho rằng nhà trường cung cấp miễn phí ăn trưa, thậm chí là mang lên phòng, mới biết những món ăn Trung Quốc không có trong học phí.

“Cô Mộ, tôi luôn nhắc cô, tôi chỉ là làm theo sự căn dặn của ông chủ, cô lại không ngừng cảm ơn tôi, thực sự người quan tâm cô không phải là tôi.” Tống Nhụy lấy một cốc cà phê đưa cho Mộ Lạc Lạc, mới phát hiện ra tay cô đang run lên.

Tống Nhụy rút ra một trang báo đưa cho cô:

“Người đàn ông đó, dù gặp phiền phức, dù phải chịu trách nhiệm cho người khác, cũng nguyện gánh chịu sự cô đơn và hiểu lầm, chỉ hi vọng đối phương sống nhẹ nhõm hơn

mình.” Nói xong, từ trong ngăn kéo rút ra một hộp trang sức bằng nhung, nói: “Một năm trước, vào ngày sinh nhật của cô, người đàn ông đó đã đến phòng thăm cô, nhưng vì một số nguyên do, chiếc nhẫn không thể đến tay cô. Tôi cũng vừa mới nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh này, Chu Bội Doanh gửi đến cô mười hai lời xin lỗi.”

Mộ Lạc Lạc khịt khịt mũi, cẩn thận mở hộp nhẫn, những giọt nước mắt nóng hổi thì nhau rơi xuống, lặng lẽ như những tiếng thở dài.

Lúc chồng cô vượt sông vượt núi đến chúc mừng sinh nhật cô, cô lại ngồi trong phòng ngủ, nói về chuyện li hôn với người đàn ông khác. Anh nghe thấy rồi hiểu lắm, hiểu lắm đến nỗi không biết đúng sai. Cô làm sao có thể quên được những biểu hiện cay độc như thế của chồng cô, nếu anh ấy có thể lớn tiếng nói “anh yêu em” thì đã không giấu tình cảm của mình đến hai năm như vậy. Thậm chí đến phút cuối cùng đến tiền cô tại sân bay, lúc anh biết cô không nhận được tin nhắn, có thể nói ra chứ...

Chồng à, anh đúng thật là một tiểu yêu tinh làm người ra trách móc.

...

Tống Nhụy thấy cô rung rung nước mắt, bèn quay người lau nước mắt cho cô, rồi nói: “Lấy một người đàn ông nội tâm nhưng tinh tế, không biết may mắn hay là không may mắn đây.”

“Là may mắn, rất may mắn...” Mộ Lạc Lạc lấy chiếc nhẫn từ chiếc hộp ra, chậm chậm đưa vào ngón áp út, vòng nhẫn rất vừa, rất nhanh một cảnh vụt lên trong đầu cô – nhớ lại phút giây cô và Dịch Nam chia tay ở sân bay, Dịch Nam cũng đã dùng tay vòng qua ngón áp út của cô. Mặc dù chỉ có một giây, nhưng anh đã nhớ số đo vòng tay của cô sao?

“Đẹp không?” Mộ Lạc Lạc giơ tay ra, cô thừa nhận mình đang tràn đầy hạnh phúc, muốn nói với tất cả mọi người cô rất hạnh phúc.

Tống Nhụy bật cười, trong lòng chợt cảm thấy buồn, bất luận cô cố gắng thế nào, người đàn ông đó cũng không bao giờ để ý đến cô, tình yêu rốt cuộc là đắng hay ngọt, rốt cuộc là cho đi hay nhận lại, ai lại đi kiểm tra việc so sánh đó.

Mộ Lạc Lạc dường như thấy sự u sầu trong đôi mắt của Tống Nhụy, cô cầm tay chị: “Em sẽ cố gắng thành một người vợ tốt, sẽ khiến chồng của em không còn lo âu, sầu não nữa. Trả lại cho chị một ông chủ hoạt bát, vui vẻ.”

Tống Nhụy ngược mắt nhìn lên, hai người nhìn nhau cười.

...

Nhưng, Mộ Lạc Lạc đợi bên ngoài cửa phòng họp, đợi đến trưa, cơm được đưa vào bên trong, cuộc họp vẫn tiếp tục.

“Tôi nghe nói, cuộc họp có thể kéo dài đến đêm. Tôi đưa cô đến bộ phận thiết kế trước nhé?” Tống Nhụy bước lên trước.

Mộ Lạc Lạc bậm môi, rầu rĩ đồng ý.

Bộ phận thiết kế của tập đoàn Thác Nhuệ chủ yếu phụ trách thiết kế mặt ngoài phần mềm và sản phẩm thiết bị ngoại vi của trò chơi trực tuyến.

Tống Nhụy giới thiệu Mộ Lạc Lạc với những đồng nghiệp mới, các đồng nghiệp rất nhiệt tình, sinh viên Harvard hiển nhiên đi tới đâu đều có sức hút đến đó.

Phó tổ trưởng Triệu nhìn xung quanh, thấy đồng nghiệp đang bận, thầm đặt tay lên vai Mộ Lạc Lạc: “Nói cho tôi biết, ông chủ tốn bao nhiêu tiền để mời cô? Lương chắc không

thấp?”

“...” Mộ Lạc Lạc đau khổ chớp mắt, báo cáo phó tổ trưởng, hai nghìn nhân dân tệ.

Phó tổ trưởng Triệu thấy khuôn mặt cô ủ rũ, cũng không hỏi thêm nữa, cười nói: “Thôi đi, thôi đi, tôi đã quá tò mò rồi.” Anh ta ho khan một tiếng, vui vẻ nói: “Chào mừng cô Mộ đến với tập đoàn Thác Nhuệ, hôm nay tôi mời các đồng nghiệp cùng đi hát karaoke!”

Mộ Lạc Lạc vốn định từ chối, đồng nghiệp quá hào hứng, tung hô tán thưởng cổ vũ phó tổ trưởng Triệu.

“...” Mộ Lạc Lạc không muốn đi, chỉ muốn ôm chồng yêu của mình.

Hết giờ làm việc, Mộ Lạc Lạc gọi điện thoại cho Tống Nhụy, xin cô ấy chuyển lời tới Dịch Nam – chỉ cần cuộc họp kết thúc, cô sẽ lập tức xuất hiện trước mặt anh.

Tống Nhụy nhân dịp cuộc họp nghỉ giải lao, đã báo cáo thông tin đó cho Dịch Nam.

Cuộc họp kéo dài mười mấy tiếng khiến Dịch Nam cảm thấy mệt mỏi, nhưng nhất định trong khoảng thời gian ngắn này, anh phải hoạch định hết tất cả các hạng mục công việc trong một năm, anh không có thời gian nghỉ ngơi, cũng không thể để cho đầu óc mình nghỉ ngơi.

Dịch Nam xoa xoa thái dương: “Cô ấy về nhà rồi sao?”

Tống Nhụy trả lời: “Chưa, phó tổ trưởng mời các đồng nghiệp cũ mới đi hát karaoke, cô Mộ rất khó xử, muốn về.”

Dịch Nam nghe xong, lấy lại tinh thần tiếp tục cuộc họp, lúc này anh mới phát hiện ra, giám đốc các bộ phận mất đi một người, lượng công việc của Triệu Phụ Hà áp lực đến nỗi tất cả mọi người cũng không thở nổi.

Anh mệt mỏi nói: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, về nhà nghỉ trước đi thôi, chín giờ ngày mai tiếp tục.” Nói xong, anh đẩy cửa ra khỏi phòng họp, dáng vẻ uể oải, mệt mỏi.

“Ông chủ muốn ra nước ngoài sao? Những vấn đề bàn bạc vốn là kế hoạch của nửa năm tới.” Giám đốc bộ phận R&D khẽ thì thầm.

“Ai biết, bên trên nói thế nào, bên dưới làm thế, trái lại ông chủ hứa ngày nghỉ lương tăng 300%, không thể thiếu.” Giám đốc bộ phận PR khẽ vuốt mái tóc dài thu dọn hồ sơ.

...

Tống Nhụy đứng lúc ở trong phòng trà nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của các giám đốc, trong lòng không giấu nổi kinh ngạc, ông chủ chuẩn bị rời khỏi công ty sao?!

Cùng lúc đó, trong phòng hát, các đồng nghiệp tận tình hát, âm ỉ đến nỗi màng nhĩ Mộ Lạc Lạc muốn nổ tung.

Mặc dù điện thoại đã điều chỉnh sang chế độ rung, nhưng cô vẫn không yên tâm, cuối cùng đặt điện thoại vào lòng bàn tay, chốc chốc lại gọi điện vào máy của Dịch Nam, nhưng chỉ thấy điện thoại chuyển đến hòm thư... chồng ơi nghe điện thoại đi, đã mười giờ rồi, tại sao anh vẫn họp? Cho dù anh đặt công việc lên hàng đầu, em hàng thứ hai, bản thân mình cũng không quan tâm? Hừm hừm.

Mộ Lạc Lạc không biết đột nhiên mình nghĩ gì, chớp mắt nhìn người đẹp bốn xung quanh. Ồ! Từ ngày hôm nay, cô phải giống như con sư tử mẹ bảo vệ lãnh thổ của mình, bắt kẻ

ai cũng dừng hòng chiêm lấy chồng cô!

Hừm... hừm...

Nhưng, “chí hướng to lớn” của Mộ Lạc Lạc cuối cùng cũng không có cách nào thực hiện.

Vì, liên tiếp hai tuần không thấy bóng dáng Dịch Nam đâu, trong một đêm, công việc của bộ phận thiết kế nhiều như núi, Mộ Lạc Lạc vừa nhậm chức đã bận không mở mắt ra được. Cô vẫn dành ra một chút thời gian đi đi lại lại trước cửa văn phòng làm việc của Chủ tịch, nhưng thường đợi đến canh ba nửa đêm anh cũng không đến, càng khoa trương hơn là việc anh từ chối tiếp khách, vợ cũng không được. Do đó tạo nên vòng tuần hoàn tẻ tẻ, cô ngủ say, anh về nhà, cô đi làm, anh đi họp, cô đợi trước cửa phòng làm việc, cả đêm anh ở lại làm việc trong văn phòng.

Nhưng, cô thường đợi đến lúc ngủ say, mỗi lần tỉnh dậy, trên người đều được khoác một chiếc áo gió nam.

Mộ Lạc Lạc không thể giải thích được, anh thấy cô ngủ trên ghế sofa, tại sao không gọi cô dậy cùng về nhà?

Dần dần, cô cũng cảm nhận được, lẽ nào Dịch Nam cố ý tránh mặt mình sao?

Mộ Lạc Lạc đột nhiên đứng phắt dậy, không được! Hôm nay nhất định phải nói rõ ràng, bất luận anh ấy đang làm gì, nhất định cô phải có được đáp án!

49 – Chỉ có anh và em

Lúc Mộ Lạc Lạc vội vã chạy về chung cư, Dịch Nam ngồi trong xe, nhìn bóng cô, rồi nhìn lên trời mây xám.

Anh than một tiếng, ấn nút khởi động xe, u sầu ngẩng đầu lên nhìn, anh thấy bộ dạng ủ rũ của mình cảm thấy không chịu được, quá thê lương.

Lúc này, có một cô bé rất đáng yêu cầm một giỏ hoa bước tới, gõ cửa xe: “Chú ơi, mua hoa không? Mua một bông hồng tặng người yêu chú không ạ?”

Dịch Nam rầu rĩ nhìn, nụ cười của cô bé rất dịu dàng.

Anh cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, cười: “Nhưng, chú chưa có người yêu...”

Cô gái buồn rầu, cau mày, hôm nay là ngày lễ Tình nhân, trong giỏ hoa chỉ có hoa hồng. Do đó, cô bé bắt chước người lớn nói: “Thế... mua hoa hồng tặng người mà chú thích đi ạ, chú à, hãy tiến lên...”

Dịch Nam bật cười với câu nói của cô bé, chưa đạt được mục đích thì quyết không từ bỏ rất giống Mộ Lạc Lạc, cố chấp nhưng rất đáng yêu.

Anh xuống xe, đứng bên cạnh đứa bé, nhìn chiếc giỏ đầy hoa hồng: “Cháu mấy tuổi, một mình ra ngoài không sợ người nhà lo lắng sao?”

“Ồ, nhà cháu ở kia! Chính là mẹ cháu bảo cháu hỏi chú có cần mua hoa hồng không, mẹ cháu nói tâm trạng chú không tốt, cho nên mới bảo cháu nói chuyện cùng chú, mời chú mua hoa!” Cô bé rất thành thật.

Dịch Nam quay mặt nhìn, là một tiệm bán hoa, một người thiếu phụ đứng trước quầy cắt tỉa cành hoa, thấy Dịch Nam nhìn lại, bèn nở một nụ cười điềm tĩnh.

Tất cả mọi người, chỉ cần nhìn anh, cũng dễ dàng nhận ra tâm trạng của anh, anh còn có là một Địch Nam không thể hiện vui buồn nữa không?

Địch Nam khẽ mỉm cười, từ trong ví rút ra vài tờ trăm tệ, bỏ vào túi quần đằng trước của cô bé.

Lúc đầu, Mộ Lạc Lạc cũng mặc một chiếc quần bò có kiểu túi như vậy, cũng cột tóc kiểu này, ngốc nghếch yêu cầu mình lấy cô ấy. Thoáng cái mà đã hai năm trôi qua, vợ của anh cũng trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng với anh, anh luôn nhớ nhung những vẻ kì quái trước kia của cô.

Địch Nam bặm môi cười, thuận tay chỉnh lại mái tóc của cô bé ngay ngắn, trong lòng thấy xót xa. Nụ cười thân thiện, trong sáng của cô bé cuối cùng cũng có một ngày bị cuộc sống hiện thực đầy tàn khốc cướp mất, nhưng ít nhất cô bé cũng có một tuổi thơ vô lo vô nghĩ.

Anh đặt bó hoa hồng lên ghế trước, chậm chậm khởi động xe rời đi, giá như anh cũng có một cô con gái nhanh nhẹn, hoạt bát, đáng yêu như thế, một đứa bé do anh và Lạc Lạc sinh ra... thế thì tốt biết bao.

Chiếc xe cứ đi mà không biết chủ nhân định đi đâu, chuông báo trong điện thoại reo lên, nhắc anh đến một ngày không bao giờ quên – ngày 15 tháng 2, ngày giỗ của mẹ anh.

Chính là ngày mai, mẹ mất cũng đã tròn mười lăm năm, anh nhìn bó hồng thắm tươi ở ghế bên cạnh, cả đời mẹ luôn yêu hoa hồng, năm nay tặng hoa hồng cho mẹ trước một ngày vậy, chắc chắn mẹ sẽ rất thích.

Nghĩ vậy, anh đổi hướng xe đến nghĩa trang.

Hồi ức như đang gặm nhấm tâm trạng của Địch Nam... ngày này của mười lăm năm về trước, bác sĩ nói với mẹ anh, mẹ anh không thể cầm cự qua ngày 14. Nhưng, mẹ anh đã kiên trì đến sáng ngày 15. Bà nói với Địch Nam – mẹ không thể chết vào ngày lễ Tình nhân, vì ngày này là ngày lễ của con, không nên rơi nước mắt, con nhất định phải tặng bó hồng rực rỡ, tươi đẹp nhất cho người con gái con yêu. Nhớ kĩ lời của mẹ, cho dù chia tay, cũng đừng nói ra trong bất cứ ngày lễ nào, vì đó sẽ trở thành ác mộng cả đời của cô ấy.

Địch Nam hít một hơi, nhấn ga, cho xe chạy băng băng trên đường đi.

...

Anh đặt bó hồng to ở bậc cầu thang, gió rít từng hồi, một sự tang thương, buồn rầu bao quanh.

Anh bước lại gần mộ của mẹ, khung cảnh lúc này lọt vào tầm mắt, anh bước chậm rãi.

Một ông già bước đi với cây gậy, một mình bước lên trước mộ, dùng tay vơ đám cỏ dại trên mộ, bức tranh đó khiến cho cảnh càng đìu hiu... có vài cây cỏ như cứng đầu không muốn rời đi, ông già đặt chiếc gậy xuống, dùng hai tay cầm chặt bứt cỏ lên, thổi phào một hơi, dùng hết sức nhỏ, nhưng có lẽ hơi quá đà, ông già đã lao đầu như sắp ngã về phía trước.

Địch Nam kinh ngạc, bước nhanh về phía trước, nhưng ông già không ngã, dần lấy thăng bằng, đứng vững, ông nở nụ cười rạng rỡ, vừa nói vừa quỳ gối xuống: “Mạch Lan, ta vẫn phong độ nhanh nhẹn như ngày trước chứ? Haha”.

Hàn Kiến Quốc ngồi trước mộ, rút chiếc khăn tay lau những hạt bụi vương trên tấm đá, hoàn toàn không để ý bộ trang phục đắt tiền của mình bị dính bụi.

Địch Nam nghi ngờ quan sát bố mình, trong lòng thấy xúc động, bố chưa từng xuất

hiện vào đúng ngày giỗ của mẹ, nhưng năm nào, bia mộ của mẹ cũng rất sạch sẽ, anh luôn cho rằng những người trông giữ ở đây quét dọn, thì ra, bố đã đến trước một ngày để thăm mẹ, một mình lặng lẽ quét dọn.

Những người đàn ông, vĩnh viễn không muốn lộ bản thân mình trước mọi người, bố cũng thế, anh cũng vậy, dường như đã tỉnh ngộ.

Hàn Kiến Quốc mở chai rượu trắng, chậm chậm rót xuống đất, thì thầm: “Ngày mai Tiểu Nam sẽ đến thăm em, em nhớ con rồi phải không? Liệu có tiện thể nhớ đến lão già này không? Nếu em nói không, anh sẽ quyết không làm phiền em nữa, nghe rõ chưa?!”

Hàn Kiến Quốc hắng giọng rồi bật cười: “Hôm nay là ngày chúng ta chính thức hẹn hò, lúc đó em ôm hông hồng hỏi anh, hàng năm sẽ cùng em đón lễ tình nhân chứ! Chỉ cần anh còn sống, hàng năm anh sẽ đến đón lễ cùng em, yên tâm đi...”

Hàn Kiến Quốc uống một ngụm rượu trắng, không kìm được nói: “Tiểu Nam vẫn không chịu gọi anh là bố, anh e rằng cả đời này cũng không nghe thấy, Mạch Lan, anh muốn bàn với em một chuyện, em hãy báo mộng cho con, nói vài câu tốt cho anh, nhưng nhớ trang điểm thật đẹp hãy xuất hiện trước mặt con, đừng dọa con nhé, ha ha...”

...

...

“Bố...”

Một tiếng gọi...

Hàn Kiến Quốc sửng người, kinh ngạc quay đầu lại: “Tiểu... Tiểu Nam...”

Địch Nam thấy bố vội vàng, lập cập đứng dậy, anh cúi người đỡ bố. Người đàn ông chẳng chừa vĩnh viễn không cần dùng bất cứ thần thái nào, anh cười mãn nguyện.

Còn Hàn Kiến Quốc không có cách nào để khống chế tình cảm của mình, ông nắm chặt vai Địch Nam, run rẩy hỏi: “Con, vừa nãy con gọi ta là gì...”

“Bố.” Địch Nam bậm môi cười, cười rất tươi, rất rạng rỡ.

Hàn Kiến Quốc ngây người, đứng đó rất lâu, dần dần, khóe mắt ông tràn đầy nước mắt, một tay ông nắm chặt vai con trai, một tay chỉ về tấm bia, vui mừng hét lên: “Mạch Lan! Mạch Lan! Con trai cuối cùng cũng gọi anh là bố rồi, em nghe thấy chưa?! Nghe thấy chưa, em mau ra đây uống rượu cùng anh! Ha ha...”

Địch Nam thấy bố vừa khóc vừa cười, chỉ sợ người già hay bị tăng huyết áp, anh ôm lấy vai bố: “Bố, những năm vừa qua, con đã lạnh lùng với bố, con xin lỗi.”

Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay, quay lại ôm lấy vai con trai, vui mừng không nói nên lời.

Địch Nam đặt bó hoa hồng lên trước mộ mẹ, ánh sáng mặt trời tỏa trên khắp cành cây, một nụ cười vui mừng, dịu dàng... Mẹ, chúc mẹ lễ Tình nhân vui vẻ.

Nếu như có người hỏi, những việc hiểu lầm có thể tránh khỏi này tại sao lại để nó xảy ra?

Đối với tình yêu, mỗi người có một cách khác nhau để giữ gìn nó. Tình yêu giống như một loại trà tùy người thưởng thức, có người uống chỉ thấy đắng, nhưng có người lại cảm thấy rất ngọt. Những mùi vị trong đó không ai có thể đánh giá chính xác nhất.

Không phải anh nói đắng là đắng, cũng không phải tôi nói ngọt là nó ngọt.

Không phải tôi không thể nói, còn nói rồi anh cũng chưa thể tin tưởng được.

...

Nửa tiếng sau.

Hai bố con lên xe Địch Nam, Địch Nam ngại ngừng cười, bố để xe ở nhà, một mình đến mộ mẹ quét dọn, chỉ vì không muốn cho bất cứ người nào biết được bí mật tận đáy lòng mình.

“Con định ra nước ngoài sao? Đi bao lâu?”

Hàn Kiến Quốc vẫn chưa hết vui mừng, lại nghe được một tin tốt từ miệng của Địch Nam.

“Một năm, hai năm đều có thể, con sẽ gửi cho bố..., ha ha.” Địch Nam rất vui vẻ, nhẹ nhõm.

“Con đưa vợ đi du lịch vòng quanh thế giới sao?”

Địch Nam miễn cưỡng cười: “Cô ấy không đi.”

Rốt cuộc là bố con, Hàn Kiến Quốc dường như cũng nhận thấy có điều gì khác lạ trong tâm trạng của con trai, ông cau mày hỏi: “Hôm nay là ngày lễ Tình nhân, con làm gì? Không đưa vợ con đi chơi, lại chạy đến thăm mộ mẹ?”

Địch Nam cười không nói, dùng nụ cười để giấu đi tâm trạng ủ rũ của mình.

Hàn Kiến Quốc nhìn thẳng mắt con trai, mặc dù không nói, nhưng rất tò mò:

“Bố, con chuẩn bị...” Anh thở dài, “... li hôn.”

Nhưng lần này, Hàn Kiến Quốc không tức giận, ngược lại rất bình tĩnh nói: “Nếu như con vì em trai con mà quyết định như vậy, ta thực sự không muốn nhận con là con trai.”

Địch Nam khẽ cười, câu nói từ đáy lòng ông cho thấy bố rất hiểu con, giữa họ dường như chứa đầy cảm thông.

“Tư Viễn vì Lạc Lạc, đã không nê hà mà quỳ gối dưới chân con, con trai bố cứng đầu như vậy, bố rõ hơn bất cứ người nào. Bố cho rằng con có thể làm những việc vô cảm thế nào? Bố, nếu như đổi lại là bố, bố có thể nhìn thấy mà coi như không có sao? Đương nhiên những lý do này không thể khiến con đưa ra quyết định li hôn, điều quyết định là... con không thể bảo đảm, Lạc Lạc sống với con sẽ hạnh phúc như cô ấy mong muốn.”

Hàn Kiến Quốc bưng bưng tức giận, nhưng cố kìm nén, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, còn Mộ Lạc Lạc chỉ có một, không thể chia con bé làm hai?!

“Lúc đầu ta đã nói, Mộ Lạc Lạc là tiểu hồ ly tinh! Hãy nhìn đi, nhìn đi, một chốc lát đã làm tổn thương cả hai đứa con của ta!” Hàn Kiến Quốc nắm chặt tay.

Địch Nam hiểu tính cách bố, tức lên rồi ai cũng có thể mắng được, nhưng phần lớn là nói mà không suy nghĩ gì. Anh nắm lấy tay bố, thực sự anh hiểu bố rất yêu thương Tư Viễn, một bát nước muốn chia đều, đối với người đi trước mà nói, thực sự rất khó xử.

“Tiểu Nam, ta...”

“Bố, con hiểu rồi.”

Địch Nam đưa bố về trước cửa nhà, sau đó lên xe đi.

Địch Nam nhặt những bông hồng rơi trên ghế, lặng lẽ khép hờ mắt, bánh xe dần chuyển động, đi thêm một trăm mét, là đến cửa chung cư, Mộ Lạc Lạc có thể đang đợi anh trước cổng chung cư, anh nên đi đâu?

Lúc anh đang do dự, thì một bóng người vượt qua chặn xe anh, lao thẳng vào đầu xe. Địch Nam đạp mạnh phanh xe!

Mộ Lạc Lạc nước mắt lưng tròng nhìn anh: “Nếu như anh tiếp tục tránh em, chỉ bằng đâm em chết đi còn hơn!”

50 – Vợ ơi, chúc vợ ngày lễ Tình nhân vui vẻ

Địch Nam định kéo kín cửa.

Mộ Lạc Lạc thấy anh không có ý xuống xe, thậm chí còn khởi động, cô vội vàng bước đến, “rầm” một tiếng, cô giận giữ đập tay xuống mui xe!

Khuôn mặt vô tình không biểu cảm của Địch Nam nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Mộ Lạc Lạc. Không kìm được, tay anh nắm chặt lại.

“Rốt cuộc em đã làm gì sai? Tại sao anh đối xử với em như vậy?!” Mộ Lạc Lạc bước đến, đập thình thịch vào cửa xe, khuôn mặt lạnh lùng đã nói lên tất cả, nhưng cô vẫn hoàn toàn không hiểu rốt cuộc có chuyện gì!

Địch Nam không nhìn cô, ngẩng đầu dựa vào lưng ghế, mở to nhạc, để âm lượng ở mức cao nhất, thứ âm thanh rín rít khiến anh thấy đỉnh tai nhức óc.

Mộ Lạc Lạc tức giận, cô nói không ngừng nghỉ, ngồi lên mui xe, quyết thi gan đến cùng? Em xem anh cầm cự đến lúc nào?

...

Hôm nay là ngày lễ Tình nhân, khắp đầu ngõ cuối phố được treo bóng bay đủ màu sắc, trước những cửa tiệm trang trí rất nhiều hoa hồng, đó là ngày lễ đẹp nhất dành cho những đôi yêu nhau, bốn bề xung quanh rất nhộn nhịp.

Nhưng trước chung cư, một cô gái ngồi trước mui xe Mercedes, tức giận đối diện với người đàn ông bên trong xe, hai người cứ như thế khoảng hơn một tiếng. Hành động này, khiến cho những người xung quanh rất hiếu kì.

Thấy anh nhắm mắt vờ ngủ, Mộ Lạc Lạc khẽ chớp mắt, soạt, cô rút điện thoại từ trong túi ra, vừa nhìn Địch Nam, vừa lật tìm danh sách điện thoại...

“Xin chào... Quý khách cần gì ạ?”

“Xin chào, tôi muốn đặt một suất hamburger loại lớn! Một hộp socola...” Mộ Lạc Lạc thành thực gọi món. “Vâng, những món đó thôi, đến đối diện tập đoàn Thác Nhụt, cửa chung cư Tâm Lam, tôi đang ngồi trên mui xe Mercedes màu trắng bạc...”

Đến trưa, người qua lại tấp nập trước cổng chung cư, những đôi trai gái dịu dàng, ngọt ngào nắm tay nhau, chỉ có Mộ Lạc Lạc như đang đối diện với kẻ thù, cô ngồi rất vững, hai tay khoanh trước ngực, nhìn người đi đường.

Mười lăm phút sau, người giao hàng đi xe đạp điện vội vàng lao tới, quả nhiên, người đặt đồ ăn đang ngồi đợi trên nắp một chiếc xe sang trọng.

“Có phải cô Mộ không? Cô gọi đồ ăn... đặt ở đâu đây?”

Mộ Lạc Lạc chỉ vào vị trí cần gạt nước: “Phiền anh, đặt lên trên, tôi không tiện đặt lên.”

Người đưa hàng như muốn khóc, vừa rút bánh hamburger trong thùng đựng vừa nhìn trộm người đàn ông trong xe. Người phụ nữ ngồi trên mui xe ăn thức ăn nhanh, còn người đàn ông lại dường như đang ngủ.

Địch Nam nghe thấy tiếng động trước xe, hé mắt nhìn, chỉ thấy Mộ Lạc Lạc một

tay cầm Coca, một tay cầm bánh ăn ngầu ngiễn.

“Cô Mộ, bảy mươi chín tệ.” Người đưa hàng do dự, đưa tờ hóa đơn.

“Ừm, anh cứ nói với người đàn ông trong xe, tôi không mang tiền, anh ấy là chồng tôi.” Mộ Lạc Lạc khẽ nói, sau đó ừng ực uống Coca.

“?!” Người đưa hàng khẽ gõ cửa xe, công việc của anh cũng không dễ làm, hừm hừm.

Địch Nam kéo cửa kính xuống, nghi ngờ nhìn anh ta.

“Thưa ông, xin ông trả tiền thức ăn nhanh, tổng cộng bảy mươi chín tệ.”

Địch Nam thở dài, rút ra một tờ một trăm tệ, đưa ra ngoài cửa xe: “Không cần trả lại.” Nói rồi, anh kéo cửa kính lên.

Theo quy định, người đưa hàng không được phép nhận tiền thừa, anh rút trong ví ra hai mươi một tệ, cố gắng trả lại, cố nhét, cố nhét!

Địch Nam ngồi bên trong gõ vào cửa kính, có ý bảo anh đưa tiền thừa cho Mộ Lạc Lạc, tình cảnh này thật khó xử lý quá.

Mộ Lạc Lạc nhất định không nhận tiền thừa, cũng không để cho người đưa hàng đi, cô nói: “Anh hỏi lại anh ấy, có ăn hamburger không?”

Người đưa hàng đưa tay day day khoe mắt, đôi vợ chồng này chỉ bị ngăn cách bởi tấm kính, nhưng không ai chịu ai, anh chỉ là người bán hàng, định trêu anh tức chết sao?

Anh lại kiên nhẫn gõ cửa xe, Địch Nam cũng không thèm để ý, đeo kính đen, mở máy tính xách tay, bắt đầu làm việc.

Mộ Lạc Lạc chớp mắt cười với người giao hàng: “Chúc anh lễ Tình nhân vui vẻ.” Nhân tiện lườm Địch Nam một cái, hứ! Loại người như anh thì đừng ra ngoài!

Nhưng đợi một lát.

Những chiếc đèn bắt đầu chiếu sáng, một thứ ánh sáng diệu kỳ, màn đêm khiến cho không khí lễ Tình nhân thêm phần lãng mạn.

Mộ Lạc Lạc cố hết sức leo lên trước tấm kính chắn gió, anh ấy không cần đi vệ sinh sao? Hừm hừm.

Những đôi tình nhân đi qua cô, trong tay mỗi người con gái đều cầm hoa hồng, có người còn ôm một bó to, thú bông, dải ruy băng, tiếng nói cười vang vọng khắp nơi. Một cơn gió lạnh thốc qua, Mộ Lạc Lạc cảm thấy rất lạnh.

Cô uể oải ngồi dậy, lấy tương cà chua rồi trải dài ngay ngắn tờ giấy bọc hamburger, vẽ hình trái tim. Sau đó gơ lên cao, trước tấm kính chắn gió, cười rất ngọt ngào.

Địch Nam khẽ ngẩng đầu nhìn, thấy dòng chữ: “Chồng ơi, chúc anh lễ Tình nhân vui vẻ” mang màu đỏ của tương cà chua không mấy ngay ngắn.

Chiếc kính đen đã giấu đi vẻ hạnh phúc, vui sướng của anh lúc này, nhất định không được để cho Mộ Lạc Lạc nhìn thấy.

Lúc những đôi tình nhân tựa đầu vào nhau, anh đang làm gì vậy...

Lúc anh im lặng với vợ, cô lại nhiệt tình thể hiện tình cảm...

Càng sợ cô kiên quyết, sự cố chấp của cô càng không giống người bình thường.

Anh không thực hiện được vai trò của người chồng, anh là một người đàn ông không tốt.

Ngón tay Địch Nam vô tình sờ vào nút khóa cửa, anh có hàng trăm cách để vứt bỏ

Mộ Lạc Lạc, nhưng trong tim anh có hàng ngàn lý do khiến anh không thể buông tay, nhưng... anh buông thông tay, chính sự ung dung không thể khống chế của anh lúc này mới khiến cảm xúc trào dâng như vậy. Nếu, anh không từng do dự, không từng mặc kệ cho cuộc hôn nhân này đi tới đâu, nên như, nhưng không có nên như...

Mộ Lạc Lạc tưởng anh định mở cửa xe, nhưng thấy anh dừng lại, cô ử rử cúi đầu, tại sao, lẽ nào tình cảm thực sự đó đều là giả dối sao? Hay anh thay lòng đổi dạ, hay là... Mộ Lạc Lạc hít một hơi, thêm một lần nữa lấy lại tinh thần, chắc chắn là không, nhất định phải có nguyên nhân, nhưng Dịch Nam nhất định không nói.

...

Lúc này, một nhóm phóng viên đang cầm micro, tìm những đôi tình nhân trên đoạn đường này để thực hiện bản tin. Hình ảnh Mộ Lạc Lạc nhanh chóng gây chú ý, phóng viên và người chụp ảnh đã đến chỗ Lạc Lạc phỏng vấn.

Khuôn mặt phóng viên rất chuyên nghiệp, giơ micro lên, và hỏi: “Chào cô, hôm nay là ngày lễ Tình nhân, cô xinh đẹp như vậy, tại sao không đi hẹn hò? Hay là cô đợi anh chàng đẹp trai đang ngồi trong xe kia?”

Người chụp ảnh chụp liên hồi, còn phóng viên tiếp tục phỏng vấn, lập tức thu hút rất nhiều người vây quanh xem.

Mộ Lạc Lạc lấy hai tay che ánh sáng của máy ảnh, mặc dù cô muốn cướp lấy micro, đứng trước ống kính nói cho tất cả mọi người: Người đàn ông vô tình đang ngồi trong xe là chồng tôi, đang không thèm để ý đến tôi, không thèm nhìn tôi, nhưng tôi không biết tại sao!

Nhưng, vì hình tượng của Dịch Nam trước công chúng, cô đành làm một người phụ nữ cố gắng chịu đựng trong mức có thể.

Mộ Lạc Lạc nhảy xuống, đẩy ống kính, bước đi đầu không ngoảnh lại, mặc dù ngồi đó cho đến khi đôi chân tê dại, không cử động được, nhưng bước đi của cô rất nhanh rất vội, ánh sáng của máy quay đuổi theo phía sau cô, còn Dịch Nam vẫn ngồi im lặng.

Đám người dần dần cũng tản ra, Dịch Nam nhìn theo bóng dáng gấp gáp, vội vàng của cô, trái tim dường như sắp vỡ vụn.

Mộ Lạc Lạc chính là người phụ nữ như vậy, dễ dàng hóa giải được trái tim người đàn ông, khiến anh không thể không đau lòng, không thể không yêu.

Những đôi tình nhân đưa đón nhau, còn Mộ Lạc Lạc vẫn đứng một mình, cô nhìn những đôi tình nhân đang nắm tay nhau rất chặt, bậm môi nghĩ về sự lãng mạn của người khác.

Cô bước đi vô định trên đường, lần sờ chiếc nhẫn trên tay. Lễ Tình nhân vẫn chưa kết thúc, trong lòng ôm một hoang tưởng, có lẽ, Dịch Nam sẽ tặng cô một bông hồng, như vậy thì tốt biết bao, hoặc không tặng gì cũng không sao, chỉ cần anh xuất hiện.

Cô đang mải nghĩ, một chiếc xe phanh lại bên đường. Mộ Lạc Lạc vui vẻ nhìn sang...

Hàn Tư Viễn tay cầm một bó hồng, bước xuống xe, Mộ Lạc Lạc cười gượng gạo, miễn cưỡng hé môi: “Sao anh lại ở đây...”

Hàn Tư Viễn đẩy bó hoa vào tay Mộ Lạc Lạc, cười hàm ý: “Đúng là có duyên.”

Một mùi thơm nức mũi, Mộ Lạc Lạc bậm môi cười, từ trong túi quần rút ra một hộp socola đã được thắt bởi nơ hồng rất đẹp, chần chừ, chần chừ đưa cho Hàn Tư Viễn:

“Anh tặng em hoa, em mời anh ăn socola...”

Hàn Tư Viễn nhìn hộp socola được bọc cẩn thận, trong ánh mắt lộ rõ sự u sầu, anh không muốn nhận món quà vốn không thuộc về anh, dứt hai tay vào túi quần, nói: “Nếu như em muốn cảm ơn anh thì hãy đi theo anh.”

Mộ Lạc Lạc ủ rũ gật đầu, vừa đi vừa mở hộp socola, bẻ một miếng bỏ vào miệng, mùi vị socola thơm ngọt lan tỏa khắp miệng, nhưng cô không tìm thấy dư vị ngọt ngào của tình yêu.

“Anh còn nhớ khi đi du học, em đã cai socola.”

“Vâng, vì em luôn cho rằng mùi vị socola rất ảo mộng, không có chút hiện thực nào...”

“Thế còn bây giờ?”

“Ha ha, em ăn socola đen, rất đắng, ha ha...” Mộ Lạc Lạc gượng cười, nhưng trong khóe mắt mong nước.

Trong lòng Hàn Tư Viễn cảm thấy rất đau, bước chậm từng bước, nhặt từng cánh hoa hồng. Mộ Lạc Lạc ngồi trước xe của Dịch Nam bao lâu, anh đợi bấy lâu. Đợi, ngoài đợi ra, anh không làm được gì.

Bọn họ đi rất lâu, rất lâu, nhưng không nói chuyện...

Tiếng chuông báo mười hai giờ đêm vang lên, Mộ Lạc Lạc dừng bước than thầm, lễ Tình nhân đã kết thúc rồi.

Một mình cô đi về chung cư, rất mệt, rất buồn ngủ, nhưng không không chế nổi bước chân mình, cô đến trước cửa nhà Dịch Nam, ngồi gục xuống, đặt miếng socola đen cuối cùng và cả giấy bọc trước cửa.

Sau đó, cô đi thang máy về nơi ở của mình, lúc nhìn thấy một bông hồng trước cửa phòng, trong lòng đã không còn mộng ảo.

Mộ Lạc Lạc nhặt bông hồng không đề tên người tặng, ngẩng lên nhìn các vì sao trên trời, đợi chút!... Cô ngửi thấy một mùi rất đặc biệt, trên giấy bọc hoa, thoang thoang mùi tương cà chua.

Cô ngây người, trong đầu nghĩ đến bức tranh cô dung tương cà chua vẽ cho Dịch Nam, còn giấy bọc hamburger trên xe, cô vẫn chưa dọn...

Rất nhanh, cô quay người, chạy rất nhanh vào thang máy, lúc cô đến tầng Dịch Nam ở, vừa hay nhìn thấy anh đóng cửa, miếng socola không thấy đâu.

Mộ Lạc Lạc vui vẻ cười, dựa vào bên cửa, khẽ nói: “Chồng ơi, em biết anh ở bên trong, mở cửa được không? Vợ chồng như thế, cho dù anh tránh em, cũng nên nói cho em biết lý do.”

Cô đợi rất lâu nhưng không thấy câu trả lời, không tìm được cô đập cửa: “Dịch Nam! Anh mau mở cửa cho em! Anh rõ ràng yêu em sao không thừa nhận?! Anh ra đây cho em, anh mở cửa đi, hừm hừm...”

Dịch Nam đứng bên trong, xé giấy bọc, bỏ miếng socola vào miệng, khẽ nhai, giờ ngón tay lên, lật đi lật lại.

Vợ ơi, chúc em lễ Tình nhân vui vẻ...

Giữa tháng Hai cũng là khoảng thời gian lạnh nhất của miền Bắc, Mộ Lạc Lạc đi gió cả ngày, hơn nữa tâm trạng không tốt nên bị cảm nặng.

Nhưng cô vẫn cố gượng dậy để không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội nào có thể nói chuyện với Dịch Nam. Cô nhìn những bông hồng trong bình hoa, nghiêng đầu mỉm cười. Tuy Dịch Nam chưa bao giờ dành cho cô một ngày lễ Tình nhân lãng mạn nhưng những bông hoa tươi cũng đến tay cô, cô thừa nhận bản thân rất dễ hài lòng, từ trước tới giờ vẫn vậy.

Mộ Lạc Lạc thực sự không còn sức để trang điểm, cô kẹp tóc lên, mặc một chiếc áo phao ấm, quàng khăn lên cổ, nhìn vào gương thấy sắc mặt nhợt nhạt, đuôi mắt nổi xanh. Cô kẹp lại mi, vừa ho vừa lấy son môi trong túi trang điểm ra tô, cô không muốn làm Dịch Nam lo lắng, nếu anh ấy còn quan tâm tới mình.

Cô quẹt thẻ và đi vào phòng thiết kế, tất cả đồng nghiệp đều bận rộn, trước bàn của mỗi người đều đầy ắp tài liệu, cả bàn của Mộ Lạc Lạc cũng vậy.

“Khụ, khụ, khụ... chào tổ phó... khụ khụ khụ.” Mộ Lạc Lạc khẽ ho, đặt túi xách xuống, ngồi trước bàn làm việc, công việc cô phụ trách là chèn ảnh tạp chí du lịch và thiết kế sản phẩm ngoại vi, những chỉ dẫn mới và tốt nhất. Trong một tháng phải hoàn thành thiết kế hình ảnh của sáu tháng, lượng công việc không hề nhỏ.

Mộ Lạc Lạc pha một cốc sữa nóng, một tay dùng khăn che miệng, một tay nhấp chuột, những người khác đều đang bận, cô ngại làm ảnh hưởng đến người xung quanh, xem ra chỉ tới lúc ăn cơm trưa mới có thể nghỉ đôi chút.

“Lạc Lạc, ngày lễ Tình nhân thế nào?” Cô bạn đồng nghiệp bên cạnh hỏi mặc dù đang bận.

“Anh ấy rất bận, các cuộc họp lớn nhỏ cứ xoay vòng, không có thời gian nghỉ, khụ khụ...” Mộ Lạc Lạc cố gắng tin điều đó là sự thật.

Cuối cùng đã đến giờ nghỉ trưa, Mộ Lạc Lạc không ăn cơm, buổi trưa thang máy rất đông, cô không muốn lãng phí thời gian nên đã đi cầu thang bộ lên phòng họp.

Tình cờ cô nghe được cuộc nói chuyện của các giám đốc về việc đi xa của Chủ tịch.

Mộ Lạc Lạc bất chợt thấy nóng ruột, cô chạy nhanh tới đoạn rẽ cầu thang, đúng lúc đó thấy hai nhân viên cấp cao hút thuốc nói chuyện.

Cô bất giác nắm chặt lấy vạt áo, quay người chạy thẳng tới phòng họp, nhưng người bảo vệ ở ngoài cửa chặn lại yêu cầu cô xuất trình giấy thông hành.

Mộ Lạc Lạc đứng trước hai người bảo vệ to khỏe, nhất quyết không cho vào nên cô đành ngậm ngùi rời đi, rẽ tới góc hành lang, đứng cạnh thiết bị báo cháy.

Cô nhìn thấy bên ngoài nút báo cháy có tấm kính, cô nhanh nhẹn lấy chiếc rìu từ tủ báo động ra, dùng hết sức, giơ rìu lên, “ầm” một tiếng, lập tức ấn nút báo động, dây hành lang bình thường im ắng trong chốc lát đã vang lên bởi tiếng chuông báo động hỏa hoạn. Âm thanh chói tai khiến mọi người nháo nhác. Xong xuôi, Mộ Lạc Lạc co người nấp ở phía sau cái cây to, chuẩn bị nhằm lúc hỗn loạn để lẻn vào phòng hội nghị.

Khi cửa phòng họp mở, cô định chen ngược dòng người vào phòng nhưng nhìn thấy Dịch Nam chạy ra, Mộ Lạc Lạc chưa kịp gọi anh đã mở cửa thoát hiểm đi vào thang máy, cô không nhìn thấy nét mặt của Dịch Nam, cho là anh ấy quá hoảng loạn nên vội vàng chạy đi,

cô vội vã đuổi theo sau nhưng cuối cùng vẫn không theo kịp.

Tiếng bước chân của Dịch Nam mất dần ở tầng thứ năm, phòng thiết kế nằm ở tầng này, Dịch Nam mở cửa phòng, mắt dõi khắp căn phòng bừa bộn. Tổ phó đang cố thu gom những tài liệu quan trọng khi nghe thấy tiếng còi báo động, kinh ngạc nhìn Chủ tịch bước tới, định cúi đầu chào thì Dịch Nam đã nắm lấy cánh tay, hỏi gấp: “Anh có nhìn thấy Mộ Lạc Lạc không?”

Tổ phó ôm đống tài liệu chỉ ra đằng sau Chủ tịch.

Dịch Nam do dự quay đầu lại, Mộ Lạc Lạc dựa vào cửa thở dốc, toàn thân run lên, nước mắt chảy dài. Dịch Nam nhìn nét mặt tái nhợt của cô, chưa kịp mở miệng thì Mộ Lạc Lạc đã ôm chầm lấy anh, cô thực sự không nghĩ là Dịch Nam vội vã băng ra khỏi phòng họp là vì sự an nguy của cô. Cuối cùng cô cũng đã thấy được vẻ mặt không hề lạnh nhạt của anh... Không dễ, thật không dễ chút nào.

“Em rất nhớ, rất nhớ anh...”

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn họ, Dịch Nam ho nhẹ một tiếng, ra hiệu cho Mộ Lạc Lạc đi cùng anh.

Trên đường đi, Mộ Lạc Lạc nắm chặt vạt áo của Dịch Nam, như thể sợ anh không cánh mà bay.

Đến phòng Chủ tịch, Dịch Nam đóng cửa phòng lại, Mộ Lạc Lạc vẫn nắm lấy áo của anh không rời tay, trông rất đáng thương.

Dịch Nam gí ngón tay trở lên đầu Lạc Lạc rồi nhẹ nhàng đút vào túi quần. Mộ Lạc Lạc nhẹ ngẩng đầu nhìn: “Em vô tình nghe được cuộc nói chuyện của mấy giám đốc, họ nói anh... sẽ đi một thời gian, có thật thế không?”

“Ừ!”

“Bao lâu? Anh đi đâu?”

“Một năm, hai năm. Còn đi đâu... anh chưa nghĩ tới.”

“Anh có đưa em đi không?...” Mộ Lạc Lạc nhìn Dịch Nam lo lắng hỏi.

Dịch Nam ngược nhìn ra ngoài, quay người bước tới cửa sổ, nhìn xa xăm, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng anh cũng bình tĩnh nói: “Trước khi anh đi, anh sẽ nhanh chóng giải quyết thủ tục li hôn.”

“Anh, anh nói gì? Em, em nghe không rõ...” Hai chân Mộ Lạc Lạc như muốn sụp xuống, nước mắt đã chảy rơi.

Dịch Nam thở một hơi thật dài, mặt vô cảm quay người lại, từng câu từng chữ, lạnh lùng nói: “Anh thực sự không muốn làm tổn thương em, nhưng cuộc hôn nhân này là một sai lầm, anh và em khác nhau quá nhiều, điều anh cần là một người vợ hiền thực, một người phụ nữ đảm đang, còn em chỉ là một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu, không thể cùng anh chia sẻ những ưu phiền.”

“Phịch” một tiếng, Mộ Lạc Lạc sụp xuống sàn, nước mắt nhòe mi, đau đớn tột cùng: “Em đang cố gắng, vì anh mà em vẫn luôn cố gắng, anh không thấy sao?”

Dịch Nam không giấu được nước mắt khi nhìn thấy Lạc Lạc. Anh nắm chặt tay, vịn vào cửa kính, dường như mất hết cảm giác đau đớn.

“Lúc đó là anh chưa đủ lí trí, Lạc Lạc, xin lỗi em...”

Mộ Lạc Lạc ho không dứt, không gian rộng lớn nhưng cô thấy như nghẹt thở.

“Em chỉ hỏi anh một câu thôi, anh có từng yêu em không?”

“Chưa hề!” Anh nhắm mắt lấy hết sức lực.

Mộ Lạc Lạc vịn vào cửa cổ đứng dậy, loạng choạng đến bên Dịch Nam, nghiêm nghị nói: “Hãy nhìn em, nhìn em... nhìn thẳng vào mắt em, hãy nói với em rằng, anh chưa hề yêu em.”

Dịch Nam hít sâu, quay người, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của Mộ Lạc Lạc, cổ họng nghẹn ứ như thể bị mắc xương cá.

Mộ Lạc Lạc giơ chiếc nhẫn kim cương trên tay ra, nghẹn ngào trong đau đớn: “Không yêu em, tại sao anh lại vượt cả ngàn dặm đến nước Mỹ chỉ để thăm em. Không yêu em, tại sao dưới trời giông bão anh lại chạy khắp công viên để tìm em. Không yêu em thì anh cũng không giữ lại những tác phẩm em thiết kế thậm chí còn làm đĩa để lưu giữ chúng, anh cho rằng em không biết sao? Anh cho rằng em mù sao? Hay anh nghĩ chỉ cần mấy câu nói đó của anh là có thể khiến em rời xa anh, tại sao anh lại có thể nói từ trước tới giờ anh chưa hề yêu em?...”

Dịch Nam nhìn ánh mắt đầy đau thương mà quả quyết của Mộ Lạc Lạc, trái tim như tan vỡ.

“Dịch Nam, em nói với anh, lần cuối cùng em nói với anh, cho dù vì bất cứ lý do gì mà anh lựa chọn chạy trốn, lựa chọn rời bỏ em thì em cũng nhất quyết không chịu li hôn... nhất quyết không...”

Giọng của Mộ Lạc Lạc yếu dần, chưa nói hết câu, mắt tối sầm lại, ngã xuống sàn nhà.

“Lạc Lạc!”

Dịch Nam vội ôm lấy Mộ Lạc Lạc mới thấy người cô nóng ran. Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, các ngón tay lạnh ngắt... Dịch Nam ghì chặt Mộ Lạc Lạc vào lòng, mười lăm năm rồi, kể từ khi mẹ anh qua đời, lại một lần nữa vì người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mà anh rơi nước mắt.

Mộ Lạc Lạc đã dùng tình cảm chân thật của mình làm rung động trái tim Dịch Nam, trong thế giới của cô, không có danh lợi, không có tuổi tác, chỉ có niềm tin. Cô là người lạc quan, luôn hi vọng chồng mình ngày nào cũng được vui vẻ. Nên anh đã lựa chọn con đường chạy trốn, từ đầu tới cuối, anh luôn mâu thuẫn và không tự tin về cuộc hôn nhân này, cô ấy sẽ không theo anh nữa, anh đã rơi vào cái hố sâu của tình cảm, càng rơi càng sâu, không leo lên được. Anh rất muốn nhìn vào nét mặt tươi cười của cô, nhưng dũng khí quay đầu lại còn không có. Tình yêu biến anh trở nên nhút nhát, biến anh từ một người vốn đã nhút nhát thành một tên ngốc.

52 – Lời cuối cùng – Dịch Nam, ai thắt nút thì người đó phải tháo nút

Mộ Lạc Lạc dần dần tỉnh lại, cô cố gắng ngồi dậy, nhìn xung quanh, bất chợt nhận ra đây là nhà của Dịch Nam. Cô nhớ rõ trước khi bị ngã, Dịch Nam đã ôm chặt lấy cô, nói gì đó nhưng cô không nhớ. Có điều Mộ Lạc Lạc khẳng định lý do cô ngã không phải do bị sốt mà vì những lời nói của Dịch Nam.

Mộ Lạc Lạc lấy tay ôm ngực, lo lắng, anh ấy thực sự dám nói trái với lương tâm

là không yêu mình, không biết ai cho anh ấy dừng khí làm như vậy nữa.

Đúng lúc đó có tiếng bước chân đi vào phòng ngủ, cô liền nằm xuống nhắm mắt. Dịch Nam bê vào một bát cháo, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, đặt bát cháo xuống, vuốt nhẹ lên trán của Mộ Lạc Lạc thấy vẫn còn nóng, ngón tay của anh chạm vào khuôn mặt của Mộ Lạc Lạc, anh nhắm mắt như sám hối.

Ting ting ting... tiếng chuông điện thoại của Mộ Lạc Lạc phá vỡ không gian yên tĩnh.

Dịch Nam sợ Mộ Lạc Lạc tỉnh, lấy điện thoại của cô ra, đập vào mắt là bức ảnh của mình, trái tim lại nhói đau, bởi vì tấm ảnh này là Mộ Lạc Lạc cắt từ tờ tạp chí xuống.

Màn hình điện thoại hiện tên người gọi tới: Em chồng.

...

Nhìn thấy dòng chữ đó, Dịch Nam sững sờ, cảm giác tội lỗi làm anh khó thở. Anh thở mạnh, nhẹ nhàng nhìn người vợ đang nằm bên gối, cúi xuống hôn nhẹ lên môi vợ rồi ra ngoài phòng khách nghe điện thoại.

Mộ Lạc Lạc mở mắt ra, chạm tay vào môi, bất giác mỉm cười rồi lại tức giận, sao lại phải nhắm lúc cô không biết gì mới dám hôn cơ chứ? Hừm... thật là lạnh lùng.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện liền nhón chân nhẹ nhàng tới cửa. Dịch Nam đứng bên cửa sổ, tay nắm điện thoại không hề nói một câu nào. Mộ Lạc Lạc cho rằng người bên đầu dây kia đang thao thao bất tuyệt điều gì đó khiến Dịch Nam không nói được câu nào. Ôi, có khi nào mẹ đã biết việc mình bị ngất không?

Nghĩ đến đây, cô ghé tai nghe.

...

Một lúc lâu sau.

Dịch Nam bình tĩnh nói: “Tur Viễn, em tin cũng được, không tin cũng được, tình yêu mà anh dành cho Lạc Lạc nhiều hơn tưởng tượng của bất cứ ai, bởi vì anh yêu cô ấy nên mới hi vọng cô ấy có thể tìm được hạnh phúc mà cô ấy hằng mong muốn. Khi thấy bức ảnh hai người hôn nhau trong lễ Giáng sinh... không giấu em anh đã thực sự muốn giết chết em. Còn về việc anh đồng ý ra đi không phải là vì em cũng yêu Lạc Lạc mà anh cho rằng anh là vật cản trở cô ấy tìm đến hạnh phúc. Nhưng tới bây giờ, anh biết anh đã sai, và đã hiểu ra rằng cho dù là anh em ruột thịt thì cũng không thể nhường nhịn được.”

Ngất lời, Dịch Nam cúp máy, nghĩ đến Lạc Lạc, anh mỉm cười âm áp.

...

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy Dịch Nam quay đầu, nhẹ nhàng quay trở về giường nằm, nắm chặt tay, giận tới mức nghiến răng nhưng trong lòng thì vui sướng tột cùng.

Cảm động trước những lời giải bày đó ư? Đúng vậy, đúng vậy, ha ha ha! Cuối cùng cũng đã biết Dịch Nam không phải vì không yêu cô mà lựa chọn bỏ đi, thậm chí còn ngược lại, vì quá yêu cô mới biến thành như vậy, trời đất ơi, ha ha ha, vui sướng tột cùng!

Tức giận ư? Đúng vậy, đúng vậy... Dịch Nam đáng ghét, coi vợ như một món hàng gói lại rồi tặng cho người khác, cho dù người đó là Hàn Tur Viễn thì anh cũng nên hỏi ý kiến người trong cuộc rồi mới làm chứ? Anh ấy dựa vào cái gì mà tự ý làm như vậy khiến cô đau đớn rơi lệ.

Dịch Nam, em cho anh biết... Ai thắt nút thì người đó phải tháo nút! Hừm!

...

Tiếng bước chân vang tới, Mộ Lạc Lạc nằm đứng lúc Dịch Nam bước vào phòng từ từ tỉnh dậy. Dịch Nam nhìn thấy cô tỉnh dậy, mỉm cười, vội vàng lấy cốc nước và thuốc hạ sốt đặt lên trên bàn. Mộ Lạc Lạc cố che giấu niềm vui tràn ngập trong lòng, tỏ vẻ tức giận nhìn anh.

Dịch Nam biết cô còn giận, bèn với bát cháo trên bàn, múc một thìa đút cho Lạc Lạc, ngậm ngùi khẽ nói: “Bà xã, ăn cháo trước rồi uống thuốc nhé?”

Mộ Lạc Lạc trong giây lát vui sướng vô cùng, nhưng sau lại gạt bát cháo ra, điềm nhiên nói: “Anh Dịch, xin chú ý cách xưng hô. Nếu như anh đã đưa ra đề nghị li hôn vậy thì tôi cũng tôn trọng quyết định của anh. Tục ngữ có câu, dưa chín ép không ngọt, người có thể ngốc một đời chứ không ngốc cả đời, vậy thì hà cớ gì mà tôi lại làm trái, anh nói có đúng không?”

Dịch Nam giật mình, cau mày, rõ ràng những lời này của Mộ Lạc Lạc khiến anh bối rối, lo lắng.

Anh im lặng, thổi bát cháo cho nguội, sau đó đưa thìa cháo tới miệng của Lạc Lạc. Mộ Lạc Lạc lạnh lùng gạt thìa cháo, tự xuống giường, cầm ví, với chiếc áo khoác, bước về phía phòng khách.

Dịch Nam buông bát cháo đuổi theo. Mộ Lạc Lạc ngồi xuống trước cửa chính đi giày. Anh không kịp nghĩ, bước lên chặn cửa lại.

Mộ Lạc Lạc ngược nhìn, lạnh lùng hỏi: “Anh Dịch, anh làm gì vậy? Anh muốn li hôn tôi cũng đã đồng ý rồi, cũng không ràng buộc gì anh nữa, khi nào các giấy tờ chuẩn bị xong sẽ đi làm thủ tục, anh còn hỏi gì nữa không?”

Dịch Nam chợt nhận ra rằng những việc trước kia mình làm đã khiến vợ bị tổn thương sâu sắc, xem ra Mộ Lạc Lạc không thể chịu đựng được nữa.

“Em... anh xin lỗi.” Giọng anh trầm hẳn xuống, anh sợ Mộ Lạc Lạc sẽ li hôn, anh không cần là một Dịch Nam oai phong lẫm liệt nữa.

Mộ Lạc Lạc nhìn thấy nét mặt lo lắng không yên của anh, chỉ muốn chạy tới hôn anh nhưng vì kế hoạch trả thù của mình, cô chỉ xoắn chặt góc áo như không có gì xảy ra.

“Anh không cần xin lỗi tôi, lúc đó là do tôi tự ngã, giờ tôi đã nghĩ kỹ rồi, như vậy đi.” Cô đi giày xong, đứng dậy, lịch sự đẩy tay anh ra: “Xin anh Dịch nhường đường, tôi phải về nhà rồi.”

“Đây là nhà của em!”

“Không, đã từng là nhà của tôi thôi.” Mộ Lạc Lạc thổi đầu ngón tay, nghiêm nghị nói.

“Bây giờ cũng vẫn là nhà của em.”

“Tôi nói không phải là không phải, anh tránh ra đi!”

Mộ Lạc Lạc kéo cánh tay Dịch Nam ra, nhưng lúc đó người đang sốt cao nên cô không thể kéo được anh chàng to khỏe ấy. Dịch Nam nhìn thấy cô quả quyết, càng đứng chặn ở cửa. Mộ Lạc Lạc đến bên cửa, dùng vai đẩy anh ra, tuy cũng không nỗ lực nhưng không bắt Dịch Nam bị giày vò một chút thì cô có thể thoải mái được sao?

Ngay tức khắc, Dịch Nam kéo Mộ Lạc Lạc vào lòng, ôm chặt lấy cô mặc cho cô đang vùng vẫy.

“Buông tay ra, li hôn thì li hôn, anh nhẹ chút được không?” Mộ Lạc Lạc há to miệng cắn anh.

Địch Nam nhắm mắt chịu đau: “Được, nhưng không li hôn.”

“Này này, anh nói li hôn là li hôn, anh không muốn li hôn là không li hôn sao? Tôi ghét anh, tôi coi thường anh, lời anh nói không là gì hết!”

Địch Nam buông tay khỏi Lạc Lạc, quay người ghì cô vào tường.

“Tùy em, ghét anh hay coi thường anh cũng được, anh nói không li hôn là không li hôn.” Anh nhìn đôi mắt hoài nghi của Mộ Lạc Lạc, trịnh trọng nói lại.

Mộ Lạc Lạc nghiêng đầu kêu khẽ, khi cô đang toan tính bước tiếp theo thì hơi thở ấm áp đã phủ trên môi cô, giây phút đó, cô không còn suy nghĩ được gì nữa.

“Vợ của anh, anh yêu em, hãy cho anh thêm một cơ hội sửa sai được không?”

Địch Nam khẩn cầu, hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm như van xin.

“Vợ ơi, vì khác biệt về tuổi tác khiến anh lúc nào cũng thấy lo lắng, anh lại sống quá nội tâm, sợ em sẽ cảm thấy nhàm chán, anh sợ anh không xứng đáng với tình yêu của em, sợ em một ngày nào đó sẽ rời bỏ anh. Nhưng việc chạy trốn chỉ khiến anh yêu em hơn, chỉ cần em đồng ý, vì em anh có thể thay đổi bản thân, anh sẽ đưa em đi xem phim hoạt hình, đưa em đi mua đồ trang sức, chơi điện tử cùng em, đi công viên Disney cùng em, chỉ cần em thích anh có thể làm bất cứ điều gì cùng em, thậm chí là điều điên khùng. Bởi vì em là niềm vui duy nhất của anh. Vợ của anh, anh không thể mất em, thật sự không thể...”

Mộ Lạc Lạc nhìn vẻ mặt đầy hối lỗi của Địch Nam, mọi tức giận đã tan biến.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên cổ anh, nước mắt đầm đìa, hôn lên môi anh.

Tất cả kế hoạch báo thù giờ đây đã hết, một điều nhin chín điều lành, ai bảo cô yêu anh chứ?

Cô muốn nói với tất cả những người phụ nữ đang bị vướng trong lưới tình rằng: Chỉ cần tin anh ấy yêu bạn, chỉ cần bạn dùng ánh mắt lạc quan để nhìn lại tình cảm của bạn thì mọi thứ sẽ đều tốt đẹp!

“Chết... anh bị lây cảm cúm của em mất.” Mộ Lạc Lạc dùng tay che miệng.

“Anh là gì của em?” Địch Nam kéo tay cô ra, mỉm cười.

Mộ Lạc Lạc ngượng ngịu nói: “Là chồng của Mộ Lạc Lạc... có điều, em chưa nói là đã tha thứ cho anh đâu nhé! Còn phải xem biểu hiện của anh thế nào đã! Anh nghe rõ chưa? Hử?” Cô nháy mắt.

“Ừ, anh biết rồi.” Địch Nam cười, hôn lên môi Lạc Lạc, lưu luyến không rời.

Anh đương nhiên không quên mình vẫn là một người chồng chưa xứng với Lạc Lạc nên anh sẽ cố gắng hết sức, vì vợ, vì bảo bối của cuộc đời anh, anh sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Thương cô ấy, phải để cô ấy cảm nhận được.

Yêu cô ấy, phải nói thật to với cô ấy.

Cảm ơn!

